SERIA

SEPTIMUS HEAP

CARTEA A TREIA

Leacuri

ANGIE SAGE

Autoarea bestsellerului internațional
Magie

SEPTIMUS HEAP

CARTEA A TREIA

Leacuri

În seria Septimus Heap

au mai apărut:

Magie

Zborul

SEPTIMUS HEAP

CARTEA A TREIA

Leacuri

ANGIE SAGE

ILUSTRAȚII DE MARK ZUG

TRADUCERE DE IRINA BOJIN

CORINT JUNIOR

Redactare: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Andreea Apostol

Septimus Heap Book Three: Physik
Copyright © 2007 by Angie Sage
Illustrations © 2007 by Mark Zug

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR,
parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT

ISBN 978-973-128-129-2

București, 2008

Timbrul literar se plătește Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO 65 RNCB 0082000508720001 BCR Sucursala Unirea.

Editura CORINT JUNIOR
Difuzare și Clubul Cărții.
Splaiul Independenței nr 202 A, Sector 6, București
Tel.: 319 88 22, 319.88.33, 319 88.77. Fax: 319.88 66.
E-mail. vanzari@edituracorint.ro. Magazinul virtual: www edituracorint.ro.
www.corintjunior.ro

Format 16/61x86. Coli tipo: 34
Tiparul executat la:
MONITORUL OFICIAL

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAGE, ANGIE
Septimus Heap: Cartea a treia: Leacuri / Angie Sage, trad
Irina Bojin - București Corint Junior, 2008
ISBN 978-973-128-129-2

I Bojin, Irina (trad)

821 111-93-31=135 1

Lui Rhodri,
Alchimistul meu,
cu dragoste

✣ CUPRINS ✣

Prolog:		Portretul din pod	13
1	•	Snorri Snorrelssen	17
2	•	Târgul Negustătorilor	27
3	•	Un musafir nepoftit	38
4	•	„La Firidă"	52
5	•	Regina Ethelcrunta	64
6	•	Drumul Dinafară	76
7	•	Drumul Vaselor	83
8	•	O flacără sub apă	92
9	•	Examenul de Prorocire	100
10	•	Camera Veșmintelor Reginei	111
11	•	Oglinda	123
12	•	Jillie Djinn	133
13	•	Cutia Navigatorului	140
14	•	Marcellus Pye	152
15	•	Vechiul Drum	158
16	•	Palatul pustiu	168
17	•	Fantomele Palatului	180
18	•	Cușca dragonului	187

19 • Gâtuitorii de șobolani 200
20 • **Foc și Căutare** 210
21 • **Recuperarea Călărețului** 218
22 • *Alfrún* 225
23 • Văzătoarea de Spirite 233
24 • Oaspeți la bord 241
25 • *Eu, Marcellus* 253
26 • Turnul Vrăjitorilor 268
27 • Hugo Piciorus 280
28 • Sub sechestru 293
29 • Depozitul numărul nouă 306
30 • Oile sacre 316
31 • Comoara lui Drago 329
32 • Apa întunecată 339
33 • Prințesa Esmeralda 346
34 • Jurnalul Prințesei Esmeralda 359
35 • Cavalerii 366
36 • Broda Pye 374
37 • Banchetul 389

38 • Pavilionul de vară 403
39 • Râul Subteran 418
40 • Marea Cameră de Alkimie
și Tămăduire 428
41 • Flaconul 435
42 • Râul 444
43 • Marile Porți ale Timpului 449
44 • **Găsirea** 460
45 • Sipetul cu **Leacuri** 470
46 • Infirmeria 483
47 • Șobolanii din Palat 490
48 • **Trimiterea** 501
49 • **Rugul** 513
Dacă vreți să aflați despre... 526

Leacuri

CASTELUL

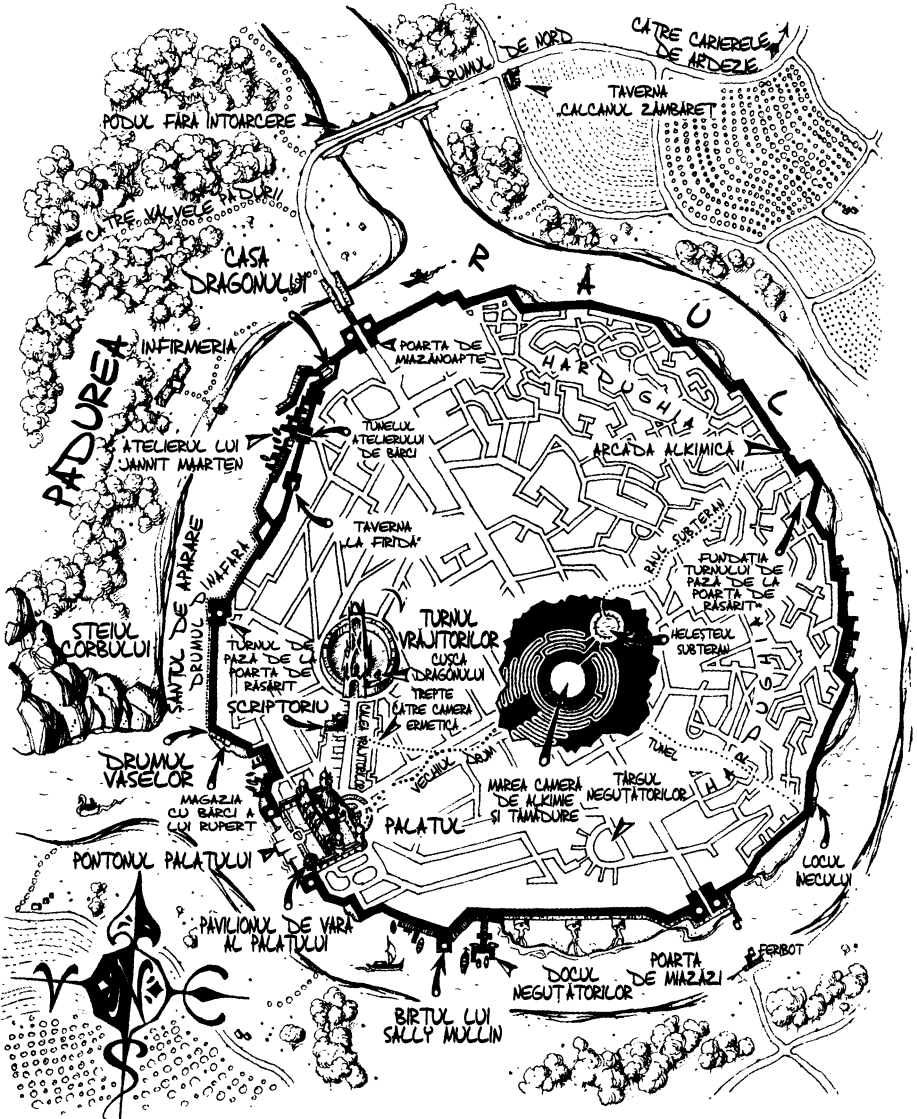

(* TURN MUTAT ȘI RECONSTRUIT DUPĂ INSTRUCȚIUNILE REGINEI DATCHET A III-A)

PROLOG: PORTRETUL DIN POD

Silas Heap și Gringe, paznicul Porții de Miazănoapte, se află într-un colț întunecat și prăfuit al podului Palatului, în fața unei ușițe **sigilate** pe care Silas Heap, Vrăjitor Obișnuit, se pregătește să o **desigileze**.

— Înțelegi, Gringe, spune el, e locul ideal. Pedestrașii mei nu vor putea nicicum scăpa de aici, fiindcă am să **sigilez** ușa la loc.

Gringe nu e prea convins. Până și el știe că, dacă dai de o cameră **sigilată** într-un pod, e mai sigur să nu îți bagi nasul acolo.

— Mie nu-mi miroase a bine, Silas, și eu am încredere în nasul meu. În orice caz, chiar dacă ai avut norocul să găsești o nouă Colonie sub podea, asta nu înseamnă că Pedestrașii vor și *rămâne* aici.

— Ba bine că nu. Or să stea dacă ușa e **sigilată**, răspunde Silas, strângând în brațe cutia cu prețioșii Pedestrași pe care de-abia i-a prins. Ți-e necaz fiindcă n-ai să poți să îi momești să vină la tine.

— Nici pe cei dinainte nu i-am momit, Silas. Au venit de bună voie. Nu aveam cum să mă împotrivesc.

Silas nu îi mai dă însă nicio atenție. Încearcă să își aducă aminte cum se face o **Vrajă de Desigilare**.

Gringe bate nerăbdător din picior.

— 'Aide odată, Silas. Tre' să mă întorc la poartă. Lucy iar bate câmpii și nu vreau să o las singură multă vreme.

Silas Heap închide ochii ca să se concentreze. Cu voce joasă, ca să nu fie auzit de Gringe, recită de trei ori pe dos **Descântecul pentru Zăvor** și încheie cu **Vraja de Desigilare**. Deschide ochii, dar vede că nimic nu s-a schimbat.

— Io am plecat, zice Gringe. Nu po' să mă târâi de colo-colo toată ziua. Unii mai tre' să și muncească.

Chiar atunci se aude o bufnitură grozavă și ușa camerei **sigilate** se trântește de perete.

— Vezi? Ți-am spus că mă pricep, se umflă Silas în pene. Eu *chiar* sunt Vrăjitor, Gringe. Aaau! Ce-a fost asta?

O pală de aer rece se năpustește asupra lor, lăsându-i fără suflare, pradă unui acces nesuferit de tuse.

— Ce frig m-a luat, face Gringe, tremurând și frecându-și brațele ca să se încălzească.

Silas nu îi răspunde. A intrat deja în camera **desigilată** și caută un loc potrivit pentru Colonia lui de Pedestrași. Curiozitatea îl împinge și pe Gringe să intre, dar mai cu băgare de seamă. E o cameră micuță, puțin mai mare decât un dulap. Singura lumină vine de la lumânarea lui Silas, pentru că fereastra a fost zidită demult. Locul e complet gol, nici măcar un covor pe podeaua prăfuită, iar de pe pereți se scorojește varul. Ba nu, își dă Gringe seama dintr-odată: încăperea nu e complet goală. În întunericul din celălalt capăt, proptit de perete, se zărește un tablou, un portret în mărime naturală al unei Regine.

Silas se uită la tablou. E portretul măiestrit pictat al unei Regine care a domnit peste Castel în timpuri de mult apuse. Își dă seama că e un tablou vechi fiindcă Regina poartă Adevărata Coroană, cea care s-a pierdut cu multe veacuri în urmă. Regina are nasul ascuțit și părul împletit în cozi și răsucit peste urechi, parcă vrea să și le ferească de frig. De fusta ei e agățat un VaiVai — o lighioană sfrijită, cu față de șobolan, gheare

ascuțite și coadă lungă de șarpe. Îl privește pe Silas cu ochii lui rotunzi, roșii, ca și cum ar vrea să îl muște. Are un singur dinte, dar e lung și ascuțit. Și Regina ai zice că îi privește, cu o expresie de dispreț suveran. Ține capul sus, cu bărbia sprijinită pe pliseurile țepene ale gulerului; ochii ei ca niște pumnale sclipesc în lumina lumânării și par să îi urmărească peste tot.

Pe Gringe îl trece un fior.

— Chiar că nu aș vrea să dau ochii cu ea într-o noapte întunecoasă, zice el.

Silas e de aceeași părere; nici lui și nici prețioșilor lui Pedestrași nu le-ar place să dea nas în nas cu ea într-o noapte întunecoasă.

— Am să o iau de aici, zice el. Doar n-o s-o las să îmi tulbure Colonia de Pedestrași când încă nici nu s-au stabilit.

Ce nu știe Silas e că Regina a și plecat de acolo. De îndată ce el a **desigilat** camera, fantomele Reginei Ethelcrunta și a lighioanei sale au ieșit din portret, au deschis ușa și, cu nasurile ascuțite în sus, s-au strecurat grăbite din încăpere, trecând chiar pe lângă Silas și Gringe. Regina și VaiVaiul nu le-au aruncat nici măcar o privire, căci aveau lucruri mai importante de făcut și, în sfârșit, erau liberi să le facă.

I

SNORRI SNORRELSSEN

Snorri Snorrelssen își mâna șlepul plin cu mărfuri în susul apelor liniștite ale Râului, îndreptându-se spre Castel. Era o după-amiază cețoasă de toamnă și Snorri se bucura că a lăsat în urmă apele Portului, învolburate de maree și curenți. Vântul căzuse, dar o adiere încă mai umfla pânza uriașă a șlepului — numit *Alfrún*, după mama ei, căreia îi aparținea — așa că Snorri putea să cârmească fără nicio grijă pe după Steiul Corbului și să se îndrepte spre cheiul de sub Birtul lui Sally Mullin.

Doi tineri pescari nu cu mult mai în vârstă decât Snorri, care se întorseseră cu barca plină de pește, prinseră frânghiile grele de cânepă aruncate de Snorri pe mal. Dornici să își arate priceperea, legară frânghiile de doi stâlpi groși de pe chei, așa încât cei de pe *Alfrún* să poată coborî în siguranță. Pescarii erau mai mult decât încântați să dea sfaturi despre cum se coboară vela și cum se strâng funiile de pe punte, dar Snorri nu îi luă în seamă, pe de o parte fiindcă nu prea înțelegea ce spun, iar pe de alta fiindcă nimeni, dar chiar *nimeni*, nici măcar mama ei — și mai ales mama ei — nu îi spunea lui Snorri ce să facă.

Snorri era înaltă pentru vârsta ei, subțire, musculoasă și surprinzător de puternică. Cu ușurința cuiva care petrecuse ultimele două săptămâni singur pe valuri, Snorri coborî vela mare și înfășură pânza groasă și grea. Apoi strânse cu grijă frânghiile colac și înțepeni cârma. Dându-și seama că pescarii erau cu ochii pe ea, Snorri încuie ușa chepengului, pentru că șlepul era plin cu baloturi mari de dimie, saci de mirodenii, butoaie cu pește sărat și un stoc de cizme din piele de căprioară, deosebit de frumoase. După ce termină — și după ce lăsase fără răspuns și alte oferte de ajutor — Snorri așeză pasarela și coborî pe țărm. La bord rămase Ullr, pisica ei roșcată cu vârful cozii negru, care avea sarcina să patruleze pe șlep și să țină șobolanii la distanță.

Snorri fusese pe mare mai bine de două săptămâni și de-abia aștepta să pună piciorul pe pământ, dar acum, când mergea de-a lungul cheiului, i se părea că e tot pe *Alfrún*; cheiul părea că se mișcă sub picioarele ei la fel ca puntea șlepului. Pescarii, care ar fi trebuit să fi plecat deja acasă, la mamele *lor*, stăteau pe o grămadă de coșuri pentru homari.

— Bună seara, domnișoară, strigă unul dintre ei.

Snorri nu le dădu nicio atenție. Se îndreptă spre capătul cheiului și o luă pe poteca bătătorită care ducea spre un ponton nou-nouț, unde se vedea un birt prosper. Era o clădire frumoasă de lemn cu un etaj și ferestre joase care dădeau spre Râu. În seara aceea rece, birtul, cu lămpile aprinse atârnate de tavan, era cald și îmbietor. Snorri păși pe pasarela care ducea la ponton, aproape nevenindu-i să creadă că ajunsese în cele din urmă la faimosul birt al lui Sally Mullin. Curioasă și emoționată, Snorri împinse ușile duble ale birtului și fu cât pe ce să se împiedice de un șir lung de găleți de incendiu, pline ochi cu nisip și apă.

Birtul lui Sally Mullin era ca de obicei plin de zumzăitul conversațiilor prietenoase, dar, de îndată ce Snorri trecu pragul, toți amuțiră, de parcă întorsese cineva un buton. Toți ca unul își puseră jos halbele și se holbară la tânăra străină care purta veșmântul Ligii Hanseatice din care făceau parte Negustătorii

din Nord. Snorri își dădu seama că roșește și îi veni să moară de ciudă, dar se apropie de tejghea, hotărâtă să comande o bucată de turtă de orz și o halbă de bere Springo Special, despre care auzise atâtea.

Sally Mullin, o femeie corpolentă, cu obrajii plini de pistrui și de făină de orz în egală măsură, ieși grăbită din bucătărie. Cum dădu cu ochii de roba roșu-închis a Negustătorilor din Nord și de banderola de piele pe care fata o purta pe frunte, făcu o mutră acră.

— Aici nu servim Negustători din Nord, zise ea răstit.

Snorri părea nedumerită. Nu înțelese prea bine ce îi spusese Sally, dar își dădea seama că nu erau cuvinte de bun venit.

— Ai citit anunțul de pe ușă, zise Sally când văzu că fata nu dădea semn că ar vrea să plece. Nu servim Negustători din Nord. Nu ești bine-venită aici, în birtul meu.

— Las-o, Sal, e doar o fată, strigă cineva. Închide și tu ochii o dată.

Din toate colțurile încăperii se auziră murmure aprobatoare. Sally Mullin se uită mai bine la Snorri și expresia i se îmblânzi. Într-adevăr, era doar o fată — nu avea mai mult de șaisprezece ani. Ca toți cei din stirpea ei, avea părul blond-deschis și ochi albaștri, aproape transparenți; în schimb, nu avea

expresia îndărătnică pe care Sally nu o putea uita și care îi dădea și acum fiori.

— Mda..., făcu Sally bătând în retragere. Văd că se înserează și nu sunt eu aceea care să dea o fată pe ușă afară și să o lase singură pe drum. Cu ce dorești să te servesc, domnișoară?

— Vroi..., zise Snorri și se opri fiindcă nu își mai aducea aminte cum e corect. Se spunea *vroi* sau *voi*? Voi lua o felie din delicioasa dumneavoastră turtă de orz și o halbă de Springo Special, dacă se poate.

— I-auzi, Springo Special! răsună o voce. Uite o fată pe cinste.

— Ia mai taci, Tom, îl mustră Sally. Cred că mai bine încerci berea Springo obișnuită, îi spuse lui Snorri.

Turnă berea într-o halbă mare de porțelan și o împinse pe tejghea spre Snorri. Snorri luă o înghițitură și se strâmbă, scârbită. Pentru Sally nu era nimic nou. Springo avea un gust greu și majoritatea tinerilor nu îl puteau suferi. De fapt, uneori până și lui Sally i se părea greu de băut. Turnă o cană de limonadă cu lămâie și miere și o puse pe o tavă, împreună cu o bucată mare de turtă de orz. Pe cât se părea, fetei i-ar fi prins bine o masă ca lumea. Primi de la Snorri un florin de argint, ceea ce o lăsă cu gura căscată, și îi dădu rest o grămadă de bănuți. Apoi

Snorri se așeză la o masă goală, lângă fereastră, și privi Râul peste care se lăsa înserarea.

În birt discuțiile se încinseseră din nou și Snorri oftă ușurată. Trecuse prin multe, dar nimic nu i se păruse mai greu decât să vină singură la birtul lui Sally Mullin. Fusese chiar mai greu decât să iasă prima oară singură pe mare cu *Alfrún*, decât să cumpere mărfurile aflate acum în cala corabiei cu banii pe care îi pusese deoparte de ani de zile, și mult, mult mai greu decât să traverseze întinsa mare care despărțea țara Negustătorilor din Nord de ținutul unde se afla Sally Mullin. Izbutise însă, căci mergea pe urmele tatălui ei și nimeni nu i se putuse împotrivi. Nici măcar mama ei.

După lăsarea nopții, Snorri se întoarse pe *Alfrún*. Ullr îi ieși înainte sub înfățișarea ei noptatică. Pisica o întâmpină cu un mârâit gros, prelung, și se luă după ea pe punte. După câtă turtă de orz mâncase, Snorri simțea că de-abia mai poate să se miște, așa că se așeză în locul ei preferat, la provă, și rămase acolo, mângâind-o pe Ullr Noptatica, o panteră numai mușchi, neagră ca noaptea, cu ochi verzi ca marea și un pămătuf roșcat în vârful cozii.

Snorri era prea agitată ca să se lipească somnul de ea. Stătea cu brațul după grumazul cald al lui Ullr și mângâia blana

mătăsoasă, cu ochii la celălalt mal al Râului, unde se întindeau Șesurile. Mai târziu, când se lăsă frigul, se înfășură într-o bucată de dimie pe care plănuia să o vândă — și încă, pe bani buni — la Târgul Negustorilor care urma să se țină peste două săptămâni. Avea pe genunchi o hartă a Castelului care arăta drumul către târg; pe dos erau notate indicații precise despre cum să cumperi autorizație pentru o tarabă, precum și felurite reguli și orânduieli pentru vânzători și cumpărători. Snorri aprinse lămpița cu ulei pe care o adusese din cabina de sub punte și se apucă să citească regulile și rânduielile. Vântul se domolise iar burnița fină care căzuse la începutul serii se oprise acum; aerul era rece și proaspăt. Snorri simțea mirosurile uscatului, atât de diferite și deosebite de cele cu care era ea obișnuită.

Se înnoptase și meșteriii plecau în grupuri mici din birtul lui Sally; la puțină vreme după miezul nopții, Snorri o văzu pe Sally cum stinge lămpile și pune zăvorul la ușă. Zâmbi, fericită, căci acum era singură cu Râul, Ullr și *Alfrún*, singură în noapte. Șlepul se legăna ușor pe valurile stârnite de flux și Snorri simți că pleoapele i se închid. Lăsă deoparte plicticoasa listă a greutăților și dimensiunilor permise, se înfășură mai bine în stofa de lână și aruncă o ultimă privire spre Râu înainte să coboare în cabină. Ei, și atunci o văzu.

O corabie lungă, aproape străvezie dar cu sclipiri verzui, venea de după Steiul Corbului. Snorri rămase nemișcată, urmărind cu privirea corabia care înainta încet spre mijlocul Râului, apropiindu-se tot mai tare de *Alfrún*. Când fu la o aruncătură de băț, Snorri o putu vedea bine, așa cum sclipea în lumina lunii, și simți că o furnică pe spate. Snorri Snorrelssen, Văzătoarea de Spirite, își dădu pe dată seama despre ce era vorba: o Corabie-Fantomă. Șuieră de uimire, fiindcă nu mai văzuse niciodată o astfel de corabie. Era obișnuită cu epavele străvechi ale bărcilor de pescuit, cârmuite de căpitanii înecați de mult, veșnic în căutarea unui port unde să își afle liniștea. Din când în când vedea fantoma unei corăbii de război care se îndrepta șovăielnic spre casă după o bătălie înverșunată pe mare, iar odată văzuse fantoma unei corăbii mândre, pesemne a unui negustător bogat, din care curgeau bogății printr-o spărtură aflată sub linia de plutire. Nu văzuse însă niciodată o Gondolă Regală, și încă una pe care se afla fantoma unei Regine.

Snorri se ridică în picioare, scoase Ocheanul pentru Spirite pe care i-l dăduse bătrâna înțeleaptă din Palatul de Gheață și îl îndreptă spre corabia fantomă care tocmai trecea prin dreptul ei, împinsă de opt perechi de vâsle la fel de fantomatice.

Corabia era pavoazată cu steaguri care fluturau într-un vânt care încetase de mult să bată și împodobită cu modele complicate, pictate în aur și argint, iar puntea era acoperită cu un baldachin de catifea roșie, atârnat de stâlpi de aur, sculptați. Sub baldachin se vedea o siluetă înaltă, dreaptă, cu privirea ațintită înainte. Bărbia ascuțită i se sprijinea pe un guler plisat, țeapăn, iar părul îi era pieptănat după o modă foarte veche: două cozi împletite, răsucite peste urechi. Alături de ea stătea o lighioană aproape cheală despre care Snorri crezu că este un câine, până când îi văzu coada lungă ca un șarpe încolăcită pe după unul dintre stâlpii de aur. Corabia fantomă trecu tăcută prin fața lui Snorri, care o urmărea înfiorată, fiindcă aceste apariții erau diferite de toate cele văzute de ea până atunci: erau *materiale* într-o oarecare măsură.

Snorri puse jos ocheanul și coborî în cabină, lăsând-o pe Ullr de strajă pe punte. Atârnă lampa de cârligul din tavan; în lumina slabă, cabina părea caldă și primitoare. Era mică, pentru că mai tot spațiul din cală fusese ocupat de mărfuri, dar Snorri se simțea foarte bine acolo. Pereții erau căptușiți cu lemn parfumat de măr, adus odată de tatăl ei, Olaf, în dar pentru mama ei. Mobilierul, frumos și practic, era făcut chiar de tatăl lui Snorri, care fusese și un tâmplar talentat. La tribord se afla o

cușetă care servea și de banchetă în timpul zilei. Sub pat erau sertare unde erau înghesuite fel de fel de lucruri care altminteri ar fi zăcut în dezordine prin cabină, iar deasupra patului era raftul unde Snorri își ținea hărțile făcute sul. La babord era o măsuță pliantă, mai multe dulapuri din lemn de măr și o sobiță rotofeie de fier al cărei burlan ieșea prin acoperișul cabinei. Snorri deschise ușa sobiței și lumina roșie a cărbunilor care mocneau înăuntru umplu cabina.

Pe jumătate adormită, Snorri se urcă în pat, se înveli bine în cuvertura făcută din blană de ren și se cuibări așteptând somnul. Zâmbea bucuroasă. Era mulțumită de felul în care decursese acea zi, desigur, lăsând la o parte fantoma Reginei. Dacă era vorba de fantome, Snorri nu își dorea să o vadă decât pe una anume — fantoma lui Olaf Snorrelssen.

2

TÂRGUL NEGUȚĂTORILOR

A doua zi, Snorri se trezi devreme, binedispusă. Ullr, redevenită pisică slăbănoagă, roșcată, cu vârful cozii negru, prinsese un șoarece și îl mânca la micul dejun. Snorri uitase cu totul de Gondola Regală, iar când, așezată în fața micului ei dejun constând din hering marinat și pâine neagră de secară, își aduse totuși aminte de corabia fantomatică, hotărî că totul fusese doar un vis.

După ce termină, trase afară din cală traista cu mostre, o aburcă pe umeri și ieși pe pasarelă în soarele puternic al dimineții. Era bucuroasă și nerăbdătoare în același timp. Se simțea bine în țara străină în care ajunsese; îi plăcea apa lenească a Râului, mirosul de frunze îngălbenite și lemn ars care zăbovea

în aer. Era fascinată de zidurile groase ale Castelului care se înălțau în fața ei, dincolo de care simțea că e o lume întreagă de explorat. Urcă poteca abruptă care ducea la Poarta de Miazăzi, respirând adânc. Aerul era încă rece, dar nici nu se putea compara cu gerul de acasă, acolo unde Snorri știa că mama ei se trezește în căsuța întunecoasă de lemn de pe chei. Scutură din cap ca să alunge orice gând legat de mama ei și își continuă drumul spre Castel.

Chiar când trecea pe Poarta de Miazăzi, văzu un cerșetor bătrân așezat pe jos. În țara ei se credea că dacă dai un ban primului cerșetor pe care îl întâlnești într-o țară străină vei avea noroc, așa că scoase un bănuț de argint din buzunar și i-l puse în palmă. De-abia când degetele îi trecură prin palma bătrânului își dădu Snorri seama că avea de a face cu o fantomă. Uimit de atingerea lui Snorri și supărat fiindcă se **trecuse prin** el, cerșetorul-fantomă se ridică și se îndepărtă. Snorri lăsă traista grea jos, se uită în jur și inima i se strânse. Castelul era plin până la refuz de fantome de tot felul, pe care Snorri, fiind Văzătoare de Spirite, nu avea cum să nu le vadă, chiar dacă acestea doreau să i **se arate** sau nu. Pe de altă parte, se întreba însă cum își va găsi tatăl în mulțimea aceea. Fu cât pe ce să se întoarcă pe călcâie și să plece acasă, dar își aminti că venise

și ca să facă negoț; la urma urmei, era fiica unui Negustător vestit și se pricepea la fel de bine ca și el.

Ținând ochii plecați și străduindu-se să evite cât mai multe fantome, Snorri urmă indicațiile de pe hartă. Era o hartă bună, așa că în scurtă vreme Snorri pătrunse în pasajul boltit de cărămidă care dădea în Hala Negustătorilor. Ajunsă aici, Snorri se duse direct la Biroul Negustătorilor, o căsuță pe a cărei firmă scria LIGA HANSEATICĂ ȘI GHILDA NEGUȚĂTORILOR DIN NORD. În căsuță se aflau o masă lungă de lemn, două cântare cu greutăți de diferite mărimi, un registru enorm și un Negustător bătrân, cu fața plină de zbârcituri, care număra banii și îi punea într-o cutie mare de fier. Snorri era emoționată, aproape tot atât de emoționată pe cât fusese atunci când intrase în birtul lui Sally Mullin. Venise momentul când trebuia să dovedească — tuturor și ei însăși — că avea dreptul să facă negoț și să fie înscrisă în Ghildă. Înghiți ca să nu mai simtă nodul din gât și intră în căsuță cu capul sus.

Bătrânul nici măcar nu ridică privirea. Număra mai departe monedele străine cu care Snorri nu apucase să se obișnuiască: sfanți, creițari, florini, jumătăți de coroană și coroane întregi. Snorri tuși de câteva ori, dar bătrânul nu îi dădu nicio atenție. După câteva minute, Snorri se plictisi.

— Scuzați-mă, zise ea.

— Patru sute douăzeci și cinci, patru sute douăzeci și șase..., făcu omul fără să își ia ochii de la bani.

Snorri nu avea ce face — era nevoită să aștepte. După câteva minute, omul sfârși:

— O mie. Da, domnișoară, pot să îți fiu de folos?

Snorri puse o coroană pe masă și rosti curgător, căci se pregătise pentru acest moment cu multe zile înainte:

— Doresc să cumpăr o autorizație de negoț.

Bătrânul se uită la fata îmbrăcată în jacheta groasă de lână a Neguțătorilor și zâmbi, de parcă Snorri spusese ceva necugetat.

— Îmi pare rău, domnișoară. Trebuie să fii membră a Ligii.

Snorri se așteptase la asta.

— Dar eu sunt membră a Ligii, răspunse.

Până să apuce el să mai spună ceva, scoase Scrisorile de Împuternicire și desfăcu sulul de pergament cu panglica roșie și sigiliul roșu de ceară. Bătrânul se gândi să îi facă un hatâr: își scoase încet ochelarii și îi puse pe nas, clătinând însă din cap și minunându-se cât de obraznici se făcuseră tinerii. Citi fără să se grăbească, urmărind cuvintele cu degetul, dar, pe măsură ce citea, pe față i se zugrăvea neîncrederea. Când termină, ridică pergamentul în lumină, căutând vreo dovadă că

era contrafăcut. Nu găsi nimic. Snorri știa că pergamentul e autentic și, de fapt, știa și bătrânul.

— Este neobișnuit, îi spuse el lui Snorri.

— Ne-obișnuit? se miră ea.

— *Cât se poate* de neobișnuit. Tații nu lasă Scrisori de Împuternicire fiicelor lor.

— Nu?

— Dar totul pare în ordine, oftă bătrânul și, mai de voie, mai de nevoie, întinse mâna sub masă și scoase un teanc de autorizații. Semnează aici, zise și îi dădu un toc.

După ce Snorri semnă, bătrânul ștampilă autorizația de parcă fusese jignit în demnitatea lui și o împinse pe masă spre fată.

— Taraba numărul unu. Ai venit devreme, ești prima. Târgul începe în zori, de vineri în două săptămâni, și se termină în Ajunul Sărbătorii Solstițiului de Iarnă. La lăsatul serii toată lumea strânge. Gunoiul trebuie dus la Groapa Municipală de Gunoi până la miezul nopții. Te costă o coroană.

Omul luă moneda de pe masă, unde o lăsase Snorri, și o aruncă în altă cutie de metal, care zăngăni a gol.

Snorri luă autorizația cu un zâmbet larg pe buze. Reușise. Era Negustător Autorizat, întocmai cum fusese tatăl ei.

— Du mostrele la magazie și lasă-le acolo pentru controlul calității, mai zise bătrânul. Poți să vii mâine să le iei.

Snorri lăsă traista într-unul din coșurile din fața magaziei și, simțind că a prins aripi, ieși aproape dansând din hală și se izbi de o fată îmbrăcată într-o tunică roșie tivită cu auriu. Fata avea păr lung, negru, și purta pe cap o coroniță subțire de aur. Alături de ea mergea o fantomă învesmântată într-o robă purpurie. Bătrânul avea o expresie prietenoasă în ochii verzi. Părul cărunt era frumos pieptănat și prins la spate într-o codiță. Snorri se străduí să nu se uite la petele de sânge care se vedeau pe roba bătrânului, în dreptul inimii, fiindcă era nepolitícos să încerci să afli cum de ajunsese cineva fantomă.

— Scuze, se adresă fata în roșu lui Snorri. Nu am fost atentă pe unde merg.

— Ba nu, eu îmí cer scuze, spuse Snorri.

Îi zâmbí și fata îi răspunse tot cu un zâmbet. Pe drumul de întoarcere Snorri nu își putea lua gândul de la fată. Auzise că în Castel locuiește o Prințesă, dar nu putea crede că o prințesă s-ar putea plimba pe stradă, ca o persoană obișnuită.

Fata, care era într-adevăr Prințesa, își continuă drumul spre Palat, însoțită de fantoma cu robă purpurie.

— E o Văzătoare de Spirite, zise fantoma.

— Cine?

— Tânăra Negustoreasă. Nu m-am arătat ei, și totuși m-a văzut. N-am mai întâlnit niciodată un Văzător. Sunt foarte rari și locuiesc în Ținuturile Nopților Lungi. M-a luat cu fiori, făcu el.

Prințesa izbucni în râs:

— La asta nu m-aș fi așteptat, Alther. Pun rămășag că *tu* ești cel care le dai altora fiori.

— Ba nicidecum, răspunse fantoma indignată. Adică... numai când vreau.

În zilele următoare, toamna se instală de-a binelea. Frunzele copacilor se învârtejeau pe străzi, mânate de vânturile de la miazănoapte. Aerul se răci și oamenii băgară de seamă că înserarea venea mult mai devreme.

Lui Snorri vremea i se părea însă foarte bună. Își petrecu zilele hoinărind prin Castel, explorând străzile și ulicioarele, cercetând uimită vitrinele prăvălioarelor ascunse sub arcadele Hardughiei. Ba chiar cumpără câte un flecușteț de ici, de colo. Privise cu teamă și admirație la Turnul Vrăjitorilor, zărise o dată pe Vrăjitorul NeObișnuit, care i se păruse excesiv de autoritar, și fusese șocată de grămezile de gunoi de grajd pe care

Vrăjitorii le țineau în curte. Împreună cu mulțimea de curioși adunați în Curtea Postăvarilor, așteptase ca ceasul din turn să bată amiaza și râsese când cele douăsprezece figurine de tablă apăruseră pe rând din spatele orologiului. În altă zi se plimbase pe Calea Vrăjitorilor, vizitase cea mai veche tipografie și se uitase prin grilaj la vechiul Palat, care era mult mai frumos dar și mai mic decât își închipuise. La poartă stătuse de vorbă cu o fantomă bătrână, numită Gudrun, care recunoscuse în ea o compatrioată, deși erau despărțite de șapte veacuri.

Dar singura fantomă pe care Snorri spera să o întâlnească în plimbările ei o ocolea. Deși știa cum arată doar dintr-un mic tablou pe care mama ei îl ținea la capul patului, era sigură că l-ar recunoaște de îndată ce l-ar vedea. Cu toate că se uitase atent la mulțimea de fantome pe lângă care trecuse, Snorri nu văzuse niciuna care să semene cu tatăl ei.

Într-o seară, după ce străbătuse câteva ulițe din spatele Hardughiei unde mulți Negustători stăteau în gazdă, Snorri trăsese o spaimă grozavă. Soarele apusese aproape de tot, iar ea cumpărase o torță de mână de la prăvălia „Torțe la Purtător" a lui Maizie Small. Pe când se întorcea la Poarta de Miazăzi pe ulicioara Sugeburta, Snorri simți că se ține cineva după ea, numai că, ori de câte ori întorcea capul, nu vedea nimic în

spate. La un moment dat auzi un foșnet, se răsuci pe călcâie și zări... o pereche de ochi roșii și un dinte lung, subțire ca un ac, sclipind în lumina torței. De îndată ce văzură flacăra, ochii dispărură în întuneric. Snorri încercă să se convingă singură că fusese un șobolan, dar nu mult după aceea, în timp ce se îndrepta cu pași grăbiți spre strada principală, auzi un strigăt ascuțit venind dinspre ulicioara Sugeburta. Cineva care se încumetase să intre acolo fără să aibă o torță nu fusese la fel de norocos ca ea.

Snorri era speriată și dorea să stea o vreme între oameni, așa că se duse să mănânce de seară la birtul lui Sally Mullin. Sally prinsese drag de ea fiindcă, așa cum îi spusese lui Sarah Heap, „Nu poți să îi găsești vină unei fete doar fiindcă a avut nenorocul să fie Neguțător. Pe lângă asta, îmi închipui că nu toți sunt răi. E de admirat, Sarah, dacă te gândești că a condus singură-singurică un șlep atât de mare. Nu mă duce capul cum de a izbutit. Mie și cu *Muriel* îmi era greu."

Ca niciodată, birtul era gol în seara aceea. Snorri era singurul client. Sally îi mai aduse o bucată de turtă de orz și se așeză lângă ea.

— Mare pacoste, Molima asta, se plângea ea. Nimeni nu mai îndrăznește să iasă pe stradă după ce se înserează, deși

le-am spus de nu știu câte ori că șobolanii o iau la goană când văd o flacără. Trebuie doar să ai o torță la tine. Oricum, toată lumea e îngrozită acum. Te prind de gleznă. Nici nu apuci să te dumirești că te-au și înhățat. Doar o mușcătură și gata, s-a zis cu tine, mai adăugă Sally, clătinând amărâtă din cap.

Snorri nu prea izbutea să prindă ceva din șuvoiul de vorbe.

— Saziscutine? prinse ea sfârșitul propoziției.

— Mda, cam așa, încuviință Sally. Nu mori pe loc, dar nici mult nu mai ai. O vreme te simți bine, apoi îți apare o roșeață în jurul mușcăturii, te ia cu amețeală și poc! Te trezești în altă lume.

— Altă lume? repetă Snorri.

— Da, răspunse Sally și sări în picioare, bucuroasă că mai apăruse un mușteriu.

Era o femeie înaltă, cu păr scurt și țepos, înfășurată într-o pelerină. Snorri nu prea putu să îi vadă figura, dar după felul în care stătea își dădu seama că era supărată. Discută ceva în șoaptă cu Sally, după care dispăru tot atât de repede pe cât apăruse.

Sally zâmbea când reveni lângă Snorri, la fereastră.

— Mda, nu prea miroase a bine, cugetă ea cu glas tare, punând-o și mai tare în încurcătură pe Snorri. Asta a fost

Geraldine. E o femeie ciudată; seamănă cu cineva, dar nu îmi pot aduce aminte cu cine. Mă rog, m-a întrebat dacă Gâtuitorii de Șobolani se pot aduna aici înainte să iasă la... ăăă... gâtuială.

— Gâ-tu-ia-lă? întrebă Snorri.

— Ei, la vânătoare de șobolani. Ei cred că, dacă ne scapă de șobolani, ne scapă și de Molimă. Așa trebuie să fie. Mie una îmi convine. Chiar mi-ar prinde bine o trupă de vânători de șobolani, flămânzi și însetați.

Numai că, după plecarea țepoasei Geraldine, nu mai veni nimeni la bîrt. În scurtă vreme, Sally trânti scaunele pe mese, după care se apucă să spele dușumelele. Snorri înțelese aluzia și îi ură noapte bună.

— Noapte bună, drăguță, zise Sally voioasă. Să nu mai zăbovești pe stradă la ora asta.

Lui Snorri îi trecuse pofta de plimbare. O ținu tot într-o fugă până la *Alfrún* și se bucură să o găsească pe Ullr Noptatica de strajă pe punte. O lăsă afară și se ascunse în cabină, baricadă ușa și ținu lampa aprinsă toată noaptea.

3
UN MUSAFIR NEPOFTIT

În *seara aceea, pe când Snorri* baricada ușa cabinei, Jenna, Sarah și Silas Heap își terminau cina la Palat. Deși lui Sarah Heap i-ar fi plăcut mult mai mult să cineze într-una din bucătăriile mici ale Palatului, cedase de mult în fața insistențelor Bucătăresei, care susținea morțiș că familia regală *nu* ia masa în bucătărie. Nu, nici măcar într-o zi ploioasă de miercuri, nici

vorbă, atâta timp cât era *ea* Bucătăreasă. „Și cu asta, basta, doamnă Heap."

Așa se face că în acea seară, în vasta sufragerie a Palatului, trei persoane stăteau la un capăt al mesei lungi, scăldate în lumina lumânărilor. În căminul din spatele lor, un buștean sâsâia și pocnea, trimițând din când în când câte o scânteie în blana cam năpârlită a unui câine mare care sforăia și mârâia prin somn, întins în fața focului. Maxie, câinele-lup, nu dădea însă nicio atenție scânteilor care îi pârleau blana. Ceva mai la o parte stătea Servitoarea pentru Cină, pe de o parte bucuroasă să fie lângă foc, dar pe de alta nerăbdătoare să strângă masa și să scape de mirosul de blană pârlită — plus alte mirosuri — care veneau de la Maxie. Cina se întindea la nesfârșit. Sarah Heap, mama adoptivă a Jennei, Prințesa și moștenitoarea Castelului, avea multe de spus.

— Jenna, nu te las să pleci din Palat nici în ruptul capului. Străzile sunt bântuite de lighioane care mușcă oamenii și le dau Molima. Vei rămâne aici până când lighioana asta, ce-o fi ea, va fi prinsă.

— Dar Septimus...

— Nu vreau să aud nimic. Puțin îmi pasă că Septimus vrea să îl ajuți să spele dragonul ăla scârbos; dacă vrei să știi, cred

că mai bine l-ar spăla mai rar — ai văzut de mizerie a făcut pe malul Râului? Nu pot să îmi închipui ce zice Billy Pot; sunt grămezi de balegă înalte de cel puțin zece picioare. Înainte îmi plăcea să mă plimb pe acolo, dar acum...

— Mamă, chiar nu-mi pare rău să scap de spălatul lui Scuipăfoc, dar trebuie *neapărat* să mă duc la Corabia-Dragon în fiecare zi. Așa mi-a spus Mătușa Zelda.

— Corabia-Dragon se va descurca și fără tine, sunt sigură. Oricum, nu are cum să știe dacă te duci acolo sau nu.

— Ba știe, mamă. Sunt sigură că știe. Ar fi îngrozitor să se trezească și să vadă că e singură, zile și zile în șir...

— Oricum, e mai bine decât să nu mai vină nimeni niciodată să o vadă, îi tăie Sarah vorba. *Nu* ai voie să ieși din Palat până când se termină cu Molima.

— Nu crezi că îți faci sânge rău pentru un flecușteț? o întrebă Silas cu blândețe.

— Nu, nicidecum. Nu aș zice că Infirmeria s-a redeschis pentru un *flecușteț*.

— Dărăpănătura aia? Mă mir că mai stă în picioare.

— A fost nevoie, Silas. Sunt prea mulți oameni bolnavi și nu au unde se duce. Ți-ai fi dat și singur seama dacă nu ți-ai petrece atâta timp în pod, jucând jocuri de copii...

— Contraofensiva Pedestrașilor nu e un joc de copii, Sarah. Iar acum, că am găsit cea mai bună Colonie din Castel — ar fi trebuit să vezi ce mutră a făcut Gringe când i-am zis — *nu* am de gând să îmi las Pedestrașii de capul lor. Dintr-o cameră **sigilată** le va fi greu să iasă.

Sarah Heap oftă. De când se mutaseră la Palat, Silas lăsase deoparte îndatoririle lui zilnice de Vrăjitor Obișnuit și se apucase de tot felul de alte îndeletniciri; ultima lui preocupare, Contraofensiva Pedestrașilor, se dovedise și cea mai durabilă, lucru care o scotea din fire pe Sarah.

— Știi că nu e bine să deschizi camere **sigilate**, Silas, îl mustră ea. Au fost **sigilate** dintr-un motiv anume, mai ales dacă se află în podul clădirii. Am discutat despre acest subiect la întrunirea Societății Erboriștilor, chiar luna trecută.

— Și, mă rog, ce știu Erboriștii despre treburile Vrăjitorilor, Sarah? Nimic. Îhî.

— Prea bine, Silas. Oricum, ești mai în siguranță în pod, alături de Colonia aceea caraghioasă.

— Chiar așa, făcu Silas. Mai e plăcintă?

— Nu, ai luat ultima bucată.

În liniștea încordată care se lăsă, Jenna deslușî un tărăboi în depărtare.

— Ați auzit? întrebă ea.

Se ridică și se uită pe una dintre ferestrele înalte ce dădeau în fața Palatului. Jenna vedea aleea care era, ca întotdeauna, luminată cu torțe, și masivele Porți ale Palatului care erau închise noaptea. Afară, în fața porților, era o mulțime care zdrăngănea cutii de conserve și urla:

— Șo-bo-lani, șo-bo-lani, șo pe șobolani! Șo-bo-lani, șo-bo-lani, șo pe șobolani!

Sarah se duse și ea la fereastră.

— Sunt Gâtuitorii de Șobolani, zise ea. Nu știu ce caută aici.

— Caută șobolani, cred eu, spuse Silas cu gura plină de plăcintă cu mere. Palatul fojgăie de ei. Cred că unul a și fost fiert în supă astă-seară.

Gâtuitorii intonau din ce în ce mai întărâtați:

— Șo, șo, șo pe șobolani!

— Bietele jivine, zise Jenna.

— Oricum, Molima nu e răspândită de șobolani, zise Sarah. Am fost ieri la Infirmerie. Mușcăturile nu sunt de șobolan, asta e limpede. Șobolanii au mai mulți dinți, nu doar unul. Ia uite, o iau în sus, spre dormitoarele servitorilor. Vai de mine!

În acel moment, Servitoarea pentru Cină sări ca mușcată de șarpe. Adună farfuriile cât ai clipi, îi smulse lui Silas din mână

ultima îmbucătură de plăcintă și ieși din cameră în goană. Se auzi un clincănit puternic când aruncă vesela și tacâmurile pe jgheabul care ducea la bucătărie. Apoi se repezi în camera ei să vadă ce făcea Percy, șobolanul său domesticit.

Cina se cam termină aici. Sarah și Silas se duseră în salonașul lui Sarah, aflat în partea din spate a Palatului. Sarah voia să termine de citit o carte, iar Silas lucra de zor la o broșură intitulată *Primele zece ponturi secrete ale Contraofensivei Pedestrașilor*, cu care spera să dea lovitura.

Jenna se hotărâse să se ducă în camera ei și să citească. Nu se plictisea niciodată singură și îi plăcea să se plimbe prin Palat, mai ales noaptea, când umbrele se lungeau pe coridoare și multe fantome bătrâne se trezeau. Noaptea Palatul nu mai părea gol, nelocuit — dimpotrivă, devenea un loc aglomerat, unde fiecare avea câte ceva de făcut. Bătrânele fantome **se arătau** Jennei, bucuroase că au prilejul să stea de vorbă cu Prințesa, chiar dacă majoritatea nu își mai aminteau care Prințesă anume. Și Jenna se bucura să stea de vorbă cu ele, deși își dăduse în scurtă vreme seama că fantomele spuneau fiecare cam aceleași lucruri, iar și iar, așa că în scurtă vreme știa toate conversațiile pe dinafară.

Urcă scara largă până la galeria de deasupra sălii de intrare și se opri să stea de vorbă cu fantoma guvernantei a două

Prințese gemene, care își petrecea nopțile colindând coridoarele Palatului în căutarea celor două fetițe.

— Bună să îți fie seara, Prințesă Esmeralda, zise guvernanta, cu expresia îngrijorată care îi era caracteristică.

— Bună seara, Mary, îi răspunse Jenna, care renunțase de mult să îi mai repete că pe ea o cheamă Jenna.

— Îmi pare bine să văd că ești teafără și nevătămată, zise guvernanta.

— Mulțumesc, Mary.

— Să ai grijă, draga mea, o sfătui guvernanta, așa cum făcea întotdeauna.

— Sigur, răspunse Jenna, tot ca de obicei.

Ieși din galerie și o luă pe un coridor larg, bine luminat, la capătul căruia, în spatele unei uși duble, înalte, se afla camera ei.

— Bună seara, Sir Hereward, îl salută Jenna pe fostul Străjer al Dormitorului Regal, o fantomă ciufulită și foarte stearsă, care făcea de pază la ușă de vreo opt sute de ani și nu avea nicio intenție să se retragă.

Lui Sir Hereward îi lipseau un braț și o mare parte din armură, căci devenise fantomă într-una din ultimele bătălii pe uscat între Castel și Port. Era una dintre fantomele preferate ale Jennei, care se simțea în siguranță ori de câte ori stătea el

de strajă. Bătrânului cavaler îi plăcea să facă conversație, să spună glume și, spre deosebire de celelalte fantome bătrâne, reușea să nu se repete prea des.

— Bună seara, frumoasă Prințesă. Să îți spun una bună: Știi care e diferența între un elefant și o banană?

— Nu știu, zâmbi Jenna. *Care* e diferența între un elefant și o banană?

— Aaa, păi atunci nu am să te trimit niciodată la cumpărături. Hâr, hâr, hâr!

— A... foarte nostim. Ha, ha!

— Îmi pare bine că ți-a plăcut. Mă gândeam eu că o să-ți placă. Noapte bună, Prințesă.

Sir Hereward dădu scurt din cap și luă poziția de drepți, bucuros să se întoarcă la îndatoririle lui.

— Noapte bună, Sir Hereward, răspunse Jenna, apoi împinse ușile și intră în camera ei.

Îi trebuise ceva timp ca să se învețe cu dormitorul uriaș din Palat, după ce dormise timp de zece ani într-un dulap, dar acum îi plăcea, mai ales seara. Dormitorul era o cameră mare, înaltă, cu ferestre care dădeau spre grădina Palatului și lăsau să intre soarele dimineții. Acum însă, fiindcă era o seară rece de toamnă, Jenna trase perdelele de catifea roșie și camera fu

cufundată în umbră. Se duse apoi la căminul imens de lângă patul cu patru stâlpi și aprinse grămada de bușteni dinăuntru cu **Vraja de aprins Focul** pe care i-o dăruise Septimus de ziua ei. Când lumina și căldura flăcărilor umplură camera, Jenna se așeză în pat, se înfășură în plapuma de puf și luă cartea ei de istorie preferată — *Povestea Castelului nostru.*

Cufundată în lectură, Jenna nu băgă de seamă că o siluetă înaltă, subțire, fantomatică, iese de după perdelele groase care înconjurau patul. Fantoma rămase nemișcată, cu ochii mici și strălucitori ațintiți asupra Jennei, pe față cu o expresie de dezaprobare. Jenna se cutremură în valul de aer rece împrăștiat de fantomă, strânse mai tare plapuma pe ea dar nu ridică privirea.

— Nu îți mai pierde timpul citind prostiile alea despre Liga Hanseatică, se auzi o voce stridentă în stânga Jennei.

Jenna sări ca friptă, scăpă cartea pe jos și ar fi strigat după Sir Hereward dacă o mână rece ca gheața nu i-ar fi acoperit gura. Atingerea fantomei îi îngheță aerul din plămâni și îi stârni un acces de tuse. Fantoma nu păru impresionată. Luă cartea de pe jos și o puse pe pat lângă Jenna, care se străduia să își recapete respirația.

— Deschide la Capitolul treisprezece, nepoată, îi spuse fantoma. De ce îți pierzi vremea citind despre oameni de rând,

precum negustorii? Singura istorie care merită aflată e cea a Regilor și Reginelor — în special a Reginelor. Pe mine mă vei găsi la pagina două sute douăzeci. E o relatare destul de fidelă a domniei mele, deși mai sunt una, două ... ăăă... interpretări greșite; dar a fost scrisă de un om de rând, așa că la ce să te aștepți?

Jennei îi trecuse, în sfârșit, accesul de tuse și se putea uita mai bine la musafira ei. Era într-adevăr fantoma unei Regine, și încă a uneia din vechime, pe cât își dădu Jenna seama după tunica demodată și gulerul apretat. Fantoma, care părea surprinzător de materială dacă te gândeai la vechimea ei, stătea țeapănă, cu bărbia ridicată. Părul ei cenușiu era împletit în două cozi răsucite peste urechile cam ascuțite. Pe cap purta o coroană de aur, simplă și austeră. În ochii ei violeți ațintiți asupra Jennei se citea dezaprobarea și, de fapt, Jenna se și simțea vinovată, fără să știe de ce.

— Ci... cine ești? se bâlbâi ea.

Regina bătu din picior, impacientată.

— Capitolul *treisprezece*, nepoată. Uită-te în Capitolul treisprezece, ți-am mai spus. *Trebuie* să înveți să asculți. Toate Reginele trebuie să învețe să asculte.

Jenna nu și-o putea închipui pe această Regină ascultând de cineva, dar nu zise nimic. Nu înțelegea de ce fantoma îi

spunea „nepoată". Îi spusese de două ori astfel. O fantomă atât de urâcioasă nu avea cum să fie bunica ei!

— Dar... de ce îmi tot spui „nepoată"? întrebă Jenna, sperând că nu auzise bine.

— Pentru că sunt străstrăstăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăbunica ta. Poți să îmi spui bunico.

— Bunică! exclamă Jenna îngrozită.

— Întocmai. E bine așa. Nu mă aștept să îmi spui titlul întreg.

— *Care* este titlul tău întreg?

Fantoma Reginei oftă, scoasă din fire, și Jenna simți suflarea înghețată cum îi răvășește părul.

— Capitolul treisprezece, zise Regina cu asprime. E ultima oară când îți spun. Văd că am ajuns la țanc. Ai mare nevoie de îndrumare. Mama ta ar trebui să dea socoteală pentru neglijența ei: nu ți-a dat niciun fel de învățătură regală, ca să nu mai vorbim de bune maniere.

— Mami e un dascăl bun, făcu Jenna indignată. Nu a neglijat *nimic*.

— Mami... mami? Cine e această *mami*?

Regina reuși să aibă un aer dezaprobator și nedumerit în același timp. De fapt, exersase sute de ani arta amestecării

oricărui sentiment posibil cu dezaprobarea, până când, chiar să fi vrut, nu ar fi putut să le mai despartă. Realitatea este însă că nici nu dorea. Era foarte mulțumită să dezaprobe orice.

— Mami este mami a mea, adică, mama mea, spuse Jenna supărată.

— Și cum o cheamă, mă rog? întrebă fantoma, privind în jos spre Jenna.

— Nu te privește, se răsti Jenna la ea, acum înfuriată de-a binelea.

— Nu cumva e Sarah Heap?

Jenna se încăpățână să nu răspundă. Se uita îmbufnată la fantomă, poruncindu-i în gând să plece.

— Nu, *nu* am de gând să plec, nepoată. Am îndatoriri de îndeplinit. Știm amândouă că această Sarah Heap nu este mama ta adevărată.

— Pentru mine este, mormăi Jenna.

— Ce sunt unii sau alții pentru tine, nepoată, nu are nicio însemnătate. Adevărul este că mama ta adevărată, sau mai bine zis fantoma ei, stă în turn și nu se ocupă de educația ta regală. Drept urmare, arăți mai degrabă a servitoare de rangul cel mai de jos decât a Prințesă. E o rușine, o rușine fără margini, pe care intenționez să o îndrept pentru binele acestui loc

cufundat în întunericul ignoranței în care s-au transformat Castelul și Palatul meu.

— Nici Castelul, nici Palatul nu sunt ale tale, obiectă Jenna.

— Ei, nepoată, aici greșești. Au fost ale mele și în curând vor fi din nou ale mele.

— Bine, dar...

— Nu mă întrerupe. Acum plec. Ora ta de culcare a trecut de mult.

— Ba nu a trecut, făcu Jenna indignată.

— Pe vremea mea, *toate* Prințesele mergeau la culcare la ora șase, până când deveneau Regine. Eu însămi am mers la culcare la ora șase în fiecare zi până când am împlinit treizeci și cinci de ani, și nu mi-a dăunat cu nimic.

Jenna o privi uimită, apoi începu să zâmbească gândindu-se cât de ușurați trebuie să se fi simțit toți cei din Palat când orologiul bătea ora șase.

Regina nu înțelese zâmbetul Jennei.

— Aha, așa mai vii de-acasă. Acum te las să te culci, fiindcă am treburi importante. Ne vedem mâine. Poți să mă săruți înainte de culcare.

Jenna făcu o mutră atât de îngrozită că Regina se dădu înapoi și zise:

— Ei, bine, văd că nu te-ai obișnuit cu scumpa ta bunică. Noapte bună, nepoată.

Jenna nu răspunse.

— Am spus „Noapte bună, nepoată". Nu plec până nu îmi spui noapte bună.

Se lăsă o tăcere încordată, până când Jenna simți că nu mai poate suporta să se uite la nasul ascuțit al fantomei.

— Noapte bună, zise ea cu răceală.

— Noapte bună, *bunico*, o corectă fantoma.

— Nu am să-ți spun *niciodată* „bunico", se înverșună Jenna și văzu, spre marea ei ușurare, că fantoma începe să dispară.

— Ba îmi vei spune, se auzi vocea ascuțită care parcă despica aerul. Îmi vei spune...

Furioasă, Jenna luă perna și o aruncă în partea de unde venea vocea. Nu se întâmplă nimic; fantoma se topise. Jenna făcu așa cum o învățase Mătușa Zelda: numără rar până la zece, până se calmă, apoi luă *Povestea Castelului nostru* și dădu repede paginile până ajunse la Capitolul treisprezece. Se intitula „Regina Ethelcrunta cea Groaznică".

4
„La Firidă”

Pe *când Jenna citea* Capitolul treisprezece, Septimus Heap, Ucenic al Vrăjitorului NeObișnuit, fusese prins citind ceva ce nu ar fi trebuit să citească. Puternica și talentata Marcia Overstrand, Vrăjitor NeObișnuit al Castelului, cedase nervos când o ciorovăială izbucnise în bucătărie între cafetieră și plită. Exasperată, se hotărâse să le lase să se certe și să îl caute pe Ucenic.

Îl găsise în Biblioteca din Piramidă, înconjurat de maldăre de scrieturi vechi, zdrențuite.

— Mă rog, ce faci aici? întrebă Marcia, pusă pe harță.

Septimus sări în sus, făcu o mutră vinovată și îndesă hârtiile sub cartea pe care ar fi trebuit să o citească.

— Nimic, zise el.

— Așa mă gândeam și eu.

Îl privi lung, încercând — fără să reușească pe de-a-ntregul — să își păstreze expresia severă. Septimus o privea speriat cu ochii lui verzi, strălucitori. Buclele lui blonde erau încâlcite, fiindcă le răsucea fără încetare atunci când se concentra.

— Dacă ai uitat cumva, îi spuse Marcia, trebuia să repeți pentru Examenul Practic de Prorocire, pe care îl dai mâine-dimineață. Nu să citești baliverne de acum cinci sute de ani.

— Nu sunt baliverne, replică Septimus, sunt...

— Știu perfect ce sunt, îi tăie Marcia vorba. Ți-am mai spus, Alkimia e o pierdere de timp. Poți la fel de bine să îți fierbi ciorapii sperând că se vor preschimba în aur.

— Dar nu citesc despre Alkimie, protestă Septimus, ci despre **Leacuri**.

— Altfel și la fel, zise Marcia. Îmi închipui că sunt scrierile lui Marcellus Pye.

— Da. E chiar foarte bun.

— E chiar *fără importanță*, Septimus, zise Marcia și scoase de sub *Principiile și practica prorocirii pentru începători* un teanc de hârtii uscate, îngălbenite, acoperite cu un scris fin. Oricum, mai zise ea, acestea sunt doar notele lui.

— Știu. Ce păcat că s-a pierdut cartea.

— Hmm. E vremea să te duci la culcare. Mâine începem devreme. La șapte și șapte minute, nicio clipă mai târziu. Ne-am înțeles?

Septimus dădu din cap.

— Atunci, la culcare cu tine.

— Dar, Marcia...

— Ce mai e?

— Chiar mă interesează **Leacurile**. Iar Marcellus se pricepea foarte bine. A născocit tot felul de doctorii și tratamente, plus că știa exact de ce se îmbolnăvește cineva. Crezi că aș putea învăța și eu?

— Nu, spuse Marcia, categoric. Nu ai nevoie, Septimus. **Magia** poate face orice fac **Leacurile**.

— Totuși, nu poate vindeca Molima, se încăpățână Septimus.

Marcia strânse din buze. Septimus nu era primul care făcea această observație.

— O va vindeca, o va vindeca, repetă ea. Dacă aș avea timp să... ce a fost *asta*?

Din bucătăria aflată cu două etaje deasupra se auzise o bufnitură puternică. Marcia ieși în fugă. Septimus oftă, puse hârtiile lui Marcellus la loc în cutia veche pe care o găsise într-un colț plin de praf, în care nu mai umblase nimeni de cine știe când, suflă în lumânare și coborî în camera lui.

Din păcate, Septimus nu dormi bine. De o săptămână încoace, în fiecare noapte, visa același vis urât despre examen, și la fel se întâmplă în noaptea aceasta. Visă că întârziase la examen, că Marcia alerga după el și că el cădea într-un horn care nu se mai sfârșea... Încerca să se agațe de pereți dar nu reușea și cădea... cădea...

— Te-ai luptat cu păturile, Septimus? se auzi o voce bine cunoscută venind în urma lui pe horn. Ai cam pierdut bătălia, continuă vocea chicotind. Nu e înțelept să îți pui mintea cu o pereche de pături, băiete. Cu una mai merge, dar două te dovedesc fără greș. Sunt nărăvașe rău.

Septimus se străduí să se trezească și se ridică în capul oaselor, gâfâind. Alther Mella deschisese fereastra și aerul rece îl făcu să tremure.

— Te simți bine? întrebă Alther preocupat și se așeză pe patul lui Septimus.

— Cuum? mormăi Septimus.

Îi era greu să distingă silueta ușor transparentă a lui Alther Mella, fost Vrăjitor NeObișnuit, care venea aproape zilnic în Turnul Vrăjitorilor. Alther era mai vizibil decât alte fantome bătrâne din Castel, dar noaptea roba lui purpurie se topea în întuneric și erau greu de văzut chiar și petele întunecate de sânge din dreptul inimii, spre care ochii lui Septimus erau mereu atrași, oricât de tare ar fi încercat să se opună. Ochii verzi ai lui Alther îl priveau cu blândețe pe Ucenicul lui preferat.

— Același vis urât?

— Mda, recunoscu Septimus.

— De data asta ți-ai amintit să folosești **Amuleta Zborului**? întrebă Alther.

— Ăăă... nu. Poate îmi aduc aminte data viitoare. Dar sper să nu mai existe o dată viitoare. E un vis îngrozitor.

Septimus se cutremură și trase una dintre păturile încăpățânate până sub bărbie.

— Hmm. Visele nu vin degeaba la noi. Uneori ne spun lucruri pe care e nevoie să le știm, zise Alther pe gânduri,

ridicându-se de pe pernă și îndreptându-se de spate cu un geamăt. Ei, și acum, cred că ți-ar face plăcere o mică excursie până într-un loc pe care îl știu, nu departe de aici.

Septimus căscă.

— Și Marcia ce o să zică? întrebă el somnoros.

— Pe Marcia a luat-o iar durerea de cap, zise Alther. Nu înțeleg cum de își face atât sânge rău din cauza unei cafetiere îndărătnice. Eu, în locul ei, o dădeam pe ușă afară. S-a dus să se culce, așa că nu are rost să o tulburăm. De altfel, nici nu o să își dea seama că am plecat.

Septimus nu voia să adoarmă și să intre în același vis urât. Se dădu jos din pat, își trase pe el tunica verde de lână — veșmântul lui de Ucenic, pe care îl așeza în fiecare seară la picioarele patului, frumos împăturit, după cum fusese învățat să își împăturească uniforma din Armata Tânără în primii zece ani din viața lui — și își puse la brâu cingătoarea de Ucenic.

— Gata? întrebă Alther.

— Gata, răspunse Septimus și se îndreptă spre fereastra pe care Alther o **făcuse** să se deschidă atunci când sosise.

Se urcă pe pervazul lat al ferestrei și se ridică în picioare, încadrat de rama înaltă de lemn. De acolo, privi în jos spre abisul de douăzeci și unu de etaje. Până acum câteva luni nici nu

ar fi visat să facă așa ceva, ținând seama că avea rău de înălțime. Acum însă, teama îi trecuse, iar motivul se afla în palma lui stângă: **Amuleta Zborului**.

Septimus apucă cu grijă mica săgeată de aur cu aripioare delicate de argint și o ținu între degetul mare și arătător.

— Unde mergem? îl întrebă pe Alther, care plutea prin fața lui, exersând o răsturnare pe spate.

— „La Firidă", răspunse Alther, stând cu capul în jos. E un loc plăcut, cred că ți-am mai vorbit despre el.

— Bine, dar e o bodegă, se miră Septimus. Sunt prea tânăr ca să merg prin bodegi. În plus, Marcia spune că sunt pline de...

— A, să nu iei în seamă ce spune Marcia despre bodegi, zise Alther. Are niște idei ciudate, cum că oamenii din bodegi vorbesc pe furiș de ea. I-am spus că oamenii au de discutat lucruri mult mai interesante — cum ar fi prețul peștelui — dar nu mă crede.

Alther se răsuci pe loc și se așeză din nou cu capul în sus. Acum plutea în fața lui Septimus. Îl privi pe băiatul slăbuț care stătea în picioare pe pervaz, cu buclele jucându-i în vântul ce sufla întotdeauna în jurul Turnului Vrăjitorilor, cu **Magia** sclipindu-i în ochii din ce în ce mai verzi pe măsură ce **Amuleta**

se încălzea în palma lui. Deși Alther îl învăța pe Septimus Arta **Zborului** de trei luni — adică de când băiatul găsise **Amuleta Zborului** — încă i se mai strângea inima de spaimă când îl vedea stând la mare înălțime.

— Vin după tine, zise Septimus, dar vocea îi fu dusă de o pală neașteptată de vânt.

— Cum?

— Vin după tine, Alther. E bine așa?

— Bine, dar mai întâi vreau să te văd cum îți iei zborul. Să mă asigur că te ții bine în aer.

Septimus nu protestă. Îi plăcea ca Alther să fie cu el și o dată sau de două ori, când abia învățase să zboare, îi prinseseră bine sfaturile fantomei, mai ales într-o situație deosebit de neplăcută, când aproape că se zdrobise de acoperișul Scriptoriului. De fapt, voise să facă pe grozavul în fața prietenului său, Cărăbuș; spre norocul lui, Alther **stârnise** o boare de vânt care îl luase pe sus și îl dusese teafăr și nevătămat până în curtea din spate. Alther nu îi reproșase niciodată că făcuse pe grozavul.

Amuleta Zborului se încinsese. Venise vremea să plece. Septimus trase aer în piept și se aruncă în hăul întunecat. O clipă se simți ca o piatră, tras în jos de propria greutate, dar apoi se întâmplă ceea ce îi plăcea cel mai tare: nu își mai simți

greutatea — era liber, ușor ca o pasăre, putea să se înalțe, să se rotească, să facă tumbe în aer, susținut de **Amuleta Zborului**. În clipa când **Amuleta** îl luă în primire, Alther se mută în fața lui, cu brațele întinse ca aripile unui vultur în zbor planat. Septimus îl urmă, dar mișcările lui erau cam dezordonate, fiindcă încerca să facă un slalom aerian.

Aterizarea la bodegă fu destul de dură — de fapt, doar pentru Septimus. Alther trecu drept prin perete, lăsându-l pe Septimus să ia o curbă bruscă și să se prăbușească cu o bufnitură în tufișurile care acopereau intrarea dărăpănată a bodegii.

Când Alther se întoarse, Septimus nu reușise încă să se descurce din ramurile tufișurilor.

— Îmi pare rău, Sep, se scuză Alther, îl văzusem pe Olaf Snorrelssen. Ce băiat de treabă! Negustător din Nord. Nu a mai ajuns acasă, să își vadă copilașul. Nici nu știe dacă a fost fată sau băiat. O poveste tristă... Ei, cam bate el câmpii, dar are suflet bun. I-am tot spus să se mai plimbe prin Castel, să își mai schimbe ideile, dar nu prea are unde să se ducă, în afară de Târgul Negustătorilor și „Calcanul Zâmbăreț". Stă aici, „La Firidă", și se uită la halba de bere.

Septimus dădu jos câteva frunze de pe tunică, puse **Amuleta Zborului** în cingătoarea de Ucenic și privi atent

intrarea în bodegă. La drept vorbind, nu prea arăta a bodegă, ci părea mai degrabă o grămadă de pietre stivuite la picioarele zidului. Pe ușă nu era nicio firmă. De fapt, nu exista nicio ușă și nu se vedeau nici ferestrele luminate, aburite, așa cum știa Septimus că au bodegile, fiindcă nici nu existau ferestre. Septimus chiar se întreba dacă nu cumva Alther îi făcuse o farsă, când fantoma unei călugărițe trecu plutind pe lângă ei.

— Bună seara, Alther, zise ea cu voce suavă.

— Bună seara, Soră Bernadette, răspunse Alther zâmbind.

Călugărița îi zâmbi cochet și dispăru în grămada de pietre. În urma ei venea un cavaler aproape transparent, cu mâna legată într-o eșarfă; își legă cu grijă bidiviul care șchiopăta de un stâlp invizibil și se topi în tufișul din care Septimus de-abia ieșise.

— Va fi o seară de pomină, văd că vin o mulțime de musafiri, zise Alther, salutându-l prietenește pe cavaler.

— Dar... sunt cu toții *fantome*, zise Septimus.

— Bineînțeles că sunt fantome, zise Alther. De asta și există bodega. Orice fantomă e bine-venită. Ceilalți pot intra doar dacă au fost invitați. Iar o invitație... ehe, nu e ușor de obținut, ascultă la mine. Trebuie să te invite cel puțin două fantome. Ei, sigur, se mai întâmplă să intre câte unul clandestin, dar, în general, secretul e bine păstrat.

Trei Vrăjitori NeObișnuiți, bătrâni și aproape invizibili, se opriseră la intrare și nu se puteau hotărî care să intre primul. Septimus dădu politicos din cap și îl întrebă pe Alther:

— Și cine altcineva m-a invitat?

Alther era atent la cei trei Vrăjitori care se hotărâseră să intre toți odată, râzând cât îi ținea gura, și nu îi răspunse.

— Hai, băiete, vino după mine, zise el și dispăru în perete, apoi reapăru, câteva clipe mai târziu, și îl îndemnă, nerăbdător: Hai, Septimus, să nu o lăsăm pe Regina Ethelcrunta să aștepte.

— Dar eu...

— Fă-ți loc prin spatele tufișului și strecoară-te pe după grămada de pietre. Ai să găsești intrarea.

Septimus se afundă în tufișuri; la lumina Inelului cu Dragon, pe care îl avea pe arătătorul mâinii drepte, găsi în spatele pietrelor o cărăruie care ducea în jos, spre un loc ferit, ascuns în zidul Castelului — bodega „La Firidă".

Când intră, rămase cu gura căscată: nu mai văzuse niciodată atâtea fantome la un loc. Septimus era obișnuit să vadă fantome prin Castel, căci întotdeauna fusese genul acela sensibil de băiat în fața cărora fantomelor le place să **se arate,** și observase că de când purta roba verde de Ucenic al Vrăjitorului NeObișnuit, i **se arătau** chiar și mai multe fantome. Dar era ceva în atmosfera relaxată a tavernei „La Firidă" — și faptul că

se afla acolo împreună cu Alther, unul dintre cei mai populari mușterii — care îl făcea să înțeleagă că cele mai multe dintre fantome îi îngăduiau lui Septimus să le vadă. Priveliștea era uluitoare: mai întâi, erau Vrăjitorii NeObișnuiți, îmbrăcați toți în robe purpurii în fel și fel de stiluri, după cum fusese moda la vremea lor; Septimus se obișnuise să îi vadă adeseori prin Palat sau prin Turnul Vrăjitorilor. Mai erau și un număr nebănuit de mare de Regine și Prințese. Pe lângă ele, Septimus mai văzu însă și fantome cum nu mai văzuse niciodată: cavaleri însoțiți de paji, fermieri și neveste de fermieri, marinari și negustori, scribi și învățați, vagabonzi și cerșetori — tot felul de oameni care locuiseră în Castel în ultimele mii de ani. Toți aveau în mână câte o halbă, care le fusese dată atunci când veniseră prima oară și pe care nu fusese nevoie să o umple la loc.

Zumzăitul liniștit al conversațiilor începute de fantome cu mulți ani în urmă umplea bodega; într-un colț, o fantomă regală auzi pașii șovăielnici ai unei ființe vii. Se ridică de pe locul ei de lângă foc și alunecă prin mulțimea care se dădea respectuos la o parte în fața ei.

— Septimus Heap, zise Regina Ethelcrunta. Ai întârziat cinci minute și jumătate, dar nu-i nimic, aștept de cinci sute de ani să te întâlnesc. Vino cu mine.

5
Regina Ethelcrunta

La puțină vreme după aceea, Septimus se trezi înghesuit între cele două fantome, la capătul unei mese lungi. Când se dusese la culcare în seara aceea, nu se așteptase ca lucrurile să ia o astfel de întorsătură. Pe de altă parte, după optsprezece luni de ucenicie la Marcia, Septimus învățase să nu se aștepte la nimic anume și, mai ales, să nu se mire de nimic.

De fapt, Septimus știa că nu e înghesuit, dar așa se *simțea*, stând între Alther și Regina Ethelcrunta și încercând să nu îl atingă pe niciunul. Oricum ar fi stat, tot simțea coatele

ascuțite ale Reginei Ethelcrunta înfipte în coastele lui. Septimus se trase cât putu mai departe de Ethelcrunta, fiindcă se considera o mare mojicie să **treci** printr-o fantomă și, desigur, Regina ar fi avut ceva de zis.

După cât se vedea, Regina Ethelcrunta avea ceva de zis despre cam orice. Stătea țeapănă, cu bărbia ridicată, iar ochii ei violeți erau ațintiți asupra lui Septimus în timp ce îi împărtășea părerile ei:

— Ce adunătură vezi aici, Ucenicule, nici nu îmi vine să cred. Uită-te la vagabondul acela bătrân care doarme sforăind sub masă. Ce loc îngrozitor! Așa nu se mai poate, va trebui să fac *ceva*. Iar tinerele Regine de colo... ce purtare *total* nepotrivită cu rangul lor! (De la o masă aflată mai încolo răsunau chicotele a patru Regine tinere — care muriseră cu toatele în chinurile facerii.) Nu știu ce a avut Alther Mella în minte când te-a adus aici. Pe vremea mea, Ucenicul NeObișnuit nu avea voie să iasă din casă fără să fie însoțit de un Vrăjitor, și, chiar atunci, nu putea veni decât la Palat, cu treburi oficiale. Lăsând la o parte că un băiat de vârsta ta ar trebui să fie în patul lui, nu să se zbenguie într-un loc de pierzanie precum acesta.

Septimus nu puse la inimă vorbele Reginei Ethelcrunta, pentru că îi amintea puțin de Marcia; Alther, în schimb, își ieși din fire.

— Maiestate, zise el înțepat, vă rog să aveți bunăvoința de a vă aminti că a fost dorința expresă a Înălțimii Voastre — *ordin* a fost cuvântul pe care l-ați folosit — să îl trezesc din somn pe acest tânăr Ucenic și să îl aduc aici. Ați spus că aveți să îi transmiteți ceva de cea mai mare importanță — o chestiune de viață și de moarte — deși ați refuzat să îmi împărtășiți despre ce este vorba. Dumneavoastră ați fost aceea care a insistat să îl aduc în această bodegă. Vă pot asigura că doamna Marcia Overstrand nu îi dă voie Ucenicului ei să intre în bodegi noaptea și, de fapt, la nicio oră din zi.

Septimus își ținu respirația. Oare ce avea să spună Regina?

O vreme, Regina Ethelcrunta nu zise nimic. Apoi se aplecă spre Septimus și el îi simți suflarea rece lângă ureche când îi șopti:

— Marcellus Pye, Drumul Vaselor, miezul nopții. Să fii acolo.

Și cu acestea, Regina se ridică de pe banchetă de parcă era tronul regal, își aranjă trena rochiei, se îndreptă spre cămin cu capul sus, disprețuitoare, și dispăru în flăcări.

— Ei, spune! izbucni Alther. Ce tupeu...

— Marcellus Pye? mormăi Septimus, simțind că îl furnică pe spate.

Două călugărițe se așezaseră alături de el, pe locul unde stătuse Regina Ethelcrunta. Una dintre ele îl privi chiorâș.

— Să nu iei acest nume în râs, copile, șopti ea.

Septimus nu mai zise nimic, dar capul îi vâjâia. De ce voia fantoma lui Marcellus Pye să îl întâlnească pe *el*, un umil Ucenic? La urma urmei, fantoma nu mai fusese văzută de nimeni până atunci. Poate că... Septimus se cutremură... poate că fantoma îl **urmărise** când îi citise notițele în după-amiaza aceea și se hotărâse să i **se arate**. Dar de ce alesese Drumul Vaselor? Și de ce la *miezul nopții*?

Alther băgă de seamă că Septimus era preocupat.

— Ce ți-a spus? îl întrebă în șoaptă.

Septimus clătină din cap; nu voia să le mai supere pe călugărițe.

Dintr-odată, Alther simți că îl cuprinde oboseala.

— Atunci hai să mergem, Septimus, oftă el.

Se ridică și Septimus îl urmă, strecurându-se cu grijă pe lângă călugărițe. Apariția neașteptată a Reginei Ethelcrunta îl tulburase pe Alther. Nu mai fusese văzută niciodată prin Palat și, deși era lucru obișnuit ca fantomele să apară și să dispară — mai ales cele bătrâne, care adormeau într-un fotoliu și nu se mai trezeau cu anii — nu mai auzise niciodată de cineva care

să revină ca fantomă la atâtea veacuri după ce murise. Era foarte neobișnuit și, de fapt, însăși Ethelcrunta avea ceva ciudat. Acum îi părea rău că îl adusese pe Septimus să o vadă.

Septimus păși cu grijă în urma lui Alther, îndreptându-se spre intrare, care era o simplă crăpătură în zid, prin care se vedea lumina lunii. Pe unde trecea Ucenicul Vrăjitorului NeObișnuit, discuțiile se stingeau. În adunarea aceea de fantome, fiecare reacționa în felul ei. Unele se dădeau la o parte ca să îi facă loc și își continuau discuția; altele se opreau în mijlocul propoziției și îl urmăreau cu ochi șterși. Unele îl priveau cu un surâs trist, amintindu-și cum era să fii o ființă vie, în vârstă de unsprezece ani; altele aveau o privire pierdută, așa cum au cei rămași definitiv pe tărâmul umbrelor, care îi consideră pe cei vii drept niște creaturi străine, fără nicio legătură cu ele. În orice caz, Septimus reuși să nu **treacă prin** nicio fantomă în drumul lui spre ieșire. În cele din urmă se strecură prin tufișuri și, cu un oftat de ușurare, se trezi în fața bodegii.

— Ei, ce ți-a spus? repetă Alther întrebarea.

El și Septimus o luaseră pe o scurtătură prin Curtea Postăvarilor, o piațetă înconjurată de case unde locuiau familiile țesătorilor și negustorilor de postavuri. La câteva ferestre ardeau lămpi, luminând o colecție bizară de draperii și resturi de țesături, dar ușile erau încuiate și blocate cu drugi. Curtea

era atât de tăcută că se auzea ticăitul Marelui Orologiu al Postăvarilor, aflat în turnul din clădirea centrală.

— Mi-a spus că am întâlnire cu Marcellus Pye pe Drumul Vaselor, astă-seară.

Chiar atunci Orologiul Postăvarilor începu să bată ora zece și curtea se umplu de ecouri. *Bim-bam! Bim-bam!*

— Nici să nu te gândești, spuse Alther pe un ton ferm, de îndată ce bătăile ceasului se opriră și figurinele de tablă intrară la loc în spatele cadranului. E țăcănită, total și iremediabil țăcănită. În orice caz, eu unul nu am văzut *niciodată* fantoma lui Marcellus Pye. Problema e că, uneori, fantomele o cam iau razna; cel mai des li se întâmplă fantomelor regale. Li se pare că sunt mari și tari și că pot avea o înrâurire asupra celor vii. Cred că pot întoarce lucrurile cum vor, așa cum făceau când erau în viață. Bineînțeles că dau tuturor multă bătaie de cap. Buba e că doar cu greu mai poți scăpa de ele. Cel mai bine este să nu le dai atenție, fiindcă atunci își iau tălpășița, în cele din urmă. Asta trebuie să faci și tu, băiete. Îmi închipui că știi cine a fost Pye?

— Da, încuviință Septimus.

— Eram sigur, făcu Alther apreciativ. Sunt multe lucruri interesante de citit despre acest subiect. Fii însă cu grijă să nu afle Marcia. Are ea ceva împotriva Alkimiei.

— Știu, oftă Septimus.

— Marcellus nu a fost doar un Alkimist; a fost și un bun Tămăduitor, zise Alther. Mare păcat că am pierdut o parte din lucrurile pe care le știa el atunci. Ne-ar fi de mare folos acum.

În acest moment se aflau pe Ulița Vopsitorilor, care dădea în Calea Vrăjitorilor. Ulița Vopsitorilor era o stradă îngustă, mărginită de o parte și de alta de un fel de hambare înalte unde erau puse la uscat sculurile de lână și țesăturile. La această oră din noapte, hambarele erau cufundate în întuneric și tăcere; doar mirosul înțepător de vopsea mai stăruia în aer. Fiindcă se ținea de nas și respira doar pe gură, Septimus nu auzi, ceva mai în față, hârșâitul ghearelor, și nici nu văzu sclipirea scurtă a unui dinte ascuțit ca un ac, gata să muște.

Nici el și nici Alther nu zăriră doi ochi rotunzi și roșii ieșind din canal. Ochii clipiră și se feriră de lumina torței înfipte în stâlpul de argint din fața Numărului Treisprezece de pe Calea Vrăjitorilor. În schimb, auziră amândoi un zgomot mai puternic și mai insistent: pași grăbiți răsunau între zidurile uliței, pași care veneau spre ei.

Alther se uită la Septimus și îi arătă pe mutește un intrând între două hambare. Cât ai clipi, se ascunseră amândoi în întuneric, cu urechea ciulită la pașii care se apropiau.

— Trebuie să fie vreun hoț de buzunare, șopti Alther. Sper să nu îi dea prin cap să încerce ceva, fiindcă sunt prost dispus astă-seară.

Septimus nu zise nimic. Pașii erau acum mai rari, aproape șovăielnici pe când se apropiau de intrândul unde erau ascunși Alther și Septimus. Apoi se opriră cu totul.

Deodată, Septimus țâșni afară din ascunzătoare, lucru care avu darul să îl îngrozească pe Alther.

Sarah Heap scoase un țipăt ascuțit și scăpă din mână coșul. Sticluțele și borcanele dinăuntru se rostogoliră care încotro.

— Mamă! zise Septimus. Mamă, sunt eu, cu Alther.

Sarah Heap îi privea și nu îi venea să își creadă ochilor.

— Ce căutați aici? Septimus, era să mor de spaimă. Iar în mintea lui Alther ce-o fi, de te aduce pe străduțele astea înfiorătoare la o oră atât de târzie?

— Nu-ți face griji, mamă. Eram în drum spre casă. Am fost până la bodega „La Firidă", îi explică Septimus în timp ce alerga după borcănelele și sticluțele risipite pe jos și le punea înapoi în coșul lui Sarah.

— La *bodegă*? exclamă Sarah revoltată. Alther te-a dus la o bodegă... noaptea? Alther — aici se adresă fantomei care plutea deasupra ulicioarei, privind resemnat cum lucrurile

mergeau din rău în mai rău — Alther, ce ai avut în minte? Ca să nu mai spun că bântuie Molima!

— Îți explic mâine, Sarah, oftă Alther. De fapt, aș putea să îți pun aceeași întrebare. Tu ce faci pe o ulița lăturalnică, noaptea, cu un coș plin de poțiuni?

Sarah nu îi răspunse, ocupată să verifice dacă nu cumva se spărsese vreo sticluță.

— Mulțumesc, Septimus, zise ea când acesta îi întinse și ultima sticluță recuperată de pe jos.

— Chiar așa, unde te duci, mamă? întrebă și Septimus.

— Unde mă duc? repetă Sarah Heap nedumerită, apoi reveni cu picioarele pe pământ. Vai de mine, am să întârzii, iar Nicko stă și mă așteaptă...

— Nicko? întrebă Septimus, acum nedumerit la rândul lui.

— Sarah, făcu Alther, ce s-a întâmplat?

— Am fost chemată la Infirmerie, Alther. Cred că mi-au trimis ultimul Șobolan Mesager rămas în Castel. Azi-dimineață au venit atâția bolnavi că nu au mai făcut față. Mă duce Nicko dincolo, cu barca. Acum chiar că trebuie să plec.

— Nu pleci nicăieri singură, zise Alther. Mergem cu tine.

Sarah dădu să protesteze, dar se răzgândi.

— Mulțumesc, Alther. Iii, vai de mine! își înăbuși ea un țipăt. Uite..., zise în șoaptă, arătând ceva în întuneric.

Septimus privi într-acolo. La început nu văzu nimic, dar apoi, când își mută privirea, îi văzu: doi ochi roșii care veneau spre ei, sărind dintr-o parte în alta a străzii. Întâi i se păru că e un șobolan, dar băgă de seamă că ochii erau așezați în față, cu totul altfel decât ochii de șobolan. Vârî repede mâna în buzunar, scoase o pietricică și o aruncă spre ochii cei roșii. Se auzi un scheunat ascuțit, apoi un foșnet de frunze și ochii dispărură în noapte.

— Hai, Sarah, zise Alther, te ducem până la barcă.

Nicko aștepta îngrijorat lângă o barcă legată la chei în atelierul lui Jannit Maarten. Nu cu multă vreme înainte, aceasta îl luase pe Nicko la atelier ca Ucenic Începător, iar acum locuia aici și dormea într-o colibă aflată în spatele căsuței dărăpănate în care stătea însăși Jannit. Cu vreo oră în urmă Nicko se prăbușise în pat, istovit după ce lucrase o zi întreagă alături de Rupert Gringe ca să repare cârma șlepului din Port. De-abia dăduse geană-n geană când o bătaie insistentă în geam îl trezise: era Șobolanul Mesager trimis de Sarah.

Nicko găsise la iuțeală barca pe care Jannit o folosea uneori ca să îi treacă pe oameni peste Râu. Din păcate, o trezise pe Jannit, care, oricât de adânc ar fi dormit, auzea orice zgomot

neobișnuit venit din curte. Jannit abia adormise la loc, bombănind, când se trezi din nou în clincănitul sticluțelor și borcănașelor din coșul lui Sarah, care traversa curtea în fugă.

Septimus îl ajută pe Nicko să țină barca în timp ce Sarah se urca.

— Ai grijă să ajungă mama cu bine la Infirmerie, Nik, îl rugă el.

Privi cu inima îndoită dincolo de Șanțul de Apărare, lat și adânc în dreptul atelierului, spre luminile Infirmeriei, care cu greu se vedeau în depărtare, printre ramurile copacilor Pădurii. Drumul de la pontonul de acostare până la Infirmerie era primejdios noaptea.

— Bineînțeles, răspunse Nicko; luă două vâsle lungi și așteptă ca Sarah să se așeze pe banchetă.

— Fii pe pace, merg chiar *eu* cu Sarah până la ușa Infirmeriei, îi spuse Alther lui Septimus. Încă mai pot să pun pe fugă vreun jder, dacă trebuie. Am de făcut o tură pe la Poarta de Miazănoapte, dar voi fi înaintea ei la ușa Infirmeriei.

— Ne vedem mai încolo, Sep, zise Nicko și începu să tragă la vâsle.

— Ba nu vă vedeți, îl luă Sarah la rost. Septimus se duce direct la Marcia.

Privindu-l pe Alther cum zboară spre Poarta de Miazănoapte, Septimus se simți cuprins de un simțământ de libertate și ușurare. Putea să meargă oriunde, să facă orice. Nimeni nu îl putea opri. Știa că ar fi *trebuit* să se întoarcă la Turnul Vrăjitorilor, dar nu îi era somn. Era cuprins de un neastâmpăr, ca și cum mai avea încă ceva de făcut în noaptea aceea. Și dintr-odată știu ce anume când îi veniră în minte vorbele Reginei Ethelcrunta: „Marcellus Pye, Drumul Vaselor, miezul nopții. Să fii acolo."

În acea clipă, Septimus înțelese de ce Regina Ethelcrunta îi ceruse să se vadă cu fantoma lui Marcellus Pye: ca să primească formula antidotului pentru Molimă.

Nu era decât vreo zece și jumătate. Mai avea timp să ajungă la Drumul Vaselor înainte de miezul nopții.

6

Drumul Dinafară

Septimus se hotărî să o ia pe Drumul Dinafară, de-a lungul zidurilor Castelului, de teamă ca nu cumva Marcia să fie nevoită — în ciuda durerii ei de cap — să iasă din Turn cu treburi **magice** urgente și să dea nas în nas cu el. Simțindu-se din ce în ce mai entuziasmat, trecu prin curtea atelierului, având grijă să nu facă vreun zgomot care ar fi trezit-o pe Jannit. Ajunse imediat la o barjă veche, întoarsă cu fundul în sus, se strecură în spatele

ei și găsi ceea ce căuta: scara abruptă care ducea la Drumul Dinafară.

Drumul Dinafară era o potecă săpată în piatră, îngustă și pe jumătate prăbușită, care mergea la vreun metru deasupra apelor întunecate ale Șanțului de Apărare. Nu era propriu-zis un drum, ci doar un fel de poliță de piatră, rămasă acolo unde se sfârșea fundația masivă a Castelului și începeau zidurile, care erau puțin mai trase înăuntru, construite din lespezi de piatră ceva mai mici. Când Septimus fusese în Armata Tânără, mulți dintre băieții mai mari se luau la întrecere pe Drumul Dinafară, dar lui Septimus nici prin gând nu i-ar fi trecut să meargă pe poteca îngustă. Până acum. Dar acum, după ce fusese Ucenic NeObișnuit timp de un an și jumătate, Septimus căpătase încredere în el însuși, ba mai mult, știa că are **Amuleta Zborului,** care i-ar fi de folos dacă ar aluneca și ar cădea. Urcă treptele, sigur pe el.

Drumul era mai îngust decât crezuse, așa că mergea încet, cu pași mici, pipăind fiecare piatră cu talpa, de frică să nu se desprindă chiar sub picioarele lui. Era bucuros că luna plină se oglindea în apa Șanțului și lumina zidurile de piatră ale Castelului, fiindcă așa putea vedea bine pe unde merge. Drumul era adăpostit de vântul de miazănoapte și, deși ceva

mai încolo vârfurile copacilor se legănau, aici, lângă apă, totul era tăcut și liniștit.

De cealaltă parte a Șanțului, înspăimântător de aproape de Pădure, luminile din ferestruicile Infirmeriei licăreau printre ramurile copacilor din lizieră. Septimus se opri și urmări din ochi lumina felinarului din barca unde era Sarah Heap; barca se apropia încet de Pădure și Septimus fu impresionat de cât de mică era luminița în comparație cu întinderea vastă a întunecatei Păduri. Spera din tot sufletul ca Alther să îi aștepte pe celălalt mal.

Câteva clipe mai târziu, felinarul ajunse pe malul celălalt și Septimus văzu silueta lui Alther profilată în lumină. Ușurat, își reluă drumul. După o vreme ajunse la colțul zidului și nu mai văzu Infirmeria. În fața lui se întindea o bucată lungă de drum, pustie la ora aceea. Septimus era puțin mirat că nu vedea încă Drumul Vaselor. Nu își dăduse seama că zidurile Castelului se întindeau pe distanțe atât de mari. Când voia să ajungă la Drumul Vaselor era obișnuit să o ia pe scurtătură, dar acum, neavând ce face, ridică din umeri și grăbi pasul, cu gândul la întâlnirea cu Marcellus Pye.

De fapt, nu putea merge atât de repede pe cât ar fi vrut, fiindcă Drumul era plin de gropi. Simțea răcoarea și mirosul

apei întunecate, care se scurgea alene prin Șanțul de Apărare. Chiar sub ochii lui, o perdea de ceață cobora peste apă; în scurtă vreme fu atât de groasă că nu se mai vedea nimic din Șanț. În același timp se lăsă o liniște adâncă, întreruptă doar de câte un vaier al vântului de miazănoapte, care legăna vârfurile copacilor de la liziera Pădurii.

Acum, Septimus nu mai era chiar atât de încântat să îl întâlnească pe Marcellus Pye, dar nu se opri. Nici nu avea de ales, căci Drumul Dinafară era atât de îngust în acea porțiune că era primejdios să se întoarcă. După ce îi fugi de două ori piciorul pe niște pietre desprinse din zidărie și fu cât pe ce să cadă în Șanț, Septimus își zise că fusese o prostie din partea lui să meargă pe jos pe Drumul Dinafară. Se opri, se sprijini de zid ca să nu alunece și scotoci în chimirul de Ucenic căutând **Amuleta Zborului**. Degetele i se înțepeniră în buzunărașul în care o ținea și când trase simți că se apleacă prea tare în față. Disperat, se agăță de pietrele zidului și cu greu reuși să nu cadă.

Își dădu seama cât de nechibzuit fusese luând-o pe aici, dar încercă să își concentreze atenția asupra drumului și să nu ia în seamă gândurile care i se perindau prin minte, adică:

Patul lui cald și moale, care îl aștepta în vârful Turnului Vrăjitorilor.

Urletul vântului deasupra copacilor.

A ce semăna urletul vântului?

Patul lui.

Oare jderii veneau până la zidurile Castelului noaptea?

Jderii știu să înoate?

Știu, nu-i așa?

Patul lui.

De ce era ceața atât de înspăimântătoare?

Ce se ascundea sub ceață?

Oare jderilor le plăcea să înoate când se lăsa ceața?

Patul lui.

Ia stai... nu spunea Marcellus Pye în scrierile lui că găsise secretul vieții veșnice?

Nu cumva Marcellus Pye nu era o fantomă ca toate celelalte?

Dacă era cumva un bătrân de cinci sute de ani?

Atunci ar fi doar un schelet, acoperit ici, colo cu bucăți de piele.

Cum de nu se gândise la asta mai înainte?

Chiar atunci un nor negru acoperi luna și totul se cufundă în întuneric. Septimus se opri, cu inima bătând să îi iasă din piept, și se lipi de zid. Când ochii i se mai obișnuiră cu întunericul, descoperi că poate vedea vârfurile arborilor Pădurii,

dar că, oricât s-ar fi străduit, nu-și putea vedea picioarele. Apoi înțelese de ce. Ceața se ridicase și îi ajungea acum până la genunchi; simțea mirosul muced. Pe degetul lui arătător, Inelul cu Dragon strălucea la fel ca înainte, îmbărbătându-l, dar Septimus îl scoase și îl băgă în buzunar, fiindcă i se părea că lumina Inelului era ca o invitație pentru oricine s-ar fi întâmplat să o zărească: „Veniți și prindeți-mă."

Vreo jumătate de oră mai târziu — deși lui Septimus i se păru că trecuseră trei nopți legate una de alta printr-o **Vrajă pe Dos** — auzi pași în urma lui. Se opri, cu inima cât un purice, dar nu îndrăzni să se întoarcă, de teamă să nu cadă în Șanțul de Apărare. Pașii se apropiau, așa că Septimus porni din nou, poticnindu-se. Oricât își încorda privirea, nu vedea niciun semn că s-ar apropia de Drumul Vaselor; norii prevestitori de furtună se tot adunau, iar luna nu se mai vedea deloc.

Pașii erau ușori și sprinteni, iar Septimus își dădea seama că se apropiau cu iuțeală, fiindcă la fiecare doi pași ai lui, **Arătarea** — era sigur că e o **Arătare** — făcea trei. Deznădăjduit, încercă să meargă mai repede, dar pașii erau tot mai aproape.

La un moment dat auzi un zgomot în spate. „Șșș... șșșșș..." **Arătarea** șuiera la el. *Șuiera.* Trebuie că era **Spectrul unui Cap de Șarpe**... dacă nu cumva chiar un Magog. Da, da,

Magogii șuieră câteodată. Poate că unul dintre Magogii lui DomDaniel rămăsese în viață, locuia în Castel și ieșea noaptea, să înhațe proștii care se aventurau pe Drumul Dinafară.

„Ș-ș-ș-ș-ș!" se auzi tare, chiar lângă urechea lui. Septimus tresări speriat, piciorul îi alunecă, poteca îngustă se năruí sub el și el se duse la vale, cu toate că se agăța cu disperare de pietre. Piciorul drept îi ajunsese deja în Șanț când *ceva* îl apucă de mantie.

7
DRUMUL VASELOR

— *Ia nu te mai zbate atât!* zise o voce exasperată. Poate vrei să ajungem amândoi în Șanț.

— Ce... ceee ? făcu Septimus, întrebându-se de ce **Arătarea** își prefăcea vocea.

Arătările aveau voci groase, amenințătoare, care îți înghețau sângele în vine. Nu semănau nicidecum cu o voce de fată. Poate că cea de acum era o **Arătare** tânără, se gândi Septimus și mai prinse curaj. Dacă era tânără, poate reușea să o

convingă să îi dea drumul. Cel mai bine era să vadă ce îl ținea atât de strâns de mantie. Se zbătu ca să se răsucească, în timp ce era tras înapoi pe Drum.

— Ce cap sec. Bine că nu te-am scăpat din mână. Așa meritai, zise Lucy Gringe, gâfâind de efort.

Septimus simți dintr-odată că îl lasă puterile și întrebă cu vocea tremurând de bucurie:

— Lucy! Ce cauți aici?

— Aș putea să îți pun aceeași întrebare, Ucenicule.

— Mm, păi... aveam chef de o plimbare, răspunse Septimus fără convingere.

— Ce să zic, așa plimbare... Alt loc mai bun nu găseai? Hai, mergi, mișcă-te. Sau ai de gând să înnoptezi aici? Sper că nu, pentru că nu pot trece de tine și chiar am multă treabă de făcut.

Neavând de ales, Septimus își continuă precaut drumul. Auzea în spate răsuflarea lui Lucy, care pufnea de nerăbdare.

— Nu poți merge puțin mai repede? Pierdem toată noaptea aici.

— Merg cât de repede pot. La urma urmei, ce te grăbești așa? Și unde te duci? Nu mi-ai spus... aau!

Piciorul îi alunecă, dar Lucy îl prinse din nou și îl așeză pe potecă, de parcă era o jucărie întoarsă cu cheia.

— Nu e treaba ta. Nu e treaba nimănui, răspunse ea. De aici Drumul e mai lat, așa că poți grăbi pasul, ce zici?

Spre ușurarea lui, Septimus simți că terenul e mai stabil și că Drumul Dinafară devine într-adevăr mai lat.

— Ai mai fost pe aici, nu-i așa? întrebă el.

— Oi fi fost, spuse Lucy. Nu poți merge mai repede?

— Nu, nu pot. Dar de ce mergi pe Drumul Dinafară? Vrei să nu vadă Gringe... adică... tatăl tău, unde te duci? întrebă Septimus, care devenise bănuitor. .

— Nu îl privește ce fac sau unde mă duc, zise Lucy cu arțag. Ce-ar fi să mergi mai repede?

— Da' de ce? întrebă Septimus, încetinind intenționat. De ce nu vrei să știe Gringe unde te duci?

— Ei, da' știi că mă scoți din fire? Acum înțeleg de ce spune Simon că ești îngrozitor...

Lucy se opri în mijlocul frazei, dar era prea târziu.

Septimus rămase nemișcat și Lucy mai făcu un pas și se izbi de el.

— Te duci să te întâlnești cu Simon, nu-i așa?

— Ce faci? Prostule, puteam să cădem amândoi în Șanț.

— Te duci să te întâlnești cu Simon, nu-i așa? repetă Simon. De aceea ai venit pe aici. Ca să nu te vadă nimeni. Știi unde e, nu-i așa?

— Nu, răspunse Lucy îmbufnată. Acum ai de gând să te miști?

— Nu merg nicăieri până nu îmi spui unde e Simon, spuse Septimus fără să se clintească.

— Ei, atunci vom sta aici toată noaptea, se încăpățână și Lucy.

Rămaseră amândoi sprijiniți de zidul Castelului. Niciunul nu voia să cedeze. Dar nu trecu nici jumătate de minut că auziră amândoi zgomot de pași furișați în spate. După aceea, o piatră se desprinse și căzu cu un mic plescăit în apă.

— Septimus, zise Lucy în șoaptă, nu suntem în siguranță aici. Arătările folosesc Drumul acesta, le-am văzut eu. Hai să mergem până la Drumul Vaselor. Acolo putem sta de vorbă, bine?

Atât aștepta și Septimus.

— Bine, se grăbi el să accepte.

Zece minute mai târziu, după ce trecuseră de o porțiune foarte alunecoasă din Drum, aflată chiar sub Turnul de Pază de la Poarta de Răsărit, și se apropiau de Drumul Vaselor, Septimus se opri pe neașteptate și Lucy îl izbi în călcâie cu ghetele grele pe care le purta.

— Au! exclamă Septimus înăbușit.

— Ce te tot oprești? făcu Lucy enervată.

— Mi s-a părut că zăresc o lumină pe Drumul Vaselor, șopti Septimus.

— Foarte bine, șuieră Lucy. Măcar vom vedea unde mergem.

Septimus porni din nou, dar câteva clipe mai târziu auzi un plescăit și văzu cum lumina dispare. Era cât pe ce să se oprească din nou, dar se răzgândi.

— N-ai auzit un plescăit? întrebă în șoaptă.

— Nu. Dar se va auzi un plescăit grozav atunci când vei cădea tu în apă, dacă mai bați pasul pe loc, zise Lucy și îi dădu un ghiont în spate. *Dă-i bătaie!*

Bucuros că nu are o soră ca Lucy, Septimus grăbi pasul.

După nu multă vreme ajunseră la scara abruptă de piatră care ducea spre Drumul Vaselor. În acea clipă auziră sunetul înăbușit al ceasului de la Curtea de Justiție bătând ora unu. Septimus se uită în jur; după cum se așteptase, nu era nici urmă de Marcellus Pye.

Se simți dintr-odată foarte obosit și începu să caște, iar Lucy se molipsi de la el, ba o mai apucă și tremuratul. Scoase o cheie

mare de fier dintr-unul din multele buzunare ale rochiei și își strânse pelerina pe lângă ea. Lui Septimus i se păru că mai văzuse undeva pelerina aceea, dar habar nu avea unde. De fapt, era chiar surprins că Lucy avea o pelerină atât de frumoasă. Alde Gringe trăiau cam de pe o zi pe alta, iar Lucy își cosea singură hainele și purta o pereche de ghete solide, cafenii, care păreau cu un număr prea mari pentru ea; chiar și cozile ei lungi erau legate cu fâșii de pânză tăiate în chip de panglici, împletite cu bucăți de sfoară. Pelerina albastră îi venea însă foarte bine și chiar îi dădea un aer elegant.

Dar în picioare Lucy avea tot ghetele cafenii. Tropăi cu ele până la o ușă mare despre care Septimus știa că dă în magazia unde Rupert, fratele lui Lucy, ținea bărcuțele cu zbaturi pe care le închiria vara. Se vedea că mai fusese acolo, fiindcă răsuci fără ezitare cheia în broască, împinse ușa și dispăru înăuntru. Septimus se luă după ea.

În magazie era întuneric. Septimus își puse Inelul cu Dragon și în câteva clipe lumina lui blândă alungă bezna. Ceva mai încolo o văzu pe Lucy luptându-se să pună o bărcuță pe un cărucior.

— Pleacă de aici, se răsti Lucy la el când îl văzu.

— Te duci să te întâlnești cu Simon, nu-i așa?

— Vezi-ți de treaba ta, îl repezi Lucy.

Se chinuia să ridice bărcuța și să o pună pe cărucior, dar aceasta era neașteptat de grea. Septimus apucă un capăt și împreună o așezară pe cărucior, pe care apoi o ajută pe Lucy să-l tragă afară din magazie.

— Mulțumesc, zise Lucy gâfâind.

Apoi împinseră bărcuța — vopsită în culoarea roz bonbon — pe Drumul Vaselor, până la malul Șanțului de Apărare. Nu aveau de unde să știe că o siluetă fantomatică, având un nas ascuțit și o expresie dezaprobatoare, îi pândea ascunsă în umbră. Când Septimus împinse căruciorul în apă și bărcuța începu să plutească, Regina Ethelcrunta, scoasă din răbdări, bătu fără zgomot cu piciorul în pământ.

Septimus îi dădu lui Lucy funia bărcii, apoi împinse căruciorul înapoi pe Drumul Vaselor și îl băgă în magazie. Când trecu pe lângă fantomă, aceasta se uită urât la el și șuieră:

— Punctualitatea este o virtute; întârzierea este un viciu, băiete.

Septimus nu auzi însă nimic fiindcă roțile căruciorului scârțâiau prea tare. Se întoarse la Lucy, luă funia și ținu barca pe loc în timp ce fata se urcă. Nu scoseseră niciun cuvânt, dar, după ce se așeză, Lucy îl privi și îi zâmbi strâmb.

— Nu ești chiar un băiat rău, zise fata parcă împotriva voinței ei și apucă mânerele zbaturilor.

Septimus tăcea mâlc. Privind-o pe Lucy, își aduse aminte de Mătușa Zelda; știa că, dacă vrea să afle ceva de la ea, trebuie să aibă răbdare, pentru că Zelda era tot atât de încăpățânată pe cât părea să fie Lucy Gringe. Așa că așteptă răbdător, simțind că Lucy avea ceva de spus.

— Simon și cu mine urma să ne căsătorim, izbucni Lucy.

— Știu, zise Septimus. Mi-a povestit tata.

— Nimeni nu voia să ne căsătorim. Nu înțeleg de ce, se văită Lucy. Nu e drept.

Septimus nu știa ce să spună.

— Iar acum toată lumea îl urăște pe Simon și nu va mai putea niciodată să se întoarcă acasă. Nici asta nu e drept.

— Mda, dar a răpit-o pe Jenna, zise Septimus. Iar după aceea a încercat să ne omoare pe mine, pe Nicko și pe Jenna, și, pe deasupra, aproape a distrus Corabia-Dragon. Cât despre Marcia, ce să mai spun, era cât pe ce să o răpună cu **Reconstituirea**, iar apoi...

— Bine, bine, îi tăie Lucy vorba. Nu-i nevoie să dai atâtea *amănunte*.

Se lăsă iar liniștea. Septimus își dădu seama că nu are rost să încerce să mai afle ceva de la Lucy. Dădu drumul bărcuței și o împinse în apă.

— Dacă îl vezi pe Simon, zise, poți să îi spui din partea mea că nu e bine-venit aici.

Lucy scoase limba la el, apoi începu să învârtă zbaturile. Lui Septimus i se părea ciudat, fiindcă bărcuțele de acest fel erau folosite vara, pentru amuzament, nu pentru o călătorie lungă, într-o noapte umedă de toamnă, cum voia Lucy.

— Drum bun, îi spuse el, oriunde ai merge.

Lucy întoarse capul către el:

— Nu știu unde e Simon, dar mi-a scris un bilet și plec să îi dau de urmă. *Ca să știi.*

Septimus o privi cum se îndepărtează în bărcuța roz până când dădu un cot și dispăru. Mai zăbovi o vreme pe Drumul Vaselor, ascultând clămpănitul neîntrerupt al zbaturilor: Lucy era hotărâtă să ajungă cât mai repede la Râu.

Când în cele din urmă se întoarse ca să plece spre casă, Septimus văzu… o flacără sub apă.

8

O FLACĂRĂ SUB APĂ

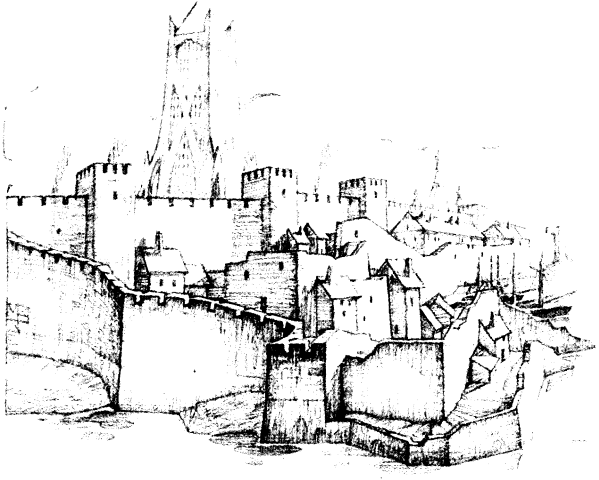

Nu era posibil. Cum să ardă focul sub apă?

Apa era întunecată și flacăra pâlpâia în curenții de la fund la fel ca o lumânare în bătaia vântului. Sub ochii lui Septimus, flacăra se îndepărta de Drumul Vaselor, ținându-se aproape de temeliile Castelului. Dacă se gândea bine, flacăra parcă era ținută de cineva care mergea pe fundul Șanțului de Apărare. Șanțul era adânc de vreo șase metri, iar flacăra se afla,

pe cât își dădea Septimus seama, cam la patru metri sub el. Fascinat de ideea că în apă ardea un foc, Septimus îngenunche pe pietrele reci și se uită atent în adâncul Șanțului de Apărare.

Fără nicio îndoială, flacăra se îndepărta încet de el. Pe Septimus îl încercă o adâncă părere de rău, ca și cum ar fi pierdut ceva prețios. Se aplecă înainte ca să mai vadă flacăra o dată, dar nu zări mare lucru.

În spatele lui, fantoma Reginei Ethelcrunta ieși din umbră, cu un zâmbet subțire pe buze. Septimus era atât de atent la ceea ce vedea sub apă încât nu ar fi observat fantoma chiar dacă ea ar fi vrut să i **se arate** — ceea ce nu era nicidecum în intenția ei. Băiatul se duse chiar pe marginea Șanțului și se aplecă spre apă. Dacă ar fi puțin mai aproape ar putea vedea...

Ethelcrunta îi dădu brânci.

Se auzi un plescăit puternic și Septimus dispăru în apă. Se ducea tot mai adânc, spre fundul Șanțului, cu respirația tăiată de frig. Dinspre Râu venea un curent înghețat, atât de puternic încât, deși Septimus era un bun înotător, îl trase repede spre mijlocul Șanțului.

Până la urmă reuși să iasă la suprafață, cu dinții clănțănind. Simțea că îl lasă puterile și își dădea seama că trebuie să se lupte și cu altceva decât curentul înghețat. Simțea că ceva îl trage

de picioare la fund, ca și cum cineva ar fi scos dopul și apa din jurul lui forma un vârtej care se scurgea la canal.

Imediat după aceea, capul lui Septimus dispăru a doua oară sub apa neagră. Vârtejul îl trăgea repede în jos și în câteva clipe picioarele lui atinseră fundul Șanțului. Străduindu-se să țină ochii deschiși în apa mâloasă și simțind că îi explodează plămânii, Septimus izbi cu picioarele în pământ și nimeri drept într-o pădure de ierburi lipicioase, așa cum creșteau în Șanțul de Apărare. Vrejurile se răsuciră cât ai clipi în jurul lui și Septimus simți că îl părăsește și ultima picătură de putere. Ochii i se încețoșară și își pierdu cunoștința. Chiar în acel moment încercă o senzație ciudată: ceva rece ca gheața îl apucase de braț și îl trăgea în sus, în sus, printr-un tunel întunecat la capătul căruia se zărea o lumină strălucitoare.

— Au, Sep, mă doare! veni vocea Jennei de la celălalt capăt al tunelului.

Septimus tușea și scuipa, luptându-se să își recapete respirația.

— Ia mai termină, băiete, se auzi o voce enervată de fantomă. Hai, nepoată, ia-l, fiindcă nu mai am chef să se **treacă** prin mine din nou. E o senzație cât se poate de neplăcută. Ucenicii tineri din ziua de azi nu au habar de bunele maniere.

— Sep, Sep, ai scăpat, îi șoptea Jenna la ureche și Septimus simțea că îl duce de mână prin întuneric și, în cele din urmă, ajunge la lumină.

— Aaah! făcu Septimus, se ridică și trase adânc aer în piept, mai adânc decât trăsese vreodată.

Apoi respiră lacom, iar și iar.

— Sep, ți-ai revenit? îl întreba Jenna, bătându-l pe spate. Acum poți să respiri? Poți?

— Aah... aah... aah, făcu Septimus, trăgând nesătul aer în piept.

— Stai liniștit, Sep. Aici ești în siguranță.

Septimus se uită în jur, încercând să vadă unde se află. Era întins pe podeaua unui salonaș aflat în partea din spate a Palatului. Era o cameră plăcută: în cămin ardea focul, iar pe policioara de deasupra lui erau aprinse o mulțime de lumânări a căror ceară picura neîncetat în vatră. Fusese camera preferată a Reginei Ethelcrunta, care stătea aici în fiecare după-amiază cu un pahar de mied și citea povestioare moralizatoare. Acum era salonul lui Sarah Heap, în care își petrecea și ea după-amiezile, numai că bea ceaiuri de plante și citea romane siropoase împrumutate de la prietena ei, Sally Mullin. Reginei Ethelcrunta nu îi plăcea mobila aleasă de Sarah și, pe deasupra, nu era de acord cu romanele siropoase. Cât despre dezordinea

și murdăria din cameră, Regina Ethelcrunta considera că sunt o rușine, dar nu putea interveni în niciun fel, pentru că fantomele trebuie să se adapteze la obiceiurile celor vii.

Regina Ethelcrunta îl privea pe Septimus cu eterna ei expresie dezaprobatoare. Băiatul stătea în fața căminului, într-o băltoacă de apă mâloasă, din haine îi ieșeau aburi și mirosul specific de mucegai al Șanțului. Fantoma stătea pe singurul scaun din cameră rămas din vremea când era ea Regină, un scaun incomod de lemn, cu spătarul drept, pe care Sarah voia de nu știu când să îl arunce. Cu câteva zile în urmă, Silas lăsase pe scaun un rest de sendvici cu șuncă, iar acum Regina Ethelcrunta stătea cocoțată pe el, într-o poziție destul de instabilă.

— Sper că te-ai învățat minte, tinere, zise Regina Ethelcrunta, privindu-l cu severitate.

Septimus tuși și scuipă pe covor câteva fire de iarbă din Șanț.

— Punctualitatea este o virtute, trâmbiță Regina Ethelcrunta. Întârzierea este un viciu. Cu bine.

Rămânând în poziția așezată, Regina Ethelcrunta se ridică la vreun metru deasupra scaunului, se uită îngrozită la sendviciul cu șuncă și își luă zborul prin tavan. Picioarele ei, încălțate

cu pantofi brodați, cu vârfuri extrem de ascuțite, mai plutiră două sau trei minute deasupra Jennei și a lui Septimus înainte să dispară cu totul.

— Crezi că acum a plecat de-a binelea? îi șopti Jenna lui Septimus când crezu că se scursese destulă vreme.

Septimus se ridică pentru a se uita mai bine la tavan, dar podeaua îi ieși în întâmpinare cu o bufnitură. Când se trezi, era întins pe prețul preferat al lui Sarah.

— Cred că e mai bine să stai aici până dimineața. Am să trimit un Șobolan Mesager la Marcia.

Septimus gemu. *Marcia*. Uitase de ea.

— Poate ar fi mai bine să nu o trezești, Jen. Nici nu cred să ai norocul să dai de un Șobolan Mesager. Mai bine îi spunem mâine-dimineață, zise el, gândindu-se că Marcia ar fi în stare să vină pe loc la el și să întrebe ce are în cap.

Nu era o întrebare la care ar fi putut da ușor răspuns.

— Te simți bine, Sep? îl întrebă Jenna.

Septimus dădu din cap și camera începu să se învârtească în jurul lui.

— Ce s-a întâmplat, Jen? Cum am ajuns *aici*?

— Ai căzut în Șanțul de Apărare, cel puțin așa spune Regina Ethelcrunta. Zice că nu a fost decât vina ta și că

întârziaseși. Că, spre norocul tău, s-a întâmplat ca ea să fie pe Drumul Vaselor și așa te-a salvat. De fapt, te-a **rechemat**, așa a spus. Nu știu ce înseamnă asta.

— Ăăă... am învățat săptămâna trecută, dar acum nu-mi aduc aminte. Nu-mi mai merge creierul.

— Cred și eu. Erai cât pe ce să te înec.

— Știu, dar vreau să îmi aduc aminte. Uneori, când ai scăpat de la înec creierul nu îți mai merge la fel de bine după aceea. Așa s-o fi întâmplat și cu mine, Jen?

— Nu fi caraghios, Sep. Nu ai nimic la creier. Pur și simplu ești obosit și înghețat.

— Dar... a, acum îmi amintesc, era în ultima ediție a *Ghidului Spiritelor*. **Rechemare**: Transportare de către fantome a unor ființe vii, astfel încât acestea să rămână așa, adică vii. Hmm... Poate implica ferirea acelei ființe de un pericol mortal sau planificarea pe termen lung, astfel încât ființa să nu fie confruntată cu o primejdie. Cea mai frecventă situație este împingerea unei ființe vii din calea unui cal în galop. Ei, vezi, nu am nimic la creier, zise el și închise ochii cu un zâmbet fericit.

— Bineînțeles că nu ai, zise Jenna cu blândețe. Uite ce e, Sep. Ești ud până la piele. Vreau să îți aduc niște haine uscate. Stai și odihnește-te până găsesc Îngrijitoarea de Noapte.

Jenna îl lăsă pe Septimus ațipit pe covor și ieși în vârful picioarelor. Regina Ethelcrunta o aștepta în fața ușii.

— A, nepoată, zise cu vocea ei ascuțită care îți zgâria timpanul.

— *Ce* e? o întrebă Jenna fără chef.

— Ce mai face dragul tău frate *adoptiv*?

— *Fratele* meu e bine, mulțumesc. Iar acum ești bună să te dai la o parte? Vreau să îi aduc niște haine uscate.

— Comportarea ta lasă mult de dorit, nepoată. Știi doar că i-am salvat viața băiatului.

— Da. Mulțumesc foarte mult. A fost... foarte amabil din partea ta. Acum, rogu-te, mă lași să trec? repetă Jenna și dădu să se strecoare pe lângă fantomă, căci nu voia să **treacă prin** Regina Ethelcrunta.

— Nu, *nu* te las, zise Regina așezându-se în calea ei, cu o expresie amenințătoare pe față. Am ceva să îți spun, nepoată, și te sfătuiesc să mă asculți cu atenție. Dacă nu mă vei asculta, fratele tău adoptiv va fi la mare ananghie.

Jenna se opri, dându-și seama că nu erau vorbe goale. Regina se aplecă spre ea și aerul se răci deodată în jur. Apoi șopti ceva în urechea Jennei, iar aceasta simți că o ia cu frig, un frig mai cumplit decât simțise vreodată în viața ei.

9
Examenul de Prorocire

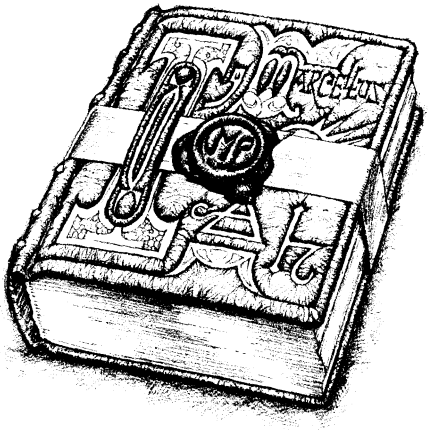

—*Cum adică „a petrecut noaptea* la Castel", Alther? întrebă Marcia a doua zi, de cum se trezi. De ce? Mi-ai promis că se va întoarce la miezul nopții și eu am fost atât de nesăbuită încât să te cred. Trebuia să îmi dau seama. Zău, Alther, în ultima vreme ai devenit de-a dreptul irresponsabil. Să știi că nu mi-e ușor să te suport. Îți dai seama că, dacă nu se întoarce chiar acum, va rata Examenul Practic de Prorocire?

Marcia Overstrand stătea la masa ei de lucru, în Biblioteca din Turnul Vrăjitorilor. La ora aceea matinală, Biblioteca, aflată în Piramida din vârful Turnului, era întunecată, chiar mohorâtă, și cele câteva lumânări aprinse de Marcia pâlpâiau ori de câte ori ea, scoasă din răbdări, trântea pe masă Testele pentru Examenul Practic de Prorocire. Ochii ei verzi aruncau fulgere spre Alther Mella; acesta, cu o nepăsare care o călca pe nervi, plutea printre rafturile cu cărți, căutându-și titlurile preferate.

— E foarte rău, Alther. Mi-am petrecut toată ziua de ieri punând la punct detaliile legate de examen și trebuie neapărat să înceapă înainte de ora șapte și șapte minute dimineața. Dacă începem mai târziu, lucrurile se vor fi pus deja în mișcare, și atunci nu mai e vorba decât de Telepatie și Recunoaștere — iar acestea *nu ne interesează acum.*

— Marcia, fii și tu mai îngăduitoare cu băiatul. Azi-noapte a căzut în Șanțul de Apărare și...

— *Ce-a* făcut?

— A căzut în Șanțul de Apărare. Eu zic să amâni...

— Cum a ajuns să cadă în Șanț, Alther? întrebă Marcia, cuprinsă de presimțiri sumbre.

Dornic să schimbe vorba, Alther se apropie de ea și se așează pe colțul mesei, ca și cum avea să îi spună ceva între patru ochi. Știa că va regreta acele vorbe, dar nu se putu abține.

— Poate că ar fi trebuit să prevezi că se va întâmpla așa, Marcia, și să programezi Examenul de Prorocire la o oră mai târzie.

— Nu e nimic de râs, se răsti Marcia la el și mai aruncă o privire prin hârtii. De fapt, tu însuți ai devenit plictisitor de previzibil. Ai dat în mintea copiilor. Îți petreci prea multă vreme făcând acrobații aeriene cu Septimus și, în general, dându-te în spectacol la o vârstă când ar fi trebuit să fii respectabil. Îl trimit chiar acum pe Arcanul să îl aducă pe Septimus. Cu siguranță că *asta* îl va trezi din somn.

— Cred că mai întâi va trebui să îl trezești pe Arcanu', zâmbi Alther cu subînțeles.

— Arcanul e în tura de noapte, Alther. A stat treaz toată noaptea.

— Ce obiceiuri ciudate mai are și el, zise Alther gânditor. Sforăie când e treaz. Dar nu îl deranjează câtuși de puțin.

Marcia nu binevoi să îi răspundă. Se ridică de la masă, își adună mantia purpurie în jurul ei și ieși ca o furtună, trântind ușa după ea.

* * *

Alther pluti prin chepengul care dădea pe acoperișul Piramidei de Aur și zbură chiar până în vârful Piramidei. Era o dimineață rece de toamnă și cădea o burniță fină. Baza Turnului Vrăjitorilor nu se mai vedea, învăluită într-o ceață albă, groasă. Acoperișurile câtorva clădiri mai înalte străpungeau pătura albă, dar cea mai mare parte a Castelului era ascunsă în negură. Fiind o fantomă, Alther nu simțea frigul, dar parcă tot îi venea să tremure în vântul care bătea la vârful Turnului. Își trase mantia purpurie pe lângă el și privi în jos la platforma de argint din vârful Piramidei. Hieroglifele săpate în argint îl fascinaseră dintotdeauna, dar nu reușise să le descifreze, cum de fapt nu reușise nimeni până atunci. Cu multe sute de ani în urmă, un Vrăjitor NeObișnuit avusese curajul să se urce în vârful Piramidei și să ia o amprentă a hieroglifelor, pe o hârtie care se afla acum în Bibliotecă. După ce Alther însuși devenise Vrăjitor NeObișnuit, ori de câte ori se uita la bucata de hârtie atârnată pe peretele Bibliotecii, îl lua cu amețeală, fiindcă își aducea aminte de ziua când el, pe atunci tânăr Ucenic, se văzuse obligat să își urmărească Magistrul, pe DomDaniel, chiar până în vârful Piramidei.

Acum era însă fantomă și, ca atare, nu se temea de nimic. Încercă să stea pe platformă întâi într-un picior, apoi în

celălalt. După aceea se aruncă în hău, rostogolindu-se și răsucindu-se prin aer. În cădere, încercă să își închipuie ce trebuie să fi simțit DomDaniel atunci când a căzut. Când aproape să intre în pătura de ceață, Alther se opri și își luă zborul spre Palat.

Arcanul avea un vis urât care era pe cale să se transforme într-un coșmar. Nu putea suferi să facă de serviciu noaptea, în ghereta veche de lângă ușile uriașe de argint ale Turnului Vrăjitorilor, nu atât din cauza mirosurilor vrăjilor învechite, cât fiindcă îi era necontenit teamă că un Vrăjitor de rang mai înalt îi va da ceva de făcut. Arcanul era Vrăjitor debutant și nu progresa pe cât de repede sperase — fusese nevoit să dea de două ori Examenele Elementare și tot nu le luase, ceea ce însemna că toți Vrăjitorii din Turn îi erau superiori în grad. După ce fusese ani de zile adjunctul teribilului Vânător, Arcanul era sătul să i se spună ce să facă, mai ales fiindcă întotdeauna lucrurile îi ieșeau pe dos. Prin urmare, atunci când Marcia Overstrand intră supărată în ghereță și îl întrebă cu ce se ocupa, de ce stătea acolo cu ochii închiși, părând la fel de util ca o oaie moartă, Arcanului i se strânse inima. Ce însărcinare avea să îi dea? Și ce avea să spună Marcia atunci când, așa cum

se întâmpla întotdeauna, el o va zbârci din nou? Nu îi veni să creadă când Marcia îi spuse să se ducă la Palat *pe loc* și să îl aducă pe Ucenic. Da, asta era o treabă ușor de îndeplinit și, în plus, scăpa din ghereta aceea strâmtă. Pe deasupra, se gândea el în timp ce cobora în goană scările și traversa curtea Vrăjitorilor, se părea că băiatul de pripas, fostul soldat în Armata Tânără, care îi dusese pe toți de nas și devenise Ucenic NeObișnuit, făcuse și el un pocinog. „Ce plăcere să fiu de față", se gândi el rânjind satisfăcut.

Arcanul ajunse acum la o construcție mare, asemănătoare unei cuști de câine. Era făcută din blocuri de granit, înaltă cam cât o căsuță dar de două ori mai lungă. Chiar sub streașină era un șir de ferestruici pentru ventilația atât de necesară, dar care în același timp îi dădeau locatarului și posibilitatea să se uite afară, dacă voia. În fața cuștii era o rampă solidă de lemn care ducea la ușa făcută din scânduri groase de stejar. Ușa era închisă și baricadată cu trei drugi de fier. Deasupra ușii era scris cu litere frumos desenate: SCUIPĂFOC. Auzind pașii grăbiți ai Arcanului, ceva se izbi de ușă înăuntrul cuștii. Se auzi zgomotul lemnului crăpat și drugul din mijloc se îndoi puțin, dar ușa rezistă. Arcanului i se șterse zâmbetul de pe față. O tuli de acolo cât putea de repede și nu încetini pasul

decât când străbătuse jumătate din Calea Vrăjitorilor și vedea prin ceață pâlpâirea torțelor de la Palat.

După ce îl trimise pe Arcanul după Septimus, Marcia urcă pe scara răsucită de argint până în apartamentul ei de la ultimul etaj al Turnului. Era din ce în ce mai neliniștită. Septimus nu întârzia niciodată la examene — ceva nu era în regulă. Fiindcă era încă devreme, scara se răsucea încet, fără zgomot, iar Marcia, care nu era niciodată în apele ei dimineața, simți că i se face greață din cauza mișcării scării și a mirosurilor de slănină prăjită și fiertură de ovăz, mai puternice chiar decât mirosul de rășină care urca din sala mare de la intrare. Când Marcia trecu de al paisprezecelea etaj, încă nedumerită din cauza comportării lui Septimus, îi veni o idee, idee care o puse pe foc.

— Hai, grăbește-te, se răsti ea nerăbdătoare la scara spiralată.

Ascultându-i comanda, scara se învârti cu viteză dublă față de cea pe care o avea ziua și o duse pe Marcia repede ca o săgeată până în vârful Turnului, speriindu-i pe trei Vrăjitori bătrâni care se pregăteau să meargă la pescuit. Scara se opri cu aceeași promptitudine cu care ascultase prima comandă.

Marcia ieși în trombă la etajul douăzeci și se repezi la ușa purpurie care ducea la apartamentul ei. Din fericire, ușa o văzu venind și se deschise singură, chiar la timp. Câteva clipe mai târziu, Marcia urca în goană treptele spre Biblioteca din Piramidă.

Încruntată și îngrijorată, Marcia răsfoi iute Testele Practice de Prorocire, până dădu peste ceea ce căuta: un șir de formule scrise mărunt și de interpretări pe care Jillie Djinn, noul Scrib Ermetic Șef, le scosese din *Almanahul Atotvăzător*. Marcia puse bucata de hârtie pe masă, scoase din buzunar creionul inteligent și îl plimbă peste formule. Pe măsură ce creionul parcurgea pagina, numerele începură să se aranjeze singure în altă ordine. Marcia le privi câteva minute fără să îi vină să creadă.

Brusc, aruncă hârtia și creionul și se repezi în colțul cel mai întunecat al Bibliotecii, care avea un raft **sigilat**. Mâinile îi tremurau atât de tare că trebui să pocnească de trei ori din degete până să aprindă lumânarea groasă de lângă raft. Flacăra lumină cele două ușițe groase de argint care nu se deschideau decât dacă erau atinse cu Talismanul Akhu, cel care era moștenit de la un Vrăjitor NeObișnuit la altul. Marcia scoase talismanul de lapislazuli și aur de la gât și îl apăsă pe **Sigiliul** lung de ceară purpurie care acoperea spațiul dintre uși. **Sigiliul** recunoscu talismanul, ceara se răsuci singură și se făcu ghem

și ușițele se deschiseră cu un șuierat ușor. În spatele lor era un raft adânc și întunecos, din care se răspândi miros de mucegai vechi de sute de ani. Pe Marcia o apucă strănutul.

Până acum nu mai deschisese raftul **sigilat**. De fapt, până acum nici nu avusese de ce. Alther îi arătase odată cum să procedeze, atunci când se hotărâse că ea va fi urmașa lui ca Vrăjitor NeObișnuit. Marcia își aminti cum o încuraja Alther pe vremea când era ea însăși Ucenic, și o încercă un sentiment de vină fiindcă fusese atât de repezită cu fantoma.

Pipăi cu mâna în adâncurile raftului, nu fără oarecare teamă, pentru că nu se știa niciodată ce s-ar putea afla într-un loc **sigilat** sau ce ar fi putut apărea acolo de când fusese deschis ultima dată. Nu îi trebui multă vreme ca să găsească ceea ce căuta; oftând ușurată, Marcia trase afară o cutie de aur. Privi bine cutia la lumina lumânării, **resigilă** ușițele și aduse cutia pe masa de lucru. Apoi scoase o cheie din cingătoarea de Vrăjitor NeObișnuit, deschise cutia și scoase o carte învelită în piele, pe jumătate roasă. O luă cu grijă în mână și își dădu seama că fusese o carte foarte frumoasă, nu prea mare dar groasă, legată cu o panglică roșie, decolorată. Pe coperta de piele fină se vedeau desene complicate, aurite, și titlul: *Eu, Marcellus*. Marcia puse ușor cartea pe masă, dar în acel

moment panglica se destrămă, transformându-se într-un praf roșu, iar sigiliul negru cu care fusese prinsă căzu pe jos și se rostogoli într-un colț întunecat. Marcia nu își bătu capul să îl caute fiindcă era nerăbdătoare — deși îi era teamă — să deschidă *Eu, Marcellus*.

Cu inima bătându-i puternic, Marcia ridică încetișor coperta; un nor de praf de piele se ridică în aer.

— Hapciu! făcu ea. Hapciu, hapciu, *hapciu* ! ... A, nu, nu se poate! exclamă după aceea, văzând că nici această carte nu scăpase de atacul temuților gândaci-de-hârtie.

Marcia luă o pensetă lungă dintr-un vas și ridică una câte una paginile fine ca o dantelă, examinându-le cu o lupă. *Eu, Marcellus* era împărțită în trei părți: Alkimie, **Arta Tămăduirii** și Almanahul. Primele două părți, ca și o mare parte din cea de-a treia, nu se mai puteau citi. Clătinând din cap, Marcia se uită repede prin carte, până când ajunse la un gândac foarte gras, storcit între pagini chiar sub niște calcule astronomice. Cu un aer triumfător, îl luă cu penseta și îl aruncă într-un borcan de pe birou, în care se aflau deja o mulțime de gândaci storciți. Răsfoi repede paginile rămase întregi din restul Almanahului până ajunse la anul în curs. Aici, după ce se uită cu atenție la listele criptice și mai consultă niște tabele pătate

de cerneală de la sfârșitul cărții, Marcia găsi în cele din urmă data pe care o căuta — Echinocțiul de Toamnă, care nu se afla la locul lui — și o bucată de hârtie acoperită de un scris fin, bine cunoscut ei.

Citind hârtia, expresia Marciei trecu de la uimire la groază. Tremurând, cu fața ca de ceară, Vrăjitorul NeObișnuit se ridică în picioare clătinându-se, puse încet bucata de hârtie în buzunar și plecă în grabă spre Palat.

10
Camera Veșmintelor Reginei

La Palat, în salonașul lui Sarah Heap, Septimus începuse să se miște. Deschise ochii, dar era încă amețit și nu își dădu seama unde se află. Prin perdele înflorate pătrundea în cameră o lumină palidă, cenușie, și aerul era plin de umezeala Râului. Era una dintre acele dimineți când nu ai chef să te dai jos din pat.

Jenna căscă; încă nu se trezise bine. Își

trase cuvertura croșetată peste cap, dorindu-și ca ziua să treacă într-o clipă. Avea o presimțire sumbră, dar nu își amintea din ce motiv.

— Bună dimineața, Sep. Ce mai faci?

— Uuu..., mormăi Septimus. Unde sunt?

— Mm... în salonul mamei, mormăi și Jenna somnoroasă.

— A, da, îmi aduc aminte... Regina Ethelcrunta...

Jenna se trezi pe loc, aducându-și aminte de ce o încerca presimțirea cea neagră.

La rândul lui, Septimus își aminti și el ceva. Examenul Practic de Prorocire. Se ridică în capul oaselor, cu părul răvășit și o privire speriată în ochii lui verzi.

— Trebuie să plec, Jen, altminteri voi întârzia. Știam că o să dau greș.

— La ce să dai greș?

— La Examenul de Prorocire. Eram sigur.

— Păi, atunci e bine, nu? zâmbi Jenna. Înseamnă că ai trecut.

— Nu cred că merge așa, Jen, zise Septimus posac. În orice caz, nu cu Marcia. Mai bine plec.

— Uite ce e, Sep, zise Jenna. Nu te poți întoarce acum. Mai întâi trebuie să vezi ceva. Am promis.

— Ai promis? Cum adică ai *promis*?

Jenna nu îi răspunse. Se ridică încet și împături cu grijă cuvertura croșetată. Văzând că ochii i se întunecaseră și părea neliniștită, Septimus se hotărî să nu insiste.

— Hai, nu-ți face griji, zise el, ieșind fără tragere de inimă din culcușul său improvizat. Întâi vin să văd ce ai tu să îmi arăți și abia după aceea plec. Dacă alerg repede, s-ar putea chiar să ajung la timp.

— Mulțumesc, Sep, zise Jenna.

Când Jenna și Septimus închiseră ușa salonului în urma lor, fantoma Reginei Ethelcrunta coborî din tavan, cu o expresie satisfăcută pe fața ascuțită. Se așeză pe sofa, luă cărticica lăsată de Sarah pe masă și, cu amestec de scârbă și fascinație, se apucă să citească *Dragostea adevărată nu minte niciodată.*

Septimus și Jenna se îndreptară spre Pasajul Central, un coridor care traversa Palatul prin mijloc, de la un capăt la altul. La această oră matinală Pasajul era gol, pentru că servitorii erau plecați care încotro cu treburi, așa cum se întâmpla la fiecare început de zi, iar bătrânele fantome care bântuiau prin Pasajul Central ațipiseră odată cu răsăritul soarelui. Unele rămăseseră proptite de câte un canat de ușă, altele sforăiau mulțumite în

fotoliile mâncate de molii și risipite de-a lungul Pasajului pentru cei care nu îl puteau parcurge fără să facă măcar o oprire.

Un covor roșu, tocit până la urzeală, era întins pe toată lungimea Pasajului. Jennei i se păruse întotdeauna că Pasajul e fără sfârșit, deși acum era mult mai interesant decât înainte fiindcă tatăl ei, Milo Banda, adusese tot felul de comori stranii din Țările Îndepărtate și le pusese în firidele și nișele din pereți. De fapt, Milo fusese atât de încântat de ceea ce numise el „înviorarea Palatului" că, nu după multă vreme, plecase într-o altă călătorie ca să aducă alte comori, și mai bizare.

Când ajunseră la firidele unde Milo Banda pusese câteva capete mumificate, aduse din Insulele Canibalilor, din Mările Sudului — la vederea cărora Jenna se înfiora — Septimus se opri, fascinat.

— Hai, Sep, îl îndemnă Jenna. Nu te opri aici, chiar mi se face frică.

— Nu cred că de capete trebuie să îți fie frică, Jen, ci de tablou. Nu e chiar bătrâna Ethelcrunta?

Dintr-un tablou impozant, Regina Ethelcrunta, pictată în mărime naturală, se uita în jos la Jenna și Septimus, cu expresia ei obișnuită de dezaprobare, foarte bine prinsă de artist. În spatele Reginei arogante se vedea Palatul.

Jenna se înfioră.

— Tati a găsit-o într-o cameră **sigilată** din pod, zise ea în șoaptă, ca și cum portretul ar fi putut-o auzi. A scos-o de acolo fiindcă spunea că îi sperie noua Colonie de Pedestrași. Cred că am să îl rog să o pună înapoi.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, răspunse Septimus. Până nu sperie capetele ...

Nu mult după aceea, Septimus și Jenna se aflau în fața Camerei Reginei, la ultimul etaj al foișorului de la capătul Palatului. Ușa de aur, înaltă, încrustată cu smaralde, sclipea în razele prăfuite ale soarelui de dimineață. Jenna desprinse din cingătoarea de piele legată peste eșarfa aurită de la brâu o cheie de aur bătută cu smaralde. Cu mare atenție, băgă cheia în broasca din mijlocul ușii.

Septimus stătea mai într-o parte și se uita la Jenna cum bagă cheia în ceea ce lui i se părea a fi un perete gol, plin de crăpături. Nu se mira, căci știa că el nu putea vedea ușa. Doar cei care se trăgeau din Regină o puteau vedea.

— Te aștept aici, Jen, zise Septimus.

— Nici gând, Sep. Vii cu mine.

— Dar..., protestă Septimus.

Jenna nu spuse nimic. Răsuci cheia în broască și sări într-o parte când ușa căzu spre ea, ca un pod mobil. Apoi îl apucă pe Septimus de mână și îl trase spre ceea ce lui i se părea a fi un zid foarte solid și tare.

— Jen, știi prea *bine* că nu pot intra acolo, se împotrivi el.

— Ba da, poți, Sep. Pot să te aduc eu înăuntru. Ține-te de mâna mea și vino după mine.

Jenna îl trase după ea. Septimus o văzu dispărând în perete, până când nu se mai văzu decât mâna ei, întinsă înapoi, ținând strâns mâna lui. Era unul dintre cele mai ciudate lucruri pe care le văzuse Septimus vreodată; instinctiv, se dădu înapoi, nevrând să fie târât printr-un perete, nici măcar de Jenna. Aceasta îl trase nerăbdătoare de mână, până când nasul îi fu lipit de perete — ba nu, era chiar în perete. Apoi îl mai smuci o dată și Septimus se trezi în Camera Reginei.

La început Septimus nu zări mai nimic. Camera nu avea ferestre și nu era luminată decât de un mic foc de cărbuni. Dar după ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, fu surprins. Camera era mult mai mică decât se așteptase, ba chiar era destul de puțin loc. Era mobilată simplu, doar cu un fotoliu confortabil și un covoraș întins în fața focului. Singurul lucru interesant care îi atrase privirea fu un dulap vechi, așezat sub o boltă

a peretelui. Pe el era scris, cu bine cunoscutele litere de aur, POTIUNI INSTABILE SI OTRĂVURI SPECIALE. Era la fel cu dulapul din căsuța Mătușii Zelda, din Mlaștinile Ierboase. Pe dată, lui Septimus i se făcu dor de sendviciurile cu varză ale Mătușii Zelda.

Dar nici Septimus și nici Jenna nu o puteau vedea pe cea care stătea în fotoliu — fantoma unei femei tinere. Femeia se întoarse să vadă cine intrase și o învălui pe Jenna într-o privire drăgăstoasă. Femeia purta în părul lung, negru, o coroniță de aur, la fel ca a Jennei. Era îmbrăcată în roba regală, roșie tivită cu aur. Cu toate că focul din cămin abia lumina camera, se vedea că roba era pătată de sânge în dreptul inimii. După ce își bucură ochii privind-o pe Jenna, Regina întoarse privirea spre Septimus. Se uită cu atenție la tunica și mantia de Ucenic, la ochii lui verzi, strălucitori și, mai ales, la cingătoarea lui de Ucenic NeObișnuit. Mulțumită că Septimus părea a fi un tovarăș potrivit pentru fiica ei, Regina se așeză la loc în fotoliu.

— Simt ceva... nu știu cum..., șopti Septimus privind fotoliul aparent gol.

— Așa e, răspunse Jenna tot în șoaptă. Dar e un sentiment plăcut. Mă simt... acasă. Hai.

— Unde, Jenna?

— În dulapul Mătușii Zelda, zise Jenna.

Deschise ușa dulapului și așteptă să vină și Septimus.

— Mergem în vizită la Mătușa Zelda? Grozav!

— Nu mai pune întrebări, Sep, zise Jenna, puțin cam aspru.

Septimus o privi surprins, dar intră după ea în dulap și Jenna închise ușa. Femeia din fotoliu zâmbi, bucurându-se la gândul că fiica ei se duce pe Calea Reginei să o vadă pe Păzitoarea din Mlaștinile Ierboase. „Va fi o Regină bună, când Va Veni Vremea", se gândea ea.

Mama Jennei nu știa însă că fiica ei nu se ducea în Mlaștinile Ierboase. De cum închisese ușa dulapului în spatele lui Septimus, Jenna îi șoptise:

— Nu mergem să o vedem pe Mătușa Zelda.

— A, făcu Septimus dezamăgit. Dar de ce vorbești în șoaptă?

— Șșș, nu știu. Trebuie să fie un chepeng în podea pe undeva pe aici. Îl vezi, Sep?

— Nu știi unde mergem?

— Nu. Ridică inelul, să vedem ce e aici. Îmi închipui că e în același loc ca cel din dulapul Mătușii Zelda.

— Ești foarte misterioasă, Jen, zise Septimus și ridică Inelul cu Dragon ca să lumineze podeaua.

Într-adevăr, chepengul din dulapul Reginei era exact în același loc. Ascuns în podea, Jenna găsi un inel de aur (cel din casa Mătușii Zelda era doar de alamă) și trase de el. Chepengul se ridică ușor, iar Jenna și Septimus priviră puțin speriați înăuntru.

— Și acum ce facem? șopti Septimus.

— Trebuie să coborâm, răspunse Jenna.

— Unde? zise Septimus, care începuse să se neliniștească.

— În Camera Veșmintelor Reginei. E dedesubt. Să cobor eu prima?

— Nu, zise Septimus. Lasă-mă pe mine. Nu se știe... și, oricum, eu am inelul.

Septimus se strecură prin chepeng și, în loc de scara șubredă de lemn din căsuța Mătușii Zelda, găsi o scară de argint, cu balustradă de mahon lustruit și îmbrăcată în filigran de argint. Coborî cu spatele, căci scara era aproape dreaptă, așa cum sunt scările pe o corabie, și strigă către Jenna:

— Hai, Jen, cred că nu e nicio primejdie.

Când ghetele Jennei apărură prin deschizătură, Septimus coborî până jos și o așteptă acolo. În clipa când sări de pe ultima treaptă și picioarele ei atinseră pardoseala de marmură fină, cele două lampadare de la piciorul scării se aprinseră singure.

— Tii, făcu Septimus impresionat. E mai frumos decât în camera de sus, Jen.

Nu era doar mai frumos; Camera Veșmintelor Reginei era luxoasă. Întâi, era mai mare decât cea de sus, fiindcă foișorul era mai larg spre bază. Pereții erau acoperiți cu foiță de aur, care, deși își mai pierduse din strălucire cu trecerea anilor, încă sclipea în lumina lampadarelor. Pe zidul din fața scării de argint era o oglindă veche, cu o ramă de aur bogat împodobită; nu mai părea bună la ceva, fiindcă foița de argint era mâncată de umezeală. Sticla era înnegrită și arăta doar o imagine încețoșată a lampadarului.

De-a lungul pereților erau cârlige groase de argint, cu forme complicate, fiecare altfel. Unul arăta ca un gât de lebădă, altul ca un șarpe, un altul era format din inițialele unei Regine moarte de mult și ale sufletului ei pereche. Unele cârlige erau goale, iar de altele atârnau robe sau mantii confecționate după moda din alte veacuri, dar toate erau de culoare roșie, brodate cu fir de aur, așa cum purtaseră întotdeauna Reginele Castelului. Un lucru o uimea totuși pe Jenna, ceva ce Septimus nici nu băgase de seamă: pe niciuna din robe nu era fir de praf. Toate păreau nou-nouțe, de parcă abia fuseseră făcute de cusătoresele Palatului.

Jenna, căreia îi plăceau veșmintele bogate, se învârtea ca vrăjită prin cameră, atingând robele și exclamând:

— Ce moi sunt, Sep... Ia uită-te la asta, ce mătase fină... iar asta, cu garnitură de blană, e mai frumoasă chiar decât mantia de iarnă a Marciei, nu crezi?

Într-un cuier de argint împodobit cu smaralde și răsucit în formă de J atârna o frumoasă mantie de lână. Jenna o luă și o puse pe umeri; era o mantie splendidă, moale și grea, tivită cu blană roșu-închis. I se potrivea perfect. Nevrând să o pună înapoi în cuier, Jenna închise fibula de aur și se înfășură în mantie. Îi aducea aminte de pelerina albastră a lui Lucy Gringe, pe care o purtase nu cu multă vreme în urmă și pe care i-o dăduse de curând înapoi, spre marea uimire a lui Lucy.

— Uite, îmi vine de minune. Parcă a fost făcută pentru mine, Sep. Iar cadoul de la Nicko se potrivește perfect.

Jenna prinsese mantia cu o broșă de aur tot în formă de J, pe care Nicko o cumpărase de la un negustător din Port și i-o dăduse de ziua ei.

— Foarte frumos, Jen, zise Septimus, pe care hainele nu îl interesau câtuși de puțin; pe deasupra, i se părea că această Cameră a Veșmintelor avea ceva apăsător. Mai bine îmi arăți ce voiai să văd, nu crezi?

Jenna reveni brusc cu picioarele pe pământ. Uitase de blestemata Regină Ethelcrunta. Arătă spre oglinda întunecată.

— Asta e, Sep. Trebuie să te uiți în ea. Așa am promis.

Septimus se codea.

— Cui ai promis?

— Reginei Ethelcrunta, șopti Jenna întristată. Azi-noapte. Mă aștepta în fața ușii.

— Aha, mormăi Septimus. Înțeleg. Dar să știi, Jen, că se pot întâmpla tot felul de ciudățenii dacă te uiți într-o oglindă, mai ales dacă e veche. Cred că nu ar fi bine să mă uit.

— Te rog, Sep, îl imploră Jenna. Te rog, uită-te, *te rog*.

— De ce? întrebă Septimus și văzu spaima întipărită pe fața Jennei. Jen... ce s-a întâmplat?

— Dacă nu te uiți, va...

— Ei, ce va face?

— Va **întoarce pe dos Rechemarea**. La miezul nopții. La noapte te vei îneca.

II

OGLINDA

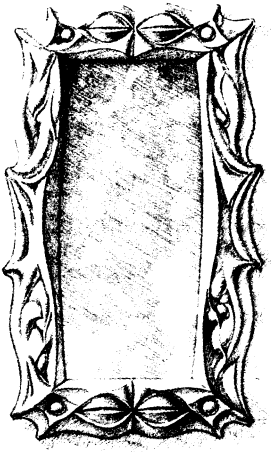

Septimus stătea în fața oglinzii dar, precaut, nu privea spre ea, ci spre ghetele lui. Își aduse aminte că Alther îi povestise cum se uitase odată într-o Oglindă și văzuse un **Spectru așteptându-l**. Îi era teamă că ar putea vedea același lucru.

— De unde știe dacă m-am uitat sau nu în Oglindă? întrebă el.

— Nu știu, răspunse Jenna aproape plângând, strângând în pumn garnitura de blană a mantiei. Nu am întrebat-o. Eram

atât de speriată că va **întoarce pe dos Rechemarea** că i-am promis că voi face tot ce îmi stă în putință ca tu să privești în Oglindă.

— Ți-a spus de ce trebuie să mă uit?

— Nu, nu a vrut să îmi spună. M-a amenințat... era îngrozitoare. Știam că nu sunt vorbe în vânt. Poate într-adevăr să facă ceea ce spunea, Sep? Poate să **întoarcă pe dos Rechemarea**?

Septimus se foi supărat:

— Da, poate, Jen. Până se împlinesc douăzeci și patru de ore, dacă se pricepe — și pun rămășag că da. Sunt sigur că a mai procedat astfel de multe ori: a salvat câte un amărât și apoi l-a obligat să o slujească.

— Este îngrozitoare, mormăi Jenna. O urăsc.

— Marcia spune că nu trebuie să urăști pe nimeni, zise Septimus. Spune că mai întâi ar trebui să te pui în situația cuiva, să îi încalți pantofii, cum zice ea, și abia apoi să judeci acea persoană.

— Marcia nu ar încălța niciodată pantofii altcuiva, zise Jenna zâmbind din colțul gurii, în afară de cazul că ar fi pantofi din piele purpurie de piton, cu vârfuri ascuțite și bumbi de aur.

Septimus râse, dar apoi rămase pe gânduri, ca și Jenna, de altfel. Amândoi simțeau că privirile le sunt atrase spre Oglindă, dar niciunul nu o privea. Deodată, Septimus nu mai putu răbda:

— Asta e, Jen, am să mă uit în Oglindă chiar acum.

— Chiar acum? întrebă Jenna cu vocea sugrumată de emoție.

— Da. Să terminăm odată. La urma urmei, ce s-ar putea întâmpla? Poate să văd un **Spectru** oribil, ori o **Creatură** și atâta tot. Ceea ce vezi nu te poate atinge, nu-i așa?

— Nu. Îmi închipui că nu..., răspunse Jenna, dar nu părea prea convinsă.

— Hai, să terminăm odată. Tu te urci pe scară în dulap și vin și eu în câteva clipe. Bine?

— Nu, nu te las singur aici, se împotrivi Jenna.

— Jen, dacă în Oglindă e un **Spectru** care mă **așteaptă**, tu nu trebuie să îl vezi. Te va **bântui** și pe tine. Eu știu cum să mă port cu **Spectrele**, dar tu nu știi.

— Dar..., șovăi Jenna.

— Hai, Jen, te rog, zise Septimus și îi zâmbi încurajator. Hai.

Jenna urcă fără nicio tragere de inimă scara de argint până în dulapul cu poțiuni. După ce o văzu ieșită din Camera Veșmintelor, Septimus trase adânc aer în piept ca să se liniștească.

Apoi se uită în Oglindă.

La început nu văzu nimic. Oglinda era întunecată, ca un lac într-o noapte fără lună. Septimus se apropie, mirat că nu își vede propria lui imagine. Cu toate că încerca să se stăpânească, își închipuia tot felul de **Spectre** îngrozitoare, care îl **așteptau**, apărându-i în spate.

— Cum e? Te-ai uitat în Oglindă? se auzi vocea Jennei din dulap.

— Mda. Chiar acum mă uit...

— Și ce vezi?

— Nimic... nimic... e întunecată... ia stai... parcă văd ceva... ce... ce ciudat... un bătrân... se uită la mine... Pare uimit.

— Un bătrân?

— A, ia te uită...

— Ce? întrebă Jenna, care începuse să se îngrijoreze.

— Păi, dacă ridic mâna dreaptă, o ridică și el. Iar dacă mă încrunt, se încruntă și el.

— Parcă ar fi imaginea ta?

— Cam așa ceva. Aha, acum știu ce este. E o Oglindă Cum-va-fi. Pe vremuri erau la mare căutare. Găseai una în fiecare circ ambulant. Îți arată cum vei arăta chiar înainte de a muri.

— E înspăimântător, Sep, strigă Jenna.

— Mda. Nu vreau să arăt niciodată așa. Pfui. Ia uite, dacă scot limba, el... *bei!*

— Ce? țipă Jenna.

Nemaiputând răbda, se repezi jos pe scară. Chiar când ajunse în Camera Veșmintelor îl văzu pe Septimus cum se trage repede înapoi din fața Oglinzii, apoi alunecă pe pardoseala lucioasă de marmură și cade. În timp ce Septimus se străduia să se ridice, Jenna scoase un strigăt. Din Oglindă ieșeau două mâini bătrâne, zbârcite, cu degete descărnate și unghii galbene, încovoiate ca niște gheare. Îl apucară pe Septimus de tunică, apoi se încleștară pe chimirul lui și îl traseră spre Oglindă. Septimus se zbătea, lovind cu picioarele în ghearele care îl înșfăcaseră.

— Jen! Ajutor, Je..., țipă el, după care se lăsă liniștea.

Capul lui Septimus dispăruse în Oglindă de parcă se scufundase într-o baltă de cerneală.

Jenna traversă în fugă camera, alunecând pe pardoseală. Îngrozită, văzu cum umerii lui Septimus se afundau tot mai mult în Oglindă. Se repezi, îl apucă de picioare și trase cât putea de tare. Încet, încet, Septimus începu să apară din Oglindă. Jenna se înverșuna, hotărâtă să nu îi dea drumul cu

niciun chip, și s-ar fi zis că reușise: capul lui Septimus apăru puțin câte puțin, parcă ieșind din mâlul Mlaștinilor Ierboase. Septimus întoarse capul și strigă la Jenna:

— Ai grijă, Jen! Să nu te prindă și pe tine!

Iar atunci Jenna ridică privirea și văzu o față pe care nu avea să o uite toată viața ei. Un bătrân, un om foarte bătrân, cu nas lung și ochii afundați în orbite. O privea pe Jenna uimit, de parcă o cunoștea. Șuvițele de păr alb-gălbui îi atârnau peste urechile enorme. Gura, în care se vedeau trei dinți înnegriți, era crispată de efort în timp ce îl trăgea pe Septimus spre el. Și deodată, cu o ultimă sforțare, reuși. Septimus dispăru în Oglindă și Jenna rămase singură în cameră, uitându-se la tot ce mai rămăsese din Septimus — vechile lui ghete cafenii, pe care le ținea ea acum în mâini.

După ce își înveneți degetele de la picioare izbind în Oglindă și răgușit țipând că îl vrea pe Septimus înapoi, Jenna urcă scara în goană, ținând în mână ghetele lui Septimus. Când ajunse în dulapul cu Poțiuni Instabile și Otrăvuri Speciale, trânti chepengul la loc și deschise sertarul de sub rafturile goale. Auzi binecunoscutul *clic* și așteptă cu nerăbdare până când ceva se mișcă în dulap și se simți bine cunoscutul miros de varză fiartă.

Jenna deschise ușa și intră în căsuța Mătușii Zelda.

— Oi! se auzi o voce venind de pe covorașul din fața focului.

Luat prin surprindere, un băiat cu păr lung, încâlcit, îmbrăcat cu o tunică simplă, legată la brâu cu o curea veche de piele, sări în picioare cu o figură speriată. Văzând-o pe Jenna, Băiatul Lup se calmă și zise:

— Iar ai venit. Nu ai liniște. Apoi, observând expresia de pe fața Jennei, schimbă tonul: Jenna, ce s-a întâmplat?

— Vai... 409, oftă Jenna, care luase obiceiul lui Septimus de a i se adresa Băiatului Lup ca în Armata Tânără. Unde e Mătușa Zelda ? Trebuie să o văd chiar acum.

Băiatul Lup atât aștepta: lăsă jos cartea de inițiere în prepararea poțiunilor și veni lângă Jenna. Nu stăpânise niciodată arta cititului, fiindcă în Armata Tânără fusese prea înspăimântat de instructorul care îi învăța să scrie și să citească. Acum, oricât și-ar fi dat silința Mătușa Zelda și oricâtă răbdare ar fi avut cu el, nu ajunsese să înțeleagă cum se adună literele ca să formeze cuvinte — sau de ce nu se adună.

— Nu e aici, Jenna, zise el. A plecat să adune ierburi de leac și alte chestii de-astea. Hei, alea nu sunt ghetele lui 412?

Jenna dădu tristă din cap. Fusese sigură că Mătușa Zelda va ști ce e de făcut, dar acum... Puterile o părăsiră și se sprijini de dulap.

— Eu nu pot să te ajut? o întrebă cu blândețe, deși din privirea lui se vedea că acum e și el îngrijorat.

— Nu știu..., zise Jenna și aproape izbucni în plâns.

„Trebuie să mă stăpânesc, să mă gândesc la ce e de făcut", își spuse.

— 412 e la ananghie, nu? spuse Băiatul Lup.

Jenna dădu din cap; nu mai era în stare să vorbească. Băiatul Lup o luă ocrotitor pe după umeri.

— Păi, atunci să îl salvăm.

Jenna încuviință din cap.

— Vin cu tine. Ia stai, să îi las un bilet Mătușii Zelda, ca să știe unde ne-am dus.

Băiatul Lup se duse la masa de lucru a Mătușii Zelda, care arăta caraghios de când Marcia Overstrand îi adăugase picioare de rață și o pereche de brațe ca să țină hârtiile în ordine. Mătușa Zelda nu putea suferi nici picioarele, nici brațele, dar Băiatul Lup se obișnuise să le folosească ori de câte ori avea nevoie.

— O bucată de hârtie, rogu-vă, spuse el brațelor.

Mâinile, cam neîndemânatice, scotociră prin sertar, scoaseră o bucată de hârtie, o netezîră și o puseră pe masă.

— Toc, rogu-te, zise Băiatul Lup.

Mâna dreaptă luă o pană de gâscă dintr-o tăviță și o ținu deasupra hârtiei, așteptând.

— Acum scrie. Dragă Mătușă Zelda... Ce s-a întâmplat? (Degetele mâinii stângi băteau darabana pe masă.) A, scuze. Cerneală, rogu-te. Acum scrie: Dragă Mătușă Zelda, Jenna și cu mine am plecat să îl salvăm pe 412. Cu drag, 409. A, și Jenna. Cu drag, Jenna. Asta a fost, mulțumesc. Mulțumesc, acum te poți opri. Pune tocul jos. Nu, nu e nevoie de sugativă. Lasă biletul pe masă și asigură-te că îl vede Mătușa Zelda.

Mâinile își făcură de lucru cu tocul și îl puseră în tăviță, apoi se încrucișară, parcă supărate că li se ceruse să scrie atât de puțin.

— Hai să mergem, zise Jenna și intră în dulapul cu Poțiuni Instabile și Otrăvuri Speciale.

— Vin acuși, zise Băiatul Lup, dar își aminti ceva, se repezi spre cămin și luă un sendvici cu varză, rămas neatins.

Jenna se uită fără nicio poftă la sendvici.

— Chiar îți plac? îl întrebă.

— Nu, nici vorbă. Dar 412 se dă în vânt după ele. M-am gândit că i-ar face plăcere.

— Va avea nevoie de mult mai mult decât de un sendvici, 409, oftă Jenna.

— Ei, vom vedea. Hai să mergem și îmi spui pe drum.

Când ieșiră din dulap în Camera Reginei, Băiatul Lup era înnegurat la față. Jenna îi povestise tot ce se întâmplase. Trecură pe lângă fotoliul Reginei, bineînțeles fără să își dea seama cât de șocată fusese văzând schimbarea bruscă suferită de Septimus — dintr-un Ucenic civilizat îmbrăcat, într-un băiat venit parcă din sălbăticie. Când ajunse în fața fantomei, Băiatul Lup simți că i se ridică părul pe ceafă; se uită în jur ca un animal încolțit și scoase un fel de mârâit gros.

— E ceva ce nu îmi place aici, Jen, șopti el.

Jenna se cutremură, speriată de mârâitul lui.

— Haide, spuse ea. Hai să ieșim de aici.

Îl apucă de mână și îl trase afară prin perete.

Jillie Djinn, care fusese de curând **aleasă** Scrib Ermetic Șef, îi aștepta de cealaltă parte.

12
JILLIE DJINN

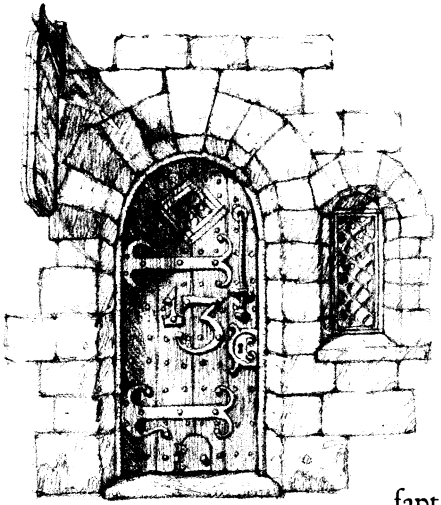

—*Domnișoară Djinn!* exclamă Jenna buimăcită, dând cu ochii de roba Scribului, indigo cu sclipiri aurii.

Cum de știuse Jillie Djinn unde era? Și, de fapt, cum de știa un Scrib unde este Camera Reginei? Nici măcar Marcia nu știa.

— Maiestate, zise Jillie Djinn cu răsuflarea tăiată de emoție și înclină respectuos capul; roba cea nouă îi foșnea la fiecare mișcare.

— Te rog să nu îmi spui așa, zise Jenna supărată. Spune-mi Jenna, pur și simplu. Nu sunt Regină încă. Și nici nu îmi

doresc să fiu. Ajungi o persoană îngrozitoare care face tot felul de lucruri îngrozitoare. E cumplit.

Jillie Djinn o privi îngrijorată, dar nu știu ce să răspundă. Scribul Ermetic Șef nu avea copii și, dacă nu punem la socoteală un Scrib foarte solemn și precoce dintr-un Templu aflat într-o Țară Îndepărtată, Jillie nu mai vorbise cu o fată de unsprezece ani, ca Jenna, de când avusese ea însăși unsprezece ani. Domnișoara Djinn se consacrase carierei și petrecuse ani îndelungi călătorind prin Țările Îndepărtate și învățând secretele cele mai bine ascunse ale multor lumi ale cunoașterii. Petrecuse câțiva ani cercetând și secretele ascunse ale Castelului și se bucura văzând că acești ani nu fuseseră irosiți.

— Jenna, se corectă Jillie Djinn, Doamna Marcia dorește să te vadă. Ucenicul ei a dispărut și se gândește la ce e mai rău. (Privirea îi căzu pe ghetele lui Septimus, pe care Jenna le ținea de șireturi.) Cred că nu greșesc gândind că s-a întâmplat ceva?

Jenna dădu din cap nedumerită și se întrebă cum de putea Marcia să știe deja ce se întâmplase. Apoi trase aer pe nas. Mirosea ciudat a caca de dragon. Jillie Djinn pufni și ea. Își privi picioarele, încălțate cu ghete negre, înalte, cu șireturi, frecă energic de pardoseală piciorul drept, după care se uită la talpă și mai frecă o dată piciorul de podea.

— Am oare dreptate și când spun că în Camera Reginei se află o Oglindă? întrebă ea, așteptând nerăbdătoare confirmarea, cu ochii ei verzi ațintiți asupra Jennei.

Jillie avea multe teorii despre multe lucruri și spera ca una dintre acestea să se dovedească adevărată chiar acum.

Jenna nu răspunse, dar nici nu era nevoie. Scribul Ermetic Șef nu era cea mai pricepută la citit expresiile oamenilor, dar uimirea întipărită pe fața Jennei era un răspuns suficient.

— Poate nu știi, Prințesă Jenna, dar eu am studiat în amănunțime Oglinzile Alkimice — *în mare amănunțime* — și chiar avem una în Camera Ermetică. Azi-dimineață, la ora șapte fix, am văzut o perturbare în acea Oglindă. Am plecat în grabă spre Turnul Vrăjitorilor, ca să dau de știre despre ce se întâmplase — o obligație care ne revine prin Codul nostru — și m-am întâlnit cu Doamna Marcia, care era foarte îngrijorată. Am tras propriile mele concluzii, iar acum te rog respectuos să accepți să mă însoțești până la Scriptoriu, zise Scribul, de parcă vorbea unei clase de elevi mai grei de cap. Am rugat-o pe Marcia Overstrand să vină și ea acolo.

Marcia era ultima persoană pe care Jenna ar fi vrut să o vadă în acel moment, pentru că știa că va trebui să îi povestească ce se întâmplase cu Septimus și că ea însăși era cauza dispariției

lui. Dar când o auzi pe Jillie Djinn vorbind despre o altă Oglindă, care se află în Scriptoriu, începu să tragă nădejde că lucrurile s-ar putea schimba. Poate că bătrânul din oglindă era unul dintre bătrânii scribi cu mintea dusă care locuiau în Subterana cu Vrăji, locul acela înspăimântător despre care vorbea Septimus? Poate că Sep o aștepta acolo și își va petrece restul zilei povestindu-i ce se întâmplase, până se plictisea. Poate....

De-abia așteptând să ajungă la Scriptoriu, Jenna o urmă pe Jillie Djinn, încercând să țină pasul cu ea pe scara răsucită. Băiatul Lup, care se ținuse deoparte, într-un colț întunecat, ca o vietate a Pădurii, cum de altfel rămăsese în sufletul lui, li se alătură, băgând spaima în Jillie Djinn. Ajunsă jos, aceasta își mai frecă o dată gheata de pământ, după care îi conduse afară din foișor pe o ușă lăturalnică.

— Trebuie să recunosc, spunea Jillie Djinn plină de ea pe când ocoleau foișorul pe dinafară, este o mare satisfacție să vezi că ai avut dreptate, că teoria ta a fost corectă. În acest caz, am ajuns la concluzia că sunt doar două locuri unde s-ar putea afla Camera Reginei. Primul era acolo (Jillie Djinn arătă cu mâna spre vechiul pavilion de vară de pe malul Râului, al cărui acoperiș aurit se zărea deasupra ceții de dimineață). Bineînțeles, Prințesă Jenna, știam că ai o cheie cu care le poți

deschide pe amândouă. Pe de altă parte, nu prea aveam indicii că s-ar afla în pavilionul de vară, deși m-am întrebat dacă povestea cu Monstrul Negru nu a fost cumva creată de Regine ca să îi sperie pe curioși. Desigur însă, după ce am luat în considerare toate faptele și le-am analizat, am ales corect locul. Foarte interesant.

— Interesant? repetă Jenna ca pentru ea, întrebându-se dacă nu cumva dispariția lui Septimus era doar un exercițiu de gândire pentru Scrib.

Urmată de Băiatul Lup și de Jenna, Jillie Djinn ocoli baza foișorului și ajunse în fața Palatului. O luă de-a dreptul pe pajiște spre Poartă și, în timp ce picioarele lor lăsau urme negre în iarba înrourată, Scribul Ermetic Șef continuă să le expună diverse teorii personale; își găsise un auditoriu și nu avea de gând să piardă ocazia. Auditoriul nu îi aprecia însă teoriile. Jenna era prea preocupată de soarta lui Septimus ca să îi dea atenție, iar Băiatul Lup renunță după prima frază. Felul de a vorbi al lui Jillie Djinn îi dădea dureri de cap.

Deși era mică de statură, Jillie mergea repede și abia țineau pasul cu ea. Mergeau acum pe Calea Vrăjitorilor, care începea să se trezească sub burnița fină a dimineții. Calea Vrăjitorilor era una dintre cele mai vechi străzi din Castel, largă, dreaptă,

mărginită de stâlpi de argint în care ardeau torțe. Se întindea de la Poarta Palatului până la Marele Arc al Turnului Vrăjitorilor. Casele și prăvăliile erau construite din calcar îngălbenit de vreme, adus din cariere secătuite cu sute de ani în urmă. Clădirile erau roase de vânturi și ploi, unele chiar dărăpănate, dar aveau un aer prietenos și Jenna le îndrăgea. De-a lungul Căii se înșiruiau nenumărate prăvălioare și tipografii care vindeau tot felul de tipărituri, cerneluri, cărți, broșuri și tocuri, pe lângă un bogat sortiment de ochelari și pilule contra durerilor de cap pentru cei care citiseră prea mult la lumină slabă.

La acea oră, pe când negustorii și tipografii se uitau afară pe ferestrele aburite și se hotărau să nu scoată marfa afară în ploaie, atenția le fu atrasă de Scribul Ermetic Șef, care mergea cu pași mari pe Calea Vrăjitorilor, însoțit de un băiat ciudat, cu părul încâlcit, și de Prințesă, care ducea în mână o pereche de ghete vechi.

După ce străbătură cam două treimi din Cale, cei trei se opriră în fața unei prăvălioare cu ușă purpurie, a cărei vitrină era atât de înțesată de hârtii și cărți încât nu se vedea nimic înăuntru. Pe ușă era pictat numărul 13, iar deasupra ferestrei se putea citi: SCRIPTORIUL MAGIC SI SOCIETATEA PĂSTRĂTORILOR DE FARMECE. Jillie Djinn se opri în prag și îi privi pe Jenna și Băiatul Lup cu un aer solemn.

— Cei care nu au fost inițiați în doctrina Scriptoriului nu pot intra în Camera Ermetică, îi anunță ea plină de importanță. Ținând însă seama de aceste circumstanțe cu totul deosebite, voi face o excepție pentru Prințesă, doar pentru ea. În fapt, există chiar posibilitatea unor precedente și am pricini care mă îndreptățesc să cred că în străvechime unele dintre Regine au fost admise în Cameră.

Ușa Scriptoriului se deschise cu un mic pocnet metalic și Jillie Djinn intră.

— Ce a spus? întrebă Băiatul Lup.

— A spus că tu nu poți intra.

— Aha.

— Cel puțin, nu în Camera Ermetică.

— Unde?

— În Camera Ermetică. Nici eu nu știu precis ce este, dar Sep mi-a vorbit puțin despre ea. El a fost înăuntru.

— Poate că acum e acolo, zise Băiatul Lup, luminându-se la față.

— Mda... cred... că ar putea fi, răspunse Jenna, deși nu îndrăznea să spere.

— Bine, atunci intră și vezi. Eu te aștept afară, cum a zis ea. În câteva minute vei fi afară, împreună cu 412. Ce zici?

— S-a făcut, zâmbi Jenna și intră după Jillie Djinn.

13
Cutia Navigatorului

Când intră în biroul de primire al Scriptoriului, Jenna auzi un zgomot neobișnuit — un fel de chițăit de hamster speriat — venind de după ușă. Ascuns în umbră, cu mâna pe clanța ușii, era un băiat durduliu, cu un ciuf de păr negru.

— Cărăbușule, tu ești? întrebă Jenna.

Hamsterul înspăimântat, care era într-adevăr băiatul poreclit Cărăbuș, ținu ușa deschisă ca să treacă Scribul Ermetic Șef și, în acest timp, scoase încă un chițăit despre care Jenna hotărî că înseamnă da.

Ajunsă în Scriptoriu, Jenna se uită în jur, cuprinsă de neliniște, dar, spre ușurarea ei, nu se vedea nici urmă de Marcia.

— Pe aici, te rog, Jenna. Va trebui să începem fără Doamna Marcia.

Vocea lui Jillie Djinn venea de undeva din celălalt capăt al încăperii; Jenna se îndreptă grăbită într-acolo, ocoli un birou mare și se găsi lângă o ușiță tăiată într-un perete despărțitor, jumătate din lemn, jumătate din sticlă. Jillie Djinn o deschise și intră, urmată de Jenna, în Scriptoriul propriu-zis.

Aici domnea o liniște adâncă, tulburată doar de scârțâitul penelor pe hârtie și, din când în când, de pocnetul unei peniță rupte. Douăzeci și unu de scribi munceau pe brânci, copiind **Descântece** și **Invocări**, **Incantații** și **Farmece**, **Convocări** și **Vrăji**, ba chiar și câte o scrisoare de dragoste pentru cei care voiau să facă impresie. Fiecare scrib stătea cocoțat pe un scaun în fața unui pupitru înalt și lucra la lumina uneia dintre cele douăzeci și una de lămpi atârnate de tavanul boltit cu funii lungi, dintre care unele păreau că abia se mai țin de destrămate ce erau.

Scribul Ermetic Șef îi făcu semn Jennei să o urmeze. Jenna mergea în vârful picioarelor printre pupitrele înalte, urmărită de privirile scribilor, care se întrebau ce căuta ea acolo și de ce ducea în mână niște ghete vechi. Douăzeci și una de perechi de ochi o urmăriră pe Jenna când intră după Jillie Djinn pe

coridorul îngust care ducea la Camera Ermetică. Se schimbară priviri surprinse, se ridică din sprâncene, dar nimeni nu scoase o vorbă. Când Jenna dispăru după primul colț, penele începură din nou să scârțâie, unele pe hârtie, altele pe pergament.

Coridorul lung și întunecos care ducea la Camera Ermetică se răsucea înapoi de șapte ori, ca să încetinească fuga farmecelor răufăcătoare și a oricui ar fi încercat să evadeze din Cameră. Nu lăsa să pătrundă nici măcar lumina, dar Jenna se luă după foșnetul robei de mătase a lui Jillie Djinn și în scurtă vreme ajunse într-o cameră mică, rotundă, cu pereții vopsiți în alb. Camera era practic goală; în mijloc se afla o masă simplă, pe care se afla o lumânare aprinsă, dar nu lumânarea fu cea care atrase atenția Jennei, ci o Oglindă pe care o recunoscu înfiorându-se: o Oglindă înaltă, întunecată, cu ramă bogat împodobită, sprijinită de peretele tencuit.

Jillie Djinn văzu cum speranța se stinge în ochii Jennei. Își dorise să îl găsească pe Septimus acolo, iar în schimb nu aflase decât altă Oglindă, chiar ultimul lucru pe care și-ar fi dorit să îl vadă.

— Din cercetările mele, zise Scribul, am tras concluzia că primele Oglinzi, cele mai vechi, erau destul de simple, un fel de porți pe unde puteai doar ieși sau intra. După părerea mea,

această Oglindă e una dintre acelea și a fost făcută în aceeași perioadă cu Oglinda din camera ta. Aș spune chiar că prin ea se poate ieși din acel loc.

— Locul unde se află Septimus? întrebă Jenna, cu o nădejde nouă în glas.

— Într-adevăr. Oriunde ar fi acel loc. Acum spune-mi, zise Jillie, arată la fel ca Oglinda din Camera Reginei?

— Păi, nu era chiar în Camera Reginei, spuse Jenna.

— A, făcu Jillie descumpănită. Atunci unde era?

Luă un toc și un caiet de pe masă și așteptă, gata să ia notițe. Nu era însă atât de ușor.

— Nu pot să îți dezvălui, zise Jenna, imitând tonul oficial al Scribului.

O iritau întrebările indiscrete și gândea că Scribul nu trebuie să își bage nasul în secretele Camerei Reginei.

Răspunsul Jennei nu îi pică prea bine lui Jillie Djinn, dar nu avea ce face.

— Dar Oglinda aceasta arată la fel ca cealaltă, *oriunde* s-ar afla aceea? insistă ea.

— Cred că da, zise Jenna. Nu îmi aduc aminte în amănunțime cum era cealaltă. Dar, ca și aceasta, era întunecată și... te înspăimânta.

— Nu e foarte lămuritor, zise Jillie Djinn, pentru că, într-o oarecare măsură — în funcție de sensibilitatea ta la astfel de manifestări care pot sau nu să fie evidente — Oglinda va reflecta propriile tale așteptări.

Jenna începea să înțeleagă cum se simțise Băiatul Lup.

— Cum adică?

— Vezi ceea ce te aștepți să vezi, îi răspunse Jillie Djinn mai pe scurt.

— Aha.

Scribul se așeză la masă și deschise un sertar. Scoase un registru mare, legat în piele, un vraf de hârtii acoperite cu coloane de cifre, un toc și o sticluță de cerneală verde.

— Mulțumesc, Jenna, spuse fără să ridice ochii. Cred că am destule informații. Mă apuc de treabă.

Jenna așteptă cuminte câteva minute, apoi, văzând că Scribul nu dădea niciun semn că s-ar opri din scris, întrebă:

— Deci... Septimus... se va întoarce, nu-i așa?

Scribul Ermetic Șef ridică ochii, cu gândul în lumea lui de calcule și conjuncturi.

— Poate că da, poate că nu. Cine să știe?

— Eu credeam că *tu* știi, zise Jenna înfuriată.

— S-ar putea, răspunse Jillie Djinn fără să se piardă cu firea, s-ar putea să știu atunci când termin calculele.

— Și *când* le vei termina? întrebă Jenna nerăbdătoare, simțind că nu mai poate aștepta niciun minut fără să îl vadă pe Septimus și să îl întrebe ce se întâmplase.

— Anul viitor, la vremea asta, dacă toate merg cum trebuie, răspunse Scribul.

— *Anul viitor?*

— Dacă toate merg cum trebuie.

Jenna se întoarse în biroul din față foarte prost dispusă. Văzând-o pe Prințesă, Cărăbuș sări de pe scaunul din spatele pupitrului său. Se înroși până în vârful urechilor și scoase încă un chițăit:

— Salut.

— Poftim? se răsti Jenna la el.

— Hm. Mă gândeam...

— Poftim?

— Hm... Sep e bine, sănătos?

— Nu, nu este.

În ochii lui Cărăbuș se citi îngrijorarea.

— Așa mă gândeam și eu.

Jenna binevoi să îi arunce o privire.

— Cum de ai știut?

— După ghete, ridică el din umeri. Nu are decât o pereche și văd că sunt în mâna ta.

— Mda, mă duc să i le dau înapoi, zise Jenna îndreptându-se spre ușă. Nu știu cum am să îl găsesc, dar am să îl găsesc, și nu peste un an.

— Păi dacă e vorba doar de atât, e ușor, zâmbi Cărăbuș.

— Ha, ha.

Cărăbuș înghiți în sec. Nu voia să o supere pe Jenna.

— Nu, nu, nu m-ai înțeles. Nu fac glume. E adevărat. E ușor de găsit, acum că dragonul l-a **învățat de Stăpân**.

Jenna se opri cu mâna pe clanță și se uită fix la Cărăbuș.

— Cum adică? zise ea rar, neîndrăznind să spere că acesta ar putea avea răspunsul pe care Scribul Ermetic Șef îl căuta.

— Adică un dragon își găsește întotdeauna **Stăpânul**. Trebuie doar să faci o **Vrajă de Căutare** și, cât ai zice pește, a și plecat. Floare la ureche. Poți să mergi cu el dacă vrei, fiindcă ești Navigator. Faci un **Locum Tenens** și gata, problema e rezolvată, încheie el și își încrucișă brațele, mulțumit de sine.

— Cărăbușule, nu vrei... să repeți ce ai spus? Dar puțin mai rar, te rog.

Cărăbuș zâmbi cu gura până la urechi.

— Așteaptă o clipă.

Ieși în fugă și dispăru în partea din spate a Scriptoriului. Jenna începuse să se întrebe dacă nu cumva i se întâmplase ceva când ușa se deschise și Cărăbuș reapăru, ținând în brațe o cutie de tablă, vopsită în roșu și auriu, pe care o întinse Jennei.

— E a ta, zise.

— A mea?

— Da.

— Atunci... mulțumesc.

Tăcură amândoi, iar Jenna citi inscripția pictată cu litere negre pe capacul cutiei: CARAMELE FINE DIN MELASĂ „RUPE FALCA".

— Vrei o caramelă, Cărăbuș? îl întrebă Jenna, străduindu-se să deschidă cutia.

— Nu sunt caramele, zise Cărăbuș, făcându-se iar roșu la față.

— Nu, dar ce atunci?

— Lasă-mă pe mine să deschid capacul.

Jenna îi întinse cutia, el se luptă câteva minute bune să o deschidă, apoi capacul se ridică brusc cu un pocnet și

dinăuntru ieșiră un fel de zdrențe, semănând a bucăți de piele foarte subțire; unele erau pârlite, altele mototolite, altele sfâșiate. În același timp, în cameră se răspândi un puternic miros de dragon. Transpirat și roșu la față, Cărăbuș îngenunche și adună bucățile de piele care se vădiră a fi resturi de când năpârlise Scuipăfoc.

— Nu sunt caramele, mormăia Cărăbuș în timp ce le aduna.

— Într-adevăr, încuviință Jenna.

— Sunt lucruri trebuincioase Navigatorilor, explică băiatul. „**Căutare**", zise el ridicând o bucată de piele verde. „**Foc**", adăugă, arătându-i o bucată de piele roșie, pârlită, și apoi găsi și ceea ce căuta: o bucată dintr-un material albastru, subțire, împăturit de multe ori. „**Locum Tenens**"! strigă el triumfător.

— Aha. Mulțumesc, e foarte drăguț din partea ta, Cărăbușule.

Băiatul se făcu și mai roșu.

— Nu ai pentru ce. Adică... știi... după ce ai devenit Navigatorul lui Sep pe Scuipăfoc, eu am adunat în cutia de tablă tot ce am găsit despre Navigatori. Cutia mi-a dat-o tușica mea de Sărbătoarea Solstițiului de Iarnă. Sper că nu te superi, adăugă el sfios. Adică... să nu crezi că am vrut să îmi bag nasul în lucruri care nu mă privesc.

— Nu, bineînțeles că nu. Am vrut întotdeauna să aflu mai multe despre ce înseamnă să fii Navigator, dar nu am apucat. Probabil că Sep credea... crede că a fi Navigator înseamnă să îi tai ghearele lui Scuipăfoc și să îi cureți cotețul.

Cărăbuș izbucni în râs, apoi se opri, aducându-și aminte că lui Septimus i se întâmplase ceva îngrozitor.

— Deci... vrei să îți arăt cum se face **Locum**? întrebă el.

— Ce anume?

— **Locum Tenens**. Îi vei putea ține locul lui Sep, iar Scuipăfoc va face orice îi ceri, mai bine zis va face orice ar fi făcut pentru Sep.

— Ei, atunci nu va face chiar *orice*, zâmbi Jenna.

— Nu, dar e un început. Apoi faci o **Căutare** și gata, ai plecat pe urmele lui Sep. E ușor, adică... ar trebui să fie. Uite.

Cărăbuș luă cu grijă bucata albastră de piele năpârlită, o despături și o întinse pe masă.

— E nițel complicat, dar cred că va merge.

Jenna se uita la semnele necunoscute, desenate sub forma unei spirale care mergea chiar până în colțul ars. Că i se păreau complicate e puțin zis. Habar nu avea de unde să înceapă.

— Pot să îți traduc, dacă vrei, se oferi Cărăbuș.

— Chiar poți? zise Jenna și se lumină la față.

Cărăbuș se înroși din nou până în vârful urechilor.

— Da, sigur că pot. Nicio problemă, zise și scoase din sertar o lupă, ca să vadă mai bine semnele. E foarte simplu. Ai nevoie de ceva care a aparținut **Stăpânului** — aici se opri și se uită la ghetele lui Septimus. Ceea ce... hm... ai deja. Pui acel lucru... adică ghetele, în fața dragonului, adică a lui Scuipăfoc, după care pui mâna pe nasul dragonului, îl privești în ochi și îi spui... mai bine îți scriu ce trebuie să spui, ca să nu uiți.

Cărăbuș băgă mâna în buzunar și scoase un cartonaș mototolit, apoi luă tocul din călimară și scrise cu mare atenție un lung șir de cuvinte.

— Mulțumesc, zise Jenna recunoscătoare. Mulțumesc foarte mult.

— Nu ai pentru ce, răspunse Cărăbuș. Îți stau oricând la dispoziție. Dar sper să nu mai fie vreo altă ocazie. Sper că Sep e bine și... dacă mai ai vreodată nevoie de ajutor...

— Mulțumesc, zise Jenna cu lacrimi în ochi.

Alergă la ușă și o deschise. Băiatul Lup stătea sprijinit de fereastră; părea extrem de plictisit.

— Hai, 409, îl îndemnă Jenna și o luă la fugă spre Marele Arc de la capătul Căii Vrăjitorilor.

În scurtă vreme dispărură amândoi pe sub arcul placat cu lapislazuli.

Cărăbuș se întoarse la Scriptoriu, se așeză și își trecu mâna peste frunte. Îi era cald și își dădea seama că nu era doar fiindcă se înroșea ori de câte ori o vedea pe Jenna. Se sprijini de spătarul scaunului, simți că îl acoperă o sudoare rece și văzu cum camera începe să se învârtească în jurul lui.

Ceilalți scribi auziră bufnitura când Cărăbuș căzu de pe scaun. Foxy, fiul fostului Scrib Ermetic Șef, acum căzut în disgrație, se repezi afară și îl găsi pe Cărăbuș întins pe jos. Primul lucru care îi atrase atenția fu o înțepătură în picior, un punct aflat între marginea ghetei și jambieră, de la care se răspândea o roșeață puternică.

— A fost mușcat! țipă el cât îl ținea gura. S-a molipsit și Cărăbuș!

14
MARCELLUS PYE

Marcellus Pye ura dimineţile. Nu că ar fi fost uşor să ştii când se face ziuă în subterane-le în care sălăşluia Marcellus. La orice oră din zi sau din noapte, o lumină difu-ză, roşie, domnea asu-pra Vechiului Drum de sub Castel. Lumina venea de la globurile de **Foc etern**, pe care Marcellus le consi-dera cea mai mare realizare a lui şi, desigur, cea mai folosi-toare. Pe marginea Vechiului Drum se înşiruiau globuri mari

de sticlă, pe care Marcellus însuși le pusese acolo cu vreo două sute de ani în urmă, atunci când se hotărâse să nu mai locuiască la suprafață, printre muritorii din Castel, fiindcă acolo erau prea multă gălăgie, mișcare și lumină, iar pe el lucrurile acestea nu îl mai interesau de multă vreme. Acum Marcellus stătea sub unul dintre globuri, chiar lângă Marele Horn, tremurând, ud până la piele, și își plângea singur de milă.

Știa că e dimineață fiindcă ieșise afară cu o seară înainte, să își facă obișnuita plimbare nocturnă pe fundul Șanțului de Apărare. În momentul de față, Marcellus nu avea nevoie să respire decât la zece minute odată și putea foarte bine să stea chiar și o jumătate de oră fără să tragă aer pe nas. Îi plăcea sub apă, fiindcă nu își mai simțea greutatea iar durerile înfiorătoare pe care le avea în oasele fragile se mai domoleau. Îi plăcea să meargă prin mâlul moale, unde găsea din când în când un ban de aur aruncat de cineva în Șanțul de Apărare ca să îi aducă noroc.

La întoarcere se strecurase printr-o cameră de inspecție a Șanțului de care uitase toată lumea de multă vreme, luase o lumânare lungă, făcuse crestături pe ea ca să însemne orele și înfipsese un ac în dreptul orei șase ca să îi atragă atenția. Nu fiindcă i-ar fi fost teamă că îl fură somnul — Marcellus Pye nu

mai avea nevoie de somn și, de fapt, nici nu își mai amintea de când nu mai dăduse geană-n geană — ci pentru că îi era teamă să nu uite de Ora Hotărâtă. Îi promisese pe cuvânt de onoare mamei lui că nu va întârzia. Când își aduse aminte de mama lui, Marcellus se strâmbă de parcă mâncase o bucată de măr putred, în care mai era și un vierme gras. Se înfioră și se înfășură cu pelerina roasă până la urzeală, încercând să se încălzească. Puse lumânarea într-o sticlă, apoi se așeză pe banca rece de piatră de lângă Marele Horn. Își petrecu noaptea cu ochii la lumânare, în timp ce prin minte îi zburau în dezordine vechi formule alkimice pe care nu mai știa cum să le folosească.

Deasupra lui, Marele Horn se înălța ca un stâlp de negură. Vântul rece se învârtejea înăuntru și urla așa cum urlau pe vremuri Creaturile din borcanele lui Marcellus, ca să le dea drumul afară. Lumânarea ardea, Marcellus se uita din când în când la ac și apoi ridica ochii spre întunericul din Horn. Când flacăra se apropie de ac, începu să bâțâie nervos din picior și să își roadă unghiile, un vechi năravîla care renunță îndată, fiindcă unghiile aveau un gust mizerabil.

Ca să îi mai treacă timpul și să nu se mai gândească la ce urma să facă, Marcellus rememoră escapada din noaptea trecută. Nu mai ieșise de multă vreme în aer liber, dar nu fusese chiar

atât de rău. Era întuneric beznă, fiindcă cerul era acoperit de nori, și o ceață plăcută înăbușea orice zgomot. Stătuse o vreme pe Drumul Vaselor și așteptase, dar mama lui se înșelase. Nu apăruse nimeni. Nu era supărat, pentru că îi plăcea Drumul Vaselor. Avea amintiri frumoase din vremea când locuise acolo, alături de casa unde țineau acum bărcuțele acelea caraghioase. Se așezase în locul lui de pe malul apei și căutase pietricelele de aur care ar fi trebuit să fie acolo. Se bucurase să mai vadă bucățelele de aur, deși erau ascunse sub un strat gros de mâl și foarte zgâriate, probabil de bărcile acelea caraghioase. Marcellus se încruntă. Când fusese tânăr avusese o barcă *adevărată*. Pe vremea aceea Râul era adânc, nu semăna câtuși de puțin cu apa mâloasă și lenevă de acum. E adevărat, apele curgeau năvalnic și erau destul de primejdioase, dar pe atunci bărcile erau lungi, cu carene grele, pânze mari și lemnărie sculptată și vopsită cu aur și argint. Da, își spuse el, în vremea aceea bărcile erau bărci în toată puterea cuvântului. Iar soarele... soarele strălucea fără încetare. Nu își aducea aminte să fi prins vreo zi ploioasă. Oftă și întinse mâinile, uitându-se scârbit la degetele descărnate, la pielea ca pergamentul, întinsă pe oase și aproape transparentă la fiecare încheietură, la unghiile groase, îngălbenite, pe care nu mai avea puterea să le taie. Era

absolut și total revoltător. Chiar nu putea scăpa? Amintirea unei speranțe îi veni în minte, dar se duse pe dată. Nici nu se mai miră — de la o vreme uita totul.

Se auzi un ușor țăcănit când acul căzu de pe lumânarea aprinsă și lovi sticla. Marcellus se ridică obosit în picioare, întinse mâna înăuntrul Marelui Horn, găsi pe pipăite o bară de fier și se aburcă pe scara care era prinsă de pietrele vechi. Apoi, semănând mai degrabă cu o maimuță oloagă, Ultimul Alkimist începu urcușul prin Marele Horn.

Lui Marcellus îi trebui mai mult decât se așteptase ca să suie până în vârful Hornului. Trecuse mai bine de oră când, tremurând de oboseală, ajunse pe policioara lată de la buza Hornului. Rămase acolo, cu ochii strâns închiși, alb la față, cu respirația șuierătoare, încercând să își revină și sperând că nu întârziase. Mama lui avea să fie furioasă. După câteva minute făcu un efort de voință și deschise ochii, dar regretă imediat. Zărind lumina slabă a lumânării care ardea jos, la baza Hornului, simți că îl ia cu amețeală și i se făcu rău gândindu-se ce hău era sub el. Îl apucă tremuratul în vântul umed și rece și își trase picioarele sub pelerină. Simțea degetele de la picioare ca pe niște bucăți de gheață. „Poate chiar sunt bucăți de gheață", își zise el.

După o vreme auzi voci, voci tinere, răsunând în Horn. Scârțâind ca o poartă ruginită, Alkimistul se chinui să se ridice

în picioare și se îndreptă cu pași târșâiți spre ceea ce părea a fi o fereastră întunecată tăiată în peretele Hornului. Când se apropie, se văzu că nu era vorba de o fereastră obișnuită, ci un fel de apă adâncă, mai întunecată decât orice apă. Marcellus Pye găsi pe pipăite un disc mare de aur în buzunarul tunicii zdrențuite și îl potrivi într-o adâncitură din partea de sus a Oglinzii. Se uită în întunericul primei Oglinzi pe care o făcuse și o clipă rămase uimit. Ca prin vis, ridică mâna stângă și apoi se încruntă. După câteva clipe scoase limba și apoi se repezi.

Cu o viteză de care bătrânele lui oase nu îl credeau în stare, Marcellus Pye se aruncă spre Oglindă și trecu cu mâinile prin ea, cu degetele încovoiate ca niște gheare, ca să prindă ceva. Alkimistul blestemă, căci nu izbutise să prindă nimic. *Nimic.* Băiatul — oare cum îl chema? — îi scăpase din nou. Mai întinse mâinile o dată prin Oglindă și, spre bucuria lui, înșfăcă tunica băiatului. După aceea îi fu ușor; își încleștă degetele pe cingătoarea Ucenicului — aici unghiile ca niște gheare îi prinseră bine — și trase. Băiatul se zbătu, dar la asta se aștepta. La ce nu se așteptase era brusca apariție a Esmeraldei. Creierul lui obosit îi juca feste. Dar Marcellus trase cu toată puterea, căci pentru el era o chestiune de viață sau de moarte, și deodată ghetele băiatului rămaseră în mâinile Esmeraldei, iar Septimus Heap — acum își aduse aminte că *așa* îl chema — intră prin Oglindă.

15
Vechiul Drum

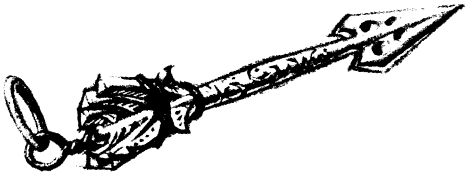

Septimus trecu prin Oglindă luptându-se. Îi trase Alkimistului trei pumni și numeroase șuturi care nu prea avură efect fiindcă era desculț, dar cel puțin se mai răcori. Se smuci și se zbătu până când reuși să scape din ghearele lui Marcellus și se repezi spre Oglindă, de care se izbi însă ca de un zid de piatră.

— Ai grijă, Septimus, îi spuse Marcellus, apucându-l de tunică și trăgându-l înapoi. Ai să te lovești.

— Dă-mi drumul! țipă Septimus, zbătându-se cu furie.

Marcellus Pye îl ținea însă bine.

— Septimus, zise el. Fii cu băgare de seamă. Până jos e cale lungă. Doar nu vrei să cazi.

Auzind că îi spune pe nume, Septimus se opri.

— De unde știi cum mă cheamă?

Marcellus Pye zâmbi — acum își amintea.

— Ne cunoaștem de multă vreme, Ucenicule, zise el.

Septimus nu prea știa ce să creadă, dar zâmbetul bătrânului avu darul să îl liniștească puțin. Rămase pe loc și cumpăni situația. Pe cât își dădea seama, se afla într-o peșteră întunecată, alături de un om foarte bătrân. Se putea și mai rău, dar se putea și mai bine. De exemplu, ar fi putut avea ghetele în picioare. Apoi atinse buza Hornului cu vârful piciorului și își dădu seama că ar fi putut fi și *mult* mai bine.

— Cât de sus suntem? întrebă Septimus, pipăind marginea cu piciorul; simțea că îl cuprinde senzația bine cunoscută de amețeală.

— Nu știu să îți spun cu precizie, Ucenicule. Pot să îți spun că eu am urcat mult. La fel de mult e de coborât, așa că am face bine să ne urnim.

Septimus scuturã din cap și se trase deoparte.

— Nu merg nicăieri, zise. Nu cu tine.

— Adevăr grăiești, căci nu vei ajunge nicăieri dacă nu mergi cu mine, chicoti Marcellus. În altă parte nu poți să te duci.

— Plec prin Oglindă înapoi de unde am venit. Mă întorc la Jen. Cu tine nu merg.

Septimus se smulse din mâinile lui Marcellus și se repezi din nou în Oglindă. Se izbi iarăși ca de un perete și se dădu înapoi clătinându-se.

— Domolește-te, zise Marcellus și îl prinse chiar când era să cadă peste marginea Hornului. Nu te vei întoarce niciodată prin Oglindă. Eu am făcut această Oglindă. Doar eu am **Cheia**.

Septimus tăcu. Îi era grozav de teamă că bătrânul cel dezgustător chiar spunea adevărul. Se uită la Inelul cu Dragon, a cărui lumină ar fi trebuit să îl îmbărbăteze, ca de obicei, dar care acum nu îi aducea nicio alinare.

Marcellus Pye se duse târșâindu-și picioarele până la marginea Hornului și coborî pe prima treaptă a scării. Septimus îl auzi și ridică inelul ca să vadă ce face, iar Marcellus îi zâmbi, arătându-și cei trei dinți lungi, galbeni, pe care lucea saliva.

— Hai, Septimus. A venit vremea să vezi unde îți vei petrece Ucenicia. Nu fi atât de posomorât. Puțini au avut norocul să îmi fie Ucenici.

— Ucenic! Nu voi fi *niciodată* Ucenicul tău. Sunt deja Ucenicul Vrăjitorului NeObișnuit. Va veni aici în scurtă vreme ca

să mă ia înapoi, spuse Septimus, cu mai multă încredere în sine decât avea de fapt.

— Mă îndoiesc foarte tare, făcu Marcellus. Hai, e vremea să cobori.

— Nu merg nicăieri, zise Septimus.

— Nu face prostii. După câteva zile petrecute aici, sus, ți se va face foame și frig; mă vei ruga să te las să cobori. Asta dacă nu cumva cazi și te faci bucăți. Nu va fi deloc plăcut, crede-mă. Ei, vii? repetă el cu voce mieroasă.

— Nu, răspunse Septimus categoric. Nici în ruptul capului.

A doua oară în dimineața aceea, Marcellus înșfăcă cu ghearele tunica lui Septimus și îl trase după el. Septimus nu se aștepta să fie smucit cu atâta putere, drept care își pierdu echilibrul și fu cât pe ce să cadă de pe policioară.

— Ai grijă! strigă Marcellus, speriat că prada i-ar putea scăpa printre degete așa de repede.

Dar Septimus își aduse aminte de visul lui. În mâna stângă avea **Amuleta Zborului**. Ținând-o între degetul mare și arătător, o îndreptă în jos, pe horn, apoi trase aer în piept și se aruncă în hăul întunecat.

Îngrozit, Marcellus Pye privi neputincios cum ucenicul mult așteptat trece în zbor pe lângă el, iar apoi văzu o sclipire aurie de care își amintea foarte bine. Era un lucru pe care îl avusese și el odată și la care ținuse mai mult decât la orice pe lume, în afară de iubita lui soție, Broda.

— **Amuleta**! țipă el. **Amuleta** mea e la tine!

Septimus dispăruse însă în adâncul Hornului.

Nu fu un **Zbor** ușor. Deși Septimus exersase în mod regulat cu Alther, până acum nu zburase decât în spații deschise. Pe când aici... Hornul era îngust și era înspăimântător să zbori pe întuneric. Septimus își dădu repede seama că, dacă voia să își controleze mișcările, trebuia să cadă cât mai încet cu putință. Câteva minute după aceea, Septimus aterizâ ușor la baza Hornului.

Stătu puțin să își recapete suflarea și privi în jur. În spatele lui era zidul gros al Hornului, iar în față se deschidea un tunel străvechi, pe cât își dădea el seama. În decursul timpului, în Castel fuseseră construite mai multe rânduri de tuneluri, iar acelea căptușite cu un strat de cărămizi erau cele mai vechi. În camera lui Septimus, atârnată pe perete, se afla harta tunelurilor cunoscute, dar acesta nu era desenat acolo. Urma să îl deseneze el la întoarcere — *dacă* se mai întorcea.

Flăcările din globurile înșirate pe marginea drumului dădeau o lumină roșie, difuză, și aruncau umbre pâlpâitoare pe zid. Septimus șuieră admirativ când înțelese că acesta e **Focul etern** al Alkimiștilor, despre care citise dar în a cărui existență nu crezuse. Unul dintre globuri era chiar la picioarele lui Septimus și curiozitatea îl împinse să îl privească de aproape. Îngenunche și atinse globul. Sticla verde, groasă, era rece, chiar și atunci când flăcările se ridicară să ajungă la mâna lui și dănțuiră pe loc, întocmai ca un cățeluș care așteaptă să i se dea atenție.

Zăngănitul scării de fier îl trezi din visare. Marcellus Pye cobora, și la fiecare pas pe care îl făcea, scara se zgâlțâia.

Septimus se sperie. O luă la goană în ciorapii de lână care alunecau pe pardoseala de calcar lustruit și, în timp ce alerga, căuta din ochi o ușă sau un tunel prin care să scape de acolo. Nu găsi însă nimic, niciun locșor prin care să fugă sau unde să se ascundă de bătrân, odată ce acesta ajungea jos, ceea ce avea să se întâmple în scurtă vreme.

Vechiul Drum nu era chiar drept, ci șerpuit, căci urma linia Căii Vrăjitorilor — aflată mult deasupra — deși era mult mai îngust. De îndată ce dădu primul colț, Septimus oftă ușurat fiindcă nu mai vedea Hornul. Cu răsuflarea tăiată, încetini

pasul și se uită mai cu atenție în jur. În scurtă vreme zări, spre bucuria lui, o mică arcadă în perete, la câteva picioare înălțime. Septimus se cățără până acolo și se găsi la picioarele unei scări înguste, făcută în întregime din lapislazuli.

Căpătând curaj, Septimus urcă în goană treptele și, spre bucuria lui, ajunse la o altă Oglindă, întunecată și misterioasă, așezată chiar în capul scării. Ca printr-o ceață, își văzu în oglindă chipul, cu ochii mari, speriați. Respiră adânc și făcu eforturi ca să se liniștească.

Rugându-se ca suprafața oglinzii să cedeze la apăsarea degetelor lui, așa cum se întâmplase cu cealaltă, Septimus împinse cu mâna în Oglindă. Temerile lui se adeveriră: bătrânul nu îl mințise, Oglinda nu îl lăsa să treacă. Era tare ca o stâncă. Disperat, Septimus se izbi de Oglindă, împinse cât putea de tare, dar nimic nu se întâmplă. Deși știa că e în zadar, nu se putu opri să nu izbească în Oglindă cu pumnii, până când palmele i se învinețiră și brațele începură să îl doară. De cealaltă parte a Oglinzii, Jillie Djinn ridică ochii de pe hârtii și zâmbi. Se bucura întotdeauna când calculele îi ieșeau bine. Aranjă tocurile pe masă, împături hârtiile și plecă grăbită spre Palat. Cât despre Septimus, el renunțase. Cu capul plecat, coborî scara de lapislazuli spre Vechiul Drum.

Marcellus Pye îl zări de îndată. Vocea lui tremurătoare se auzi din spatele lui Septimus.

— Mă bucur că ne-am întâlnit, Ucenicule. Aproape am ajuns.

Vorbea cu atâta siguranță de sine că Septimus își dădu seama că nu mai avea scăpare. Totuși, mai putea face ceva ca să mai scape câtăva vreme din ghearele bătrânului. Căută **Amuleta Zborului** în chimirul lui de Ucenic dar *nu o găsi*.

Septimus o luă la fugă, dar chiar când dădu ultimul cot al Vechiului Drum, știu că nu mai are unde fugi. În fața lui, Drumul era închis de două uși înalte de aur. Două globuri de **Foc etern**, aproape la fel de înalte ca el, străjuiau ușa de o parte și de alta. Septimus se așeză între ele și flăcările se apropiară de el, parcă bucuroase să reîntâlnească un vechi prieten. Tot ce putea să mai facă era să asculte pașii șovăielnici care se apropiau.

— A, Ucenicule, pufăi bătrânul, arătându-și din nou dinții gălbejiți. Cred că asta a fost a ta, zise batjocoritor și îi flutură **Amuleta Zborului** prin fața ochilor. Dar acum se pare că este din nou a mea.

— **Amuleta Zborului** nu aparține nimănui, zise Septimus posac.

Bătrânul râse pe înfundate.

— Bun răspuns, Ucenicule, și adevărat. Îmi dau seama că vom lucra bine împreună. Felicitările mele — ai trecut examenul de intrare. Ai găsit intrarea... Ha. Ha. Fac și eu câte o glumă. Ei, dar unde am pus cheia?

Pe Septimus îl cuprinse groaza și se întoarse ca să o ia la fugă, dar Marcellus nu putea fi luat pe nepregătite; întinse mâna, îl prinse pe Septimus de chimir cu ghearele și îl trase înapoi. Gâfâind de efort, bătrânul scoase discul de aur și îl puse într-o adâncitură rotundă, chiar în centrul ușilor de aur. Apoi îl trase pe Septimus de acolo.

— Dă-te înapoi, Ucenicule, azi avem de împlinit un lucru primejdios.

Ușile se deschiseră încet, dezvăluind privirii întunecimea unei văgăuni imense. Septimus rămase împietrit, incapabil să înțeleagă ceea ce vedea. Suspendat în întunecimea aceea, cu ochii țintă la Marcellus Pye și Septimus, era un tânăr cu păr negru, buclat, îmbrăcat într-o robă neagră pe care era brodat un cerc de aur, la fel ca discul pe care îl ținea bătrânul în mână. Pe față avea întipărită o expresie neobișnuită, de uimire amestecată cu așteptare.

Marcellus îl privi cu dor nespus, deoarece știa că se află față în față cu ceva ce el nu mai avea cum să fie niciodată — el însuși la vârsta de treizeci de ani —, după care îi dădu brânci lui Septimus în întunericul înghețat.

Ușile mari se închiseră tăcute în urma lui și Septimus dispăru.

16
PALATUL PUSTIU

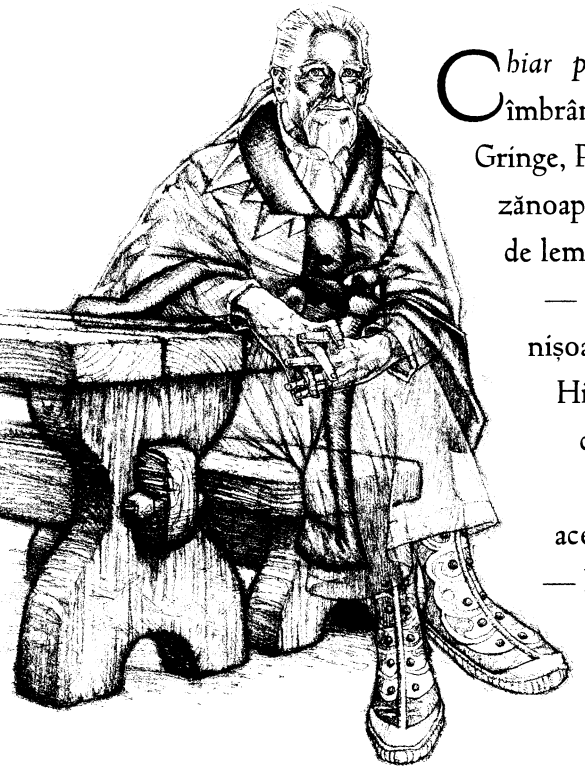

Chiar pe când *Septimus* era îmbrâncit prin ușile de aur, Gringe, Paznicul Porții de Miazănoapte, trecea podul scund de lemn care ducea la Palat.

— Bună dimineața, domnișoară, îi spuse Gringe lui Hildegarde, Vrăjitoarea debutantă care era de serviciu în dimineața aceea.

— Bună dimineața, domnule Gringe, îi răspunse Hildegarde.

— Ia te uită, îmi știți numele! exclamă Gringe.

— Desigur, domnule Gringe. Toată lumea îl cunoaște pe Paznicul Porții de Miazănoapte. Pot să îți fiu de folos cu ceva?

— Păi... să vedeți... e o problemă delicată și nu pot sta multă vreme, deoarece și pentru că am lăsat-o pe doamna Gringe la Poartă, iar dânsa e puțin capsată, cum s-ar zice, nu îi place să numere banii nici când e în toane bune, așa că tre' să mă întorc repejor și știți...

— Cu ce pot să te ajut? repetă Hildegarde.

— Aaa... da. Am venit să îl văd pe Silas Heap. Dacă nu vă supărați.

— Nu mă supăr deloc, domnule Gringe. Vă rog să luați loc acolo cât trimit un mesager după el.

Hildegarde se duse în Pasajul Central și sună dintr-un clopoțel de argint aflat pe un vechi scrin de abanos. Clinchetul răsună pe coridorul pustiu.

Gringe nu prea se simțea la largul lui în Palat. De fapt, nici nu prea îi venea să creadă că Silas Heap locuiește aici. Se uită la șirul de scaune aurite tapisate cu catifea roșie, pe care i le arătase Hildegarde; păreau prea fragile și, vrând să evite vreo neplăcere, se duse în colțul cel mai întunecos al sălii, unde zărise un fotoliu care părea confortabil și solid în același timp.

Fotoliul era aproape ascuns în umbră și pe el, nevăzut de Gringe, stătea o bătrână fantomă — Godric, fostul paznic al porții, care acum dormea netulburat.

— Nu! strigă Hildegarde pe neașteptate. Nu pe scaunul acela, domnule Gringe!

Gringe, care se pregătea să se așeze, sări în sus de parcă îl mușcase ceva.

— Pe acela stă cineva, îi explică Hildegarde.

Gringe, care nu văzuse în viața lui o fantomă și nici nu avea de gând să își schimbe obiceiurile, clătină trist din cap. Vasăzică era adevărat ce se spunea — că la Palat erau toți într-o ureche. Acum înțelegea de ce Silas se simțea bine aici.

Gringe fu ușurat atunci când Silas își făcu apariția, urmat de Maxie. Silas era puțin agitat; se bucura că găsise o scuză ca să plece. O lăsase pe Marcia să scotocească prin Palat, în căutarea lui Septimus care, după cât se părea, chiulise la un examen, lucru care stârnise admirația lui Silas. Până la urmă băiatului îi venise mintea la cap și se comporta ca un copil normal.

Gringe sări în sus de pe scaun.

— Unde e? întrebă el cu glas autoritar.

— Să nu mă iei și tu la întrebări, zise Silas. De-abia i-am spus Marciei că nu am habar. Oricum, mi se pare absolut normal. Nu e de mirare că a chiulit de la un examen atât de bizar.

— Ce examen? întrebă Gringe, neștiind ce să creadă.

— Ceva ce eu nu am studiat, asta e sigur. Nu poate fi ceva important. Mă rog, dar de ce îl cauți? S-a jucat de-a zborul puiului pe podul mobil? Așa sunt băieții, parcă nu știi.

Silas chicoti îngăduitor, amintindu-și de vremurile când se juca împreună cu o ceată de prieteni: alergau în sus pe pod în timp ce se ridica și săreau chiar în ultimul moment. Câștigător era cel care reușea să nu cadă în Șanțul de Apărare.

— Zborul puiului? repetă Gringe; cum se întâmpla de obicei, avea sentimentul că trăiește pe altă planetă decât Heap. Că doar nu s-o fi apucat Simon să chinuie bieții pui? Mă rog, nici nu mă mir. Băiatul ăsta face numai rele, oriunde s-ar duce.

Fu rândul lui Silas să nu înțeleagă.

— Simon? *Pui?* făcu el.

Gringe nu avea însă de gând să se lase dus cu preșul.

— Uite ce e, Heap, Vreau să știu unde este băiatul tău, Simon.

— Păi, asta vrem cu toții, îl repezi Silas.

— Mda. Rupert vrea să îl învețe minte, cum mă vezi și cum te văd. Ține foarte mult la soră-sa, iar acu', dacă ea a fugit din nou cu neisprăvitu'...

— A fugit cu Simon? zise Silas; acum parcă înclina să împărtășească părerea lui Gringe despre neisprăvitul de fiu-său. Cum a fugit?

— *Cum*, nu știu. Dacă aș fi știut aș fi oprit-o.

— Îmi pare rău, Gringe, zise Silas, care se săturase să mănânce papara din cauza boacănelor lui Simon, dar nu știu unde este. Și îmi pare rău că Lucy e tot încurcată cu el. E o fată cumsecade.

— Da, este, răspunse Gringe, dezumflat de răspunsul lui Silas.

Amândoi erau stânjeniți, așa că rămaseră tăcuți câteva clipe. Apoi Gringe zise:

— Ei, eu am plecat. Fii cu ochii pe Jenna, dacă e Simon prin preajmă...

— Jenna..., zise Silas. Ciudat, nu am văzut-o în dimineața asta.

— Nu? Eu în locul tău m-aș duce să o caut. Am plecat. Facem o partidă mai încolo, dacă vrei. Pot să îți împrumut o echipă de Pedestrași.

— Am echipa mea personală acum, Gringe. Nu, mulțumesc, pufni Silas. Apoi, amintindu-și de ceea ce îi spusese Sarah, adăugă: Ascultă, ce-ar fi să vii tu aici? Mai schimbăm locul.

— Eu? Să vin la Palat de două ori într-o singură zi? Măi să fie, se hlizi Gringe. Mulțumesc, Silas.

Silas îl conduse pe Gringe până la ușa Palatului.

— Ne vedem mai târziu, atunci, zise Gringe și adăugă, după ce se gândi câteva clipe: Să știi că nu avem pui pe pod. Nici *picior* de pui.

— E de la sine înțeles, îi zise Silas împăciuitor.

Îi făcu semn cu mâna și plecă în căutarea Jennei, urmat de Maxie.

Silas nu avu mai mult noroc decât Marcia. Aceasta colinda prin Pasajul Central, însoțită de Alther, deschidea ușă după ușă, striga „Septimus! Jenna!" și trântea ușa cu zgomot. În cele din urmă, Alther simți că nu mai poate răbda.

— Marcia, mie nu îmi miroase a bine, zise el.

— Întocmai, Alther. Septimus! Jenna!

Tranc!

— E ciudat că nu o găsim nici pe Jenna.

— Chiar așa. Septimus! Jenna!

Tranc!

— Marcia, eu plec puțin. Vreau să vorbesc cu cineva.

— Vorbitul nu va ajuta la nimic, Alther. M-am săturat de cât am vorbit cu pisăloaga de Jillie Djinn. Mi-a îndrugat verzi și uscate, tot felul de prostii. Trebuie să îl găsesc pe Septimus *acum*. Septimus! Jenna!

Tranc!

Alther o lăsă pe Marcia să trântească ușile și plecă în zbor pe deasupra Pasajului Central. Ajuns la celălalt capăt, zbură până la foișorul din aripa de răsărit a Palatului, apoi se răsuci pe scara spiralată și rămase câteva clipe la etajul de sus ca să își limpezească gândurile, fiindcă era puțin tulburat. Își netezi roba — deși, bineînțeles, de arătat tot la fel arăta — și își aranjă puțin barba. Apoi trase aer în piept și, luând o atitudine respectuoasă, cu totul neobișnuită pentru el, intră încet prin perete în Camera Reginei.

Regina sări în sus când îl văzu.

— Vă rog să mă scuzați, Maiestatea Voastră, spuse Alther pe un ton respectuos și înclină ușor capul.

— Cred că aș putea să te scuz, Alther, răspunse Regina zâmbind pe jumătate. Dacă îmi spui ce te-a adus aici. Și te rog din suflet, nu îmi mai spune Maiestate. Cerys e de ajuns. Sunt un Spirit ca și tine. Titlurile pompoase nu mi se mai potrivesc, oftă ea.

— Aș dori să știu dacă ați văzut-o pe fiica dumneavoastră în această dimineață, Cerys.

Regina zâmbi drăgăstos.

— Într-adevăr, am văzut-o.

— Așa, deci. E tot la căsuța Zeldei, nu-i așa?

— Vasăzică știi și tu despre Calea Reginei? Nu mai e un secret, ca pe vremuri.

— Secretul dumneavoastră e în siguranță dinspre partea mea. Jenna l-a luat cumva și pe tânărul Ucenic NeObișnuit cu ea?

— Da, erau împreună. Un băiat drăguț. Știi o grămadă de lucruri, ca de obicei. Întotdeauna te-am admirat și mi-a fost puțin teamă de tine. Păreai să înțelegi chiar orice.

— Vasăzică l-a luat pe Septimus cu ea? Acum se explică toate. Mulțumesc, Cerys. Mă duc să îi spun Marciei să nu mai înnebunească lumea din Palat.

— Draga de Marcia, spuse Regina gânditoare. A salvat-o pe Jenna.

— Într-adevăr, zise Alther.

Tăcură amândoi, amintindu-și de ziua când deveniseră fantome. Până la urmă Alther reveni la realitate.

— Atunci pot să plec. Mulțumesc.

Dădu să plece, dar se întoarse și zise:

— Cerys, ați putea să mai ieșiți pe afară. Nu vă face bine să stați tot timpul închisă în foișor. Pe de altă parte, ar trebui să vă gândiți să **vă arătați** Jennei. Știu că e o hotărâre importantă, dar...

— Mă voi arăta atunci când Va Veni Vremea, spuse Regina cu oarecare asprime. Pentru Prințesă este important să descopere singură unele lucruri și să se arate demnă de a fi Regină, la fel cum am făcut și eu. Până atunci, stau aici ca să păzesc Calea Reginei, așa cum a făcut mama mea pentru mine și cum va face Jenna pentru fiica ei.

— Ei, Cerys. Până atunci mai e.

— Sigur că da, dar trebuie să fii oricând atent. La revedere, pe data viitoare.

Regina se duse plutind spre locul ei de lângă focul care nu se stingea niciodată și Alther înțelese că audiența se sfârșise. Trecu prin perete cu un sentiment nedeslușit de nemulțumire și doar mult mai târziu își dădu seama că Regina nu îi răspunsese clar la niciuna dintre întrebări.

Alther se duse să o găsească pe Marcia și să îi spună că nu mai avea rost să trântească ușile fiindcă Jenna îl luase cu ea pe Septimus la Mătușa Zelda. O găsi certându-se cu Sir Hereward în fața ușii Jennei.

— Dacă nu te dai deoparte, Sir Hereward, spunea Marcia pe un ton amenințător, voi fi nevoită să **trec prin** tine. Să nu spui că nu te-am prevenit.

Bătrânul cavaler clătină necăjit din cap.

— Cer iertare NeObișnuinței Voastre, dar Prințesa mi-a poruncit cât se poate de limpede să nu las pe nimeni să intre în camera ei. Din păcate, interdicția se referă și la dumneavoastră. M-aș bucura dacă ar fi altfel, dar...

— Sir Hereward, nu mai vorbi în dodii. Trebuie să discut cu ea pe loc. Dă-te la o parte!

— Oof! gemu Sir Hereward atunci când vârful ascuțit al botinei de piton trecu prin încălțările lui de fier.

— Marcia! o luă Alther la rost. Nu e nevoie de așa ceva. Chiar nu e nevoie. Sir H. își face datoria ca la carte. Jenna nu e în camera ei. L-a luat pe Septimus și s-a dus să o vadă pe Mătușa Zelda.

— *Poftim?* făcu Marcia și se opri, cu piciorul tot în piciorul lui Sir Hereward.

Cavalerul își trase piciorul, apoi scoase sabia, o puse de-a curmezișul ușii și o fulgeră pe Marcia din priviri. Aceasta se dădu înapoi.

— Bine, dar ce i-a venit să îl ducă pe Septimus la Mătușa Zelda? Alther, e îngrozitor. Septimus trebuie să stea lângă mine astăzi; îl pândește o mare primejdie. Cât despre Jenna, știi la fel de bine ca mine că trebuie să stea în Castel. Cine știe ce li se poate întâmpla când traversează Mlaștinile. Ce o fi fost în capul lor?

Alther aruncă o privire spre Sir Hereward, neștiind dacă să vorbească în fața bătrânului cavaler, dar acesta, diplomat, stătea cu ochii ațintiți la propriile picioare. Sir Hereward știa când să dispară din peisaj. Cu toate acestea, Alther o luă pe Marcia de cot și o duse mai încolo. În timp ce mergeau alături, Alther își dădu seama, îngrozit, că Marcia tremura.

De cum ajunseră la o distanță de unde nu puteau fi auziți, Alther zise:

— Nu au luat-o prin Mlaștini, Marcia. Mai este o Cale.

Lui Alther nu prea îi venea la îndemână să facă asemenea mărturisiri. Calea Reginei era un secret cunoscut doar de Regine și de fiicele lor. Cu mulți ani în urmă, pe când era el însuși Vrăjitor NeObișnuit, dăduse de Calea Reginei în Căsuța Păzitoarei în timp ce o căuta pe Betty Crackle, predecesoarea Mătușii Zelda. Betty lăsase Calea deschisă și Alther, spre uimirea lui, se trezise în Camera Reginei, alături de Regina Matilda, temuta bunică a lui Cerys. Se întorsese cât putuse de repede la Căsuța Păzitoarei, dar nu înainte ca Regina Matilda să îl pună să jure că nu va divulga niciodată secretul Căii.

— Da, Alther, dar nici prin Port nu e mai bine.

— Nu au plecat nici prin Port, Marcia. Există o Cale mult mai rapidă și mai sigură.

Marcia îl cunoștea prea bine pe bătrânul ei magistru ca să nu își dea seama că nu vrea să îi spună mai mult.

— Tu știi ceva, nu-i așa? Știi ceva, dar nu îmi spui.

Alther dădu din cap:

— Îmi pare rău, Marcia, am jurat să nu spun niciodată. E un secret al Reginelor.

— Mda, dar se pare că pentru Septimus nu e un secret.

— Nu. Adică, vezi tu, Septimus pare a fi diferit.

— Ăsta și e necazul, Alther, zise Marcia cu voce gâtuită de panică (după cum i se păru lui Alther). Chiar e diferit. Atât de diferit că mi-a scris un bilet *acum cinci sute de ani*.

17
Fantomele Palatului

Sir *Hereward oftă ușurat* când Marcia și Alther se îndepărtară pe coridor, dădură colțul și dispărură.

În camera Jennei, o altă fantomă, de data aceasta una nesuferită, care stătuse cu urechea lipită de ușă, se îndreptă de spate, cu un zâmbet răutăcios pe buzele subțiri. Vasăzică Prințesa cea îndărătnică fugise cu Ucenicul în Mlaștinile Ierboase. Și, din cât auzise, nu se ținuse

de cuvânt. Avea să plătească scump, iar Ucenicul să nu creadă că scăpase nepedepsit.

Fantoma Reginei Ethelcrunta se apropie de o lădiță de lemn negeluit în care Jenna își păstra lucrurile de preț, se uită o vreme la cutie și apoi făcu capacul să se deschidă fără zgomot. Răscoli printre lucruri cu un deget lung și osos și, când găsi ceea ce căuta, făcu ceva ce fantomele nu pot face în mod obișnuit: luă obiectul — o biluță de argint pe care erau scrijelite literele P.I. — și îl puse în buzunar. Apoi, zâmbind viclean, ieși prin ușă și trecu prin bietul Sir Hereward, care suferise deja atâtea în ziua aceea.

Fantoma Reginei Cerys părea că doarme în fotoliul de lângă foc, dar când Regina Ethelcrunta se furișă înăuntru și se îndreptă spre dulapul cu poțiuni, fu uimită să vadă că urmașa ei i se pusese în cale și părea hotărâtă să nu cedeze.

— Nu ai voie să treci, îi spuse Cerys cu răceală.

— Nu fi caraghioasă, copila mea. Știi că am tot dreptul să merg pe Calea Reginei. Așa am să și fac. Dă-te la o parte.

— Nu mă dau.

— Ba ai să te dai!

Furioasă, Regina Ethelcrunta **trecu prin** Cerys, care gemu, nu numai fiindcă **trecuse prin** ea, ci și fiindcă fantoma Ethelcruntei părea surprinzător de materială. Își reveni tocmai la timp ca să **facă** ușa dulapului să se închidă.

— La jocul ăsta mă pricep și eu, zise Ethelcrunta înveninată și **făcu** ușa să se deschidă.

— Da, dar numai una dintre noi va câștiga, răspunse Cerys, **făcând** iar ușa să se închidă.

— Chiar așa, copila mea. Îmi pare bine că ți-a venit mintea la cap, zise Ethelcrunta și **făcu** ușa să se deschidă din nou.

— Am de gând să îmi ocrotesc fiica. Nu poți să mă împiedici, declară Cerys, supărată de-a binelea, și **făcu** ușa să se trântească iar.

Apoi, înainte ca Ethelcrunta să îi poată răspunde, Cerys începu să se învârtească. Se învârti din ce în ce mai repede, ca un vârtej, trăgând după ea aerul din foișor, până când, cu toată împotrivirea ei, Ethelcrunta fu prinsă de curent și răsucită prin camera rotundă ca o frunză în vânt.

— Du-te! strigă Cerys.

Regina Ethelcrunta fu aruncată afară din cameră, din foișor și proiectată peste pajiști, spre Râu, unde ateriză în mijlocul unei grămăjoare de balegă de dragon, aranjată cu grijă de Billy

Pot. Cătrănită, se ridică din mizerie și zbură semeață spre malul Râului, unde o aștepta Gondola Regală.

Ținând capul sus, fără să se uite înapoi, Regina Ethelcrunta urcă pasarela și își luă locul sub baldachin. Gondola fantomatică se puse în mișcare, se îndepărtă tăcută de grădinile Palatului și se îndreptă spre mijlocul Râului, unde alunecă la vale și trecu prin o blocadă de bărci care, nu se știe de ce, luaseră foc. Regina Ethelcrunta plescăi nemulțumită văzând ce dezordine domnea în Castel, dar se consolă gândindu-se că nu va mai dura multă vreme. Va avea ea grijă.

Cu un zâmbet mulțumit, Regina Ethelcrunta se sprijini de spătarul canapelei ca să se bucure de călătorie. Erau mai multe moduri de a ajunge la Căsuța Păzitoarei, se gândea ea.

În timp ce Regina Ethelcrunta era aruncată afară din foișor, Alther cobora împreună cu Marcia una dintre scările care duceau la Pasajul Central.

— Cum adică ți-a scris un bilet acum cinci sute de ani?

— Alther, azi-dimineață... am deschis raftul sigilat.

— Ce ai făcut?

— Ții minte, mi-ai arătat odată cum se face. Voiam să văd ceva care se afla acolo.

— Nu cumva *Eu, Marcellus*?

În ultima jumătate de oră, Alther devenise din ce în ce mai palid. Acum era aproape transparent. Marcia dădu din cap.

— Ai deschis *Eu, Marcellus*? E **sigilat** dinainte de vremea când tunelurile au fost **înghețate**.

— Știu, știu, dar trebuia să risc. Am văzut... am văzut ceva în calculele lui Jillie Djinn pentru Examenul Practic de Prorocire pe care urma să îl dea Septimus.

— Femeia aceea face tot timpul calcule, zise Alther. Ieri am prins-o calculând procentul de uzură al pantofilor ei noi. Voia să știe exact cât o vor ține.

— Nici nu mă mir. Pe mine mă scoate din sărite. La ora asta ar trebui să fiu în Scriptoriu, ca să ascult una dintre teoriile ei plicticoase. Vai, ce să mă fac?

— Marcia, zise Alther, ce anume ai găsit în *Eu, Marcellus*?

— Am găsit... Vocea o lăsă, de parcă se înăbușea. A fost *îngrozitor*.

— Ce ai găsit? o întrebă Alther cu blândețe.

— Am găsit un bilet de la Septimus. Era pentru mine.

— Marcia, ești sigură?

— Da. Știi că Septimus, când se semnează, face o înfloritură complicată la sfârșit — cred că vrea să fie numărul șapte.

— Da, zise Alther. E o fandoseală, dar tinerii au fel de fel de semnături ciudate în zilele noastre. Sper că va găsi ceva mai practic după ce va mai înainta în vârstă.

— Poate să aibă cea mai trăsnită semnătură, Alther. Poate să se semneze cu dulceață de căpșuni, stând în cap, dacă așa îi place, chiar că nu am nimic împotrivă. Dar nu cred că vom mai apuca să îl vedem înaintând în vârstă... nu în acest Timp, în orice caz.

Alther tăcea. Era năucit, fiindcă știa că Marcia nu s-ar fi jucat cu vorbele. Marcia era și ea tăcută, fiindcă își dăduse seama că ceea ce spusese era probabil adevărat.

— Ce scria în bilet? întrebă Alther încet.

Ajunseseră la ultima treaptă și se opriseră în penumbra unei intrări. Ploaia rece bătea într-o lucarnă de deasupra lor. Tremurând, Marcia scoase o bucată de hârtie veche, foarte fragilă. O despături cu mare grijă, fiindcă părea gata să se transforme în pulbere în orice clipă, și, străduindu-se să vadă literele la lumina slabă, citi cu glas tare cuvintele pe care le scrisese Septimus cu atâția ani înainte.

Dragă Marcia,

Știu că într-o zi vei găsi acest bilet, pentru că, atunci când vei vedea că nu mă mai întorc, vei căuta peste tot

prin Bibliotecă și printre lucrurile de Alkimie care sunt acolo. Nu am văzut niciodată cartea lui Marcellus în Bibliotecă, dar sunt sigur că tu știi unde se află. Probabil în acel raft ***sigilat****. Sper să găsești biletul la scurtă vreme după ce am dispărut, ca să nu îți faci prea multe griji din cauza mea și să spui tuturor unde m-am dus. Îl voi pune în secțiunea cu almanahul din cartea lui Marcellus. O scrie pentru Timpul nostru — adică al tău. Nu mai este și Timpul meu. Voi pune biletul la ziua în care am plecat, ca să știi unde să îl cauți. Sper să nu îl roadă gândacii-de-hârtie. Vreau să îți mulțumesc pentru că m-am bucurat să fiu Ucenicul tău și mi-ar plăcea să fiu și acum, dar acum sunt Ucenicul lui Marcellus Pye. Nu te îngrijora, nu e chiar rău, doar că îmi e dor de voi toți și, dacă printr-o întâmplare fericită ai putea să vii să mă iei de aici (deși nu văd cum ai putea), m-aș bucura nemaipomenit de mult.*

Acum te las, fiindcă vine Marcellus.

Am ajuns aici printr-o Oglindă, Jenna îți va explica cum a fost.

Cu drag,

Septimus

— Vai de mine, șopti Alther.

18
CUȘCA DRAGONULUI

Jenna și Băiatul Lup erau lângă cușca lui Scuipăfoc. Deși fusese construită doar de câteva luni, cușca arăta jalnic și era crăpată în mai multe locuri, unde fusese reparată cu benzi de metal.

— Tu apuci de un capăt al barei și eu de celălalt, spuse Jenna. E foarte grea. Sep... da, Sep roagă întotdeauna pe cineva să îl ajute. De obicei pe mine.

Ușa era închisă cu trei bare late de fier, iar Jenna și Băiatul Lup se pregăteau să o ridice pe cea de sus.

Lui Septimus nu îi plăcea să îl țină pe Scuipăfoc închis noaptea, dar fusese nevoit să cedeze după ce o delegație de Vrăjitori refuzase să plece din apartamentul Marciei „dacă nu se ia o măsură". Până atunci, Scuipăfoc putuse să alerge în voie prin curtea Turnului Vrăjitorilor, dar combinația dintre un dragon în libertate și grămezile de balegă înalte de jumătate de metru nu fusese de bun augur. În scurtă vreme, rar mai găseai un Vrăjitor care să nu fi călcat din greșeală într-o astfel de grămadă, lăsându-și cizma acolo, ba, mai rău, unul căzuse cu capul înainte într-un morman din astea și trebuise să fie tras afară. În scurtă vreme, Scuipăfoc se lămurise că îi plac mantiile albastre de lână purtate de Vrăjitorii Obișnuiți și nimic nu îi stârnea pofta de mâncare mai mult decât o tură, două prin curte, pe urmele unei astfel de mantii apetisante.

Cușca se cutremura de sforăiturile tânărului dragon, pentru că Scuipăfoc, ajuns acum dragon adolescent, începuse să doarmă târziu dimineața. Dar când Băiatul Lup și Jenna ridicară bara și o puseră cu grijă pe pământ, Scuipăfoc se trezi. Izbi cu coada căprioriI acoperișului și lemnul trosni cu un zgomot asurzitor. Băiatul Lup sări speriat înapoi; în schimb, Jenna, care auzise zgomote mult mai înspăimântătoare venind din cușca lui Scuipăfoc, rămase pe loc.

— Îmi pare rău, Jenna, zise Băiatul Lup rușinat. Nu mă așteptam. Lasă, pot să le iau eu pe celelalte două.

Spre surprinderea Jennei, Băiatul Lup ridică singur bara din mijloc, cea care era foarte îndoită, apoi pe cea de jos și le trânti alături. Dinăuntrul cuștii se auzi o bufnitură: Scuipăfoc plesnea din coadă, nerăbdător să fie lăsat afară.

Acum trebuia descuiată ușa cuștii. Jenna luă o cheie mare, atârnată lângă ușă de un cârlig, și o băgă în broasca de alamă.

— Ușa se deschide în afară, îi spuse ea Băiatului Lup. Să ai grijă să nu te izbească atunci când iese Scuipăfoc. Și fii atent la picioare, fiindcă îi place să calce lumea pe degete. Sep spunea... spune întotdeauna că e o pură întâmplare, dar eu cred că o face special. Crede că e un joc și îi place cum țopăie oamenii de colo-colo într-un picior, urlând cât îi ține gura.

Jenna răsuci cheia în broască, ușa se deschise cu un pocnet și Scuipăfoc se năpusti afară, țăcănind din gheare pe rampă, cu gâtul întins ca să respire mai bine aerul rece al dimineții. Se opri la baza rampei și privi nedumerit în jur. Lăsă capul pe o parte și apoi, parcă întristat, se așeză pe jos și rămase acolo, neobișnuit de cuminte.

Scuipăfoc se transforma într-un dragon arătos. Deși nu avea decât ceva mai puțin de cinci metri lungime — adică jumătate

din lungimea la care avea să ajungă ca adult — părea deja mare și puternic. Solzii verzi îi sclipeau sub ploaia fină a dimineții și scoteau în evidență mușchii puternici, mai ales când dragonul se mișca. Aripile de piele, verzi-cafenii, erau strânse de o parte și de alta a șirului de țepi negri crescuți pe spinare, de la ceafă, chiar din spatele urechilor, până în vârful cozii. Ochii verzi ca smaraldul aruncau scântei și nările erau umflate fiindcă amușina aerul, căutând mirosul cunoscut al lui Septimus Heap, **Stăpânul** lui.

Ținând bine ghetele lui Septimus, Jenna se apropie încet de Scuipăfoc, având grijă să nu facă vreo mișcare bruscă — știa că dimineața te poți aștepta la orice de la el. Dar dragonul nu făcu nicio mișcare atunci când Jenna veni lângă el și puse mâna pe solzii reci de pe grumaz.

— Septimus nu este aici, Scuipăfoc, spuse ea blând. Am venit eu în locul lui.

Scuipăfoc îi aruncă o privire bănuitoare și mirosi ghetele. Apoi pufni și suflă pe nas o pleașcă verde-cenușie de muci de dragon, care străbătu în viteză curtea și ateriză cu un plescăit puternic pe o fereastră aflată la etajul al doilea al Turnului Vrăjitorilor. O clipă mai târziu fereastra se deschise și o Vrăjitoare furioasă scoase capul afară.

— Hei! țipă ea. Nu poți să ții animalul ăla în frâu? Data trecută mi-a trebuit trei zile ca să curăț fereastra. Apoi, văzând că lângă dragon nu se afla Septimus, ci Jenna, începu să se bâlbâie: Vai, vai de mine. Iertare, Maiestatea Voastră, și trânti fereastra.

— Nu îmi mai spuneți *așa*, mormăi Jenna, apoi, văzând privirea întrebătoare a Băiatului Lup, adăugă: *Nu* sunt Regină. Nu ar trebui să mi se adreseze în acest fel. Nici nu vreau să fiu vreodată Regină.

Băiatul Lup o privi uimit, dar nu scoase o vorbă, cum făcea de obicei atunci când lucrurile luau o întorsătură îndoielnică.

— Acum trebuie să fac **Locum Tenens**, 409, zise Jenna, părând că nu e prea sigură pe ea. Sper să meargă.

— Bineînțeles că va merge, zise Băiatul Lup, care credea nestrămutat că Jenna putea face orice își propune.

Jenna scoase din buzunarul tunicii cartonul mototolit pe care i-l dăduse Cărăbuș, citi instrucțiunile cu atenție, apoi luă dintr-o cutie veche de caramele o bucată de piele albastră pe care era scris **Locum Tenens**. Jenna se așeză lângă ghetele lui Septimus și Băiatul Lup văzu cum mișca din buze; repeta iar și iar **Locum Tenens**, ca să îl memoreze. Fu uimit să vadă cât de mult dura — aproape tot atât de mult cât îi trebuise lui ca să

citească una dintre rețetele de poțiuni ale Mătușii Zelda. Băiatul știa că nu prea are cum să o ajute pe Jenna la **Locum Tenens**, în schimb se gândi că ar putea folosi câte ceva din ceea ce învățase cât timp trăise printre jderii din Pădure.

Se așeză cam la trei metri în fața lui Scuipăfoc și își ațintí privirea asupra dragonului, impunându-i să stea calm și liniștit. Scuipăfoc se uită doar o clipă în ochii Băiatului Lup și apoi își feri privirea, dar era îndeajuns. Acum știa că este **supravegheat**. Se foi pe loc, dar nu se mișcă de-acolo. Rămase cuminte sub ploaia fină, sperând că **Stăpânul** lui va apărea în scurtă vreme și îi va face de petrecanie jderului cu două picioare care nu își dezlipea ochii de la el.

Într-un sfârșit, Jenna fu sigură că a memorat **Locum Tenens**. Luă ghetele lui Septimus și le puse în fața lui Scuipăfoc. Cuminte, acesta mirosi ghetele, după care dădu capul pe spate și suflă lung. Băiatului Lup i se făcu rău. Nu era obișnuit cu răsuflarea fierbinte a dragonului, al cărei miros ar putea fi descris ca o combinație de cauciuc ars, ciorapi vechi și un iz de cușcă de hamster necurățată de multă vreme.

Jenna se ridică pe vârfuri și puse mâna pe nasul lui Scuipăfoc.

— Privește-mă, Scuipăfoc, zise.

Dragonul își privi labele, apoi ridică privirea spre cer, își contemplă ghearele, iar la urmă răsuci capul pe spate și își descoperi vârful cozii, care i se păru de-a dreptul fascinant.

— Scuipăfoc, insistă Jenna, uită-te la mine, *te rog*.

Ceva în vocea Jennei îi atrase atenția lui Scuipăfoc. Lăsă capul într-o parte și se uită la ea. Deși mâna îi tremura, Jenna o ținu în continuare pe nasul ud și lipicios al dragonului. Era singura ei șansă de a-l găsi pe Septimus și totul depindea de dragon, care nu părea însă dispus să facă vreun efort. Scuipăfoc o privea neîncrezător pe Jenna. Oare îi adusese micul dejun? se întreba el.

Jenna îl privi în ochi, trase aer în piept și recită rar:

— Scuipăfoc, uită-te la mine și îți voi spune cele cinci lucruri pe care trebuie să le înțelegi. Întâi: Scuipăfoc, de bună credință sunt când îți spun că **Stăpânul** tău s-a pierdut.

Scuipăfoc lăsă capul într-o parte; spera că nu îi vor da din nou terci de ovăz.

— În al doilea rând: Scuipăfoc, de bună credință sunt când îți aduc ceva ce aparține **Stăpânului** tău.

Scuipăfoc închise ochii, gândindu-se ce buni ar fi vreo doi pui fripți.

— Deschide ochii, Scuipăfoc, zise Jenna neînduplecată.

„Pentru ce face atâta tevatură?" se gândi dragonul și deschise ochii.

— În al treilea rând: Scuipăfoc, de bună credință sunt când îți spun că sunt Navigatorul tău.

Dragonul tocmai își zicea că nu ar refuza puii fripți, cu terciul de ovăz ca garnitură. Ba chiar ar fi preferat să fie totul la grămadă, într-o găleată.

— În al patrulea rând: Scuipăfoc, de bună credință sunt când îți cer să mă primești drept **Locum Stăpânul** tău.

Dragonul se întreba dacă aveau de gând să îi dea *trei* pui la micul dejun, fiindcă deja se făcuse cam târziu.

— În al cincilea rând: Scuipăfoc, te rog stăruitor să îți găsești adevăratul **Stăpân** prin foc și apă, pământ și aer, oriunde s-ar afla el.

Jenna îl privi în ochi cele treisprezece secunde cât era necesar, apoi întoarse privirea. Scuipăfoc se întrebă dacă va trebui să îl găsească pe Septimus înainte sau după micul dejun și spera că după. Apoi apucă ghetele lui Septimus și le înfulecă.

— Scuipăfoc! țipă Jenna. Dă-mi-le înapoi!

Prinse capătul unui șiret care dispărea cu iuțeală în botul lui Scuipăfoc și trase. Dragonul își dădu capul pe spate. Îi plăcea să se joace trăgând de obiecte și acum găsise unul tocmai

nimerit. De fapt, ghetele lui Septimus îi făcuseră întotdeauna poftă. Jenna trase și ea și rămase în mână cu o bucată udă de șiret destrămat. Scuipăfoc înghiți, râgâi și apoi sări în sus de mirare.

De dincolo de Marele Arc răzbătură până la ei zăngăneli și pocnituri însoțite de strigăte și chiote amenințătoare. Băiatul Lup sări speriat în picioare. Nu îi plăceau deloc zgomotele puternice și neașteptate, fiindcă îi aduceau întotdeauna aminte de Armata Tânără, unde erau treziți cu goarna la miezul nopții.

— Sunt Gâtuitorii de Șobolani, zise Jenna. Trebuie că au găsit un biet animal. Vai de el, nu mai are nicio șansă. Iar oamenii ăștia... chiar nu or avea nimic mai bun de făcut decât să bântuie cât e ziulica de lungă prin Castel, zdrăngănind din capacele cutiilor de gunoi și ucigând șobolani?

Zgomotul se întări când Gâtuitorii de Șobolani începură să cânte. „Șo-bo-lani, șo-bo-lani, șo pe șo-bo-lani!" Curtea Turnului Vrăjitorilor vuia de strigătele mulțimii și mulți Vrăjitori deschiseră ferestrele ca să vadă ce se întâmplă. Apoi, cu un urlet, gloata pestriță de Gâtuitori de Șobolani se revărsă pe sub Marele Arc urmărindu-și prada: doi șobolani disperați care alergau cât îi țineau picioarele, unul dintre ei pe jumătate târât de celălalt.

Din motive necunoscute Jennei, șobolanii traversară în goana mare curtea și se îndreptară spre cușca dragonului, ignorând fântâna și vreo două canale de scurgere, unde ar fi fost în oarecare siguranță. Trecură printre picioarele lui Scuipăfoc, urcară în fugă rampa și se aruncară în paiele cu miros înțepător de pe podeaua cuștii.

Gâtuitorii de Șobolani înconjurară cât ai clipi cușca, zdrăngănind din capacele de tablă și cântând. Scuipăfoc pufni disprețuitor. Dragonilor nu le place să fie încercuiți, și în niciun caz de gloate zgomotoase, care zăngănesc din capace și urlă. Nu ai zice, dar dragonii au ureche muzicală și apreciază muzica clasică și cântările bisericești. Ca dovadă, călugării din multe mănăstiri izolate s-au trezit cu câte un dragon care venea în fiecare seară să asculte corul gregorian. La fel era și Scuipăfoc. Zăngănitul îi răsună urechile delicate, iar Gâtuitorii cântau fals, ceea ce îl scoase cu totul din răbdări. Cu un răget se întoarse spre Gâtuitorii de Șobolani și îi învălui în suflarea lui fierbinte de dragon.

Alți oameni ar fi renunțat în acest moment și, de fapt, niște gură-cască veniți să se distreze pe seama altora își luară călcâiele la spinare, dar majoritatea Gâtuitorilor rămaseră pe loc. Până acum nu le scăpase niciun șobolan și nu aveau de gând să își schimbe de-aci înainte obiceiurile.

Jenna era furioasă.

— Cum îndrăzniți? strigă ea. Cum îndrăzniți să veniți aici, să fugăriți doi băieți șobolani și să speriați un dragon tânăr? Cum îndrăzniți?

Hărmălaia se potoli și Gâtuitorii, care erau atât de porniți că nu o observaseră pe Prințesă, lăsară jos capacele. Cântecul se stinse și tăcură cu toții, stânjeniți.

Șeful Gâtuitorilor, un tânăr convins de misiunea lui, în piept cu o însignă pe care se vedea un șobolan înfiorător, cu colți galbeni, picurând de sânge, ieși în față.

— Ne facem datoria de cetățeni, Prințesimea Voastră. Șobolanii sunt o pacoste, transmit boli...

Jenna izbucni în râs:

— E ridicol. Sunt la fel de curați ca dumneata sau ca mine. Iar bolile sunt răspândite de oameni, nu de șobolani.

— Cu îngăduința Domniei Voastre, avem altă părere. Molima care bântuie prin Castel a fost adusă de șobolani. De aceea trebuie uciși până la unul.

— Ce nebunie, clătină Jenna din cap, nevenindu-i să creadă. Vânați șobolanii fiindcă vă place să ucideți animale fără apărare. E oribil.

— Ar trebui să ne fii recunoscătoare, se auzi din spatele mulțimii o voce ascuțită.

— De ce? întrebă Jenna, simțind amenințarea din voce.

— Fiindcă unii spun că *tu* ai adus Molima, Prințesă.

— *Eu?* făcu Jenna, neputând să își creadă urechilor.

— Da, da. Lumea zice că a venit pe Corabia-Dragon. Și mai zice că acea corabie *mutantă* ar fi trebuit lăsată pe fundul Șanțului de Apărare, acolo unde îi e locul.

Cuvintele fură însoțite de murmure aprobatoare venind din spate, deși nimeni din cei aflați în preajma Jennei nu îndrăzni să spună ceva.

Jenna amuți, uluită și speriată, iar Gâtuitorii de Șobolani luară tăcerea ei drept încuviințare și dădură năvală spre cușca lui Scuipăfoc. Se urcară toți grămadă pe rampă și cât ai zice pește răscoleau prin paie în căutarea șobolanilor. Jenna și Băiatul Lup, copleșiți de numărul lor, nu mai aveau cum să se împotrivească, dar Scuipăfoc era de altă părere. Când Gâtuitorii de Șobolani trecură pe lângă el, plesni furios din coadă și îl trimise pe individul cu voce ascuțită tocmai în fundul cuștii, unde ateriză într-o grămadă de balegă de dragon. Apoi, cu un scârțâit asurzitor — așa cum face pielea tare a dragonului când se întinde — și un miros nesuferit de transpirație veche, desfăcu aripile și le ridică în sus, aruncând o umbră uriașă asupra cuștii. Gâtuitorii de Șobolani se opriră din căutat și priviră uimiți cum dragonul lasă capul în jos în

fața Jennei, invitând-o să stea acolo unde stătea Septimus — chiar la ceafă, între umeri.

Temându-se ca nu cumva dragonul să se răzgândească, Jenna se cocoță cât putu de repede în spatele lui, se așeză în locul lui Septimus și îl trase pe Băiatul Lup în spatele ei, pe locul Navigatorului, care fusese al ei. Își aminti ce îl învățase Alther pe Septimus la **Primul Zbor** al lui Scuipăfoc și îl izbi de două ori cu călcâiul drept. Scuipăfoc înțelese comanda, bătu încet din aripi, o dată și încă o dată, iar la a treia bătaie Jenna simți cum mușchii i se încordează; se ridică doar câteva palme deasupra pământului și se învârti prin curtea Turnului Vrăjitorilor. Apoi, tocmai când își lua avânt, unul dintre Gâtuitori urlă:

— Uite-i! Prindeți-i!

Așa se face că, atunci când se ridică de la pământ, Scuipăfoc avea la bord mai mulți pasageri decât se așteptase. De ultima țeapă, chiar în vârful cozii lui, atârnau doi șobolani îngroziți.

19
GÂTUITORII DE ȘOBOLANI

Celor doi șobolani le clănțăneau dinții de frică atunci când Scuipăfoc se ridică din curtea Turnului Vrăjitorilor, însoțit de un cor de urlete și huiduieli din partea Gâtuitorilor de Șobolani. Jenna era prea concentrată ca să le audă; încerca să își aducă aminte comenzile de zbor. O voce se înălță însă deasupra tuturor celorlalte:

— E mână-n mână cu ei. Nu v-am spus eu? Ea e de vină, ea și corabia pe care a adus-o aici. Hai, băieți (deși vocea era a unei femei înalte și slabe ca o prăjină, majoritatea Gâtuitorilor de Șobolani erau bărbați și băieți), haideți să o scufundăm și să terminăm cu ea.

Restul gloatei îi răspunse cu urlete entuziasmate.

Scuipăfoc se ridică în văzduh. Jenna și Băiatul Lup văzură mulțimea cum trece pe sub Marele Arc și se îndreaptă spre străduța care ducea la atelierul de bărci. Șobolanii agățați de coada lui se legănau încolo și încoace, gata-gata să pice.

— Dawnie, zise șobolanul cel mai mare, care era agățat de coada lui Scuipăfoc, în timp ce al doilea, mai mic dar mai rotofei, se ținea de labele lui, Dawnie, ți-ai înfipt ghearele în laba mea. Chiar trebuie să te ții atât de strâns?

— Tu crezi că îmi face plăcere, Stanley? Ce-ai vrea să fac? Să îmi dau drumul și să mă ucidă nemernicii de jos? Asta vrei?

— Au. Nu, draga mea, nu spune prostii. Mă gândeam doar dacă nu ai putea să mă ții mai puțin strâns. Mi-au amorțit labele.

Scuipăfoc se lăsă în jos, chiar deasupra mulțimii. Unul dintre Gâtuitori aruncă un capac de pubelă, bine țintit, care zbură spre șobolani, răsucindu-se în aer ca un ferăstrău circular.

Stanley închise ochii. „Atât ne-a fost", se gândi el. „Ce moarte, despicat în două de un capac de pubelă!"

Numai că Scuipăfoc văzu capacul zburând spre el. Săptămânile de antrenament la evitat obiecte zburătoare, la care îl obligase Septimus (și pe care le ura, fiindcă în tot acest timp Cărăbuș arunca diverse lucruri înspre el), își dovediră acum utilitatea. Scuipăfoc evită capacul dintr-o singură mișcare, ca un adevărat profesionist, și, din aceeași mișcare, îl azvârli cât colo cu coada.

— Aaauu! Stanley! Ne-am duuus! strigă Dawnie.

Băiatul Lup, căruia îi era și așa destul de rău, înțelegea prea bine cum se simțea Dawnie.

Jenna îl conduse pe Scuipăfoc cu viteză maximă spre atelierul de bărci. Zburară deasupra mulțimii de Gâtuitori și Jenna își dădu seama că mai aveau cam cinci minute până când gloata ajungea acolo. În aceste cinci minute trebuia să aterizeze cu Scuipăfoc, să ajungă la Casa Dragonului și să pună corabia la adăpost.

Lui Jannit Maarten nu îi făcu deloc plăcere să îl vadă pe Scuipăfoc îndreptându-se spre atelierul ei. Ultima venire a dragonului însemnase un adevărat dezastru, și numai alde Heap fuseseră de vină. Iar acum dragonul venea din nou, fără

îndoială împreună cu un alt membru al familiei Heap. Când Scuipăfoc începu să coboare spre atelier, Jannit încercă să îl îndrepte spre locul unde fusese șlepul Portului, pe care ea și Rupert Gringe tocmai îl lansaseră la apă. Dar Scuipăfoc nu o luă în seamă. Nu îi plăcea când cineva dădea din mâini și striga: „Aici, *aici*! Uf, cârmă și carenă, ce face dihania asta idioată?"

Scuipăfoc zbură pe deasupra lui Jannit, cât pe ce să o atingă, și aterizâ pe cabina unui vechi trauler, care și așa de-abia se ținea. Cabina ar fi putut rezista dacă pe ea ar fi aterizat un pescăruș, dar nu avea nicio șansă în fața unui dragon a cărui greutate, măsurată în pescărușI, era de șapte sute șaizeci și patru. Cabina se prăbuși cu zgomot, iar Scuipăfoc și pasagerii lui se treziră în cala traulerului, într-o baltă de apă stătută.

— Sus, Scuipăfoc, sus! strigă Jenna și îl împunse tare cu călcâiul drept.

Nu fără greutate, însoțit de un duet de chițăituri venind dinspre coada lui, Scuipăfoc izbuti să se tragă afară din cală, fâlfâind din aripi și agățându-se cu ghearele; în cele din urmă, se trânti fără pic de demnitate chiar lângă trauler și acolo rămase.

— Uite ce ai făcut! îl luă Jannit la rost, cu răsuflarea tăiată după ce alergase prin curte. Am fi putut să-l reparăm. Rupert

chiar voia să se apuce de treabă mâine. Acum ce mai poate face?

— Îmi pare rău, Jannit, se scuză Jenna, coborând de pe grumazul lui Scuipăfoc. Îmi pare foarte rău. Dar Gâtuitorii de Șobolani vin încoace ca să distrugă Corabia-Dragon.

— Păi de ce? Doar nu e șobolan!

— Știu, răspunse Jenna cu oarecare asprime.

Îl lăsă pe Băiatul Lup să îl păzească pe Scuipăfoc și o luă la fugă spre Casa Dragonului.

— Jenna! strigă Jannit și se luă după ea. *Jenna!*

Dar Jenna nu se opri, ceea ce o îngrijoră pe Jannit. E adevărat că nu fusese chiar încântată atunci când Corabia-Dragon — pe jumătate corabie, pe jumătate dragon, după cum arăta și numele — apăruse pe nepusă masă în toiul nopții, cu câteva luni în urmă. Acum însă, fiindcă se afla în atelier, Jannit se considera răspunzătoare pentru soarta ei. Nimeni nu îndrăznea să se atingă de bărcile lui Jannit Maarten, și cu atât mai puțin o șleahtă de golani care își spuneau Gâtuitorii de Șobolani. Lui Jannit îi plăceau șobolanii.

— Rupert, îi zise Jannit băiatului lui Gringe, care tăia de zor niște scânduri, ia câți oameni găsești în atelier și duceți-vă și închideți porțile tunelului. Pune și drugul. Repede!

Rupert Gringe lăsă totul baltă și plecă să ducă la îndeplinire ordinul lui Jannit. O cunoștea îndeajuns cât să știe că nu era de glumit cu ea.

Corabia-Dragon se afla la capătul Fundăturii, până de curând un canal aflat pe o latură a curții atelierului, care se termina la picioarele zidului de piatră al Castelului. Încă de când devenise stăpâna atelierului, Jannit se întrebase ce rost avea fundătura aceea. Cu trei luni în urmă aflase. Fusese trezită din somn în tăria nopții și descoperise o grotă uriașă, deschisă în zid chiar la capătul Fundăturii. Și nu era o grotă oarecare, ci o sală îmbrăcată în lapislazuli și acoperită cu hieroglife de aur. Lui Jannit nu îi plăcea opulența și găsea că întreaga situație însemna o bătaie de cap în plus, dar, pe de altă parte, nu avea cum să nu fie impresionată. Se îndoia că mai exista vreun atelier care să aibă un astfel de loc — sau o asemenea corabie — și se simțea tare mândră.

Jannit era însă speriată fiindcă, deși fusese reparată cu măiestrie de ea însăși, ajutată de Rupert Gringe și Nicko — așa încât nimeni nu ar fi zis că fusese lovită de două **Trăsnete nimicitoare** și ajunsese pe fundul Șanțului de Apărare — Corabia-Dragon nu își recăpătase cunoștința încă. Capul dragonului se odihnea pe bordura de marmură a Casei

Dragonului, ochii erau închiși, iar respirația rară și liniștită. Coada, încolăcită cu grijă de Jannit și Nicko, zăcea ca o bucată neînsuflețită de funie verde, căci de atunci nu se mișcase câtuși de puțin.

Se auzi un zdrăngănit puternic atunci când Rupert închise porțile tunelului cu drugul de fier. Câteva clipe mai târziu se auzi o hărmălaie și mai mare. Trupa Gâtuitorilor de Șobolani ajunsese chiar în momentul când era pus drugul.

— Nici nu mă gândesc să las șleahta aia să îmi strice bărcile, zise Jannit când o ajunse pe Jenna din urmă.

Împreună se strecurară pe lângă o grămadă de scânduri sprijinite de zidul Castelului, o luară pe o potecă printre două bărci cu catarge înalte și pânze zdrențuite care trebuiau schimbate și ajunseră repede la intrarea în Casa Dragonului. Cu toate strigătele furioase și bufniturile care se auzeau de la porțile atelierului, înăuntru era liniște și o lumină slabă, odihnitoare.

Corabia-Dragon zăcea nemișcată, cu capul pe singurul covor persan al lui Jannit (acum destul de pârlit de foc), întins pe bordura de marmură. Jenna îngenunche și puse mâna pe capul dragonului, dar acesta nu făcu nicio mișcare. Solzii netezi erau reci la atingere, iar pleoapele verzi, închise peste ochii de smarald, nu clipiră câtuși de puțin atunci când Jenna le mângâie.

Jannit stătea mai la o parte și privea. Chiar și într-o situație ca aceasta, Jannit se ferea să se amestece. Se obișnuise să o lase pe Jenna singură cu dragonul și de obicei chiar pleca de acolo, ca să nu le tulbure. Observase că, ori de câte ori Jenna mângâia dragonul, peste atelier se lăsa liniștea. Astăzi însă, curtea răsuna de bufnituri repetate: Gâtuitorii de Șobolani voiau cu orice chip să spargă porțile atelierului. Jannit se întreba ce avea de gând Jenna; pierdea vremea mângâind dragonul, în timp ce ar fi trebuit să baricadeze Casa Dragonului. Nu scoase însă o vorbă, pentru că încăpățânarea Jennei de a-l trezi pe dragon o speria oarecum, dar, în același timp, îi dădea motiv să spere.

Jenna sări brusc în picioare.

— Cred că am auzit-o, zise ea și ochii îi străluceau.

— Poftim? făcu Jannit, a cărei atenție fusese atrasă de niște ocări noi, inventate de Rupert Gringe înadins pentru Gâtuitorii de Șobolani.

— *Corabia-Dragon*. Abia vorbea, dar sunt sigură că am auzit-o. Trebuie să **sigilăm** Casa Dragonului.

— Și cum, mă rog? făcu Jannit pe un ton cam răstit, fiindcă își dădea seama că gloata nu avea de gând să plece și precis nu avea să se mulțumească să distrugă doar Corabia-Dragon.

— Tot așa cum a fost deschisă. Cu **Foc**, cu **Foc** de Dragon, zise Jenna cu însuflețire, dar apoi se întristă. Vai, Scuipăfoc nu poate face **Foc**.

— Ba poate, răspunse Jannit, căreia Nicko îi povestise de-a fir a păr cum ieșise Scuipăfoc din ou. A scos foc pe nări când a ieșit din ou.

— Atunci a fost doar un **Foc** de pui de dragon. Toți puii fac așa când ies din ou.

Dinspre porți veni zgomot de lemn rupt.

— Mai au puțin și sparg porțile, zise Jannit sec. Nu prea mai avem timp. Îmi cer scuze, mă duc să îmi iau toporul. Văd că și-o caută cu lumânarea.

Jenna înțelese că singurul lucru care îi mai rămânea de făcut era să îl convingă pe Scuipăfoc să facă **Foc**. Scoase cutia Navigatorului din buzunarul tunicii, o deschise și alese bucata de piele roșie. O despături, dar se îngrozi când văzu că pe ea nu era scris decât un cuvânt: **Foc**. Nu se aștepta la așa ceva. Să fie doar un cuvânt de ajuns?

Trebuia să încerce. Se întoarse în fugă la Scuipăfoc.

— Dă-mi voie, 409, zise ea gâfâind și se urcă în spinarea dragonului.

Băiatul Lup dădu să se urce și el dar, spre marea lui ușurare, Jenna îi zise:

— Asta trebuie să o fac singură. Trebuie să îl fac pe Scuipăfoc să scoată **Foc** pe nări.

Scuipăfoc ciuli urechile. **Foc**? Acum? Și cu micul dejun cum rămâne?

Dinspre poartă se auzi hărmălaie mare, dar vocea lui Rupert le acoperi pe toate celelalte:

— Ați venit după șobolani, musiilor, șobolani veți găsi. Unii mari, cu topoare. Hai, să vă vedem!

Ca răspuns la amabila invitație a lui Rupert Gringe, Gâtuitorii izbiră cu putere în ușă. Se auzi un trosnet asurzitor și mulțimea năvăli în curte. Zgomotul se înteți când se încăierară. Rupert, Jannit și băieții de la atelier se luptau vitejește și erau pe punctul de a câștiga, dar câțiva Gâtuitori reușiră să scape de ploaia de lovituri.

Conduși de femeia-prăjină, se desprinseră din grup și, agitând tot felul de arme improvizate, se îndreptară spre Casa Dragonului, strigând:

— La moarte cu dragonul! *La moarte!*

20
Foc și Căutare

Scuipăfoc se ridică în aer, cu Jenna în spate.

În timp ce grupul de Gâtuitori care scăpaseră nevătămați porniră în căutarea Corabiei-Dragon, Jenna îl mână pe Scuipăfoc spre discul de aur prins în zid deasupra intrării în Casa Dragonului. Era o plăcere să îl vezi pe Scuipăfoc zburând: bătea rar din aripi, stăpân pe fiecare mișcare, și răspundea la toate comenzile Jennei. În câteva clipe ajunse în dreptul discului și rămase acolo, plutind în aer, de parcă înțelesese ce voia Jenna de la el. Dedesubt, Gâtuitorii tocmai treceau printre cele

două bărci cu catarge înalte. Aproape ajunseseră la Casa Dragonului.

— **Foc!** strigă Jenna cât putea de tare. **Foc, Foc, Foc!**

Nu se întâmplă însă nimic. Îngrozită că poate mai erau și alte cuvinte de spus, Jenna o văzu pe femeia-prăjină ieșind dintre cele două bărci, în mână cu o scândură în care erau bătute cuie. Se ducea drept spre capul Corabiei-Dragon.

— Te rog, Scuipăfoc, te rog. **Foc!**

În acea clipă Scuipăfoc se cutremură. Undeva, în măruntaiele lui, se auzi un huruit. Începu în stomacul cu foc, apoi căpătă putere, trecu prin valva de foc și intră cu viteză în gâtlej. Jenna simți valul de foc urcând prin gât. Scuipăfoc tuși, parcă luat prin surprindere, umflă instinctiv nările și suflă două șuvoaie de gaz.

— **Foc!** țipă Jenna cât o ținea gura.

Cu un șuierat puternic, gazul luă **Foc**. Șuvoiul de văpăi, proiectat cu forță, învălui discul de aur și pentru o clipă Jenna se temu că se va topi din cauza căldurii, fiindcă strălucea în lumina roșie de parcă era din aur lichid. De dedesubt izbucniră strigătele de uimire ale Gâtuitorilor de Șobolani. Jenna privi în jos, să vadă dacă ajunseseră la Corabia-Dragon, și rămase cu

gura căscată: în locul unde se aflase intrarea nu se mai vedea acum decât zidul de piatră al Castelului.

Scuipăfoc reușise! Casa Dragonului dispăruse de parcă nici nu fusese vreodată. Intrarea era din nou **sigilată**, așa cum fusese din vremea lui Hotep-Ra.

Jenna îl luă pe după gât. Era fierbinte, aproape că o frigea, dar nu îi păsă.

— Mulțumesc, Scuipăfoc, *mulțumesc*. N-o să mă mai plâng *niciodată* că trebuie să îți tai ghearele de la picioare. Promit.

Scuipăfoc strănută și suflă un șuvoi de gaz supraîncălzit și o pală de **Foc** în direcția Gâtuitorilor de Șobolani; aceștia fugiră care încotro, căutând adăpost. Tot atunci luă foc și o grămadă de bărcuțe cu zbaturi, aduse de Rupert Gringe pentru a fi reparate.

Jenna și Scuipăfoc zburară înapoi la traulerul dărâmat. Scuipăfoc aterizâ lângă resturile bărcii și rămase cu aripile pe jumătate deschise, ca să poată să își ia zborul imediat, dacă era nevoie. Băiatul Lup se urcă în spatele Jennei.

— Scuzați-mă, Maiestatea Voastră, se auzi o voce bine cunoscută lângă piciorul stâng al Jennei, ați putea să vă dați puțin mai în față? Așa am reușit, Dawnie și cu mine, să ne strecurăm în spatele dumneavoastră.

Jenna recunoscu vocea. Părea să apară întotdeauna atunci când se aștepta mai puțin. Se uită în jos și acolo, așa cum bănuise, se afla Stanley — fost Șobolan Mesager, fost Șobolan Secret, actualmente șobolan fugar din fața Gâtuitorilor.

— Hai, Stanley, repede, până nu te văd Gâtuitorii, zise Jenna și îi întinse mâna să îl ajute.

— Eu nu mă mai urc pe... *chestia* aia, spuse șobolanul mic și rotofei care era cu Stanley.

— Dawnie, draga mea, e singura noastră șansă.

Chiar atunci, se auzi o schimbare în strigătele Gâtuitorilor de Șobolani.

— E acolo, se auzi vocea ascuțită a femeii-prăjină. Ea e de vină. Ea să răspundă. Acum, pe loc.

— Pe loc, pe loc, *pe loc*! preluară ceilalți cuvintele. Pe loc, pe loc, *pe loc*!

— Vin încoace, zise Băiatul Lup. Hai, Jenna. Lasă-i pe șobolani dacă nu vor să vină. Trebuie să plecăm.

Jenna se aplecă și apucă laba lui Stanley.

— Nu mă lăsa, Stanley! se văicări Dawnie; făcu un salt cu boltă, îl prinse pe Stanley de glezne și îl trase jos.

— Dawnie, *dă-mi drumul*!

Jenna îi apucă pe cei doi șobolani certăreți cu câte o mână și îi trânti între doi țepi mari, în spatele ei. În clipa următoare Scuipăfoc își luă zborul, urmărit de o ploaie de capace de la cutiile de gunoi și o scândură în care erau bătute cuie — o priveliște deloc plăcută.

La două sute de picioare deasupra Castelului, șobolanii încă se mai ciorovăiau.

— Îți dai seama că era să ne duci la pierzanie pe amândoi, Stanley?

— Eu? *Eu* să te duc la pierzanie? Asta-i culmea, tocmai tu să spui așa ceva. Dacă aș fi făcut după capul tău, Dawnie, așa cum fac de obicei, trebuie să recunosc, am fi fost amândoi gătuiți la ora asta și numărați pe răboj.

— Cât de crud poți să fii, Stanley. Avea dreptate mama.

— Hai să nu o amestecăm pe mama ta în povestea asta. Chiar nu e necesar.

— Ei, îmi pare bine că sunteți din nou împreună, zise Jenna cu voioșie, ca să schimbe vorba.

Amândoi șobolanii tăcură mâlc, ceea ce nu le stătea în fire.

Profitând de tăcere, Jenna îi întinse Băiatului Lup cutia Navigatorului.

— Te rog, găsește bucata verde de... de ce o fi. Scrie „**Căutare**" pe ea. Îmi trebuie ca să îl fac pe Scuipăfoc să îl găsească pe Sep.

— **Căutare**? repetă Băiatul Lup speriat. Cum arată **Căutare**?

—**C-ă-u-t-a-r-e**, îi spuse Jenna pe litere, strigând ca să o poată auzi în vâjâitul aripilor. Scrie cu litere mari, negre. Nu se poate să nu o găsești.

— Ba se poate, murmură Băiatul Lup. Cum arată C? strigă el.

— Ca un corn! C de la corn, ai înțeles?

Jenna îl ducea pe Scuipăfoc în jurul Castelului. Se hotărâse să zboare în cercuri până când reușea să facă o **Căutare** așa cum trebuie. Era în același timp un prilej de a privi Castelul de sus. Părea o hartă uriașă, pe care se mișcau încet zeci de furnici. Jenna era fascinată. Își aminti de prețioasa hartă pe care Simon i-o dăduse de o Sărbătoare a Solstițiului de Iarnă. Harta arăta fiecare acoperiș, fiecare copac, fiecare grădină, străduță și ascunzătoare din Castel. De fapt, în timp ce Scuipăfoc zbura încet spre Turnul de Pază de la Poarta de Răsărit, fostul cartier general al Șobolanilor Mesageri, Jenna se întreba dacă nu cumva cel care desenase harta avusese și el un dragon, într-atât semăna priveliștea cu harta.

Băiatul Lup nu prea se descurca. Era destul că se afla la sute de picioare în aer, că îi era rău și că făcea eforturi să nu cadă de pe dragon, darămite să mai aibă și de căutat o literă anume. Zborul lui Scuipăfoc nu era chiar lin. La fiecare bătaie de aripi, îl izbea în față o pală de aer mirosind a dragon. Pe urmă dragonul țâșnea în sus, rămânea câteva clipe suspendat și apoi cobora puțin, lăsând în urma lui altă dâră de miros neplăcut. Nu erau în niciun caz condiții ideale ca să scotocești într-o cutie după ceva cu litera C de la corn.

Tot căutând prin cutia de tablă, grijuliu să nu piardă vreo prețioasă bucată de piele de dragon, Băiatului Lup îi veni o idee și înțelese de ce nu găsea **Căutarea**.

— Despre ce fel de corn e vorba? o întrebă el pe Jenna. Corn din cel care se mănâncă dimineața, la micul dejun, sau corn care crește pe capul unor animale, sau poate cornul în care se suflă la vânătoare?

Jenna își dădu seama că nu are rost să îl încurce și mai tare.

— Uite ce, zise ea, cred că cel mai bine ar fi dacă mi-ai da toate bucățile de piele verde.

— Ura! Am găsit-o! strigă Băiatul Lup triumfător în timp ce dragonul lăsa aripile în jos. Eram nedumerit fiindcă.... aaau — dragonul ridică aripile — ... nu știam ce fel de corn. Pe

niciuna din celelalte... uuuf — dragonul lăsă din nou aripile în jos — ... nu am văzut un corn. Uite... hopa — aripile se ridicară — ... ia-o.

Îi dădu Jennei o bucată de piele verde, uscată, pe care scria **Caută și vei găsi.**

— Bravo! zise Jenna.

Cu destulă greutate — era ca și cum ar fi citit dându-se pe un tobogan — și ținând bine bucata de piele ca să nu i-o smulgă vântul, citi cuvintele **Căutării**:

Dragonule, să mergi haihui
Pe urma Stăpânului.
Căutarea s-o pornești,
Pe Stăpân să îl găsești!

Cât ai clipi, Scuipăfoc făcu un viraj brusc la dreapta. Jenna fu luată prin surprindere. Ca să poată citi **Căutarea**, luase amândouă mâinile de pe țepii dragonului, și când acesta se răsuci în aer, ea alunecă, încercă să se apuce de țepi, dar nu izbuti.

— Jenna! strigă Băiatul Lup. *Jenna!*

Nu primi niciun răspuns. Jenna dispăruse.

21
Recuperarea Călărețului

Jenna era atât de speriată că nu mai avea putere nici să țipe; știa că nimic nu îi poate opri căderea spre Steiul Corbului, aflat sub ea, la mare depărtare.

Dar în Scuipăfoc, îndată ce simți că nu mai are un călăreț în spate, se trezi un instinct despre care nici el nu avea habar, dar pe care îl au toți dragonii care au **învățat un Om de Stăpân**: instinctul de **Recuperare a Călărețului**. Când Jenna căzu,

Scuipăfoc se lăsă să cadă și el ca o piatră și o înșfăcă strâns cu ghearele picioarelor. Câteva clipe mai târziu, se ridica din nou în văzduh, asemenea unui vultur cu prada în gheare.

Băiatul Lup simțea că își pierde mințile. El nu o vedea pe Jenna dedesubt, în ghearele dragonului. Știa doar că ea dispăruse.

— Jenna! strigă el. *Jenna!*

— 409! veni răspunsul, sau cel puțin așa i se păru.

— Unde s-a dus, Stanley? întrebă Dawnie arțăgoasă. Asta-i prea de tot. Auzi, să plece așa, dintr-odată. Și, mă rog, cine mai pilotează chestia asta?

— Mai taci din gură, Dawnie! se răsti Stanley la ea, apoi, deși îi era teamă de ceea ce ar fi putut vedea, se uită pe deasupra țepilor, dar nu putu zări decât burta umflată a lui Scuipăfoc.

— 409! se auzi slab vocea Jennei, aproape luată de vânt.

— Jenna?

Băiatul Lup se răsuci să vadă dacă nu cumva era în spatele lui, unde, bineînțeles, nu era. Se uită în jos să vadă dacă era agățată dedesubt, dar nu văzu decât burtoiul dragonului.

— 409... sunt *aici*...

Băiatul Lup începu să creadă că i se părea. *Unde* putea să fie?

Scuipăfoc se întoarse spre Castel și începu să coboare, încet și cu mare atenție. Băiatul Lup se uita în jos, cercetător, speriat de ceea ce ar fi putut să vadă. Zburară peste Steiul Corbului, peste șirul de corăbii care blocau Râul și nu lăsau corăbiile atinse de Molimă să intre în Port. Acum se îndreptau spre cheiul de sub birtul lui Sally Mullin. Clienții ieșeau în fugă și în scurtă vreme în fața birtului se adunase o grămadă de curioși care priveau în sus și arătau cu degetul. Când Scuipăfoc coborî mai aproape, Băiatul Lup putu să audă ce spuneau:

— Uite-o pe Prințesă!

— Dragonul Vrăjitorului a răpit-o pe Prințesă!

— Ia uite-o... stă atârnată... vai, vai...

— E moartă.

— Nu spune așa ceva. Nu se poate. *Nu* e cu putință.

— Prea mult nici nu poate să facă, așa cum e, strânsă în gheare. Totdeauna am zis că dragonul ăla o va lua razna. Cu toți se întâmplă așa.

— Uite, uite! Se mișcă. E vie! Uite...

— Acum coboară. O va face terci.

— Aaa! Nu pot să văd așa ceva! *Nu pot!*

Scuipăfoc plutea la vreo zece picioare deasupra pământului. Băiatul Lup se bucurase înțelegând că Jenna nu căzuse, dar

acum se sperie din nou: Cum avea să aterizeze Scuipăfoc fără să o zdrobească de pământ?

Dragonul coborî încet, încet, până când fu atât de aproape de chei că Băiatul Lup putea distinge modelul de împletitură de pe pălăriile pescarilor. Bătaia aripilor lui Scuipăfoc — și, probabil, mirosul puternic de dragon — îi făcu pe cei de față să se tragă în lături. Băiatul Lup le văzu fețele uimite atunci când dragonul coborî cam la cinci picioare deasupra pământului, desfăcu ghearele și Jenna sări vioaie pe chei, făcând câțiva pași iuți în față ca să își țină echilibrul.

Mulțimea aplaudă, se auziră și câteva fluierături admirative care, se pare, i se urcară la cap lui Scuipăfoc, fiindcă se așeză pe chei, întinse gâtul și Băiatul Lup simți cum în burta lui se iscă un fel de huruit. Mulțimea, fascinată să vadă un dragon de la o așa mică distanță și, mai ales, după o ispravă atât de îndrăzneață, îl înconjură, arătând cu degetul ceea ce lor li se păreau a fi ciudățenii dar care, de fapt, erau firești la un dragon:

— Ce țepi negri, înspăimântători...

— Și ditamai coada...

— Nu mi-aș dori să mă ia în gheare...

Apoi, văzându-l pe Băiatul Lup:

— E un băiat în spatele lui...

— Ce mutră are! Nu mi-ar plăcea să dau nas în nas cu el pe întuneric.

— Șșș, să nu te audă.

— Lasă că nu mă aude. Ia stai, ce e asta?

Huruitul din burta lui Scuipăfoc se auzea tare acum. Jenna se dădu înapoi, fiindcă știa ce urmează, călcă pe de lături și căzu de pe chei în apă. Mulțimea, încă intrigată de dragon, nu dădu nicio atenție plescăitului și nu văzu cum Prințesa dispare sub apă. Scuipăfoc își dăduse capul pe spate și-și umflase nările, ascultând huruitul ca de vulcan dinăuntrul lui. Neluată în seamă de nimeni, Jenna ieși la suprafață, scuipă un pește mort, mic dar scârbos, și porni înot spre treptele de la capătul cheiului.

Deodată, cu un vuiet nemaipomenit, un fuior de gaz fierbinte ieși din nările dragonului și luă **Foc**. Timp de zece, douăzeci, treizeci de secunde, focul țâșni în aer, peste apă, unde arse pânzele a două bărci de pescuit hering ancorate de-a latul Râului, alături de celelalte care blocau intrarea în Port. După cele treizeci de secunde, mulțimea se risipise. Mulți se adăpostiseră în birtul lui Sally Mullin, unde li se pusese în mână una dintre nenumăratele găleți pline cu apă și li se spusese să se ducă „să stingă dragonul până nu luăm foc cu toții".

Restul curioșilor urcau în goană dealul spre Poarta de Miazăzi; aveau ce povesti cunoștințelor adunate prin birturi la ora mesei.

Până la căderea nopții, mai toți locuitorii Castelului auziseră cum „Prințesa a fost răpită de dragonul Vrăjitorului, da, da, ascultă la mine. O dihanie mare, da' *mare*, știi. Apoi i-a dat drumul să cadă, da, chiar așa. Nu, nu a pățit nimic. Nu, nu a sărit ea. A căzut în Râu, înoată bine fata. Iar dragonul, vezi tu, a luat-o *razna*. Toți fac așa. A suflat foc pe nări chiar peste mine, mi-a pârlit părul, vezi? Nu, uite, aici, nu, *aici*. Ei, tot ce pot să-ți spun e că ai nevoie de o pereche nouă de ochelari."

Majoritatea auziseră și cealaltă versiune: că Prințesa era de vină fiindcă adusese Molima pe corabia pestilențială, cum încercase să îi închidă pe Gâtuitorii de Șobolani în zidul Castelului prin nu știu ce șmecherie **întunecată** și... vrei o *dovadă*, biiine, îți dau o dovadă. A salvat două rozătoare. Nu răzătoare, *rozătoare*. Nu auzi bine? Șobolani, dom'le, *șobolani*. I-a luat cu ea pe dragon. Ei, *acum* ce mai ai de zis?" Aici povestitorul se lăsa pe spătarul scaunului și-și încrucișa brațele, cu un zâmbet mulțumit pe buze.

Oamenii își dădură curând seama că puteai să crezi amândouă versiunile, după cum stăteai de vorbă cu unul sau cu

altul. Toată lumea era însă de acord asupra unui lucru: de Prințesă erau legate secrete nebănuite. Multe secrete.

Stanley și Dawnie se simțiseră ușurați atunci când mulțimea o luase la goană. În toată tevatura aceea, nimeni nu îi băgase de seamă, mai ales că stăteau ascunși între țepii dragonului. După ce oamenii plecară, cei doi se ridicară și Dawnie se așeză mândră, ca un șobolan obișnuit să zboare cu dragonul.

— Sper să plecăm în scurtă vreme, zise ea. Mi s-a cam făcut foame. Mi-ar plăcea să iau dejunul în Port.

Stanley oftă, dar nu scoase o vorbă. Se uita la Jenna, care, udă leoarcă, se urcă la loc în spinarea lui Scuipăfoc.

— Vă simțiți bine, Maiestate? întrebă el.

Jenna nu se supăra dacă Stanley îi spunea Maiestate. De fapt, chiar îi plăcea, fiindcă știa că Stanley îi spune așa cu drag.

— Da, mulțumesc, Stanley, răspunse ea. *Tu* cum te simți?

— Mai bine ca niciodată, zise Stanley voios. Dimineața e frumoasă, norii se duc, tocmai bine pentru zbor. Ce și-ar mai putea dori un șobolan?

— Masa de prânz, bombăni Dawnie.

22
ALFRÚN

Scuipăfoc părea sigur pe el. Zbura fără grabă, urmând cursul Râului spre Port.

— Sper că nu ne duce până la mare, zise Jenna.

— Mda, încuviință Băiatul Lup, care avea rău de dragon și nu își putea închipui nimic mai îngrozitor în acel moment.

Ca să nu se mai gândească, Băiatul Lup se uită la Râul care șerpuia sub ei ca o panglică de argint și încercă să găsească Plaja lui Sam, de unde el și 412 plecaseră în expediția prin Pădure cu câteva luni în urmă. Băiatul Lup zâmbi, amintindu-și cât de fericit fusese că îl regăsise pe cel

mai bun prieten al lui, deși 412 nu mai semăna deloc cu cel pe care îl știa din Armata Tânără. Nu doar fiindcă îi crescuse părul, fiindcă își găsise o familie și un nume ciudat sau fiindcă purta o tunică elegantă de Ucenic și un chimir asortat. Nu, era vorba de altceva: 412 devenise mai încrezător în el însuși, mai amuzant și mai... mai asemănător cu ceea ce fusese mai bun în el. Dar acum... acum 412 dispăruse, poate chiar definitiv.

— Ai văzut anunțul privind Carantina, pus pe chei?

Întrebarea Jennei îi întrerupse șirul gândurilor și el chiar se bucură.

— Ce anunț? strigă el ca să acopere zgomotul aripilor lui Scuipăfoc.

De fapt, era sigur că nu l-ar fi putut deosebi de oricare alt anunț. La urma urmei, ce era Carantina? Își închipui un monstru oribil, la fel cu cel care, poate chiar în acel moment, îl urmărea pe 412 prin Pădure sau pe unde se va fi aflând el. Chiar și Băiatul Lup, care era neîntrecut la găsit urmele, era pus în încurcătură. Cum să dai de urma cuiva care a fost tras înăuntrul unei oglinzi?

— Anunțul despre Molimă! strigă Jenna peste capetele celor doi șobolani, care urmăreau discuția ca pe un meci de tenis. Și despre baricadă. Înseamnă că anul ăsta nu vom avea

Neguțători din Nord. Sărbătoarea Solstițiului de Iarnă va fi jalnică fără Târgul Neguțătorilor.

— Aha, zise Băiatul Lup. Dar ce e un Neguțător din Nord?

— Au corăbii foarte frumoase, îndrăzni Stanley să se bage în vorbă. Pot ajunge oriunde cu ele. Dar să știi un lucru: pe vremea când eram eu Șobolan Mesager, trebuia să fii cu mare băgare de seamă. Neguțătorii nu admiteau nici picior de șobolan pe corăbiile lor. Erau obligați să respecte Regulile Târgului. Unele dintre cele mai afurisite pisici pe care le-am întâlnit vreodată hălăduiau pe șlepurile Neguțătorilor din Nord. În timpul ultimei mele misiuni ca Șobolan Mesager, am avut o ciocnire deloc plăcută cu o fostă pisică de Neguțător, își aminti Stanley și dădu amărât din cap. Ar fi trebuit să îmi dau seama că se va sfârși astfel. A fost cea mai dezastruoasă misiune din viața mea; nu am întâlnit niciun șobolan care să se fi confruntat cu așa ceva. Ți-am spus despre Jack cel Smintit?

Stanley îi dădea mai departe, fericit că are un ascultător, dar nedându-și seama că nimeni în afară de Dawnie nu îl putea auzi în zgomotul făcut de aripile lui Scuipăfoc, iar Dawnie se încăpățâna să nu asculte decât prima propoziție din orice spunea Stanley.

— Uite unul acolo, jos! exclamă Jenna ca răspuns la întrebarea Băiatului Lup. Uite!

Băiatul Lup privi spre Râu. Departe, dedesubt, văzu un șlep lung și îngust, cu o pânză albă. Scuipăfoc îl văzu și el. Băiatul Lup își dădu seama că dragonul încetinește ritmul și, în același timp, simți că parcă nu îi mai e atât de rău.

— Coborâm ! strigă Jenna.

Scuipăfoc dădea mai rar din aripi și cobora. Jenna se uită în jur, să vadă încotro se îndrepta, și o cuprinse bucuria. Nu era nicio îndoială: Scuipăfoc se îndrepta spre ceva anume. **Farmecul de Căutare** își făcuse efectul. Poate că în scurtă vreme îl vor găsi pe Septimus.

— Se îndreaptă spre apă! strigă Băiatul Lup.

— Nu, zboară spre Pădure! țipă Jenna.

Scuipăfoc făcuse un viraj; nu mai era deasupra Râului dar, deși cobora, se îndrepta acum spre Pădure. Și tocmai când Băiatul Lup și Jenna se resemnaseră și se pregăteau pentru o aterizare în Pădure, dragonul se întoarse și o luă iar spre Râu.

— Zboară în cerc! strigă Jenna. Cred că nu s-a hotărât unde să aterizeze.

În bună măsură, Jenna avea dreptate. Scuipăfoc zbura în cercuri și încerca într-adevăr să vadă *cum* să aterizeze, fiindcă *unde* știa cu exactitate.

După ce mai dădură roată de trei ori, Scuipăfoc și pasagerii lui zburau deasupra vârfurilor copacilor din Pădure, atât de aproape că ar fi putut atinge frunzele dacă întindeau mâna. Mirosul unui foc de tabără le veni în nas și Băiatul Lup simți că îi e tare dor de tabăra băieților Heap.

Scuipăfoc lăsă Pădurea în spate și coborî în picaj spre Râu. Dawnie începu să țipe. Chiar în fața lor se afla șlepul Negustătorului, de la care răzbătea până la ei un miros îmbietor de șuncă prăjită.

Jenna nu credea că e posibil ca un dragon lung de aproape cinci metri să aterizeze pe un șlep de aproape douăzeci, care mai are și o pânză destul de mare. Când Scuipăfoc ajunse deasupra șlepului, Jenna putu să își dea seama că părerea ei era împărtășită și de căpitanul vasului, care flutura din mâini și striga ceva într-o limbă ale cărei cuvinte Jenna nu le înțelegea, dar de al căror înțeles era sigură.

Scuipăfoc nu pricepu nimic și nici nu se sinchisi. Se îndreptă spre acoperișul cabinei și, mai presus de toate, simțea mirosul micului dejun. Chiar și un dragon pornit pe **Căutare** simte nevoia să ia micul dejun, ba chiar mai abitir decât alții.

Aterizară cu o bufnitură. Pentru un dragon nu era mare lucru, dar *Alfrún* se scufundă în apă până la rama punții. Când se ridică din apă, șlepul începu să se legene primejdios,

ridicând valuri care ajungeau până la malurile Râului. Căpitanul se apropie furios, în mână cu o cange lungă.

— Plecați de aici! Plecați de aici! țipa Snorri Snorrelssen supărată.

Snorri avusese o zi proastă. Fusese trezită dimineața de zgomotul unor cizme care bocăneau pe acoperișul cabinei și de un ciocănit insistent în chepeng. Snorri nu era fricoasă, dar de această dată se sperie. În ultimele zile, Castelul devenise un loc neprimitor pentru străini. Oamenii îi învinuiau pe Negustători că aduseseră Molima și Snorri auzise multe ocări care îi erau adresate când se plimba pe lângă Castel. De fapt, de câteva zile stătea mai mult ascunsă pe *Alfrún*, așteptând să mai apară și alți Negustători. Nu se arătă însă niciunul. Snorri nu avea de unde să știe că pescarii care blocaseră Râul la Steiul Corbului îi întâmpinau cu salve de sudălmi și pești putreziți.

Așa se explică de ce, chiar în dimineața aceea cenușie, după ce i se dăduse un ultimatum de zece minute — „ori pleci chiar acum, ori...", Snorri Snorrelssen ridicase ancora. Nu îi plăcuse deloc ce ar fi putut însemna „ori..."; prin urmare, își luase tălpășița. Iar acum, tocmai când începuse să își mai vină în fire, iată că un dragon cântărind cât șapte sute șaizeci și

patru de pescărușI aterizase pe acoperișul cabinei. Chiar că era o zi nefastă.

Alfrún era însă mult mai solidă decât luntrea pescărească din curtea atelierului. Acoperișul scârțâi puțin în chip de protest, dar nu cedă. Șlepul se cufundă puțin în apă, dar își continuă drumul în jos pe Râu, purtând și noua încărcătură, care nu părea deloc încântată să fie împunsă în coaste cu o cange ascuțită. Jenna simțea deja tremurul și huruitul din stomacul lui Scuipăfoc și știa ce urmează.

— Nu, Scuipăfoc! țipă ea. Nu!

Descălecă iute de pe dragon, spre uimirea lui Snorri, care nu băgase de seamă că dragonul avea pasageri. Huruitul se auzea mai tare acum. Băiatul Lup îl auzi și el și sări jos, iar cei doi șobolani se cățărară în grabă pe catarg și apoi se aciuară pe o vergă, unde rămaseră agățați, legănându-se în vânt ca o pereche de pescărușI.

Jenna prinse cangea mânuită viguros de Snorri.

— Nu îl stârni! strigă ea. Te rog!

Snorri era însă mai înaltă și mai puternică decât Jenna și îi smulse fără nicio greutate cangea din mână. Huruitul din stomacul lui Scuipăfoc se făcea tot mai puternic, până când îl auzi și Snorri. Se opri nedumerită.

— Ce... e... asta? întrebă ea în limba Jennei.

— **Foc**! strigă Jenna. Face **Foc**!

Orice căpitan de vas înțelege cuvântul „foc". Snorri înșfăcă două găleți ale căror mânere erau legate cu funie și îi aruncă una Jennei.

— Apă! țipă ea. Scoate apă!

Jenna urmă exemplul lui Snorri, coborî găleata în Râu și o scoase plină cu apă mâloasă, verde, și o aruncă... pe Băiatul Lup, care îl îndopa pe Scuipăfoc cu pâine și slănină. De-abia atunci își dădu Jenna seama că huruitul se oprise.

— M-am gândit că nu poate să mănânce și să facă **Foc** în același timp, rânji el bucuros.

Snorri îl privi pe Scuipăfoc cum înfulecă și ultima bucată de slănină, soarbe apa din găleată și apoi înghite și farfuria de lemn. „Aoleu", își zise ea, „în ce bucluc am intrat!" Într-adevăr, nici nu era nevoie să fii Văzător de Spirite ca să îți dai seama.

23
Văzătoarea de Spirite

Scuipăfoc dormea dus. În cala plină ochi era acum un spațiu gol, în locul unde stătuse un butoiaș cu pește sărat. *Alfrún* era legată de o salcie groasă, aplecată peste malul dinspre Șesuri; căpitanului îi era prea teamă să continue călătoria având la bord un dragon de la care nu știai la ce te poți aștepta.

Snorri și Jenna stăteau la pupa și se străduiau să nu ia în seamă sforăiturile și fornăielile lui Scuipăfoc. Băiatul Lup, căruia nu îi trecuse de tot greața de după călătoria prin

aer și avea nevoie să simtă pământul sub picioare, explora livezile de meri răsfirate pe malul Râului.

Snorri nici nu visase că se va mai întâlni o dată cu Prințesa, darămite să se trezească netam-nesam cu ea pe punte, călare pe un dragon. Era puțin depășită de situație. Le oferise Jennei și Băiatului Lup un mic dejun de bun venit — pâine, turtă, pește marinat și mere — pe care aceștia îl înghițiseră pe nerăsuflate. Băiatului Lup îi părea acum rău că îi dăduse toată slănina lui Scuipăfoc, cu atât mai mult cu cât nu potolise deloc foamea dragonului, și Snorri trebuise să-i mai dea și un întreg butoiaș cu pește sărat.

— Îmi cer scuze, repetă Jenna după ce Băiatul Lup plecă să se plimbe pe mal. Îl căutam pe Septimus, iar Scuipăfoc s-a hotărât să aterizeze. Nu l-am oprit, fiindcă îmi închipuiam că Septimus e aici. Dar văd că nu e...

Jenna tăcu. Se întreba dacă **Farmecul de Căutare** va merge la Scuipăfoc. Era un dragon atât de tânăr și de greu de stăpânit... Dacă uitase de toate când simțise mirosul de slănină prăjită, cine știe ce altceva îl va mai întoarce din drum?

— Fratele tău, Septimus, a... căzut printr-o fereastră de sticlă? întrebă Snorri.

Jenna încuviință din cap.

— Păi atunci, de ce nu îl cauți la Infirmerie?

Jenna clătină din cap.

— A, nu, nu era o fereastră de sticlă obișnuită. Era o oglindă. Știi ce e o oglindă?

— Aha, făcu Snorri. O Oglindă Străveche. Acum înțeleg.

— Chiar așa? întrebă Jenna surprinsă.

— Avea și bunica mea una. Dar nu avem... nu aveam voie pentru nimic în lume să ne atingem de ea. Sora ei, Ells, a căzut înăuntru când era tânără.

— Și... (Jenna își făcu singură curaj ca să întrebe) au mai găsit-o?

— Nu, răspunse Snorri.

Jenna amuți. Deodată, Snorri sări în picioare și se repezi la balustrada punții, cu ochii în susul Râului. Jenna privi și ea într-acolo, dar nu văzu nimic. Râul era pustiu și tăcut. Burnița se oprise, iar pe suprafața apei, netedă, fără nicio încrețitură, se reflectau norii cenușii. Nici măcar un pește mai îndrăzneț nu tulbura oglinda apei, sărind să prindă vreo muscă.

Snorri mormăi ceva ca pentru sine.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jenna.

— Nu îmi place barca asta, șopti Snorri.

— Dar e foarte frumoasă, răspunse Jenna. Chiar îmi place, mai ales cabina ta. Te simți atât de bine înăuntru...

— Nu vorbesc de *asta*, ci de cea de colo, zise Snorri și arătă cu degetul în susul Râului.

Jenna se uită într-acolo și văzu că Snorri vedea ceva, ceva care venea încet spre ei, pe Râu în jos.

— Tu nu vezi Corabia Fantomă? o întrebă pe Jenna.

Aceasta clătină din cap.

— Vine spre noi, zise Snorri în șoaptă.

Dintr-odată se lăsă frigul, iar Râul părea că ascunde o amenințare.

— Ce vine încoace? întrebă Jenna.

Snorri nu răspunse. Întreaga atenție îi era îndreptată spre Gondola Regală a Reginei Ethelcrunta, care se apropia. Deși, atunci când dăduse cotul, gondola era aproape de celălalt mal al Râului, acum traversa și venea drept spre *Alfrún*. Pe Snorri o trecu un fior.

— Ce e? Ce vezi? șopti Jenna.

— Văd o gondolă cu prova înaltă, construită după moda din străvechime. Are patru vâsle la babord și patru la tribord. Se mișcă, dar nu fac niciun val pe apă. Pe punte sunt patru stâlpi aurițI și deasupra lor un baldachin regal, roșu; sub baldachin stă însăși Regina.

— Regina... are un guler înalt, cu pliseuri, și părul împletit în cozi și răsucit peste urechi? întrebă Jenna încet, cuprinsă de o presimțire sumbră. Arată de parcă tocmai a mirosit ceva scârbos?

Snorri se întoarse spre ea cu fața luminată de un zâmbet.

— Vasăzică, surioară, și tu ești o Văzătoare de Spirite. Nici nu știi cât mi-am dorit să am o soră. Fii bine-venită!

O strânse pe Jenna în brațe, dar aceasta, speriată că ar putea-o vedea Regina Ethelcrunta, se smulse din brațele ei și se refugie în cabină.

Snorri coborî după ea.

— Te rog să mă ierți, nu am vrut să te jignesc.

Jenna se ghemuise pe scară, albă la față.

— Nu m-ai jignit, zise ea în șoaptă. Mi-a fost teamă să nu mă vadă Regina. Ea e cea care m-a pus să îl duc pe fratele meu în fața Oglinzii. E îngrozitoare, *îngrozitoare*.

— Așa deci, zise Snorri; nu era deloc mirată, căci își amintea cum o luase cu frig atunci când văzuse pentru prima oară Gondola Regală la Castel. Tu stai aici, Jenna. Mă duc să o **văd** pe Regină. Îți voi povesti ce face, fiindcă, nu încape îndoială, are un motiv necurat pentru care nu vrea să ți **se arate**. Nu cumva îl ține pe fratele tău ostatic pe gondola ei?

— Sep... pe o corabie fantomă... Atunci înseamnă că și el e fantomă...

— Nu neapărat. Poți să fii **luat** de un Spirit dar să rămâi în viață. I s-a întâmplat unchiului meu Ernold.

Acestea fiind zise, Snorri urcă pe punte, iar Jenna rămase pe gânduri: familia lui Snorri nu prea avea noroc atunci când era vorba de Spirite.

Când Gondola Regală se apropie de *Alfrún*, Snorri își dădu seama că fusese o corabie de toată frumusețea. Era lungă și îngustă, pictată cu vârtejuri aurii și argintii. Pe punte, stâlpii auriți, sculptați în forme complicate, susțineau baldachinul roșu care îi ferea de soare și ploaie pe Regină și pe curteni atunci când stăteau tolăniți pe sofale la pupa gondolei. Acum însă, Regina Ethelcrunta era singură, așa cum fusese cea mai mare parte a vieții, când curtenii găseau tot felul de scuze ca să nu se urce pe Gondola Regală, unde erau la dispoziția Reginei. Sub punte, fantomele a opt vâslași, așezați pe banchete de lemn, trăgeau la rame înainte și înapoi, înainte și înapoi, dar vâslele treceau prin apă fără să o atingă.

Pe punte, Snorri își făcu de lucru cu resturile micului dejun, fără să arunce nicio privire spre Gondola Regală care venea spre *Alfrún*. Nu voia ca Regina să își dea seama că e o Văzătoare de Spirite, ba, mai mult decât atât, îi era limpede că, dacă Jenna nu o văzuse, însemna că Regina nu voia să **se arate**.

Regina se ridică de pe perne, se duse la marginea punții și se uită cu atenție la Snorri, după care pufni disprețuitor. Era o servitoare, fără îndoială. Regina se uită apoi la resturile micului dejun, pe care servitoarea le strângea încet, rușinos de încet. „Ce leneși sunt servitorii din acest Timp", se gândea ea. Ei, dar lucrurile se vor schimba atunci când va redeveni Regină. Privirea îi era atrasă însă de Snorri. Era ceva ciudat la fata asta. Nu îi plăcea deloc cum îi fug ochii în toate părțile, fără să se uite nicăieri anume. Foarte alunecoasă... Precis că stăpânul ei se va trezi într-o bună zi că i-a vândut toată marfa chiar sub nasul lui. „Așa și merită", gândea ea.

Cu un zâmbet răutăcios pe buze, Regina Ethelcrunta lăsă Gondola Regală să plutească spre *Alfrún*, în timp ce ea cerceta puntea, căutând-o pe Jenna. Regina se îndrepta spre Mlaștinile Ierboase dar, de cum dăduse cotul Râului și o văzuse pe *Alfrún* ancorată la mal, simțise că nepoata ei fugară e pe aproape. Nu înțelegea nici ea de ce — doar fata se dusese la Căsuța Păzitoarei, nu? Așa spuseseră cei doi Vrăjitori NeObișnuiți. O călcau pe nervi, dar nu pregetase să tragă cu urechea la cele ce spuneau. Regina Ethelcrunta credea cu tărie în informațiile adunate trăgând cu urechea. Când era în viață, ajunsese să nu

creadă nimic din cele ce i se spuneau decât dacă le auzise și în acest chip.

Când Gondola Regală fu chiar lângă *Alfrún*, sentimentul că nepoata ei e la bord fu și mai puternic, deși nu vedea niciun semn că fata ar fi fost acolo. Nedumerită, Regina se uită mai bine. La prima vedere părea doar un șlep așa cum au toți Negustătorii din Nord. Pe catarg era arborat drapelul Ligii Hanseatice și, lăsând la o parte servitoarea cea șleampătă, totul era în perfectă stare. Pe vas domnea ordinea. Frânghiile erau strânse colaci, pânzele înfășurate ca la carte și... *pe punte se afla un dragon.*

24
OASPEȚI LA BORD

Dragonul adormit pe punte nici nu mișcă, deși Regina îl fixa cu o privire pătrunzătoare. Scuipăfoc avea o treabă mult mai importantă: digera un mic dejun peste măsură de copios și preponderent pescăresc. Cum stătea el întins și sforăia, o bulă de gaz cu iz de pește i se ridică din stomac și ieși la lumină cu un *plici* puternic. Regina Ethelcrunta se dădu înapoi de parcă o plesnise cineva și Gondola

Regală se îndepărtă de miasmele nesănătoase. Regina Ethelcrunta se aplecă peste balustradă și se uită la *Alfrún* cu ochii mijiți. Era mai mult decât sigură că pe șlepul acela se petrecea ceva, ceva care îi scăpa, și era ferm hotărâtă să afle ce anume. Pășind delicat, precum un sturz care își caută drumul prin mlaștini, fantoma Reginei coborî din Gondola Regală, o porni agale pe apă și urcă pe *Alfrún*.

— E *aici*! șopti Snorri alarmată, în limba ei.

Jenna nu înțelese vorbele, dar înțelese tonul; se afundă sub o pătură groasă de lână, unde se izbi de Ullr, care se odihnea după ce făcuse de pază toată noaptea. Pisica țâșni afară și se repezi pe punte, cu coada înfoiată de indignare. Ullr nu era doar o Creatură a Nopții. Ea se trăgea dintr-o familie de pisici Văzătoare de Spirite — care sunt, desigur, mult mai numeroase decât familiile de oameni Văzători de Spirite. Odată ajunsă pe punte, se lămuri că musafira fantomă nu era deloc pe gustul ei. Ca să fim cinstiți, nu îi plăcură nici cei doi șobolani cocoțați pe catarg, dar ei mai puteau aștepta. Până la cină mai era ceva vreme.

Când Regina Ethelcrunta făcu încă un pas, Ullr se aruncă asupra ei, mieunând așa cum numai pisicile Văzătoare de Spirite știu. Era un urlet înfiorător, ca și cum un strigoi, un

Mărunțel și o Bocitoare de Mlaștină ar fi strigat laolaltă. Regina Ethelcrunta gemu atunci când Ullr trecu prin ea atât de brutal și se prăbuși pe punte, tușind și înecându-se, de parcă înghițise o pisică întreagă, cu tot cu blană și gheare, plus miorlăitul.

De pe mal, Băiatul Lup auzi urletul lui Ullr. Străbătu livada în goană ca să vadă ce se întâmplă, iar când ajunse la mal înțelese cum stăteau lucrurile. Era limpede că fata Negustător și pisica ei erau absolut, dar absolut țicnite. Pisica — o creatură urâcioasă, slabă, cu blana roșcată — se arunca înainte și înapoi, trecând parcă prin ceva. Fata flutura brațele și țipa ceva pe limba ei — un fel de îndemnuri pe cât i se păru. Dintr-odată, pisica se opri. Fata ridică brațele în aer, triumfătoare, apoi luă pisica și se duse la marginea vasului, de unde privi râzând în jos, la Râu.

Băiatul Lup sări pe punte și se repezi jos, în cabină.

— Jenna, ești aici? întrebă răgușit.

— Da, veni răspunsul de sub pătură.

— Ce faci acolo?

— Mă ascund, se auzi vocea înăbușită a Jennei. Șșș, să nu te vadă.

— Degeaba te ascunzi, Jen. Hai să o ștergem de aici cât mai avem timp. Fuga, până nu... *la naiba!*

Figura zâmbitoare a lui Snorri apăru prin chepeng.

— NeLiniștita a plecat, îi anunță ea mulțumită. A căzut în apă. Acum s-a întors pe gondola ei, cu coroana plină de ierburi de pe fundul Râului.

Brusc, zâmbetul i se șterse. Coborî în cabină și se așeză pe trepte, clătinând din cap.

Băiatul Lup clătina și el din cap. Acum nu mai aveau cum să scape. Ar fi trebuit să își ia de mult tălpășița.

— Sunt câteva lucruri pe care nu le înțeleg, mormăi Snorri.

— Care anume? o întrebă Jenna, ieșind de sub pătura aspră de lână.

— Întâi, Regina nu a fost pe șlepul meu pe când era în viață. Atunci cum de nu a fost **respinsă**?

— Ce? făcu Băiatul Lup.

Oare de ce vorbea Snorri în cimilituri?

— „Fantoma merge doar, se știe, pe unde-a fost când era vie", recită Snorri.

— Asta e o poezioară de copii, zise Băiatul Lup disprețuitor.

— Ba nu e nicicum poezioară de copii. Este una dintre Regulile Fantomelor.

Băiatul Lup îi răspunse cu un pufnit batjocoritor.

— Ba *este*. Eu *știu*. Toți Văzătorii de Spirite cunosc aceste reguli.

— Pff, făcu Băiatul Lup.

— Tăcere, 409, zise Jenna și îi aruncă o privire care nu prevestea nimic bun. (Jenna o credea pe Snorri, fiindcă era limpede că aceasta o văzuse pe Ethelcrunta, și dorea să afle mai multe.) Ce alte lucruri nu înțelegi? întrebă ea.

— Nu înțeleg de ce i s-au prins ierburi de coroană. Spiritele nu au substanță. Așa ceva nu e posibil.

Băiatul Lup oftă. Ce sminteală! Era de o mie de ori mai bine în Pădure. Acolo cel puțin știai la ce să te aștepți: să fii mâncat la masa de seară.

— Atunci... *ce* este? întrebă Jenna în șoaptă, ca și cum îi era teamă că Regina Ethelcrunta ar putea tage cu urechea.

— Nu știu, dădu Snorri din umeri. Este un Spirit, dar... e mai mult decât atât. Ce-i *asta*?

Jenna și Băiatul Lup, pe care începuse să îi cam ia cu răcori, săriră în sus. Cineva — sau *ceva* — bătea în coca lui *Alfrún*.

— S-a întors Ethelcrunta, șopti Jenna.

Snorri scoase curajoasă capul prin chepeng.

— Cine e? spuse ea pe tonul cântat al Negustătorilor din Nord.

— Știi că ai pe punte un dragon fugit de acasă? se auzi o voce voioasă.

— Care casă? întrebă Snorri.

— De la Castel. Dragonul e al fratelui meu. Pun pariu că acum îl caută peste tot.

— Fratele tău?

Snorri se urcă repede pe punte și văzu un băiat cu ochi verzi, luminoși, care tocmai își lega barca de *Alfrún*. Se uită la hainele lui de marinar, pătate de sare, la părul cârlionțat și încâlcit, aproape la fel de blond ca al ei, și își dădu seama că putea avea încredere în el.

— Mda. Cam așa ceva, zise Nicko. L-aș lua înapoi cu mine, dar e prea mare pentru barca mea. E puțin cam mare și pentru a ta, dacă vrei să îmi asculți părerea. Hei... *Jen!*

— Nik! strigă bucuroasă Jenna, care ieșise din cabină. Ce cauți aici?

— Am fost trimis să adun bărcuțele lui Rupert, n-aș mai fi auzit de ele! A intrat cineva în depozit azi-noapte și e convins că i-a furat nu știu câte. Până acum nu am găsit însă decât una, zise el și arătă spre o bărcuță roz pe care o remorca. E o pierdere de timp, dar nu am ce face.

Jenna observă expresia nedumerită a lui Snorri.

— El e Nicko, fratele meu, explică ea.

— Fratele tău? repetă Snorri, neînțelegând de unde tot apăreau frați noi. Cel care a căzut prin Oglindă?

— Ce oglindă? întrebă Nicko.

— Of, făcu Jenna; bucuria că îl revăzuse pe Nicko îi trecu într-o clipă, dispărând ca apa dintr-un vas spart. Nu ai aflat ce s-a întâmplat cu Sep, nu-i așa?

Nicko văzu cum ochii i se umplu de lacrimi. Cu inima grea, se urcă pe puntea lui *Alfrún*.

Băiatul Lup îi lăsă pe Jenna și Nicko să vorbească și se furișă pe țărm. Voia să vadă pe cineva. O găsi pe Lucy Gringe acolo unde o lăsase, așezată pe malul Râului, sub o salcie.

— Iar ai venit? zise ea morocănoasă. Ți-am spus *să mă lași în pace*. Oricum, bărcuța nu îmi e de niciun folos.

Lucy stătea pe jos, înfășurată în pelerina albastră, cu genunchii la gură; șireturile roz ale ghetelor erau ude de rouă. Ținea în mână o bucată de hârtie, care se vedea că fusese împăturită și despăturită de nenumărate ori. Buzele i se mișcau încet, în timp ce citea cuvintele pe care le știa de mult pe dinafară, de la cap la coadă și invers. Era biletul de la Simon Heap, pe care îl găsise ascuns în tivul pelerinei albastre pe care Jenna i-o

dăduse înapoi. În colțul din dreapta era scris doar „Observatorul". Biletul suna așa:

Draga mea Lucy,

Pelerina aceasta e pentru tine. Mă voi întoarce curând și vom fi împreună în vârful Turnului. Vei fi mândră de mine. Așteaptă-mă.

Al tău pe veci,

Simon

Dar Lucy obosise să tot aștepte și, știind că Simon nu se mai poate întoarce la Castel, pornise în căutarea lui. Până acum nu reușise decât să adoarmă, iar când se trezise, să descopere că bărcuța dispăruse. Începuse cu stângul. Chiar atunci, vocea Băiatului Lup îi întrerupse șirul gândurilor.

— Ți-am găsit bărcuța, zise el, gâfâind de alergătură.

— Unde? zise Lucy, împăturí în grabă prețiosul bilet și sări în picioare.

— E la Nicko.

— Nicko *Heap*? Fratele lui Simon?

— Da, cred că el este. Dar nu l-a întrebat nimeni dacă e de acord.

Băiatul Lup, care simțise pe pielea lui unul dintre **Fulgerele năucitoare** aruncate de Simon, nu avea o părere prea bună despre Simon Heap.

— Cum adică „nu l-a întrebat nimeni", obraznicule? sări Lucy, cu ochii aruncând scântei.

— Am zis și eu o vorbă, bătu Băiatul Lup în retragere.

Își dădea seama că Lucy îi va face multe necazuri și îi cam părea rău că se oferise să o ajute ceva mai devreme, când o găsise rătăcind cu lacrimi în ochi pe malul Râului.

— Și, mă rog, unde se află Nicko Heap? întrebă Lucy. Vreau și eu să știu ce a fost în capul lui când mi-a furat barca. Ce tupeu!

Conștient că face o greșeală, Băiatul Lup făcu un gest vag în direcția lui *Alfrún* și rămase cu ochii la Lucy, care o pornise cu pași hotărâți spre șlep. O urmă, dar de la distanță, ca să se simtă în siguranță, ceea ce, în cazul lui Lucy Gringe, însemna o distanță apreciabilă.

Când se apropie de *Alfrún*, auzi zgomot de voci care se certau.

— Să îmi dai barca înapoi!

— E barca lui Rupert, nu a ta.

— Rupert a zis că pot să iau *oricând* o barcă de la el, ca să știi.

— Păi, mie...

— Și o iau *acum*, Nicko Heap, ai înțeles?

— Bine, dar...

— Dă-mi voie. Ai de gând să te dai la o parte?

Chiar când Băiatul Lup ajungea acolo, Lucy Gringe traversă în goană puntea lui *Alfrún* și se împiedică de coada dragonului adormit. Lucy nu se lăsa păgubașă cu una, cu două. Se ridică ținându-se de nas — căci o nouă bulă de gaz țâșnise din stomacul lui Scuipăfoc — și se lăsă peste marginea punții. Nicko veni după ea.

— Unde ai de gând să te duci în bărcuța asta? întrebă el îngrijorat.

— Nu e treaba ta, băgărețule! Oare *toți* frații lui Simon se bagă așa, ca musca în lapte?

Snorri îl adăugă pe Simon pe lista fraților Jennei. Oare câți mai erau?

— Bărcuțele astea nu sunt făcute ca să mergi pe Râu, încerca Nicko să o convingă. Sunt doar niște jucărele, ca să te plimbi pe Șanțul de Apărare în ele.

Lucy sări în bărcuța care se legănă amenințător.

— Dacă am ajuns cu ea până aici, am să ajung și până în Port, ai să vezi.

— Nici să nu te gândești să ajungi în Port cu ea! făcu Nicko îngrozit. Știi ce viteză are curentul la gura Râului? Te ia, te răsucește și te trage în largul mării — asta dacă ai scăpat de valurile care se iscă lângă Marele Banc de Nisip. Trebuie că nu ești în toate mințile.

— Se poate. Nu îmi pasă, răspunse Lucy posomorâtă. Eu mă duc oricum.

Deznodă funia, apucă mânerele zbaturilor și începu să le rotească furioasă.

Nicko privi bărcuța rozalie cum se îndepărtează șovăielnic pe Râu, până când nu îl mai răbdă inima.

— Lucy! strigă el. Ia barca mea!

— Ce? țipă Lucy, care nu auzea prea bine din cauza clămpănitului zbaturilor.

— Ia barca mea… *te rog*!

Lucy simți că i s-a luat o piatră de pe inimă, deși nu ar fi recunoscut nici în ruptul capului. Se speriase auzindu-l pe Nicko și nu se îndoia că avea dreptate. Cu destulă greutate, răsucind cu putere când un mâner, când altul timp de cel puțin cinci minute, Lucy reuși să întoarcă bărcuța și ajunse înapoi la *Alfrún* transpirată, gâfâind și tot prost dispusă.

Jenna, Snorri, Băiatul Lup și Nicko o priviră din nou cum pleacă, de această dată în barca solidă a lui Nicko, în care putea vâsli în siguranță chiar și pe mare.

— Dar tu cum ai să te întorci ? îl întrebă Jenna. Sper că nu în bărcuță.

— Cred că glumești, pufni Nicko. Nu m-aș urca nici mort într-una, mai ales că are o culoare idioată. Vin cu voi să îl găsim pe Sep, prostuțo.

Pentru prima oară de când Septimus dispăruse, Jenna zâmbi. Nicko avea să îndrepte lucrurile. Era sigură.

25
Eu, Marcellus

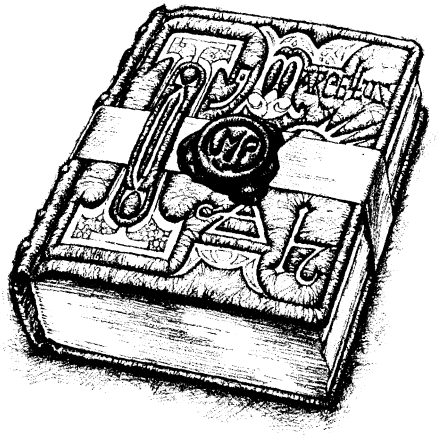

Fragmente din
Jurnalul lui Marcellus Pye:

Ziua Soarelui, a șaptea din săptămână. Echinocțiu.
Astăzi a fost o zi Uimitoare dar și Spăimoasă.

Măcar că am Prezis această Întâmplare în al meu Almanah (care va fi Ultima Parte din Bucoavna mea, Eu, Marcellus). Adevărat grăiesc, nu am crezut că se va Întâmpla.

Astăzi, la Ora Hotărâtă, Șapte minute trecute de Șapte dimineața, noul meu Ucenic s-a Înfățișat. Cu toate că mă sculasem dis-de-dimineață și m-am învrednicit să fiu lângă Marile Porți ca să Aștept să se Deschidă, nu mică mi-a fost uimirea când s-au dat în lături și mi-au Arătat Oglinda mea. Dincolo de Oglindă zărit-am ca prin ceață un băiat cu Spaima în ochi. Purta straie nemaivăzute, adică o tunică verde și o cingătoare de argint și nu avea încălțări în picioare. Era ciufulit, dar Chipul îi era nurliu și l-am plăcut îndeajuns chiar de la prima vedere. În schimb, nu mi-a plăcut, ba, mai bine zis, m-a scârbit și m-a înfricoșat Creatura din spatele lui. Căci știu că această Creatură nu este altcineva decât Bietul de Mine, așa cum voi fi peste cinci sute de ani.

Băiatul a trecut cu bine prin Oglindă și acum este aici, în Casa mea. Mă rog ca Deznădăjduirea să îl lase cât mai degrabă, când va vedea minunățiile la care e menit să fie părtaș, dar va și înțelege tot binele pe care poate să îl facă.

Ziua lui Wodan, a treia din săptămână

Iată că se fac trei zile de când Ucenicul meu a Pătruns prin Oglindă. Îmi pare a fi un băiat de ispravă și, pe măsură ce ne Apropiem de Conjuncția Planetelor pe care o aștept de atâta vreme, mai capăt speranță că voi izbuti noua Tinctură.

Mă rog să fie astfel fiindcă ieri, în nesăbuința mea, l-am întrebat pe al meu Ucenic: „Cum era Bătrânul Mort Viu, Bietul meu Eu, care te-a luat din Timpul tău? Era... eram... atât de scârbavnic?" Ucenicul meu a încuviințat din cap, dar nu a scos o vorbă. L-am tot îmboldit să vorbească, iar el, văzând Zbuciumul meu, s-a îndurat de mine și mi-a făcut pe plac. Ce bine era dacă nu îmi dădea ascultare. Vorbirea lui îmi pare curioasă, însă îmi e Teamă că am Înțeles prea bine ceea ce îmi spunea.

Mi-a povestit de-a fir a păr cum duhoarea mea era nesuferită, că îmi târam picioarele ca un Crab și țipam de durere la fiecare pas, blestemându-mi soarta. Mi-a Spus că nasul meu era coroiat, acoperit cu piele ca de Elefant (nu știu ce fel de Creatură este aceasta, dar îmi închipui că e o Broască râioasă), iar urechile îmi erau ca niște foi de varză, pătate și pline de viermi. Viermi... cum e cu putință? Unghiile erau lungi și galbene, ca niște gheare, iar sub ele se adunaseră sute de ani de Murdărie. Eu chiar nu sufăr unghiile murdare, nu cred că voi ajunge astfel. S-ar zice totuși că așa va fi. Am de îndurat Cinci Sute de Ani de Mizerie și Putreziciune. Gândul acesta e de Nesuferit.

După aceea am simțit că Amărăciunea Ucenicului s-a mai ușurat, în schimb a Mea a crescut.

Ziua Freyei, a cincea din săptămână. Conjuncția Planetelor
O zi a Speranței. Septimus și cu mine am amestecat Tinctura la Ora Hotărâtă. Am pus-o să Fermenteze și să Fiarbă în dulapul din Cameră. Doar Septimus va ști când putem adăuga Partea Finală. Numai al Șaptelea Fiu al celui de-al Șaptelea Fiu poate ști cu precizie Clipa, acum am înțeles. Îmi pare nespus de rău că am băut din prima mea Tinctură înainte de Venirea lui Septimus. Mama avea dreptate, căci nu spunea ea întotdeauna: „Graba și Sumeția te vor duce la Pieire, Marcellus"? Adevărat este, căci m-am Grăbit și m-am Sumețit, crezând că voi face Tinctura perfectă fără al Șaptelea al celui de-al Șaptelea. Vai, adevărat este (după cum Spunea tot Mama) că sunt un Biet Nebun.

Mă rog ca această Tinctură să lucreze și să îmi dea nu numai Viață fără de Moarte, ci și Tinerețe fără Bătrânețe. Mă încred în Ucenicul meu. Este un Băiat înzestrat și grijuliu, vrea să afle totul despre **Leacuri***; astfel eram și eu la vârsta lui, cu toate că nu eram atât de aplecat spre Întristare și Tăcere.*

Ziua lui Tyr, a doua din săptămână
Au trecut câteva săptămâni de când am amestecat noua Tinctură, dar Septimus tot nu spune că e gata. Nu mai am răbdare și îmi e teamă că se va întâmpla ceva dacă așteptăm prea mult. Este

Ultimul Prilej pentru mine. Nu mai pot face Tinctura, fiindcă o Conjuncție a acestor Șapte Planete nu va mai avea loc decât peste multe sute de ani, iar eu știu că în Starea mea de atunci nu voi mai avea Puterea să fac Alta. În fiecare zi, Mama mă cicălește întrebând de Tinctura ei. Mă amăgește și îmi ia tot ceea ce făuresc și nu pot ține nimic ascuns de ea.

Ziua lui Loki, a șasea din săptămână

Scriu cu Bucurie în suflet, căci în această Zi vom **Sigila** *cea mai de Preț Bucoavnă a mea, Eu, Marcellus. Tânărul meu Ucenic a lucrat atât de bine în cele O Sută și Șaizeci și Nouă de zile de când e aici, iar acum aruncă o ultimă ochire pe Paginile de încheiere. În scurtă vreme mă voi duce în Marea Cameră, fiindcă totul este pregătit și sunt Așteptat.*

După ce voi **Sigila** *marea mea Operă îi voi cere din nou Băiatului Septimus să se uite la noua mea Tinctură. Mă rog să fie gata ca să pot bea din ea. Mama și-a pierdut răbdarea, fiindcă își închipuie că e pentru ea. Auzi! Cum să își închipuie cineva că aș dori ca Mama să trăiască și ea veșnic? Mai degrabă mor. Doar că nu pot... Vai, ce chin.*

Aba, Clopotul sună de Ora Zece. Nu trebuie să mai Întârzii ci să mă Grăbesc să ajung la Bucoavna Mea.

* * *

Văzându-l pe Marcellus Pye că vine, Septimus termină repede scrisoarea adresată Marciei și o băgă în buzunar. Avea de gând să o pună pe furiș în *Eu, Marcellus* înainte să fie **sigilată** în acea după-amiază, la ora prielnică: unu și treizeci și trei de minute.

Septimus cunoștea bine cartea lui Marcellus Pye. O citise de multe ori din scoarță în scoarță în zilele nesfârșite petrecute în Timpul lui Marcellus. Cartea era împărțită în trei. Prima parte, intitulată *Alkimie*, era, pe cât își dădea Septimus seama, absolut de neînțeles — deși Marcellus pretindea că dă explicații clare despre cum să preschimbi ceva în aur și să găsești cheia vieții veșnice. Cea de-a doua parte, ***Leacuri** sau Arta Tămăduirii*, era cu totul diferită și Septimus o înțelesese fără greutate. Aici se aflau formule complicate pentru prepararea leacurilor, a siropurilor de tuse, a pilulelor și poțiunilor. Mai conținea explicații bine fundamentate despre originea multor boli și desene amănunțite ale anatomiei corpului omenesc, așa cum Septimus nu mai văzuse niciodată până atunci. Avea, într-un cuvânt, tot ceea ce este trebuincios ca să devii un Tămăduitor priceput. Septimus o citise și o recitise de atâtea ori că o știa în mare parte pe dinafară. Acum cunoștea totul despre tinctura de iod și chinină, despre uleiul de creozot,

despre camomel, ipecacuana, plantago și multe alte substanțe cu mirosuri ciudate. Putea să prepare antitoxine și analgezice, somnifere, tizane, emolienți și elixire. Marcellus băgase de seamă că îl interesează Leacurile și îi dăruise un caiet în care să scrie propriile lui observații. Era un dar de preț, căci la vremea aceea hârtia era o raritate și puțini își puteau permite să aibă un caiet. A treia parte din *Eu, Marcellus*, intitulată *Almanahul*, era un îndreptar de zi cu zi pentru următorii o mie și unu de ani. Aici avea Septimus intenția să ascundă biletul: la pagina cu ziua în care dispăruse.

Septimus era îmbrăcat în roba neagră de Ucenic în Alkimie, tivită toată cu aur. Pe mâneci, de sus până jos, erau brodate cu fir de aur simboluri alkimice. La brâu avea o centură lată de piele, prinsă cu o cataramă grea de aur, iar în picioare, în locul ghetelor cafenii, la care ținuse atât, purta niște încălțări ciudate, cu vârful lung și ascuțit, așa cum dicta moda vremii. Septimus tăiase vârfurile ascuțite fiindcă, pe lângă faptul că se simțea caraghios, se și împiedica tot timpul în ele. Încălțările nu arătau mai bine, în schimb îi înghețau degetele de la picioare. Acum stătea înfășurat în mantia groasă de lână, pentru că în Marea Cameră de Alkimie și Tămăduire era frig în dimineața aceea — cuptorul era lăsat să se răcească după ce arsese multe zile la rând.

Marea Cameră era o încăpere rotundă, aflată chiar sub Turnul Vrăjitorilor. De jur împrejur, pe lângă pereți, erau mese solide de abanos, tăiate rotund așa încât să se potrivească după forma pereților. Pe mese erau înșirate recipiente mari de sticlă, umplute cu tot felul de lichide și creaturi, vii sau moarte, fiecare cu eticheta sa, scrisă citeț. Deși se afla sub pământ și soarele nu pătrundea până acolo, Camera era scăldată într-o lumină puternică, aurie. O mulțime de lumânări erau aprinse, iar lumina lor se reflecta într-o mare de aur.

În perete, aproape de intrarea în Cameră, se afla cuptorul în care Marcellus Pye preschimbase pentru prima oară un metal obișnuit în aur. Marcellus fusese atât de entuziasmat să vadă plumbul negru și mercurul cenușiu transformându-se într-un lichid roșu, strălucitor, iar apoi, când se răcise, căpătând culoarea galben intens a aurului, că nu mai lăsase să treacă nicio zi fără să facă puțintel aur, doar așa, de plăcere. Urmarea fusese că Marcellus adunase o mare cantitate de aur, atât de mare încât, în Cameră, tot ce putea fi făcut din aur — balamalele ușilor de dulap, mânerele sertarelor, cheile, cuțitele, trepiedele, sfeșnicele, clanțele, robinetele — chiar era făcut din aur. Dar toate aceste fleacușteț nu însemnau nimic pe lângă cele mai mari bucăți de aur pe care le văzuse Septimus vreodată (și

ar fi renunțat bucuros la acest privilegiu): Marile Porți ale Timpului.

Acestea erau porțile prin care fusese împins Septimus cu o sută șaizeci și nouă de zile în urmă: pe peretele opus cuptorului, două bucăți masive de aur, înalte de zece picioare, acoperite cu șiruri de simboluri sculptate, despre care Marcellus îi spusese că sunt Calcule ale Timpului. De o parte și de alta a Porților stătea câte o statuie cu o sabie ascuțită în mână, iar Porțile însele erau **încuiate** și **zăvorâte** — după cum aflase Septimus destul de repede — și singura **Cheie** era la Marcellus.

În acea dimineață, Septimus era așezat la locul lui, pe Jilțul Trandafirului, lângă capul mesei lungi din mijlocul Camerei, cu spatele la Porțile pe care le ura. Pe masă erau înșirate lumânări aprinse, iar în fața lui Septimus se afla un teanc de hârtii aranjate cu grijă. Erau rezultatul muncii din dimineața aceea, când trebuise să verifice rând cu rând calculele astrologice ale lui Marcellus, fără de care Marea Operă, cum îi spunea el, nu ar fi fost desăvârșită.

La celălalt capăt al mesei stăteau șapte scribi — Marcellus era obsedat de numărul șapte. De obicei, scribii nu aveau mai nimic de făcut și își petreceau ziua privind în gol, scobindu-se

în nas și fredonând încet niște cântece bizare, fără melodie. Auzindu-le, Septimus se simțea și mai singur, pentru că notele se înșiruiau într-un mod ciudat și cântecele nu semănau cu nimic din ce auzise el până atunci. Astăzi însă toți cei șapte scribi aveau de lucru până peste cap. Copiau, cu cel mai frumos scris de care erau în stare, ultimele șapte pagini din Marea Operă și scriau cu frenezie, pentru că aveau de terminat la o oră bine stabilită. Din când în când, unul dintre ei își înăbușea un căscat. La fel ca Septimus, lucrau de la șase dimineața. Iar acum, le aminti Marcellus tuturor intrând în Cameră, era ora zece, sau zece după ceas, cum spunea el.

Marcellus Pye era un tânăr arătos, puțin cam plin de sine. Se pieptăna după moda zilei, lăsându-și părul cârlionțat să îi acopere fruntea. Purta roba neagră de Alkimist, împodobită cu mult mai mult aur decât cea a Ucenicului său. În dimineața aceea avea praf de aur pe degete. Privi zâmbind în jur. Marea lui Operă, *Eu, Marcellus*, care avea să fie citită și citată în secolele următoare și care îi va face numele nemuritor, era aproape terminată.

— Legătorul de Cărți! pocni el nerăbdător din degete în timp ce rotea ochii prin Cameră, în căutarea meșterului. Ia să îmi spuneți, prostănaci și nerozi ce sunteți, unde ascunsu-l-ați pe Legătorul de Cărți?

— Ascuns nu sunt, Înălțimea Voastră, se auzi o voce tremurândă din spatele lui Marcellus. Și nu încape îndoială, aici sunt, întocmai cum am stat pe aceste pietre reci timp de patru ore, dacă nu și mai mult. Adevărat vă spun, am fost aici atunci și aici sunt și acum.

Câțiva scribi pufniră în râs, iar Marcellus se întoarse pe călcâie și privi mânios la bătrânul cocoșat care stătea lângă o mică presă de legătorie.

— Scutește-mă de vorbirea ta fără de noimă, zise Marcellus, și pune presa pe masă.

Văzând că bătrânul nu izbutește să ridice singur presa, Septimus se repezi să îl ajute. O ridicară împreună și o puseră, sau mai bine zis o trântiră pe masă. Stropi de cerneală săriră din călimări și tocurile căzură pe jos.

— Fiți cu grijă! strigă Marcellus atunci când câteva picături de cerneală căzură pe ultimele pagini ale Operei lui. Acum este Întinată, oftă el, ridicând o pagină pe care scribul abia o terminase. Însă Ora nu e de partea noastră. Va fi legată așa cum se află. Și va arăta că Omul, măcar că se străduiește să ajungă la Perfecțiune, nu va izbuti Niciodată. Aceasta este în Firea Lucrurilor. Câteva Picături de Cerneală nu mă vor înturna însă

de la Țelul meu. Septimus, a venit vremea să îți duci la bun sfârșit Însărcinarea.

Septimus luă vraful de pergamente și, după cum îl învățase Marcellus Pye în dimineața aceea, luă primele opt file, le împături și le dădu scribului de alături. Scribul luă un ac mare, în care fusese deja pusă ață groasă de in și, cu vârful limbii scos printre dinți de concentrare, cusu filele pe la locul unde erau îndoite. După aceea Septimus le dădu Legătorului de Cărți. Astfel lucrară tot restul dimineții. Scribii coseau și blestemau pe șoptite când se întâmpla să se înțepe în deget sau când ața se rupea. Septimus alerga de la un scrib la altul, fiindcă Marcellus Pye ținea morțiș ca doar el să atingă toate paginile. Era încredințat că atingerea celui de-al șaptelea fiu al celui de-al șaptelea fiu putea da viață veșnică, până și unei cărți.

Acum ajunseseră la *Almanah* și, pe măsură ce se apropiau de ziua în care fusese capturat, Septimus era tot mai neliniștit, deși se străduia să nu o arate. Își dorea cu disperare să trimită mesajul Marciei și să încerce să ia legătura cu Timpul din care venea. Septimus se resemnase, gândindu-se că probabil Marciei îi era imposibil să îl ajute, căci — și aici simțea că înnebunește — dacă ar fi putut să îl readucă în Timpul ei, ar fi făcut-o cu siguranță până acum, iar el nu s-ar mai găsi tot

aici, după cinci luni de așteptare... Însă indiferent de ce putea sau nu să facă Marcia, Septimus voia să îi dea de știre despre ce se întâmplase.

Dintr-odată, Septimus își dădu seama că următoarea filă era chiar acea zi. Cu mâinile tremurând, o împinse în mijlocul unui grup de alte opt file — nu era chiar la locul cuvenit, dar altminteri nu se putea — și le dădu unui scrib să le coasă. De îndată ce Scribul termină, Septimus luă filele îndoite și puse pe furiș biletul între ele. Aruncă o privire vinovată în jur, temându-se că toată lumea e cu ochii pe el, dar erau cu toții prea ocupați, fiecare cu treaba lui. Legătorul luă filele cu o expresie plictisită și le puse peste celelalte. Nimeni nu băgase de seamă nimic.

Tremurând, Septimus se așeză și răsturnă o călimară.

Marcellus se încruntă și pocni din degete către unul din scribi:

— Tu, du-te și adu o cârpă. Nu vreau să întârziem cu Opera.

La ora unu și douăzeci și unu Legătorul termină de legat *Eu, Marcellus* și i-o întinse lui Marcellus Pye. Câțiva scribi șuierară admirativ, fiindcă era într-adevăr o carte minunat de frumoasă. Era legată în piele moale, avea titlul aurit, lucrat în relief și înconjurat de simboluri alkimice pe care Septimus le înțelegea

acum, deși ar fi dat orice să nu le fi învățat. Marginile paginilor erau date cu aur făcut chiar de Marcellus Pye. Pe sub carte era petrecută o panglică groasă de mătase roșie.

La unu douăzeci și cinci Marcellus încălzi deasupra flăcării unei lumânări o ceșcuță de aramă în care se afla ceara neagră de sigilat.

La unu treizeci și unu Septimus ținu cartea în timp ce Marcellus Pye turnă ceara de sigilat pe cele două capete ale panglicii și le înnodă.

La unu treizeci și trei Marcellus Pye apăsă inelul cu sigiliu pe ceară. *Eu, Marcellus* era **sigilată** și toți cei din Cameră răsuflară ușurați.

— Marea Operă este încheiată, zise Marcellus.

Ținea cartea cu amândouă mâinile, pătruns de respect, amuțit de emoție.

— Îmi chiorăie mațele — vocea supărată a Legătorului de Cărți întrerupse visele de mărire ale lui Marcellus Pye. Trecut-a de mult vremea gustării de dimineață. De zăbovit nu voi mai zăbovi. O zi bună vă doresc, Înălțimea Voastră.

Cu acestea, Legătorul de Cărți făcu o plecăciune și ieși din Cameră. Scribii se uitară unii la alții. Nici stomacurile lor nu erau cu totul liniștite, dar nu îndrăzniră să spună nimic.

Așteptară, în timp ce Ultimul Alkimist, amețit de visele lui de mărire, strângea în brațe Marea Operă și o privea drăgăstos, de parcă ar fi fost un copil nou-născut.

Marcellus Pye nu avea cum să știe că nimeni nu îi va mai citi cartea. După Marele Dezastru Alkimic a fost ascunsă bine într-un loc **sigilat** și nu a mai fost deschisă de nimeni până când Marcia Overstrand nu a rupt pecetea, în ziua când Ucenicul ei a fost furat din Timpul lui.

26
Turnul Vrăjitorilor

Scribii plecaseră să prânzească, iar Septimus rămăsese singur cu Marcellus. Acesta se apropie, cu o expresie neliniștită.

— O clipă din timpul tău, Ucenicule, zise el și se așeză pe scăunelul de lângă Septimus, acolo unde ședea de obicei scribul lui personal. Nu cred că mai încape îndoială cum că Tinctura este aproape gata și într-adevăr are nevoie de atenția ta.

Marcellus arătă cu capul spre un dulăpior de sticlă așezat pe un postament de aur în mijlocul uneia din mesele de abanos. Înăuntru, pe un trepied de aur, era un flacon plin cu un lichid albastru, vâscos. Chiar dacă era obosit după ce muncise toată dimineața, Septimus se bucura să poată lucra cu Marcellus la un **Leac**. Dădu din cap și se ridică.

Lângă dulăpiorul de sticlă se afla un sipet de stejar, nou-nouț, cu colțare de aur și două benzi groase de aur. Acesta era sipetul cu **Leacuri** al lui Septimus, numai al lui, de care era foarte mândru. Marcellus i-l dăruise atunci când începuseră să lucreze la Tinctura pentru Viață fără de Moarte. Era singurul obiect care îi aparținea lui Septimus în acel Timp; înăuntru se aflau notițele lui, scrise cu atenție, despre Mixturi, Siropuri de Tuse, Remedii și Tratamente. Cea mai prețioasă dintre toate era rețeta antidotului creat de Marcellus împotriva Molimei, împăturită cu grijă și ascunsă sub toate celelalte. Sipetul cu **Leacuri** era singurul lucru pe care l-ar fi regretat dacă ar fi avut prilejul să își pună în aplicare planul de evadare — și dacă ar fi funcționat.

Pe de altă parte, deși sipetul era al lui, Septimus nu avea **Cheia**. Toate lucrurile din Marea Cameră de Alkimie și Tămăduire, și, printre ele, sipetul cu pricina, puteau fi deschise cu o

singură cheie, aceea care atârna la gâtul lui Marcellus pe un lanț gros de aur, prinsă înăuntrul tunicii cu un ac mare de aur. Atent la orice gest pe care l-ar fi putut face Septimus, Marcellus desprinse **Cheia** și scoase lanțul. Era discul gros de aur cu șapte stele așezate în jurul unui cerc cu un punct în mijloc, același pe care îl purtase bătrânul Marcellus. Septimus se uita cu jind la disc; știa că deschidea Marile Porți ale Timpului și era cheia spre libertate. Dar, în afară de cazul că sărea asupra lui Marcellus și îi smulgea discul — lucru imposibil, pentru că acesta era mult mai înalt și mai puternic —, nu vedea nicio cale de a pune mâna pe el. Marcellus puse discul de aur într-o scobitură aflată pe fața sipetului și capacul se deschise imediat, parcă ridicat de o mână nevăzută.

Septimus scoase din sipet un bețigaș subțire de sticlă, bagheta lui de ghicitor, care, dacă era muiată într-o poțiune, îi arăta dacă aceasta era ceea ce Marcellus numea **Întreagă**. Apoi deschise ușa dulăpiorului de sticlă și luă Tinctura. Scoase dopul, înmuie bagheta în lichid, o răsuci de șapte ori și o trecu prin flacăra unei lumânări.

— Ce crezi dară, Ucenicule? întrebă Marcellus nerăbdător. Suntem gata pentru venin?

Septimus clătină din cap.

— Și când te gândești oare că veni-va acea clipă? continuă Marcellus.

Septimus nu spuse nimic. Deși se obișnuise cu felul cum vorbea Marcellus, cu ocolișuri — de fapt, felul de a vorbi al tuturor din acest Timp — lui îi venea greu să vorbească la fel. Dacă spunea ceva, oamenii îl priveau nedumeriți. Dacă se gândeau puțin, înțelegeau ce spune, dar își dădeau seama că avea un fel cu totul aparte de a vorbi. Septimus nici nu mai știa de câte ori fusese întrebat de unde vine. Nu știa ce să răspundă și, de fapt, nici nu voia să se gândească la un răspuns. Cel mai rău era că acum, în rarele momente când mai vorbea, accentul și intonația i se păreau chiar și lui ciudate, ca și cum nu mai știa nici el cine era.

În mod obișnuit, Marcellus nu avea nimic împotriva tăcerii Ucenicului — mai ales fiindcă singurul subiect despre care Septimus părea dispus să vorbească era starea de ramoleală și de decădere care îl aștepta — dar uneori tăcerea acestuia îl scotea din fire, așa cum se întâmpla acum.

— Mă rog dumitale, Ucenicule, *vorbește*, zise el.

Adevărul era că Tinctura fusese aproape imediat gata, dar în acel moment Septimus nu fusese pregătit să o recunoască. Dar apoi, așa cum se întâmplă de obicei cu tincturile și poțiunile

complexe, devenise repede instabilă, și Septimus își petrecuse următoarele câteva luni încercând cu multă răbdare să o convingă să redevină **Întreagă**, căci știa că Marcellus credea că întregul lui viitor depinde de asta.

Oricât ar fi vrut, Septimus nu îl putea urî pe Marcellus Pye. Chiar dacă Marcellus îl răpise din Timpul lui și îl ținea împotriva voinței sale, Alkimistul fusese întotdeauna cumsecade cu el și, ceea ce era mai important, îl învățase tot ceea ce îi cerusese despre **Leacuri** — ba chiar și pe deasupra.

— Cunoști doar că este o chestiune de viață și de moarte pentru mine, Ucenicule, zise Marcellus încet.

Septimus dădu din cap.

— Cunoști că această neînsemnată cantitate de Tinctură este tot ce mi-a mai rămas. Alta nu mai am și nicicum nu mai pot face, deoarece Conjuncția Planetelor nu se va mai întâmpla.

Septimus dădu din nou din cap.

— Acestea fiind spuse, mă rog dumitale să te gândești vârtos și să îmi dai răspuns, căci este singura mea nădejde de a-mi Schimba Teribila Soartă. Dacă voi putea bea din Tinctura pe care ai făcut-o, trag nădejde că nu voi ajunge Bătrân și Mizer, așa cum am văzut.

Septimus nu înțelegea cum ar fi putut Marcellus schimba cursul lucrurilor. Îl văzuse deja bătrân și decăzut, și așa avea să ajungă. Marcellus era însă hotărât să se agațe de ultima speranță.

— Mă rog deci dumitale, Ucenicule, să îmi spui când pot adăuga veninul, îl îmboldi Marcellus. Căci teamă îmi este să nu se strice Tinctura de mai așteptăm multă vreme.

Septimus prinse glas. Vorbi puțin, e adevărat, dar vorbi.

— Curând, zise el.

— Curând? *Cât* de curând? Mâine dis-de-dimineață? Mâine de cu seară?

Septimus clătină din nou din cap.

— Când? repetă Marcellus, scos din minți. *Când?*

— Peste exact patruzeci și nouă de ore. Niciun minut mai devreme.

Marcellus se lumină la față. Două zile. Așteptase atât de mult că mai putea răbda două zile. Îl privi pe Septimus cum pune la loc flaconul în dulăpiorul de sticlă și apoi închide încet ușa. Marcellus respiră ușurat și zâmbi.

Acum, că își luase grija de la Tinctură, Marcellus își privi cu atenție Ucenicul. Băiatul era slăbuț și palid, cu umbre vinete sub ochi. Desigur, faptul că refuza să își taie sau pieptene

hălăciuga de păr nu îl făcea să arate mai bine, dar, chiar și așa, Marcellus se simțea vinovat.

— Ucenicule, zise el, nu e bine să stai aici ca o cârtiță în mușuroi. Măcar că e frig și zăpada încă acoperă pământul, afară soarele strălucește.

Scoase din buzunar doi bănuți de argint și îi puse în palma murdară de cerneală a lui Septimus, cu toată împotrivirea acestuia.

— Pe Calea Vrăjitorilor a început Târgul de Iarnă. Ia acești bănuți pentru plăcerea dumitale și grăbește-te într-acolo.

Septimus privi bănuții fără niciun chef.

— Mult adevăr este în ceea ce se spune: „Unde e multă cerneală, negreșit e și posomoreală." Dar du-te odată.

Marcellus se întoarse la masa cea mare și ridică o bucată de sugativă rămasă în locul unde stătuse Septimus, dând la iveală un trandafir roșu cioplit în lemn.

— Du-te, repetă el și îl împinse pe Septimus spre ieșire.

Septimus ieși pe ușa scribilor. Urcă o scară și ajunse la un labirint de tuneluri care duceau la parter. Acum știa bine drumul și mergea încet de-a lungul tunelurilor înguste, luminate de torțe. Ajunse destul de repede la o arcadă subterană de unde urca un șir de trepte.

— Ziua bună, Septimus Heap, îi spuse fantoma care stătea la piciorul scării, o fantomă destul de recentă a unui Vrăjitor NeObișnuit, judecând după culoarea purpurie intensă a robei.

Septimus dădu din cap dar nu zise nimic.

— Ia-o la stânga și spune parola, îl învăță fantoma vorbind încet și foarte limpede.

De vreme ce Septimus nu scotea niciodată vreo vorbă, fantoma era de părere că nu avea de a face cu un Ucenic prea isteț și se ambiționa să îi dea aceleași indicații în fiecare zi.

Septimus înclină politicos din cap și se îndreptă spre scară. Ca întotdeauna, simțea cum i se strânge stomacul. Era partea de drum pe care o ura pur și simplu, pentru că, odată ajuns aici, simțea că îi reînvie aceeași speranță, cu toate că încerca să se stăpânească. Ajuns în capătul scărilor, o luă la stânga, așa cum făcea întotdeauna, trecu printr-un mic vestibul — care pentru el era tot dulapul cu mături — și intră în Sala Mare a Turnului Vrăjitorilor.

Prima oară când pătrunsese în Sala Mare, fusese convins că, în vreun fel neștiut, se întorsese în Timpul său. Totul era identic. Pe pereți se învârtejeau aceleași imagini **magice**, plutind și tremurând ușor peste ei, același miros de **Magie** umplea aerul, făcându-l să se simtă amețit de ușurare. Chiar și pardoseala

Marii Săli păruse tot de nisip pe când o traversase în fugă, prea nerăbdător pentru a se mai uita la mesajul de bun venit scris pe ea. Sărise pe scara de argint și urcase până în vârful Turnului, așa cum făcea în fiecare zi de aproape doi ani. Nu luase în seamă privirile nedumerite ale Vrăjitorilor Obișnuiți aflați la diferite etaje. Nu voia decât să o vadă pe Marcia și să îi povestească ce se întâmplase. Și să îi promită că nu va mai merge niciodată pe Drumul Dinafară. *Niciodată*. La etajul al douăzecilea sărise de pe scară și se repezise la ușa purpurie de la intrarea în apartamentul Vrăjitorului NeObișnuit.

Ușa nu se deschisese.

Septimus împinsese ușa nerăbdător, simțind că nu mai poate aștepta nici măcar o clipă să o vadă pe Marcia, dar ușa rămăsese închisă, neclintită. Septimus nu înțelegea de ce. Poate că Marcia avea necazuri, poate că **zăvorâse** ușa...

Cum stătea așa, întrebându-se ce oare se întâmplase, ușa se deschisese brusc și o siluetă îmbrăcată în robă purpurie apăruse în prag.

— Marcia, să știi...

Vrăjitorul NeObișnuit se uitase în jos la Septimus, cu un aer mirat, și îl întrebase:

— Cum ai ajuns aici sus, băiete?

— Am..., se bâlbâise Septimus, holbându-se fără să înțeleagă la Vrăjitorul NeObișnuit.

Era un bărbat slăbănog, cu păr blond care îi cădea drept pe umeri și îi acoperea ochii verzi de Vrăjitor. La gât îi atârna Talismanul Akhu al *Marciei*, iar la brâu avea cingătoarea de platină și aur a *Marciei*. În acea clipă, Septimus înțelesese care era adevărul.

— Să nu îți fie teamă, copile, îi spusese Vrăjitorul NeObișnuit cu blândețe, văzând că Septimus se făcuse galben ca ceara la față. Ești nou-venit, nu-i așa? Aha — zisese el după ce îl măsurase pe Septimus din cap până în picioare și se uitase bine la tunica neagră, pe mânecile căreia erau brodate cu aur simbolurile planetare — trebuie că ești Ucenicul Alkimistului.

Septimus dăduse din cap, îndurerat că speranțele i se năruiseră atât de repede.

— Hai, băiete. Te duc în Sala Mare. Vino după mine.

Septimus îl urmase pe Vrăjitorul NeObișnuit pe scara spiralată de argint și rămăseseră unul lângă altul, tăcuți, până când scara coborâse încet toate etajele Turnului Vrăjitorilor.

Acum Septimus știa că locul lui nu mai era în Turnul Vrăjitorilor, sau mai degrabă, așa cum înțelesese după primele lui

zile aici, pline de disperare, nu era *încă*. Dar chiar și așa, îi era greu să stea departe de Turn.

Acum, când Septimus traversa Sala, sub picioare îi apăru pentru câteva clipe un mesaj cu litere sclipitoare, roșii și aurii: FII BINE-VENIT, UCENICULE ALKIMIST. Mesajul se schimbă însă îndată într-unul mai important: FII BINE-VENIT, UCENICULE NEOBIȘNUIT. O persoană slăbuță, cu tunică verde, la brâu cu cingătoarea Ucenicului NeObișnuit — cingătoarea lui *Septimus*! — tocmai intrase pe ușile mari ale Turnului Vrăjitorilor, cele pe care el nu mai avea dreptul să intre. Încă din prima clipă lui Septimus îi fusese nesuferit Ucenicul, o fată nu cu mult mai mare decât el, cu toate că își dădea seama că nu e corect din partea lui. Fata se purta destul de prietenos și dădea din cap cu oarecare răceală atunci când se întâlneau, dar faptul era fapt: îi luase locul. Sau, în realitate, nu cumva *el* urma să îi ia locul — în cele din urmă? Când ajungea în acest punct, mintea lui Septimus refuza să meargă mai departe.

Nevoind să fie obligat să-și motiveze prezența acolo, Septimus coborî treptele de piatră sfărâmate din spatele Turnului Vrăjitorilor, ocoli Turnul și traversă curtea pietruită, acum acoperită cu zăpadă, îndreptându-se spre Marele Arc. Într-adevăr, așa cum spusese Marcellus, era o frumoasă zi de

iarnă. Soarele coborât spre asfințit făcea să sclipească firicele de aur din plăcile de lapislazuli în care era îmbrăcat Arcul. Septimus nu avea însă ochi pentru soare și frumusețea Arcului. Trecu pe dedesubt și se trezi pe Calea Vrăjitorilor, care gemea de oameni. Rămase nemișcat un moment și, simțind că îl ia cu frig în aerul înghețat, se înfășură bine în mantia groasă, negru cu auriu. Respiră mirosurile necunoscute, ascultă zgomotele cu care nu era obișnuit și clătină din cap. Tot nu îi venea să creadă: se simțea ametitor de aproape de casă și totuși imposibil de departe — mai precis, la cinci sute de ani depărtare.

Cum stătea în soarele rece de iarnă, o idee îi încolți în minte. Oricum avea câteva ore de libertate, avea vreme să încerce să își pună în aplicare planul. Era un plan disperat, dar poate... cine știe, *poate* va reuși.

27
Hugo Piciorus

Calea Vrăjitorilor nu era podită cu calcar gălbui, ca pe vremea lui Septimus, ci era făcută din pământ bătătorit, peste care acum se așternuse zăpada. Stâlpii de argint pentru torțe, la aprinderea cărora Septimus se uita aproape în fiecare seară de la fereastra camerei lui din Turnul Vrăjitorilor, de-abia acum erau ridicați, în cinstea Jubileului de Argint al Reginei. Clădirile joase de piatră galbenă de pe cele două laturi ale Căii erau deja vechi, dar nu arătau chiar atât de ponosite și erau decorate în fel și chip, lucru pe care Septimus nu îl observase înainte.

Când ajunse în fața Scriptoriului, la Numărul Treisprezece, Septimus se uită curios la vitrină — era aproape goală și

foarte curată — și simți că îl cuprinde dorul după Cărăbuș. Oare ce-ar spune Cărăbuș acum? Cărăbuș avea întotdeauna câte ceva de spus despre orice, dar, dacă ar fi fost în locul lui, se gândea Septimus, până și Cărăbuș ar fi rămas mut.

Septimus încercă să alunge amintirea vremurilor când el și Cărăbuș se distrau pe cinste și să se gândească la locul unde voia să ajungă. Toate clădirile din Castel erau legate printr-un labirint de tuneluri, cunoscute lui Septimus din Timpul lui sub numele de Tunelurile de Gheață. În acest Timp, tunelurile nu erau înghețate, iar Alkimiștii și Vrăjitorii le foloseau ca să circule prin Castel cu treburile lor, fără a fi văzuți sau băgați în seamă. Septimus mergea zilnic printr-un astfel de tunel, între casa lui Marcellus și laboratorul din Marea Cameră. De curând fusese la Palat să ducă Reginei câteva boluri de aur, trimise în dar de Marcellus ca să se scuze pentru o greșeală față de Maiestatea Sa. Cu acest prilej începuse să îi încolțească în minte un plan de evadare. Așa se face că acum se îndrepta spre tunelurile Palatului, doar că mergea pe stradă, nu pe sub pământ, căci nu avea poftă să dea nas în nas cu vreunul dintre scribii curioși ai Alkimistului, sau chiar cu Marcellus.

La capătul Căii Vrăjitorilor, chiar în fața Porții Palatului, Târgul de Iarnă era în toi. Vălătuci de fum se ridicau din zecile de focuri unde se prăjeau castane, se făceau porumb fiert,

supă groasă de iarnă, cârnați la grătar sau cartofi copți în coajă. Septimus își croi drum prin mulțime și mirosurile amestecate. Refuză mai multe oferte de genul „urechi crocante de porc, Ucenicule" sau „plăcintă de răcituri, cine vrea plăcintă de răcituri?", își astupă urechile ca să nu audă vaietele jalnice ale unei flașnete și se desprinse cu greu din mâinile unei ghicitoare deosebit de stăruitoare care îi promitea să-i „dezvăluie adevăratul Destin pentru doar un bănuț, conașule, căci cine știe ce are viața pus deoparte pentru noi?"

„Chiar așa, cine știe ce ne rezervă viața?" își zise Septimus și se smulse din strânsoarea ei.

Ocoli o pereche de gemeni care mergeau pe catalige, se aplecă să treacă pe sub sârma întinsă pentru un dansator și scăpă ca prin urechile acului de o bucată de lemn aruncată de un jucător prea entuziast de la standul „Pocnește Șobolanul!". Se furișă pe lângă două doamne grăsune care aruncau languste și orez într-un cazan cu apă clocotită și, în sfârșit, ieși din mulțime. O luă repede în jos pe Hudiță, o străduță care ducea la Drumul Vaselor, și, nu mult după aceea, suna la ușa casei care, pentru el, aparținea lui Viezur van Klampff.

În timp ce aștepta să i se deschidă, își aduse aminte de dățile când Marcia îl trimitea aici să aducă diferite bucăți din

Capcana pentru Umbre. Dacă închidea ochii, se simțea exact ca atunci și parcă aștepta să audă răcnetele și zeflemelele băieților de pe ponton. Da, nu ar fi crezut vreodată că îi va fi dor să audă „Alo! Băiatu' Omidă!".

Ușa fu deschisă de un băiețel îmbrăcat în uniforma servitorilor. Păru surprins să îl vadă pe Septimus, care sosea de obicei prin tunel, dar zâmbi și îi făcu o plecăciune Ucenicului Alkimist.

— Mă rog ție, intră, Septimus Heap, zise băiatul.

Era pistruiat, avea ochi cenușii, serioși, și un păr blond nisipiu, tuns castron, așa cum purtau toți copiii. Septimus se împotrivise cu încăpățânare să se tundă și își lăsase părul cârlionțat să crească și să se încâlcească.

Băiatul stătea cu ochii ațintiți asupra lui Septimus, așteptând să îl conducă acolo unde dorea să ajungă. Septimus oftă. Acest amănunt nu făcea parte din planul lui. Uitase de micul Hugo Piciorus, care se ținea peste tot după el, ca un cățel — lucru care, bineînțeles, îl scotea din fire. Pentru prima oară după câteva zile, Septimus se văzu obligat să spună ceva. Își drese vocea și zise:

— Mulțumesc foarte mult, Hugo. Acum poți să pleci.

— Mă rog? întrebă Hugo și făcu ochii mari, pe de o parte de uimire fiindcă îl auzea pe Septimus vorbind, pe de alta

fiindcă, deși nu prea înțelesese ce îi spusese, își dădea seama că ar fi trebuit să facă ceva.

Septimus făcu un efort să spună ceva în ceea ce el credea că este Limba Veche.

— Hm. Mă rog ție, Hugo, pleacă.

— Plecăciune?

Septimus nu mai fu nevoit să facă o nouă încercare pentru că de sus se auzi un clopoțel, iar Hugo, după ce se înclină ușor în fața lui Septimus, fugi să răspundă.

Septimus se duse repede în partea din spate a casei și coborî scara scârțâitoare de lemn până în pivniță, de unde pornea tunelul — bine cunoscut lui — care dădea spre aripa de răsărit și Laborator, acolo unde îl condusese Una Brakket. Acum, tunelul era bine măturat și luminat ca ziua cu torțe, dar altminteri arăta neschimbat. Septimus trecu pe lângă ușa Laboratorului, folosit de Marcellus pentru experiențe mai delicate, și o luă pe tunelul lateral pe care mergea în fiecare zi spre atelierul de Alkimie.

Ajunse iute la chepengul cunoscut, dar nu găsi nicio scară. Deschise chepengul și privi în jos. Era o distanță destul de mare. Căută o scară primprejur, dar nici urmă de așa ceva. Nu avea de ales — va trebui să sară. Stătu puțin, încercând să își

dea seama cât va trebui să cadă dacă mai întâi se lăsa în mâini prin chepeng. Apoi își zise că, dacă Simon putuse sări încălțat cu ghete cu patine, atunci putea și el, ba chiar îi va fi mai ușor.

Din tunel răsună zgomot de voci apropiindu-se și Septimus se trase înapoi. Pe dedesubt trecură câțiva servitori de la Palat care sporovăiau. Purtau uniformele de modă veche pe care le văzuse la unele dintre fantomele din Timpul lui. Zărindu-i pe servitori că dau colțul, hotărî că îi va fi mult mai ușor să intre în Palat în mijlocul unei gloate gălăgioase, căci astfel nimeni nu îi va da atenție. Se strecură prin chepeng și, după ce se legănă acolo câteva clipe, atârnat în mâini, înțelese de ce podeaua tunelului părea atât de departe. Chiar era departe, fiindcă nu era acoperită de stratul gros de gheață. Acum însă era prea târziu. Închise ochii, trase aer în piept și își dădu drumul.

— Uuf!

Se izbi atât de tare că i se tăie respirația și, cum stătea întins pe jos, încercând să își revină, văzu deasupra lui fața îngrijorată a lui Hugo, aplecat prin chepeng. Îndată după aceea, Hugo desprinse scara din locul unde era atârnată și o lăsă în jos.

— Este o cădere mare, Ucenicule, spuse Hugo coborând. Mă rog înmiit de iertăciune pentru că am lăsat chepengul deschis. Mă rog ție, dă-mi mâna, mai zise și îl ridică în picioare.

— Unde era scara? întrebă Septimus.

— Mă rog? Te implor, fii cu luare-aminte când purcezi în sus.

Septimus oftă.

— Hugo, zise el. Nu vreau să purced în sus cu luare-aminte. Iar acum, zât.

— Zât?

— Da, zât. Du-te. Valea. Of... Purcezi de-aici!

Hugo făcu o mutră lungă. Știa ce înseamnă să „purcezi de-aici". Așa îi spunea totdeauna fratele lui mai mare. Și cele două surori mai mari. Și, pe deasupra, verii lui care locuiau la colțul străzii.

— Bine, hai, dacă vrei, cedă Septimus, dându-și seama că, dacă Hugo se întorcea, în scurtă vreme vor ști toți că Ucenicul Alkimist a intrat singur în tuneluri; își dădu seama că Marcellus ar deveni bănuitor.

Hugo îl privi întrebător.

— Dacă vrei? făcu el, încercând să imite felul de a vorbi al lui Septimus. Vrei... Eu... vreau!

— Bine, hai atunci, îl îndemnă Septimus, nerăbdător să îi ajungă din urmă pe servitorii ale căror voci de-abia dacă se mai auzeau.

Hugo îl urmă tropăind fericit.

— Zât! făcea el, alergând în urma lui Septimus. Zât, zât, zâât!

Septimus pe jumătate mergea, pe jumătate alerga prin tunelul cu pereți de cărămidă care o lua spre Palat. Micul Hugo fugea cât putea de repede ca să țină pasul cu el, dar, în afară de câte un „zât", nu făcu nicio tentativă să intre în vorbă. Pe măsură ce vocile servitorilor se auzeau mai bine, Septimus încerca să se țină la distanță dar, în același timp, să nu îi piardă din ochi, fiindcă, pe măsură ce se apropiau de Palat, tunelul avea tot mai multe cotituri și ramificații, până când ajunse să semene cu labirintul de galerii dintr-o vizuină de iepure.

După câteva minute, servitorii o luară pe un tunel mai îngust și Septimus ajunse tocmai la timp ca să îi vadă dispărând pe o ușiță roșie. Atunci se întoarse spre Hugo.

— Acum trebuie să te întorci, dar, văzând privirea năucită a băiețelului, adăugă: Mă rog ție, purcezi de aici. Mă rog ție să nu destăinui altora călătoria noastră, pentrù că merg după trebile secrete ale Magistrului.

Hugo lăsă capul într-o parte, ca un papagal care se întreba dacă merita să repete ceea ce tocmai spusese.

— Zât? întrebă el.

— Da, zât. Valea. Hai, *buști!*

De această dată Hugo înțelese că nu mai avea nicio șansă. Luă o figură necăjită și o porni înapoi târându-și picioarele, cu capul plecat. Pe Septimus îl încercă remușcarea. Nimeni nu se arătase câtuși de puțin interesat să stea cu el de când se trezise în această fundătură a Timpului.

— Ei, bine, hai, strigă el.

Hugo se lumină la față.

— Nu zât?

— Nu, oftă Septimus. Nu zât.

Câteva minute mai târziu, Septimus și Hugo se aflau pe coridorul principal spre bucătărie, în mijlocul a ceea ce păreau a fi pregătiri frenetice pentru un banchet. Rămăseseră ca două stânci în mijlocul apei, în timp de șiruri de servitori alunecau în viteză pe lângă ei, ducând vrafuri de farfurii, tăvi cu pocale și găleți pline cu cuțite de aur. Doi servitori fură cât pe ce să se izbească de ei; abia reușeau să care o supieră enormă de argint. După ei veni un roi de fete, fiecare în mână cu două boluri de argint. Din fiecare bol ieșea capul unui pui de rață.

Septimus rămăsese cu gura căscată. Era obișnuit cu liniște și tăcere în Palat. Sperase să se poată furișa nebăgat în seamă până la foișorul unde se afla Camera Reginei. Planul lui era să

intre în Cameră după Regină sau după Prințesă, cât ușa mai era încă deschisă, apoi să se furișeze în Camera Veșmintelor Reginei și să încerce să mai treacă încă o dată prin Oglindă. Știa că e un plan disperat, că nu prea avea sorți de izbândă, dar merita încercat. Însă acum își dădea seama că nu avea nicio șansă, mai ales fiindcă toată lumea se uita la tunica lui neagră, cu desene aurii, de Alkimist.

Hainele lui neobișnuite atrăgeau deja privirile. Servitorii încetineau pasul și se holbau la el. În scurtă vreme, pe coridor era așa o îmbulzeală că un valet nerăbdător, care încerca să iasă dintr-un dulap cu albituri aflat chiar în spatele lui Septimus și Hugo, împinse tare ușa și se izbi de ei. Supărat, valetul îl apucă pe Septimus de guler.

— Ești un Străin aici, zise el bănuitor.

Septimus încercă să scape, dar valetul îl ținea bine. Deodată se auzi vocea subțire a lui Hugo:

— Sire, nu suntem decât niște bieți Mesageri, veniți cu vești grabnice pentru Maestrul Cofetar.

Valetul se uită la figura candidă a lui Hugo și îi dădu drumul lui Septimus.

— Luați-o pe al treilea culoar la stânga și apoi pe al doilea la dreapta. Doamna Amandina poate fi găsită acolo. Pășiți

măsurat, căci nu e nici o oră de când a ars patru duzini de plăcinte.

Valetul le făcu cu ochiul, intră în șuvoiul de servitori și se pierdu în mulțime.

Hugo îl privi pe Septimus, încercând să înțeleagă ce avea de gând. Hugo ținea la Septimus, fiindcă era singura persoană care nu țipa la el și nu îl trimitea de colo-colo, de parcă nu era cu nimic mai presus unui câine.

— Zât? îl întrebă Hugo tocmai când treceau pe lângă ei trei femei grase, ducând în brațe coșuri mari cu chifle.

Septimus clătină din cap și le aruncă o privire cruntă femeilor, care întorseseră capetele după el.

— Nu zât, răspunse el. Am ceva de îndeplinit. Am... o Misie, aici în Palat, zise el în Limba Veche.

Hugo înțelegea ce înseamnă o Misie. Toți cavalerii și pajii aveau câte una, așa că nu vedea de ce nu ar avea și Ucenicul Alkimist. Până acum nu mai auzise de o Misie care să înceapă în Palat, dar la Alkimiști totul era cu putință. Îl luă pe Septimus de mână și îl trase în șuvoiul de servitori. Mergând după mirosul de apă clocotită și zoaie de săpun, Hugo găsi cu ușurință ceea ce căuta: spălătoria.

După ce trecură câteva minute — și doi bănuți de argint își schimbară proprietarul — doi noi servitori din Palat, îmbrăcați în haine curate, ieșiră tiptil din spălătorie. Unul era mic de statură, cu păr blond nisipiu, și mergea în spatele celuilalt, mai înalt, cu păr blond, cârlionțat. Taman când ajunseră la colțul culoarului, o femeie corpolentă, legată cu un șorț pătat, ieși din bucătăria pentru sosuri, în mână cu două căni de aur, bogat împodobite, pline cu sos fierbinte de portocale. Le puse în mână câte una, îi îndemnă să se grăbească și îi împinse alături de un șir lung de băieți, fiecare ținând în mână câte o cană identică.

Hugo și Septimus nu aveau de ales. Sub ochiul de vultur al bucătăresei, urmați de un valet care ducea o pânză albă, apretată, pentru eventualitatea că vreunul dintre băieți stropea ceva cu sos, cei doi o luară în urma celorlalți băieți, urcară scara lungă, răsucită, și ajunseră la Pasajul Central, care era învăluit în penumbră. Pe măsură ce înaintau, se auzea tot mai bine zgomotul de voci, zăngănitul tacâmurilor și clinchetul paharelor: în Sala de Bal începuse banchetul. Dintr-odată năvăli până la ei un zgomot asurzitor: ușile mari fuseseră date în lături și băieții intrară în șir.

Septimus și Hugo intrară în Sala de Bal la urmă de tot și un valet închise ușile după ei. Hugo rămăsese cu gura căscată. Nu mai văzuse niciodată o cameră atât de mare, plină de atâtea persoane care purtau haine atât de bogate și exotice. Era un vacarm asurzitor și, pe deasupra, mâncărurile miroseau atât de îmbietor că pe Hugo îl luă cu amețeală, fiindcă acasă nimeni nu prea se gândea să îi dea de mâncare.

Septimus era mai obișnuit cu asemenea banchete — Marcia era o gazdă deosebit de generoasă — dar rămăsese și el cu gura căscată, deși din cu totul alt motiv. Așezată la masa de onoare, o figură bine cunoscută supraveghea desfășurarea banchetului și, ca întotdeauna, avea întipărită pe față o expresie dezaprobatoare. Era Regina Ethelcrunta.

28

Sub sechestru

Șlepul lui Snorri Snorrelssen era amarat la Docul Negustătorilor din Port. Alice Nettles, Vameș Șef, stătea pe chei și îl privea bănuitoare. Alice era o femeie înaltă, cu tâmplele cărunte și un fel de a se purta foarte autoritar, pe care îl dobândise cu mulți ani în urmă, când fusese Judecătoarea Alice Nettles. Acum purta roba albastră a Vameșilor, cu două fulgere aurite pe mâneci. Oamenii din Port nu prea se puneau cu Alice, sau, mai bine zis, nu mai mult de o dată.

— Aș vrea să vorbesc cu căpitanul, îi spuse Alice lui Snorri.

Nu era cea mai fericită modalitate de a începe o conversație cu Snorri. Fata se uită urât la Alice și nu binevoi să dea niciun răspuns.

— Înțelegi ce spun? o întrebă Alice tăios, fiindcă era convinsă că fata o înțelesese. Vreau să discut cu căpitanul.

— Eu sunt căpitanul, îi spuse Snorri lui Alice. Cu mine să vorbești.

— Tu? făcu Alice luată prin surprindere.

Fata nu putea avea mai mult de paisprezece ani. Era mult prea tânără ca să conducă un șlep de una singură.

— Da, răspunse Snorri sfidătoare. Ce vrei?

Lui Alice îi sări mustarul.

— Vreau să văd Autorizațiile de la Inspectorul Castelului.

Snorri i le întinse, privind-o pe sub sprâncene.

Alice le cercetă și scutură din cap.

— Sunt incomplete.

— Atât mi s-a dat.

— Nu te-ai supus reglementărilor de urgență privind Carantina. Mă văd obligată să îți confisc șlepul.

Snorri se înroși la față de furie.

— Nu... nu ai dreptul să faci așa ceva.

— Ba da, am acest drept.

Alice făcu semn celor doi Vameși care se ținuseră mai deoparte, pentru orice eventualitate. Aceștia scoaseră o rolă de hârtie galbenă și se apucară să o întindă de jur împrejurul lui *Alfrún*.

— Trebuie să părăsești șlepul neîntârziat, zise Alice. Șlepul va fi remorcat în zona de Carantină până la încetarea situației de urgență. Îl poți lua înapoi după ce plătești integral taxele de andocare și de inspecție.

— Nu! zise Snorri. Nu! Nu vă permit!

— Dacă ne dai bătaie de cap vei petrece ceva timp în închisoarea Vămii, o avertiză Alice pe un ton ferm. Ai cinci minute ca să îți strângi lucrurile. Poți să iei și pisica, dacă vrei.

La cinci minute după aceea Snorri rămăsese pe drumuri. De sus, de pe catarg, Stanley și Dawnie o văzură cum pleacă, cocoșată sub greutatea desagii, cu Ullr ținându-se după ea.

— Nu se face, mormăi Stanley. O fată atât de drăguță. Acum ce se va alege de ea?

— Ei, am ajuns târziu, dar cel puțin prindem prânzul, zise Dawnie. Mi-e poftă de ceva din plăcintăria de peste drum.

Stanley nu avea poftă de nimic, dar coborî după Dawnie de pe catarg și o urmă în plăcintărie.

Snorri se îndepărtă, adâncită în gânduri. Nimic nu mersese cum trebuie de când sosise la Castel. Văzuse aproape toate fantomele din Castel, cu excepția celei pe care dorea cu adevărat să o vadă. Fusese izgonită din Castel tocmai înainte de începerea Târgului, iar șlepul fusese cât pe ce să fie scufundat de un dragon care mai și dăduse iama prin proviziile de pește sărat. De-abia scăpase de pacostea aceea că se văzuse alungată pe drumuri. Era atât de amărâtă că la început nici nu o auzi pe Alice Nettles care o striga. Până la urmă o auzi, dar făcu pe surda.

De Alice nu scăpai însă cu una, cu două.

— Stai, nu auzi? Stai o clipă! striga ea, alergând după Snorri. Ești prea tânără ca să umbli singură prin Port, îi zise când o ajunse din urmă.

— Nu sunt singură, o am pe Ullr, bombăni Snorri și se uită la pisica roșcată.

— Portul e un loc primejdios noaptea. O pisică îți poate ține tovărășie, dar nu te poate apăra...

— Ba Ullr poate, îi tăie Snorri vorba.

— Uite, zise Alice, punându-i cu de-a sila o bucată de hârtie în palmă. Asta e adresa mea. Depozitul Numărul Nouă. Ultimul etaj. E destul loc pentru tine și Ullr ca să dormiți confortabil. Vei fi bine-venită. M-aș bucura să accepți.

Snorri șovăia.

— Uneori, îi explică Alice, trebuie să fac lucruri care nu îmi plac. Îmi pare rău de șlepul tău, dar așa e mai bine pentru Port. Nu putem risca să se răspândească Molima și aici. Pe corăbii sunt șobolani, iar șobolanii aduc boli.

— Unii zic, o întrerupse Snorri, că Molima nu e răspândită de șobolani. Spun că e adusă de altă lighioană.

— Oamenii spun multe lucruri, râse Alice. Pretind că, fără știrea lor, lăzi pline cu aur au apărut pe corabie. Că apa din butoaie s-a preschimbat în mod miraculos în coniac în timpul călătoriei. Că se vor întoarce ca să plătească taxele pe mărfuri. Asta nu înseamnă că cele ce spun sunt adevărate.

În ochii albaștri ai lui Snorri Alice citi îndoiala.

— Dar ceea ce ți-am spus eu e adevărat. Sper că vei veni.

Snorri încuviință încet din cap.

— Foarte bine. Depozitul Numărul Nouă. A cincea stradă pe mâna stângă după ce treci de vechiul doc. Ar fi bine să ajungi înainte de lăsatul nopții, fiindcă vechiul doc nu e un loc prea sigur după ce se întunecă. Intri pe ușa albastră din mijlocul ușii mari, verzi, iei o lumânare din vas și traversezi depozitul de jos. În spate e o scară de fier, urci și ajungi la ultimul

etaj. Ușa e întotdeauna deschisă. În dulap ai pâine și brânză, pe masă e o carafă cu vin. A... pe mine mă cheamă Alice.

— Eu sunt Snorri.

— Ne vedem mai târziu, Snorri, zise Alice și plecă spre o bărcuță care o aștepta la piciorul scării din port.

Snorri privi vâslașii care o duseră pe Alice la o corabie mare, ancorată cam la o jumătate de milă în larg. Ullr se frecă de tunica ei și mieună.

— Îți este foame, zise Snorri. Și mie.

Plăcintăria Docherilor era înghesuită între Casa Vămii de pe Docul Negustătorilor și un hambar părăsit. În spatele ferestrelor aburite strălucea o lumină prietenoasă, iar pe ușă ieșea mirosul îmbietor al plăcintelor calde. Nici Snorri și nici Ullr nu putură rezista și se așezară la o coadă de muncitori flămânzi care așteptau să ia masa de seară. Înaintau încet dar, în cele din urmă, veni și rândul lui Snorri.

Din bucătărie ieși un băiat ducând o tavă plină cu plăcinte calde.

— Dați-mi două plăcinte din acestea, zise Snorri arătându-le cu degetul.

Vânzătoarea, o femeie tânără, îi zâmbi:

— Costă patru creițari de argint.

Snorri îi numără patru bănuți.

Maureen — fostă fată în bucătărie, fostă slujnică în Casa Păpușilor și de curând proprietăreasă a Plăcintăriei Docherilor — împachetă plăcintele și mai adăugă și bucăți dintr-o plăcintă fărâmată.

— Pentru pisică, zise.

Snorri luă plăcintele și dădu să plece. Portul nu părea un loc chiar atât de rău, la urma urmei. Tocmai când să iasă, o auzi pe Maureen țipând:

— Șobolani! Repede, Kevin! Kevin! Prinde-i!

Snorri și Ullr se așezară pe parapetul docului ca să mănânce plăcintele. Ullr, căreia i se făcea foarte foame înainte de căderea nopții, mâncă repede fărâmițele date de Maureen și apoi înfulecă și plăcinta cumpărată de Snorri pentru ea. În timp ce se lăsa întunericul și nori negri începură să apară dinspre apus, Snorri și Ullr priviră cum un remorcher o trage pe *Alfrún* afară din doc și apoi spre Docul pentru Carantină, aflat în întinderea mlăștinoasă de pe celălalt mal, la gura Râului. Cu toate că plăcinta fusese fierbinte și gustoasă, cu toate că Alice îi oferise adăpost, Snorri simți cum o cuprinde deznădejdea văzând că *Alfrún* iese din apele Râului, unde era în siguranță, și începe să

se legene încoace și încolo atunci când intră în curentul fluxului. Îi veniră în minte cuvintele mamei ei: „Cum poți fi atât de nesăbuită, Snorri Snorrelssen, și să îți închipui că poți face Negoț singură? De ce crezi că ești deosebită de ceilalți? Nu e o viață potrivită pentru o femeie, ce să mai spun de o fată de paisprezece ani! Tatăl tău — fie ca Thor să îi odihnească sufletul — s-ar fi îngrozit, Snorri. Da, da, s-ar fi *îngrozit*. Bietul de el nici nu a avut habar ce face atunci când ți-a lăsat Scrisorile de Împuternicire. Te rog, promite-mi în numele Freyei că nu vei pleca. Snorri… Snorri, vino înapoi *imediat*!"

Dar Snorri nu promisese și nici nu venise înapoi imediat. Așa se face că acum se găsea rătăcită într-un port străin, iar șlepul cu mărfuri aduse pentru negoț era dus și lăsat să putrezească într-un loc mizerabil, uitat de lume. Oftă și se ridică în picioare.

— *Komme*, Ullr, zise.

Primele picături ale unei ploi reci de toamnă începură să cadă. Dacă ar fi fost atentă ar fi găsit ușor drumul, dar, adâncită în gânduri cum era, se rătăci într-un labirint zăpăcitor de depozite dărăpănate, populat de fantome respingătoare. Snorri nu mai văzuse niciodată fantome care să arate atât de jalnic. Străzile erau pline de bătrâni contrabandiști și tâlhari, bețivi și

pungași care se izbeau unul de altul, înjurau și scuipau, întocmai cum făcuseră când erau în viață. Cea mai mare parte dintre ei nu îi dădură nicio atenție lui Snorri, pentru că erau prea ocupați să se încaiere ca să observe că printre ei se afla o persoană vie sau ca să își dea osteneala să i **se arate**. Cu toate acestea, una sau două dintre fantome, dându-și seama că Snorri le putea vedea, se luară după ea, distrându-se când ea întorcea capul, speriată, să vadă dacă o urmăreau.

Acum ploua cu găleata, ceea ce nu putea decât să îi sporească neliniștea. Se simțea prinsă într-o capcană. Nu avea nici busolă, nici hartă și străzile semănau leit una cu alta: de o parte și de alta, clădiri înalte, întunecate, între care abia dacă se zărea un petic de cer. Ar fi preferat de o mie de ori să fie pe *Alfrún*, în voia valurilor Mării de Miazănoapte, decât printre depozitele care păreau să ascundă amenințări nebănuite. Privea în jur, căutând cu disperare o ușă albastră într-un cadru verde... sau nu cumva era o ușă verde în cadru albastru? Simți că o cuprinde panica. Se opri ca să își facă o idee de locul unde se afla, dar gloata de fantome o înconjură și nu mai putu să vadă în jur. Era încercuită de fețe batjocoritoare cu dinți stricați, nasuri sparte, urechi cât niște foi de varză și ochi orbi.

— Plecați! strigă Snorri și țipătul ei stârni ecouri pe strada pustie și se întoarse la ea.

— Te-ai rătăcit, scumpo? auzi o voce blândă.

Vrând să vadă cine vorbise, Snorri trecu prin cercul de fantome, însoțită de un cor de blesteme și proteste. O femeie tânără, îmbrăcată cu straie în diferite nuanțe de negru, stătea câțiva pași mai încolo, în umbra unei uși. Era o ușă albastră, tăiată în ușa mai mare, verde, a unui depozit. În arcada de cărămidă de deasupra era cioplit numărul 9.

— Nu, nu m-am rătăcit, mulțumesc de întrebare, zise Snorri și se îndreptă bucuroasă spre ușa lui Alice.

Văzând încotro o ia Snorri, femeia făcu un pas înainte și întinse brațul de-a curmezișul ușii, blocând intrarea. Lui Snorri i se strânse inima: în ochii negri ai femeii văzu sclipind fulgere albăstrui și își dădu seama că are de a face cu o Vrăjitoare **întunecată**.

— Nu cred că vrei să intri acolo, zise Vrăjitoarea.

— Ba chiar *vreau*, răspunse Snorri.

Vrăjitoarea **întunecată** zâmbi și clătină din cap, de parcă Snorri nu prinsese înțelesul vorbelor ei.

— Nu, scumpo. *Nu* vrei. Tu vrei să vii cu mine. Nu-i așa?

O scânteie albastră țâșni din ochii Vrăjitoarei și Snorri simți că i se taie picioarele. Chiar așa, ce căuta ea într-un depozit vechi și mucegăit?

— Ei, vezi, așa te vreau. Acum hai cu Linda. Hai.

Linda, Mamă de Probă a Șoborului Vrăjitoarelor din Port, o apucă de mână și Snorri simți degetele puternice strângându-i ca un clește oasele.

— Au, protestă ea, încercând să își tragă mâna, dar strânsoarea era din ce în ce mai puternică; Linda îi freca oasele unul de celălalt. Au, mă *doare*.

— *Nu* se poate. O fată puternică, așa cum ești tu, nu se pune cu o bătrânică, chicoti Linda, știind că Snorri e acum în puterea ei.

Linda ieșise pe stradă pentru Racolajul din Amurg, cum îi spuneau Vrăjitoarele. Avea nevoie de o altă fată în casă după neplăcutul accident cu cazanul Vrăjitoarei Mame, petrecut ceva mai devreme în acea zi. Până la urmă o pescuiseră pe fată și o scoseseră afară, dar era prea târziu. Acum Linda era hotărâtă să aducă acasă o fată care părea suficient de puternică încât să reziste mai mult decât trei, patru luni, cum se întâmplase cu celelalte.

Pe de altă parte, Snorri nu era atât de cooperantă cum se așteptase Linda. Vrăjitoarea trăgea de ea să o îndepărteze de

ușă, dar Snorri se opunea. Linda o strânse de mână aproape să îi rupă oasele. Snorri gemu de durere, dar chiar atunci Linda slăbi strânsoarea și Snorri văzu o licărire de teamă în ochii negri ai Vrăjitoarei. Întoarse capul ca să vadă spre ce se uita Linda și aproape izbucni în râs.

Ullr se preschimba.

Pisica roșcată, slăbănoagă, pe care Linda încercase să o lovească pe furiș cu piciorul, nu mai era slăbănoagă și nici chiar roșcată. Sub ochii Lindei, care nu se îndura să dea drumul prăzii, începu să apară Ullr Noptatica. Culoarea neagră a vârfului cozii se întindea pe corpul pisicii ca umbra unei eclipse care acoperă pământul. Blana lui Ullr devenea scurtă și lucioasă, parcă era linsă. Sub blană jucau mușchii, care se umflau și se lungeau pe măsură ce Ullr creștea, până când deveni o panteră în toată puterea cuvântului.

Linda nu dădu însă drumul mâinii lui Snorri. Se uita ca vrăjită la Ullr și în minte îi încolțea un plan strălucit, după opinia ei. Dacă s-ar întoarce însoțită de un animal negru, atât de mare și puternic, nu ar mai îndrăzni nimeni să îi conteste dreptul la poziția de Mamă a Soborului — nu cu un Animal de Casă precum acesta. Va putea scăpa fără probleme de bătrâna Pamela, ca să nu mai vorbim de celelalte Vrăjitoare

care îi dădeau bătaie de cap și, dacă se gândea bine, chiar și de infirmiera din casa alăturată. Soborul ar putea pune stăpânire pe casa ei. Avea și dreptul, după ce bătrâna dăduse foc podețului. Linda zâmbi. „Va fi o distracție pe cinste."

În acel moment, cu Ullr se petrecu și ultima transformare: ochii ei deveniră noptatici. Linda privi în ochii noptatici ai lui Ullr și simți că inima îi e prinsă în gheare de gheață. Știa că nu se poate pune cu această creatură. Din ochii lui Ullr răzbătea ceva **întunecat** — mult mai **întunecat** decât văzuse Linda vreodată. Dădu drumul mâinii lui Snorri, de parcă o frigea, și se trase înapoi murmurând:

— Pis, pis, pis...

Din gâtul lui Ullr ieși un mârâit gros, amenințător. Buzele se traseră înapoi, dezvelindu-i dinții lungi și ascuțiți. Linda se întoarse pe călcâie și o luă la fugă prin mulțimea de fantome. Nu se opri decât când ajunse la casa Vrăjitoarelor din Port, unde bătu cu pumnii în ușă vreo jumătate de oră înainte ca cineva să se deranjeze să îi deschidă.

Ținându-se de mâna care o durea, Snorri împinse ușa albastră și intră împreună cu Ullr Noptatica în Depozitul Numărul Nouă.

29
Depozitul Numărul Nouă

Noaptea târziu, când Alice Nettles se întoarse, Snorri dormea bușteau. Alice era obosită și îi era frig pentru că își udase hainele întorcându-se pe o mare foarte agitată de la o corabie al cărei căpitan se dovedise de-a dreptul necooperant. Când intră pe ușa albastră, Alice Nettles zâmbea, pentru că alături de ea mergea fantoma lui Alther Mella.

Alther avusese o zi deosebit de grea la Palat. În după-amiaza aceea Marcia se închisese împreună cu Jillie Djinn în Camera Ermetică, după ce îi declarase lui Alther:

— Nu, Alther, nu vreau să văd pe nimeni, nici măcar pe tine. Nu, nu știu când voi ieși de aici. Probabil peste câteva luni. Acum du-te.

Alther bătuse în lung și în lat Palatul în căutarea Jennei și a lui Septimus, dar nici urmă de ei. În schimb, fiecare avea câte o poveste sau o explicație în legătură cu dispariția lor. Alther era de părere că Scuipăfoc era și el amestecat în povestea asta, mai ales că dispăruse și el, dar de ce și cum nu putea să își dea seama. Lui Alther nu îi venea să creadă că biletul găsit de Marcia fusese scris chiar de Septimus. El încă mai spera ca Jenna și Septimus să se fi dus să o vadă pe Mătușa Zelda, deși, pe măsură ce orele treceau și începu să se însereze, își dădu seama că spera în zadar, fiindcă Mătușa Zelda nu l-ar fi lăsat pe niciunul dintre ei să lipsească atâta vreme de acasă.

Cât despre Silas, el se lăsă copleșit de deznădejde. La căderea nopții, Alther recunoscu față de sine însuși că scrisoarea lui Septimus era adevărată. Îi spuse lui Silas că mai avea de „verificat câteva lucruri" și că se va întoarce a doua zi. După plecarea lui, Silas și Maxie rămaseră la ușa Palatului, așteptând posomorâți sosirea lui Gringe.

De fapt, Alther voia să stea de vorbă cu Alice Nettles.

* * *

Așa se face că, în timp ce barcagiii o duceau pe Alice pe marea agitată, spre luminile prietenoase ale Portului, ea zări fantoma lui Alther Mella așteptând răbdătoare, ridicată în picioare pe parapetul portului, la fel cum îl văzuse cu mulți ani în urmă, când era încă Vrăjitor NeObișnuit în viață. În ziua aceea de neuitat, Alice se întorcea de la Picnicul de Iarnă al Tribunalului din Castel. Picnicul se ținea în fiecare an într-un loc secret, dar Alther aflase unde anume — la câteva mile la sud de Port, pe Insula de Nisip, unde vântul bătea fără încetare în orice anotimp — și venise anume ca să îi iasă în întâmpinare. Nici până atunci, nici după aceea, Alice nu se simțise mai fericită ca în clipa când recunoscuse roba purpurie a lui Alther care o aștepta, cu ochii ațintiți spre largul mării. La două săptămâni după aceea Alther murise, împușcat de o Asasină.

Alice luă o lumânare, scăpără amnarul, o aprinse și porni prin depozit, urmată de Alther. Alice cunoștea bine drumul, printre munții de mărfuri rămase acolo de nu se mai știe când și care păreau gata să se prăvale în fiecare clipă. Lumina lumânării trimitea umbre dănțuitoare peste maldărele de cufere vechi, piesele de mobilier, tot felul de obiecte desperecheate, între care chiar și o caleașcă frumos împodobită, cu roți imense, la care erau înhămați doi tigri împăiați. Alther tresări

când văzu tigrii, care îl priveau cu un reproș mut în ochii de sticlă, de parcă el ar fi purtat vina pentru soarta lor.

Depozitul în care locuia Alice, unul dintre multele aflate în partea veche a Portului, era înțesat cu mărfuri rămase de pe corăbii de mult putrezite, aduse în Port de navigatori morți de multă vreme, care ori uitaseră, ori refuzaseră să plătească taxele. Acum era oricum prea târziu, fiindcă mărfurile erau acolo de veacuri, iar dobânda pe taxe depășea de multe ori valoarea obiectelor.

După ce parcurseră un traseu întortocheat printre stivele de mărfuri, Alice și Alther ajunseră la scara din spatele depozitului. Încălțările lui Alice păcăneau pe scara abruptă de fier. Fiecare etaj pe lângă care trecea era plin până la tavan cu obiecte de preț sau felurite vechituri, toate prăfuite și acoperite cu pânze de păianjen.

— Nu înțeleg cum poți locui în dărăpănătura asta, Alice, o tachină Alther. Ai fi putut sta în impozanta vilă a Vameșului Șef, la Docul Numărul Unu.

— Nici eu nu îmi dau seama de ce, răspunse Alice respirând cam greu, căci ajunseseră deja la etajul cinci și mai aveau de urcat. Probabil că din cauza unei fantome bătrâne care nu îmi dă pace.

Alice se opri pe platforma de la etajul șase ca să își tragă sufletul și se sprijini o clipă de o stivă de farfurii chinezești pictate cu sălcii, dar se răzgândi repede și se trase mai departe de ele.

— Păcat că nu veneai la petrecerile Vameșilor, Alther, zise ea pufăind. Am fi scăpat de corvoada asta.

— Da, dar atunci nu ai mai fi în formă atât de bună, răspunse Alther zâmbind. Îți prinde bine exercițiul fizic, Alice.

— Mulțumesc, Alther. Ce să spun, am impresia că primesc mai multe complimente de la tine acum decât când erai... ei, știi tu.

— Când eram în viață. Poți s-o spui pe șleau, Alice. Ce prost am fost. Nu mi-am dat seama ce aveam decât când a fost prea târziu.

Alice Nettles nu răspunse, fiindcă îi era teamă că vocea o va trăda. Se întoarse, urcă în fugă ultimul rând de trepte până la etajul al șaptelea, deschise ușa cuibului ei de vultur și își făcu de lucru aprinzând focul în soba din mijlocul camerei.

După câteva minute, Alther intră și el plutind. Mai fusese aici cu mulți ani în urmă, după ce Mătușa Zelda descoperise niște scrisori ascunse în spatele hornului din Căsuța Păzitoarei. Îi făcuse o vizită surpriză lui Alther, susținând

morțiș că în Depozitul Numărul Nouă se afla *ceva* important, și îl rugase să o ajute să găsească acel lucru. Când Alther o întrebase pe Mătușa Zelda ce era atât de important, ea îi răspunsese că va ști după ce va vedea despre ce e vorba. La insistențele Mătușii Zelda, Alther acceptase de voie, de nevoie să facă o **Cercetare**. Îi trebuiseră trei săptămâni, timp în care devenise alergic la praf, se certase cu Mătușa Zelda și, pe cât își dădea seama, nu găsise nimic important, cu excepția unui cuib de păianjeni tropicali, foarte rari și foarte întărâtați că fuseseră deranjați din ascunzătoarea lor în spatele țevilor de apă caldă. La vremea aceea, Mătușa Zelda încetase să îi mai vorbească. Mai târziu, când se împăcaseră, Mătușa Zelda îi mărturisise ce căuta. Alther avusese intenția să se întoarcă și să continue căutarea, dar, cum i se întâmplase de atâtea ori, nu mai apucase.

Alther considerase toată întâmplarea o mare pierdere de vreme până când aflase că Alice își căuta o locuință în Port, unde el să o poată vizita. Alther nu fusese în prea multe locuri din Port când era în viață, așa că atunci când Depozitul Numărul Nouă fu scos la vânzare, el și Alice se bucurară grozav. Acum Alther putea să o viziteze pe Alice și să se plimbe în voie prin tot depozitul, fără să se teamă că va fi **respins**,

lucru pe care îl ura. Alice cumpără Depozitul Numărul Nouă, cu mărfuri cu tot, și se instală la etajul de sus.

Alice puse lumânarea pe masa de lângă una dintre ferestrele care dădeau spre Port. Alther veni lângă ea și rămaseră tăcuți, ca doi prieteni care nu au nevoie de cuvinte ca să se înțeleagă. Snorri, care dormea într-un colț, se mișcă dar nu se trezi. Alice se uită la fata ghemuită pe un maldăr de covoare persane, învelită într-o blană de lup, și zâmbi. Îi părea bine că Snorri era la adăpost, dar... *ce* era acolo?

Uitând pentru o clipă că Alther e fantomă, Alice îl apucă de braț.

— Alther, șopti ea, cu mâna suspendată în aer. Alther, e ceva acolo. Un animal mare. Vai de mine, ia uită-te.

Doi ochi verzi luceau în lumina lumânării. Erau ațintiți asupra lui Alice și Alther.

— Nu pot să cred, Alice. Ai o panteră în cameră.

— Alther, nu țin pantere aici. De fapt, nu țin nicăieri. Nici măcar nu îmi *plac* panterele. Vai de mine, ia ascultă...

Un mârâit gros răsună în camera de sus a Depozitului Numărul Nouă. Ullr Noptatica se ridică în picioare, cu blana de pe spate zbârlită. Snorri se trezi.

— *Kalmm*, Ullr, murmură ea când văzu siluetele lui Alice și Alther profilate în lumina lunii și își dădu seama că nu era nicio primejdie.

Ullr Noptatica mai scoase un mârâit, doar așa, ca să fie totul limpede, după care se întinse lângă stăpâna ei, puse capul pe labe și îi privi pe Alice Nettles și tovarășul ei pe sub pleoapele lăsate. Snorri întinse brațul pe spatele ei cald și moale și adormi la loc.

— Nu știam că, pe lângă pisică, mai are și o panteră, făcu Alice. Ar fi trebuit să îmi spună. Neguțătorii ăștia... niciodată nu știi la ce să te aștepți de la ei.

Alther îi aruncă o privire afectuoasă. Îi plăcea că Alice, care părea atât de dură, se arăta a fi de fapt cu totul altfel, când ajungeai să o cunoști. Dacă aveai vreun necaz, n-ar fi stat niciodată cu brațele încrucișate.

— Alt copil de suflet, Alice? o întrebă.

— Ei, e o fată al cărei șlep l-am sechestrat în zona de Carantină. Îmi pare rău, dar ce puteam face? Molima se răspândește prin Castel ca fulgerul. Nu putem risca să ajungă aici.

— A, da, era să uit.

Când Alice vorbise despre Castel, Alther reveni la realitate, fără voia lui, e drept, fiindcă ar fi fost fericit să stea toată noaptea alături de Alice, la fereastra dinspre Port.

— Ce s-a întâmplat, Alther? Mi se pare mie că nu vom petrece o seară romantică, stând de vorbă la lumina lunii.

Alther oftă:

— Cât mi-aș fi dorit, dar s-a întâmplat ceva.

Acum fu rândul lui Alice să ofteze.

— Mda, întotdeauna se întâmplă câte ceva, nu crezi?

— Te rog, Alice. S-a întâmplat ceva grav. Am nevoie să mă ajuți.

— Știi că nu trebuie să mă rogi. Ce să fac?

— Trebuie să **cercetez** depozitul de sus până jos. E ceva ascuns aici, ceva care îmi trebuie. Zelda și cu mine am căutat în urmă cu mulți ani dar nu l-am găsit, dar acum, că sunt fantomă, cred că aș putea. Va trebui să **trec prin** tot ce e în depozit, oftă Alther.

Alice se sperie.

— Dar ție *nu* îți place să **treci prin** ceva, Alther. În plus, știi câte lucruri sunt aici. Munți de lucruri bune doar de aruncat și cine mai știe câte altele. Va fi *îngrozitor*. Trebuie că s-a întâmplat ceva cu adevărat grav.

— Da, Alice, ceva foarte grav. Azi de dimineață, Septimus și Jenna... dar *ce* se aude?

Ceva mai în jos pe stradă se auzea un tropăit atât de puternic încât geamurile din depozitul lui Alice zăngăneau. Zgomotul se auzi din ce în ce mai tare, până când deveni un fel de *buf, buf, buf* care zgâlțâia podeaua și mobilele.

— Uneori îmi e teamă pentru tine. Stai într-un cartier atât de primejdios, zise Alther.

— A, nu sunt decât niște cheflii care se întorc la casele lor. Am să le spun să își țină gura.

Alice scoase capul de fereastră și zise:

— Vai de mine. Cel puțin bine că nu e o panteră.

— Ce nu e o panteră? întrebă Alther.

— Un dragon.

— Un dragon nu e o panteră? repetă Alther încet, fără să înțeleagă ce spunea Alice.

— În general, nu. Dragonul e dragon și pantera e panteră. Așa e în firea lucrurilor. Să nu mă întrebi de ce. Mă duc să le dau drumul, până nu sparge ușa.

— Cine? Ce?

— *Dragonul*, Alther. Ți-am spus, la ușă e un dragon.

30
OILE SACRE

—*Gata, gata, vin!* țipă Alice. Ușa mare a depozitului se zdruncina sub forța loviturilor. Sub ochii lui Alther, care stătea deoparte, neputincios, deși ar fi vrut foarte mult să o ajute, Alice trase în lături cele două bare mari de fier și împinse cu toată puterea uriașa ușă verde a depozitului pe șinele ruginite. Ușa se mișca încet, dar, împinsă și de Jenna și Nicko de pe partea din afară, alunecă scârțâind și

gemând pe șine până când se făcu destul loc încât să poată trece un dragon de aproape cinci metri.

Scuipăfoc intră în galop.

— Atenție! strigă Alice.

Prea târziu. Un maldăr de cutii pe care era scris *fragil* se prăvăli pe podea în zgomot de cioburi sparte. Lui Scuipăfoc puțin îi păsă. Se așeză și se uită în jur cu speranță în ochi, de parcă aștepta să îi aducă cineva cina. De fapt, cam așa și era, fiindcă Scuipăfoc își petrecea cea mai mare parte a timpului așteptând cina, micul dejun, gustarea de dimineață, masa de prânz sau gustarea de după-amiază. Nu îl interesa cum se numește atât timp cât era de mâncare.

— Jenna! exclamă Alther bucuros. Ce cauți aici?

Fantoma le adresă un zâmbet larg lui Nicko și Jennei care tocmai intrau, palizi și obosiți.

— A, uite-l și pe meșterul marangoz. Salutare, băiete.

Nicko îi zâmbi scurt, dar se vedea că nu e în apele lui. Alther se uită afară, pe strada întunecată, prin ploaie, și întrebă cu speranță în glas:

— Septimus e cu voi?

— Nu, răspunse Jenna scurt, cum nu îi stătea în fire.

— Păreți morți de oboseală, zise Alice. Haideți sus să vă încălziți.

Scuipăfoc pocni tare din coadă.

— Fii cuminte, Scuipăfoc, zise Jenna obosită, bătându-l pe ceafă. Du-te și culcă-te. Hai, culcă-te. Dormi.

Scuipăfoc nu voia să doarmă. Voia mâncare. Trase aer pe nas. Nu prea mirosea îmbietor — doar a praf, cârpe mucezite, lemn mâncat de carii, fiare ruginite, oase de oaie... mmm, *oase de oaie*.

Scuipăfoc împinse cu botul o stivă mare de cutii de lemn, frumos aranjate una peste alta, până la o înălțime de vreo șase metri. Cutiile începură să se legene amenințător.

— Feriți! strigă Alice.

Îi împinse pe Jenna și Nicko afară, pe stradă, apoi ieși după ei, urmată de Alther, care nu voia ca o grămadă de oi moarte să **treacă prin** el. Piramida de cutii se prăvăli, cutiile se izbiră de Scuipăfoc și se împrăștiară în jurul lui.

Când Alice, Alther, Jenna și Nicko îndrăzniră să se uite înăuntru, dragonul era aproape îngropat în cutii. Ridică botul, se scutură de praf și de așchiile căzute pe el și se apucă să roadă prima cutie. Din cutie căzură pe jos o grămadă de oase îngălbenite și ceva ce semăna cu o piele veche de oaie.

— Pfui! făcu Jenna, care în ultima vreme avea o aversiune față de oase — și pe bună dreptate. Ce a găsit acolo?

— Oi, zise Alice, ridicând glasul ca să fie auzită peste ronțăitul lui Scuipăfoc. Sunt oase de oaie. Mănâncă una din Turma din Sarn.

Alice, Jenna și Nicko intrară tiptil înăuntru și se strecurară printre cutii. Pe una dintre ele, rămasă întreagă, scria cu litere de modă veche, decolorate de vreme: TURMA SACRĂ DIN SARN. CUTIA VII DIN XXI. URGENT. A SE LIVRA IMEDIAT. Literele erau aproape acoperite de două cuvinte ștampilate deasupra cu cerneală roșie, rezistentă la intemperii: TAXE NEPLĂTITE.

— Scuipăfoc! țipă Jenna. Nu e voie! Dă-mi-l imediat! *Imediat!*

Scuipăfoc trase cu coada ochiului la Jenna și continuă să roadă la oaia numărul VII. Era mâncarea *lui* și nu avea de gând să o cedeze nimănui, nici măcar **Locum Stăpânului**. Dacă îi era foame, nu avea decât să își găsească singură ceva de mâncare.

— Nu e nimic, zise Alice, gâfâind fiindcă împinsese ușa la loc, ajutată de Nicko.

Depozitul se cufundă în întuneric.

— Dar sunt oi *sacre*, zise Jenna.

Scuipăfoc sparse încă un os în dinți și îl înghiți cu zgomot.

— Tare mă îndoiesc, râse Alice. Cred că sunt o parte din afacerea dubioasă cu Oasele sacre, clasată de Biroul de Vamă acum vreo sută de ani. Nu merită să îți bați capul. Cred că și-au găsit cea mai potrivită întrebuințare. Oricum, nu folosesc nimănui. Am auzit că le-a cumpărat un țăran de la munte, crezând că sunt oi vii. Când a venit să le ridice și a descoperit că a cumpărat zeci de cutii pline de oase, a refuzat să plătească taxele și l-a aruncat pe vameșul de serviciu în apă. A petrecut treizeci de zile la închisoarea Vămii.

După ce îi repetă de nu știu câte ori lui Scuipăfoc să se poarte frumos și să se culce când termină oasele, Jenna și Nicko îl lăsară să dea de capăt Turmei Sacre din Sarn, iar ei urcară la ultimul etaj împreună cu Alice.

Ullr Noptatica mârâi atunci când intrară Jenna și Nicko.

— Vai! făcu Nicko.

Când văzuse ochii verzi ai panterei sclipind în lumina lumânării, Jenna îl înșfăcase de braț și îl strânsese tare. „Ce ciudat, Jenna nu se sperie așa, cu una, cu două", se gândi Nicko.

Trezită de mârâitul lui Ullr, Snorri se ridică în capul oaselor. Deși nu se trezise bine, făcu ochii mari când îi văzu pe cei doi nou-veniți.

— *Kalmm*, Ullr, zise ea.

— Snorri? întrebă Jenna, căci recunoscuse părul blond cânepiu în întuneric.

— Jenna? Chiar tu ești?

Snorri ieși de sub blana de lup și, cu Ullr Noptatica lipită de piciorul ei, veni în întâmpinarea Jennei.

— Salut, Snorri, se auzi și vocea lui Nicko.

— Nicko? Nu... nu știam că vii și tu în Port, zise ea cu vocea cântată care îi plăcea atât de mult lui Nicko.

— Nici noi nu știam, zise Nicko întristat. Dragonul ăsta prost s-a învârtit ore în șir deasupra Portului. Credeam că nu mai are de gând să coboare pe pământ. Am înghețat zburând prin aer.

— Mai bine e în barcă, zise Snorri zâmbind.

— Și mie îmi place mai mult, zise Nicko. Într-o barcă e oricând mai bine, chiar dacă e o bărcuță cu zbaturi. L-am văzut pe Băiatul Lup într-una. Se îndrepta spre Pădure. Aș da oricând un dragon pe o bărcuță, fie ea și roz.

— Eu cred că Băiatul Lup se înșeală crezând că Septimus s-a rătăcit în Pădure, zise Jenna.

Nicko încuviință din cap.

— Oricum, e bine că cercetează și Pădurea, mai ales că nu mai avea de gând să se urce niciodată pe Scuipăfoc.

— A ajuns cu bine în Pădure? o întrebă Jenna pe Snorri.

— Da, zise aceasta. A fluierat și un băiat i-a ieșit în întâmpinare.

— Trebuie că era Sam, zise Nicko. Cred că era la pescuit.

— Sam? repetă Snorri.

— Da, Sam. Este...

— Fratele tău! zise Snorri și izbucni în râs.

— De unde știi? întrebă Nicko nedumerit.

— Așa sunt toți, răspunse Snorri tot râzând.

Alice se întoarse cu câteva pături care atârnau afară dintr-un cufăr mare purtând următoarea inscripție: PRODUCTE DE PERÚ. TAXE NEPLĂTITE. CONFISCAT.

— Jenna, Nicko, înveliți-vă și încălziți-vă. Tremurați ca frunza în vânt.

Păturile miroseau tare a capră, mai ales după ce se umeziră de la hainele Jennei și ale lui Nicko. Cu hainele aburind, așezați lângă focul în care Alice aruncase câțiva bușteni, aceștia așteptau să se usuce. Cât ei se încălzeau, Alice puse o oală cu apă la fiert, amestecă bucăți de portocală, scorțișoară pisată, cuișoare și miere în altă oală și vărsă deasupra apa clocotită. Mirosul plăcut de mirodenii și portocală se răspândi în aer.

— Cred că vă este foame, zise Alice.

Nicko dădu din cap că da. Pe măsură ce se încălzea și uita de orele petrecute în spinarea lui Scuipăfoc, învârtindu-se prin ploaie pe deasupra Portului, își dădea seama că îi e o foame de lup. Alice dispăru în întuneric, la un capătul al spațiului căruia îi spunea „casa mea" și se întoarse cu o tavă plină: un chec uriaș cu fructe, o pâine de Port, la fel de mare, cârnați de Port cu mirodenii și o jumătate de plăcintă cu mere și scorțișoară.

— Acum toată lumea la masă. Și tu, Snorri, adăugă ea, văzând că Snorri stătea mai la o parte, nesigură.

Snorri se așeză și ea la masă, lângă Alther. Îi zâmbi și îi spuse:

— Cred că te-am mai văzut la Castel, zise ea.

— Ești Văzătoare de Spirite? o întrebă Alther.

Snorri roși.

— Nu întotdeauna îmi doresc, dar așa este, răspunse ea. Așa era și bunica mea.

— Și mama ta? întrebă Alther.

Snorri clătină din cap. Nu semăna cu mama ei. Nu, în niciun caz.

După ce dispăru cea mai mare parte din checul cu fructe, pâine, cârnați și plăcinta cu mere, Alice mai făcu două carafe de oranjadă cu mirodenii și o întrebă blând pe Jenna:

— Aí vrea să ne povestești ce s-a întâmplat astăzi? Alther și cu mine... am vrea foarte mult să știm.

Alther zâmbi. Îi plăcea foarte mult cum sună „Alther și cu mine" și îi plăcea și că Alice considera că grijile lui sunt și ale ei. În acea clipă s-ar fi simțit pe deplin mulțumit dacă nu ar fi fost nefericita dispariție a lui Septimus.

Jenna încuviință din cap. De fapt, era și pentru ea o ușurare să le povestească. Trase aer în piept și începu să povestească ce se întâmplase din seara trecută, când Regina Ethelcrunta **apăruse** în dormitorul ei. Alice și Alther ascultau concentrați, iar când le spuse de Septimus și Oglindă, Alther deveni aproape transparent de îngrijorare.

Apoi veni rândul lui Alther să aducă veștile rele. Când auzi ce găsise Marcia în *Eu, Marcellus*, Jenna suspină și își ascunse fața în palme. Septimus dispăruse pentru totdeauna, și vina era doar *a ei*.

Nicko o luă pe după umeri.

— Nu te învinui singură, Jen.

Dar Jenna clătină din cap. Ba da, se învinuia.

— Eu cred..., zise Alther pe neașteptate.

Toate privirile se îndreptară spre el. Roba lui purpurie devenise uimitor de materială în lumina lumânării, căci Alther întrezărise o rază de speranță.

— Cred că ar fi... o cale să îl găsim. Nu e ușor, bineînțeles, dar...

Așa se face că, la ultimul etaj al Depozitului Numărul Nouă, o Creatură Noptatică și patru ființe umane vii, așezate lângă foc, ascultau o fantomă care le explica în ce fel ar putea, cu ceva *noroc*, să îl salveze pe Septimus.

La parter, în același Depozit Numărul Nouă, Turma Sacră din Sarn dispărea încet, roasă, ronțăită și înfulecată, până când nu mai rămaseră decât niște cutii goale și o duhoare de piei de oaie.

Nu foarte departe de Depozitul Numărul Nouă, o Gondolă Regală înainta prin Mlaștinile Ierboase, plutind pe apele revărsate cu cinci sute de ani în urmă. Gondola se opri lângă un ponton distrus de multă vreme și rămase acolo, legănându-se ușor, scânteind în lumina lunii, în timp ce stăpâna coborî pe mal și, cu o expresie dezaprobatoare pe față, păși cu grijă pe cărarea noroioasă care ducea la o căsuță acoperită cu stuf.

Regina Ethelcrunta **trecu prin** ușă, iar stăpâna căsuței — o femeie cu figură prietenoasă, îmbrăcată într-un cort făcut din petice — care stătea așezată lângă foc, ridică ochii, intrigată de **Undele** pe care le simți traversând camera. Se înfioră atunci când Regina Ethelcrunta trecu pe lângă ea, făcând să tremure

flacăra lumânărilor. Mătușa Zelda se ridică în picioare și, cu ochii ei albaștri de Vrăjitoare pe jumătate închiși, cercetă încăperea tihnită, care însă încetase să mai fie astfel. Oricât privi ea, nu putu totuși să vadă fantoma Ethelcruntei, care umbla de colo-colo, căutând-o pe Jenna.

Mătușa Zelda se sperie. Vedea o **Undă** trecând peste rafturile de cărți și sticlele cu poțiuni, pe care Ethelcrunta le cerceta sperând să dea peste vreo ușă secretă; nu găsi însă decât un dulap în care se afla o damigeană uriașă. Când Ethelcrunta urcă scara spre mansardă, cu nasul ascuțit în vânt, Mătușa Zelda o urmă, fără să știe nici ea de ce.

Convinsă că Jenna era acolo, Ethelcrunta cotrobăi prin toate colțurile mansardei, **suflă** cuverturile jos de pe paturi, crezând că va da de Jenna, dar nu găsi nimic. Apoi își băgă nasul ascuțit sub paturi — nici aici nu găsi nimic — căută în dulapul Mătușii Zelda, care era plin de rochii peticite — dar fără rezultat.

Mătușa Zelda era turbată de furie. Își dăduse în cele din urmă seama că un Spirit NeLiniștit intrase în căsuța ei. Alergă jos ca să ia **Farmecul de Alungare,** iar în acest timp Ethelcrunta rămase singură, să își vâre nasul prin toate cotloanele. Așa dădu peste un obiect pe care Mătușa Zelda

promisese că îl va păstra cu grijă: pistolul de argint al Jennei. Cu un mare efort de voință, Regina Ethelcrunta ridică pistolul, în timp ce jos, la parter, Mătușa Zelda începuse să recite **Farmecul de Alungare**. Regina Ethelcrunta fu luată de o pală de vânt mirosind a mucegai (Farmecul era vechi și fusese ținut într-un dulap, la umezeală), **alungată** din căsuță și aruncată în mâlul Șanțului de Apărare. Ethelcrunta se ridică cu greutate și, ținând strâns pistolul, se urcă pe Gondola Regală.

În cabina ei, departe de ochii iscoditori ai Mătușii Zelda, Ethelcrunta examină minuțios pistolul. Scoase glonțul micuț de argint pe care îl luase din camera Jennei. Apoi, ținând glonțul în mâna ei din ce în ce mai materială, Ethelcrunta îl privi atent și zâmbi răutăcios. Pe glonț erau scrijelite literele P.I. — adică Prințesa Infantă; glonțul fusese **destinat** Jennei, când era bebeluș. Ce noroc avusese, se gândea Ethelcrunta, că dăduse peste fantoma spioanei care îi trădase pe alde Heap acum mulți ani. Dacă Spiritul NeLiniștit al Lindei Lane nu ar fi ieșit târâș din Râu și nu s-ar fi urcat pe Gondola Regală, Ethelcrunta nu ar fi avut habar ce putere are un glonț **destinat**. Avusese noroc și când găsise pistolul potrivit. Tot ce îi lipsea era Prințesa în care să tragă.

Fantomatica Gondolă Regală se îndepărtă de Căsuța Păzitoarei, lăsând-o în urmă pe Mătușa Zelda, tulburată la culme. Legănată de valurile unei furtuni de demult, Regina Ethelcrunta se întinse pe perne și închise ochii, visând la ziua când Prințesa nu va mai fi, iar Castelul va reveni Reginei de drept — Ethelcrunta cea Eternă.

31
Comoara lui Drago

Lumina slabă a dimineții reci de toamnă încerca să pătrundă prin ferestruicile înalte din spatele Depozitului Numărul Nouă. Ferestrele erau făcute din sticlă groasă, verde, și erau acoperite de un strat gros de murdărie, dar pe ici, pe colo, lumina răzbătea înăuntru — raze lungi de soare, în care înotau roiuri de firicele de praf.

— Unde ziceai că e oglinda aceea blestemată,

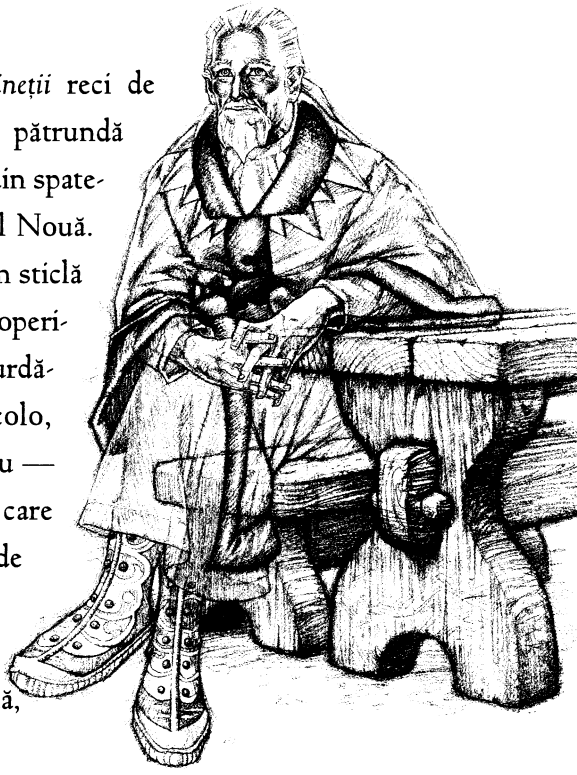

Alther? întrebă Alice supărată, zbătându-se să iasă de sub un elefant împăiat.

Alther stătea pe un cufăr de abanos, legat cu benzi late de fier, prinse cu un lacăt imens. Ștampila roșie TAXE NEPLĂTITE. CONFISCAT era aplicată de nenumărate ori, de parcă vameșul se enervase și își vărsase năduful pe cufăr.

Alther nu prea arăta bine. Se simțea de parcă înghițise o găleată de praf peste care turnase zeama clisoasă dintr-o traistă de morcovi putreziți. De o oră încoace **trecuse prin** grămada de vechituri cea mai plină de praf și mucegai prin care avusese ghinionul să **treacă** vreodată. Erau atâtea obiecte mari depozitate în saci legați la gură ori în cufere sigilate, sau înghesuite în spatele altor maldăre de obiecte stivuite până în tavan, că singura cale de a verifica era să **treacă prin** ele. Până acum nu găsise nimic și verificase poate doar o miime din vechiturile îngrămădite în depozit. Alther nu mai era în stare nici măcar să gândească limpede, căci sforăiturile și vânturile puturoase care veneau dinspre Scuipăfoc îi încurcau gândurile, și așa destul de încâlcite.

— E o Oglindă vrăjită, Alice, nu o oglindă oarecare, o corectă el iritat. Iar dacă aș ști unde se află, crezi că aș sta aici, doar pentru plăcerea senzației de a fi fost călcat în picioare de o turmă de Forycși?

— Termină, Alther, se răsti Alice la el. Nu există Forycși.

— Chiar ești sigură, Alice? Pun pariu că ai o grămadă, depozitați pe undeva, pe aici, se încăpățână Alther.

— Când eram mică, eu credeam că există Forycși, se băgă Jenna în vorbă, sperând să mai destindă atmosfera. După ce mă culcam, Nicko îmi spunea tot felul de povești înspăimântătoare cu ei — erau cu toții pe jumătate descompuși, lipicioși, cu fețe diforme, acoperite de negi, și labele picioarelor uriașe, cu gheare încovoiate; alergau neîncetat prin lume, zdrobind totul în calea lor. Îmi aduc aminte că trebuia să mă uit ore în șir la corăbiile de pe Râu ca să uit de ei.

— Nicko, cum puteai să îi spui astfel de povești surioarei tale? îl luă Alther la rost.

— Ei, dar Jen nu se speria, nu-i așa, Jen? Ba chiar spuneai că ai vrea să fii un Foryx.

Jenna îi dădu un brânci.

— Doar ca să te vânez pe tine, băiat rău ce ești, răspunse ea râzând.

Snorri se uita la ei, oleacă invidioasă. Ce n-ar fi dat să aibă și ea un frate precum Nicko. Dacă ar fi avut, nu ar fi plecat niciodată de acasă și nu ar fi nimerit în lumea asta smintită.

Alice se urcă pe un maldăr de saci în care se aflau șaptezeci și opt de perechi de pantofi de păcăleală, cu vârful spre spate.

Piciorul i se afundă într-unul din saci și în aer se ridică un nor de excremente de la gândacii-de-piele. Alice fu cuprinsă de un acces de tuse și se prăbuși pe cufăr, alături de Alther.

— Alther, chiar ești sigur (tuset) că această Oglindă (tuset) se află (tusete repetate) aici?

Alther se simțea prea plin de praf ca să răspundă. O rază de lumină cădea pe el și Jenna văzu că era plin de milioane de particule luminoase. Praful adunat înăuntrul lui era atât de gros că Alther părea aproape material și neobișnuit de murdar.

— Dar crezi că *ar putea fi* aici, nu-i așa, Unchiule Alther? zise Jenna ca să îl mai consoleze și se așeză lângă el.

Alther îi zâmbi. Îi plăcea că îi spune Unchiul Alther. Îi amintea de vremurile fericite când Jenna copilărise la familia Heap — în harababura din camera care constituia locuința lor din Hardughie.

— Da, Prințesă, sunt aproape sigur că e aici.

— Nu am putea-o întreba pe Mătușa Zelda? sugeră Nicko.

— Mătușa Zelda nu avea habar unde se află, zise Alther morocănos, amintindu-și de orele petrecute cu Vrăjitoarea Albă în Depozitul Numărul Nouă, ore care îi puseseră răbdarea la grea încercare. Stătea în mijlocul depozitului și flutura din brațe cam așa — Alther imită o moară de vânt pe

furtună — și țipa: „Acolo, *acolo*, Alther! Of, ce minte ai, am zis *acolo*!"

Jenna și Nicko pufniră în râs; Alther o imitase la perfecție.

— Dar sunt *sigur* că Oglinda e aici. Așa a spus Marcellus însuși. La o sută șaizeci și nouă de zile după ce a reușit ceea ce el numește Adevărata Oglindă a Timpului, despre care a făcut mare caz, i-a construit porți de aur și câte și mai câte, în acea zi a mai făcut două Oglinzi ale Timpului. De data asta erau pereche și de dimensiuni mai mici, ca să fie portabile. Pe cât se pare, funcționau foarte bine. Pe acestea le caut eu. Cred că una dintre ele se află aici.

— Phii..., fluieră Nicko și făcu ochii roată, de parcă se aștepta să și vadă o Oglindă a Timpului apărând dintre vechituri. Câte a făcut?

— Ești sigur, Alther? făcu Alice sceptică, așa cum îi era felul.

Particulele de praf dinăuntrul lui Alther începură să se mai așeze și fantoma se simțea mai bine.

— Da, spuse el mai hotărât acum. Am citit în scrisorile Brodei Pye și cred că este adevărat, cu toate că Marcia zice că sunt baliverne.

— Sep mi-a vorbit odată despre Broda, zise Jenna. A fost Păzitoare, nu? Of, îmi e atât de dor de Sep... îmi povestea tot felul de nimicuri... iar eu îl dojeneam că turuie ca un papagal... cât de rău îmi pare acum. Nici nu știți, adăugă ea, își trase nasul și își șterse ochii. E din cauza prafului, mormăi ea; nu voia să audă vreo vorbă de consolare, fiindcă știa că ar fi izbucnit în plâns de-a binelea.

— Mda. Cred că Septimus era interesat de **Leacurile** lui Marcellus, zise Alther. Chiar avea talent. Marcia era foarte îngrijorată. I se făcea inima cât un purice ori de câte ori Septimus se apropia de secția **sigilată** din Bibliotecă. Mă întreb de unde știa despre Broda?

— I-a spus Mătușa Zelda.

— Nu mai spune. Vasăzică așa... I-a spus și despre teancul de scrisori pe care le-a găsit în spatele căminului când a făcut tunelul pentru Berta?

Jenna clătină din cap. Cu siguranță că, dacă ar fi știut, Septimus i-ar fi spus și ei.

— Erau scrisorile lui Marcellus Pye către soția lui, Broda.

— Dar Păzitoarelor nu le e îngăduit să se căsătorească, zise Jenna.

— Într-adevăr, și pe bună dreptate.

— Cum adică, Unchiule Alther?

— Pentru că Broda i-a spus lui Marcellus toate tainele Păzitoarelor. Iar atunci când Marcellus s-a aflat la ananghie l-a lăsat să intre pe Calea Reginei ca să ajungă mai repede în Port. A adus tot felul de substanțe **alkimice întunecate** pe acolo. Chiar și acum mai sunt resturi de **Magie Întunecată** pe Calea Reginei. Să fii întotdeauna cu grijă când mergi pe acolo, Prințesă.

Jenna dădu din cap. Nu se mira deloc. Întotdeauna îi era puțin teamă când venea pe Calea Reginei.

— Prin urmare, Marcellus i-a spus Brodei că a pus Oglinda în depozit? întrebă Nicko.

— Nu. În scrisoare spune că i-a fost furată. Se pare că a luat-o cu el pe Calea Reginei, a transportat-o până în Port în spatele unor catâri încăpățânați și în cele din urmă a urcat-o pe o corabie. Voia să o trimită unui mic grup de Alkimiști din Ținuturile Nopților Lungi, numai că a fost tras pe sfoară de căpitanul vasului. De îndată ce Marcellus a plecat, căpitanul a vândut Oglinda unui anume Drago Mills — un negustor din Port, care avea obiceiul să cumpere o încărcătură întreagă de vechituri și diverse fleacuri, fără să îi pese de unde venea. La câteva luni după aceea, Drago s-a certat cu Vameșul Șef din

cauza unei taxe neînsemnate pentru o altă încărcătură, rămasă neplătită, așa că întreg depozitul i-a fost pus sub sechestru. Nimeni, nici măcar Marcellus, nu a putut intra în depozit fără încuviințarea Vameșului Șef, despre care Marcellus spunea că este un Burduf Plin cu Răutate, iar Burduful nu și-a dat niciodată încuviințarea.

— Prin urmare, ăsta e depozitul lui Drago Mills?

— Întocmai, Nicko. Depozitul Numărul Nouă. Bineînțeles, alte și alte mărfuri sau vechituri s-au adăugat cu vremea, dar la început a fost comoara lui Drago. Pe aici, pe undeva, prin harababura asta, se află o Oglindă care ar trebui să te transporte prin Timp — la o sută șaizeci și nouă de zile după sosirea lui Septimus.

Se lăsă tăcerea. Nicko, Jenna și Snorri cugetau la cele aflate.

— Trebuie să o găsim, zise Jenna. Înseamnă că e pe aici. Hai, Unchiule Alther.

Alther gemu.

— Fii și tu mai îngăduitoare cu o bătrână fantomă, Prințesă. Încă mai simt tot praful acela pe dinăuntru. Mai lasă-mă câteva minute și mă apuc din nou de treabă. Aha... dragonul tău se mișcă... Cred că ai face bine să iei o lopată din grămada aceea de unelte de grădinărit.

În aer se răspândi un miros înțepător.

— Oof, Scuipăfoc! protestă Jenna.

Zece minute mai târziu, în fața Depozitului Numărul Nouă aburea o grămadă mare de balegă de dragon, iar dragonul însuși înfuleca un butoiaș de cârnați cumpărați de Jenna de la un căruțaș aflat în drum spre târg. Scuipăfoc înghiți și ultimul cârnat, sorbi o găleată de apă adusă de Nicko și tuși, trimițând o pleașcă de scuipat de dragon drept pe o grămadă de sfeșnice fantezíste care imitau alama; vopseaua se dizolvă instantaneu.

Scuipăfoc era mulțumit: stomacul pentru foc era plin de oase, stomacul pentru mâncare era plin de cârnați. Acum trebuia să termine **Căutarea**. Cu un aer hotărât, pocni din coadă, ridicând un nor de praf, închise ochii și **căută** calea spre **Stăpân**.

Încă de când începuse **Căutarea**, Scuipăfoc se simțise atras spre Port și, cu excepția vizitei pe șlepul lui Snorri, în căutarea micului dejun, nu se abătuse de la țelul lui. Se învârtise ore în șir deasupra Portului, **căutând**, până când, în cele din urmă, simțise ceva. Aterizase la vechiul doc și urmase slabele semnale ale **Căutării** până la marea ușă a Depozitului Numărul Nouă. Acum, cu burta plină, Scuipăfoc gândea mai limpede și **Căutarea** era mai puternică, mult mai puternică.

Deodată, dragonul pufni, se ridică pe picioarele din spate și năvăli în depozit, călcând în picioare și aruncând în aer toate obiectele care făcuseră mândria și bucuria lui Drago Mills. Jenna, Nicko, Snorri și Alice îl văzură venind, dar bietul Alther, palid și plin de praf, nu avu nici cea mai vagă bănuială de ceea ce îl aștepta. Cât ai clipi, fu aruncat în aer, dragonul pornit în misiune **trecu prin** el și apoi Alther căzu la pământ, unde rămase neputincios. De când era el fantomă nu se mai simțise atât de rău.

Lăsându-l pe Alther să zacă pe jos, plin de praf și călcat în picioare, Scuipăfoc rupse cu ghearele lui ascuțite cufărul de abanos pe care stătuse fantoma. Sfâșie benzile de fier, sparse lacătul uriaș și săltă în sus capacul.

Înăuntrul cufărului, așezată între valuri de catifea, se afla o Oglindă.

32
Apa întunecată

În *Depozitul Numărul Nouă* se lăsă liniștea. Până și Scuipăfoc se opri din fornăit și rămase nemișcat, ceea ce era cu totul neobișnuit la el. Se adunară cu toții în jurul cufărului negru, aruncară o privire tematoare înăuntru și se înfiorară. Semăna izbitor de tare cu un sicriu. Înăuntru zăcea Oglinda, ca trupul unui mort; fusese ferită de lume, timp de cinci sute de ani, de valuri de catifea roșie, mulată perfect după fiecare adâncitură și

încreștitură a ramei aurite. În tăcere, patru oameni, o fantomă, un dragon și o pisică roșcată, slăbănoagă, se uitau în adâncul cufărului, încercând să distingă ceva în apa întunecată a Oglinzii, peste care plutea o ceață alburie, asemănătoare cu ceața care atârnă deasupra apelor stătătoare în diminețile de toamnă.

Oglinda exercita un fel de fascinație oribilă. Scuipăfoc rămase cu ochii în adâncul ei; coada i se mișca încet la dreapta și la stânga, asemenea unui ștergător de parbriz, măturând cioburile unei duzini de pitici de grădină și vreo sută de pfunzi de fructe de ceară zdrobite. Nicko ar fi vrut să sară înăuntru ca să vadă cât de adâncă era, iar Snorri se întreba dacă ar fi putut să o **vadă** pe mătușa ei, Ellis. Alice voia să vadă exact ce cumpărase cu toptanul, odată cu Depozitul Numărul Nouă, fiindcă Oglinda îi aparținea acum și se simțea răspunzătoare.

Alther privea fascinat obiectul despre care citise în scrisorile lui Marcellus Pye, trimise soției lui cu atâta amar de vreme în urmă. Oglinda arăta întocmai cum și-o închipuise. Privind în adâncul ei i se năzărea că se uită într-un abis fără fund, un abis în care i-ar fi plăcut să se piardă pe veci. „Încetează, bătrân neghiob ce ești", se mustră el singur. Îi era însă destul de greu să se smulgă din visare.

— Cum de nu ți-ai dat seama că stăteai tocmai pe Oglindă? întrebă Alice.

— Nu e chiar atât de greu de înțeles, răspunse Alther înțepat. Cufărul este căptușit cu plăci de aur. Prin aur e greu să simți ceva. Nici nu e de mirare că Marcellus se plângea Brodei că e atât de greu cufărul. Nici nu putea fi altcumva.

Jenna se uita fix la Oglindă și încerca să își facă curaj. Dacă lucrurile stăteau așa cum spunea Alther, atunci Oglinda era calea spre Septimus. Acum avea prilejul să răscumpere tot răul pe care i-l făcuse. Trebuia doar să sară în Oglindă și să dea de el, unde s-ar afla. Da, nu avea de ales. Luându-i pe toți prin surprindere, Jenna se urcă pe marginea cufărului.

— Dă-te înapoi ! strigă Alther.

Jenna tresări când îi auzi vocea speriată, se dezechilibră și căzu. Nicko se repezi să o prindă, dar era prea târziu. Jenna se prăvăli în față, cu brațele întinse neîndemânatic, asemenea unui înotător care a calculat greșit distanța, și se afundă în întunecimea lichidă a Oglinzii. În urma ei rămaseră doar câteva încrețituri la suprafață, dar și acestea dispărură îndată și Oglinda arăta la fel de netedă ca înainte.

Amuțiră cu toții, îngroziți.

— Jen, Jen! țipă Nicko și se aruncă în cufăr, dar, chiar în clipa când gheata lui atinse Oglinda, Alice Nettles îl smuci în sus.

— Nu, Nicko, e prea primejdios, zise Alice suflând greu de efort, fără să îi dea însă drumul.

— *Nu-mi pasă*, țipa Nicko, incapabil să își ia ochii de la Oglinda care tocmai o înghițise pe sora lui. Dă-mi drumul! Jen e singură acolo! Dă-mi drumul!

Alice îl ținea cât putea ea de strâns, dar Nicko era aproape tot atât de înalt ca ea, iar cele trei luni de muncă grea în atelierul lui Jannit Maarten îl făcuseră vânjos. Se răsuci disperat, se smulse din mâinile lui Alice și, până să mai poată face ea ceva, se aruncă în cufăr. De această dată reuși.

Înăuntrul Oglinzii era frig. Lui Nicko i se părea că alunecă într-un râu de gheață. Suprafața Oglinzii îl lăsă să treacă și se închise în urma lui, nepăsătoare la ceea ce i s-ar fi putut întâmpla. După aceea Nicko se prăbuși, se răsuci și se rostogoli, ca o frunză uscată purtată de vânt, până când se simți tras în altă suprafață rece, care trecu peste el și îl lăsă dincolo, unde căzu într-o grămadă de haine vechi. Nicko se ridică, se lovi cu capul de ceva și fu aruncat cât colo de o pisică roșcată, cu vârful cozii negru, care îi căzu în spate.

— Ullr... Snorri? întrebă Nicko, frecându-și cucuiul.

Se afla chiar în pragul unui dulap mare, verde, plin cu haine vechi și prăfuite. Când se răsuci să vadă de unde venise Ullr, o văzu pe Snorri rostogolindu-se afară dintr-o oglindă veche — la fel cu cea în care sărise el — care era proptită de peretele din spate al dulapului.

— Salut, Nicko.

Snorri ieși din dulapul de haine al Ajutoarelor de Bucătar (care nu mai era folosit, deoarece Ajutoarele de Bucătar preluaseră vestiarul lacheilor de rangul doi, după o înverșunată luptă pentru putere) și îl privi pe Nicko, nesigură pe ea. Ce va crede Nicko despre ea dacă se va ține așa după el? Mama ei îi repetase de atâtea ori că fetele nu trebuie să alerge după băieți... Snorri scutură din cap ca să scape de amintirea mamei ei. „Dar mama nu mi-a spus că nu am voie să sar într-o Oglindă după un băiat. Niciodată", găsi ea o soluție.

Dulapul de haine al Ajutoarelor de Bucătar se afla într-o nișă, la intersecția a două coridoare. Snorri și Nicko aruncară o privire prudentă în jur. Mirosea puternic a carne friptă — lui Nicko i se făcu foame instantaneu — dar nu era nicio urmă de Jenna. Locul era gol. Abia acum își dădu Nicko seama cât de

necugetat fusese. Jenna putea fi oriunde. Cine putea ști unde o dusese Oglinda?

Atenția lui Snorri fu atrasă de un obiect căzut pe jos. Se aplecă și ridică un ac de aur fin, de forma literei J. Nicko păli.

— E al lui Jen. I l-am dat eu de ziua ei.

— A purtat acul până acum câteva minute, zise Snorri. Simt. *Știu* că așa este.

Nicko zâmbi și îi întinse mâna.

— Hai, Snorri, zise el. Hai să o căutăm. Nu poate fi departe.

În Depozitul Numărul Nouă, Alice Nettles se pregătea să îi urmeze pe Jenna, Nicko și Snorri în Oglindă. Nu putea să îi lase să înfrunte singuri primejdii necunoscute. Era hotărâtă să îi urmeze, orice s-ar fi întâmplat.

Alther clătina din cap, îngrozit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Jenna, Nicko și Snorri dispăruseră în Oglindă, iar acum avea să o piardă și pe draga lui Alice. Nu prea trăgea nădejde să îi revadă. Ar fi dat orice ca să poată merge împreună cu Alice, dar știa că, fiind fantomă, nu putea să o însoțească.

Amărât, Alther o văzu pe Alice cum intră cu grijă în cufăr. Stătea pe rama Oglinzii și își făcea curaj să sară. În același timp se abținea să se țină de nas, așa cum făcea întotdeauna când se

arunca în apă. Alther se străduia să rețină toate amănuntele ca să și-o poată aminti întotdeauna pe Alice așa cum era în acel moment. Chiar în acea clipă, Scuipăfoc își dădu seama încotro trebuie să se îndrepte **Căutarea**.

Scuipăfoc era un dragon tânăr, care nu prea înțelegea ce se întâmplă cu el când crește, mai ales peste noapte. Prin urmare, nu avea nici cea mai vagă idee pe unde ar începea și pe unde nu. Se aruncă în Oglindă, crezând că va trece prin ea, așa cum văzuse că făcuseră Jenna, Nicko și Snorri. Alice Nettles fu aruncată afară din cufăr și căzu lângă Alther, unde rămase abia respirând. Cât ar fi vrut, nu l-ar fi putut opri pe Scuipăfoc să spargă Oglinda într-o mie de bucățele de neant, negre și lucioase.

33
Prințesa Esmeralda

Doi *străjeri ai Palatului*, abia ieșiți din schimb, se îndreptau spre bucătării, unde lucrau soțiile lor, una ca Fierbătoare de Tocăniță, iar cealaltă ca Păstrătoare a Sosierei pentru Friptură. Unul dintre ei, un bărbat scund, rotofei, cu fața umflată, lucioasă și ochi mici, ca de porc, explica exact de câți rinichi e nevoie ca să faci plăcintă cu carne și rinichi. Tovarășului său, un ins slăbănog, aducând întrucâtva cu un șobolan, începuse deja să i se facă rău și tocmai atunci fu cât pe ce să calce pe Jenna, care ieșise din dulapul de

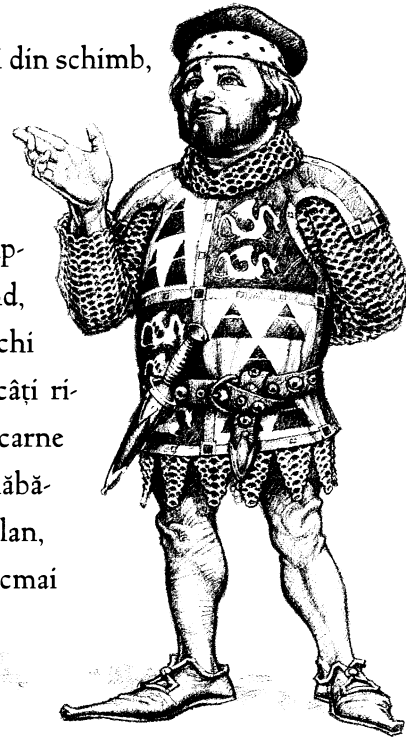

haine al Ajutoarelor de Bucătar și privea descumpănită în jur. În clipa următoare se trezi apucată de brațe.

— Măi, măi, măi, oare ce să fie aici? întrebă străjerul cu ochi de porc, a cărui vedere nu era deloc avantajată de lumina slabă din subsolul Palatului. Unde să fie livreaua ta de slujitor în Palat, fata mea?

Jenna rămase cu ochii la el. Oricât de ciudat ar fi părut, avea impresia că înțelege ce îi spusese omul.

— Străină ești aici, mârâi grăsanul. Intrat-ai fără îngăduială pe Domeniul Regal. Este o vină grea. Vei avea de dat socoteală.

Jenna își dădea bine seama că era mai bine să nu scoată o vorbă, cel puțin pentru moment. Simți că străjerul cu figură de șobolan se uita stăruitor la ea. Ridică ochii spre el și văzu că pe față i se întipărise spaima.

— Dă-i drumul, Will. Nu vezi oare că poartă veșminte de Prințesă Regală?

Străjerul cel gras se uită la Jenna atât de atent că ochii îi ajunseră ca două crăpături între cutele de grăsime ale feței. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare și dădu drumul tunicii Jennei de parcă l-ar fi ars.

— Pentru ce nu ai spus astfel? șuieră el furios către străjerul șobolănos.

— Cu adevărat am *spus*. Dacă nu ai fi îndrugat atâtea despre Rinichi, Tocănițe și Sosuri de Carne, până când stomacul meu s-a răzvrătit și gura mi s-a umplut de fiere, atunci ai fi văzut tu însuți cu ochișorii tăi.

Jenna simțea că o ia cu amețeală. Oare ce spuneau? Auzise cuvintele *Prințesă Regală* și își dădu seama cu neliniște că fusese recunoscută. Fu apucată din nou de coate — ferm, dar respectuos, de această dată — și împinsă pe coridor. Încercă să prindă câteva cuvinte din discuția aprinsă a străjerilor și să înțeleagă despre ce era vorba.

— Cu siguranță vom avea parte de o răsplată, Will. Toată suflarea din Palat se va minuna că am găsit-o pe Prințesa pierdută.

— Adevărat grăiești, John. Și ce bucurie pentru Regină, să își revadă fiica, pe care o credea înecată. Poate că vom avea norocul să vedem din nou un zâmbet regal.

— Poate. Dar eu unul nu îmi amintesc să fi văzut vreodată un zâmbet regal, dacă e să spun adevărul.

Will mormăi aprobator și amândoi o rugară pe Jenna, cât puteau de respectuos, să urce scările, dacă nu are nimic împotrivă, spre părți ale Palatului „mai potrivite cu persoana ei regală".

În scurtă vreme ajunseră la Pasajul Central și atunci Jenna fu sigură că Oglinda o dusese înapoi nu doar la Palat, ci și în timp. Pasajul Central era întocmai așa cum i-l descrisese Sir Hereward, într-o seară când avusese chef de vorbă. Era plin de comori vechi — nu obiectele bizare sau exotice pe care le adusese Milo Banda, ci o colecție de obiecte de preț, legate de istoria Palatului. Găseai acolo tapiserii superbe, portrete ale Prințeselor și doicilor acestora, ale câinilor Palatului, Magicienilor și Prezicătorilor aflați în trecere pe acolo, ba chiar și o statuie de bronz a unui dragon albastru — o raritate — a cărui privire îi amintea Jennei de Scuipăfoc.

Palatul nu semăna câtuși de puțin cu locul tihnit și aproape pustiu pe care îl știa Jenna. Pasajul Central îi amintea mai degrabă de coridoarele Hardughiei la ora de vârf. Sute de servitori ai Palatului — îmbrăcați în livreaua Palatului, adică tunică sau rochie gri, cu o dungă roșu-închis la tiv — forfoteau încolo și încoace cu treburi importante. Unii purtau tăvi pline cu farfurioare mici de argint, toate acoperite; alții cărau vrafuri de documente. Mulți țineau strâns în mâini valize cu mesaje — de fapt, niște dosare mici, roșii, pe care era imprimat simbolul Palatului. Cel mai ciudat i se păru Jennei clincănitul clopoțeilor care se auzea peste tot; în fața fiecărei

camere era atârnat un clopoțel, din care un servitor de rang mai înalt putea suna ca să îl cheme pe unul de rang mai mic și să îi dea ceva de făcut. Clopoțeii sunau fără încetare și singurul rezultat era că servitorii aflați prin apropiere treceau în fugă, prefăcându-se că nu aud.

Jenna mergea încet. Pe măsură ce servitorii își dădeau seama cine mergea între străjeri, se opreau uimiți, alții veneau din spate și se ciocneau de ei și se isca o învălmășeală. Unii rămâneau cu gura căscată, alții făceau o reverență sau o plecăciune; mulți zâmbeau și grăbeau pasul, vrând să fie primii care aduceau vestea **Întoarcerii** Prințesei înecate.

Iată de ce dură câtva timp până când străjerii ajunseră la locul spre care se îndreptau: Sala Tronului. Era singura cameră din Palat în care Jenna nu intrase și nici nu dorea să intre vreodată, fiindcă acolo fuseseră asasinați mama ei și Alther, iar ea scăpase ca prin urechile acului mulțumită Marciei Overstrand, care o luase de acolo. Când Jenna se întorsese ca să locuiască în Palat, pusese să se încuie Sala Tronului, iar Alther, care nu se simțea nici el bine acolo, fusese de acord fără ezitare.

Văzând-o pe Prințesa înecată, cei doi paji de la ușă făcură ochii cât cepele, iar cel mai mic dintre ei scoase un fel de chițăit de uimire. Făcură o plecăciune adâncă și, cu gesturi îndelung

exersate, deschiseră ușile mari ale Sălii Tronului și o poftiră pe Jenna să intre. Cavalerul de Jurnă, un bărbat gras, cu față prietenoasă, care era cavalerul personal al Reginei în acea zi, o privi uluit pe Jenna, după care făcu o plecăciune extrem de adâncă și complicată, fluturându-și încolo și încoace brațele și pălăria.

În acest timp, Jenna studie atent Sala Tronului. Era o încăpere uriașă, a doua ca mărime din Palat, și cuprindea cele cinci ferestre de pe fațada Palatului care dădeau spre Poarta Palatului și Calea Vrăjitorilor. Fereastra din mijloc era chiar în fața Marelui Arc, în spatele căruia Turnul Vrăjitorilor se profila pe cerul roșiatic al apusului. Piramida aurită din vârf aproape nu se vedea din cauza unei cețimagice care ieșea pe ferestrele camerelor Vrăjitorului NeObișnuit și se înălța spre cer.

După ce își încheie în sfârșit plecăciunea, Cavalerul de Jurnă descoperi, nu fără oarecare iritare, că persoana căreia îi fusese adresată se uita pe fereastră. Tuși discret. Jenna își întoarse atenția spre Sala Tronului. Pe pereți atârnau tapiserii reprezentând viețile și peripețiile diverselor Regine. La unul din capete, un foc zdravăn ardea în căminul uriaș. La celălalt capăt se afla un tron de aur, bogat împodobit, iar pe tron, brodând cu mișcări scurte, înfigând cu dușmănie acul în pânză,

stătea... Regina Ethelcrunta, cât se poate de vie și dezaprobatoare.

— *Nu* se poate, oftă Jenna.

Cavalerul de Jurnă făcu un pas înainte și se adresă Reginei, care nu catadicsise încă să ridice privirea.

— Maiestatea Voastră — începu Cavalerul, căruia îi trebuiau ore întregi ca să spună ceea ce majoritatea oamenilor spuneau în câteva minute, și asta în cazul că își bătea capul să spună ceva — Grațioasa și Regala Voastră Maiestate, vă rog să îmi îngăduiți să vă prezint Bucuria Inimii Voastre, Alinarea Amărăciunii Voastre de Mamă, pe Marea Regăsită, acea Minunăție pe care toți Speram să o aflăm dar ne Temeam că nu va mai reveni niciodată.

— Încetează, omule, se răsti Regina Ethelcrunta la el, după care rupse ața cu dinții și îi făcu un nod complicat.

— Însăși *fiica* dumneavoastră cea înecată, Înălțimea Voastră, continuă Cavalerul, lăsând să se ghicească o ușoară dezaprobare în vocea lui. Carne din Carnea Voastră și sânge din Sângele Vostru, Doamnă. Delicata Roză după care Castelul tânjește de atâtea luni, luni de Amărăciune și Suferință care acum nu mai sunt decât o dureroasă Amintire...

Regina Ethelcrunta aruncă broderia pe jos, scoasă din fire.

— Da' mai termină odată cu sporovăiala asta fără cap și coadă, că de nu, până la miezul nopții, capul îți va sta înfipt într-un par la Poarta Palatului. (Cavalerul de Jurnă se făcu pământiu și căzu pradă unui acces de tuse.) Și mai termină cu scuipatul scârbos... *Asta ce mai e?* făcu Regina Ethelcrunta, dând cu ochii de Jenna.

— E... este fiica pierdută a Maiestății Voastre, îndrăzni Cavalerul să spună cu timiditate, căci nu știa dacă și aceste vorbe vor fi considerate sporovăială fără cap și coadă.

— Atâta lucru văd și eu, zise Ethelcrunta pe un ton acru, uitându-se chiorâș spre celălalt capăt al Sălii Tronului; pentru prima oară în viața ei, rămase fără grai. Dar... *cum*? zise ea după o vreme.

— Acești doi vajnici străjeri, Maiestatea Voastră — aici Cavalerul arătă cu un gest larg spre cei doi Străjeri ai Palatului, care luaseră poziția de drepți de o parte și de alta a Jennei — au găsit-o pe Dulceața Inimii Voastre rătăcind cu lacrimi în ochi prin catacombele Palatului.

Jennei nu îi pică bine, dar nu zise nimic. În orice caz, nu avea lacrimi în ochi atunci când o găsiseră.

— Atunci duceți-i în temniță! urlă Ethelcrunta.

Doi soldați vânjoși ieșiră din penumbră și îi înșfăcară pe străjeri. Până să se dumirească, erau târâți afară de mâini și de picioare, îmbrânciți până în catacombele Palatului și aruncați în temniță — un puț întunecos, aflat chiar sub bucătăria servitorilor, în care picura grăsime rânced și apă murdară de la spălatul vaselor.

Rămasă fără Will și John, a căror prezență îi dădea un sentiment de siguranță, deși nici ea nu știa de ce, Jenna se simți deodată singură. Regina Ethelcrunta, așa cum era ea acum, în carne și oase, o intimida mult mai rău decât fantoma ei. Iar lighioana cu coadă de șarpe agățată de fustele Reginei, care o privea cu o sclipire răutăcioasă în ochii roșii, scoțând și vârând la loc în botul ascuțit singurul dinte pe care îl avea, această lighioană o speria într-atât că voi să se întoarcă pe călcâie și să o ia la fugă. Nu avea însă cum să scape. Simțea în ceafă răsuflarea grea a Cavalerului de Jurnă.

— Iar tu, se adresă Regina Ethelcrunta Cavalerului care aștepta, cu inima cât un purice, să i se hotărască soarta, tu du-o pe Esmeralda în camera ei și încui-o acolo până la cina de mâine-seară. Să se învețe minte să nu mai fugă de la mama ei.

Cavalerul de Jurnă făcu o plecăciune în fața Reginei, apoi o luă pe Jenna de brat cu blândețe și îi șopti la ureche:

— Îngăduiți, Prințesă, ca să vă însoțesc până în Camera Domniei Voastre. Voi da instrucțiuni Bucătarului să vă aducă bucate îndestulătoare.

Jenna nu avea ce să facă; porni pe coridor, însoțită de Cavalerul de Jurnă, și o luă pe drumul bine cunoscut spre camera ei.

Fantoma lui Sir Hereward stătea sprijinită de perete, cu ochii pierduți în spațiu, plictisită și indiferentă. Văzând-o pe Jenna, Sir Hereward făcu ochii mari. Luă poziția de drepți, se înclină într-o plecăciune respectuoasă și zise, zâmbind cu gura până la urechi:

— Fii binevenită acasă, Esmeralda. Este un Final *foarte* Fericit, pentru că ne Temeam cu toții că te-ai Înecat. Am ceva care o să te înveselească, pentru că ochii mei văd că ești palidă și tulburată. Spune-mi, te rog, care e deosebirea între un Grifon și o Rodie?

— Nu știu, Sir Hereward. Chiar așa, care este deosebirea între un Grifon și o Rodie?

— Aha, nu am să te trimit niciodată la piață să îmi faci cumpărăturile, hâr, hâr!

— A, da, am înțeles. Foarte nostim, Sir Hereward.

Când Cavalerul de Jurnă îi deschise ușa și o pofti înăuntru, Sir Hereward o privi cu atenție.

— Te-ai schimbat, Esmeralda. Vorbirea îți este alta. Fără îndoială, din cauza spaimei suferite. Odihnă plăcută, Prințesă. Voi sta de pază să nu ți se întâmple niciun rău. Mama ta nu va intra.

Fantoma făcu o plecăciune, Cavalerul de Jurnă închise ușile masive ale camerei și Jenna se trezi singură în camera ei... sau, mai bine zis, în camera Esmeraldei, cea care se înecase.

Camera Prințesei Esmeralda îți dădea fiori. Nu numai că era rece, umedă și plină de colonii de mucegai, dar pe deasupra avea și un aer jalnic, ba chiar lugubru. Jenna se plimbă prin camera care arăta surprinzător de neîngrijită pentru un dormitor de Prințesă. Podelele erau făcute din scânduri nedate la rindea, din care ieșeau pe ici, pe colo așchii lungi. Covoare nu erau. Draperiile erau roase până la urzeală și nici măcar nu ajungeau la marginea de jos a ferestrelor. Din tavan lipseau bucăți întregi de zidărie. Lângă pat se afla doar o lumânare mică și, cum era de așteptat, în cămin nu aprinsese nimeni focul.

Jenna se cutremură, și nu doar din pricina frigului și a aerului umed. Se așeză pe ce ar fi trebuit să fie patul ei și descoperi că nu semăna câtuși de puțin cu patul ei de acasă. Dar Jennei nu îi stătea mintea la cocoloașele din saltea. Gândul îi era la

Septimus. Oare cum să dea de el? Nici ea nu știa de ce, dar se așteptase ca el să îi iasă în întâmpinare de cum ieșea din Oglindă. Acum își dădea seama că ideea ei fusese de-a dreptul nesăbuită. Se afla într-o lume necunoscută, iar Septimus putea fi oriunde, chiar oriunde. Ar putea fi chiar mult mai bătrân, atât de bătrân încât ea să nu îl mai recunoască. De fapt, ar putea fi chiar... mort. Jenna scutură din cap ca să alunge aceste gânduri fără rost. Alther explicase foarte limpede: Oglinda prin care **trecuse** ea fusese terminată la o sută șaizeci și nouă de zile după Oglinda prin care **trecuse** Septimus. O sută șaizeci și nouă era un număr alkimic important — era de treisprezece ori treisprezece. Jenna se pricepea la matematică și socotise că Septimus se afla în acest Timp cam de cinci luni și jumătate, dacă lucrurile stăteau așa cum spusese Alther. Dar unde era?

Se întinse pe pat și, cu ochii la un păianjen care cobora ca un alpinist pe unul dintre stâlpii patului, încercă să își facă un plan de cum să îl găsească pe Septimus. Ca o adevărată Prințesă ce era, Jenna simți în scurtă vreme că ceva o înțepa în spate, prin saltea. Oare cum putuse Prințesa Esmeralda să doarmă pe un pat cu atâtea cocoloașe? Și ce era sub saltea? Enervată, se sculă din pat și ridică salteaua.

Sub salteaua jilavă, umplută cu pene care miroseau încă a găină, se afla un caiet mare, legat în piele, cu colțuri ascuțite de metal. Pe copertă scria: JURNALUL PERSONAL AL PRINȚESEI ESMERALDA ȘI NUMAI AL EI. A NU SE DESCHIDE ȘI CITI DE NIMENI, MAI ALES DE MAMA.

Jenna luă jurnalul și dădu drumul saltelei, care căzu bufnind și trimițând în aer un nor de praf și spori de mucegai. „Hapciu!" făcu ea. „Hapciu, hapciu, hapciu!"

Cu ochii șiroind de lacrimi, Jenna se așeză pe patul mult mai neted acum și, fără să țină seama de indicațiile de pe copertă, se apucă să citească jurnalul Prințesei Esmeralda.

34
JURNALUL PRINȚESEI ESMERALDA

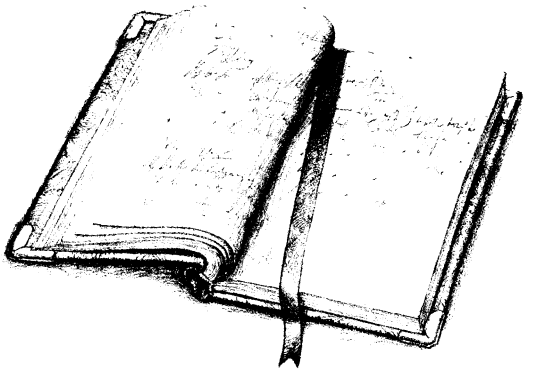

Scrisul de pe copertă, acum demodat, cu literele aplecate și legate între ele, era același cu cel din jurnalul Prințesei Esmeralda. Folosise cerneală neagră, parcă în ton cu povestea consemnată în jurnal.

Ziua Lunii, prima din săptămână

Astăzi a fost o Zi Urâtă și Înspăimântătoare.

Din ordinul Mamei (care mă pune să trudesc în toate locurile Mizere din Palat, „ca să știi și tu, Esmeralda, ce înseamnă să

Muncești") am mers la Bucătăria de Carne. Mi s-a dat să toc tot felul de Măruntaie și Zgârciuri pentru Bucătar, un Om care vorbește urât și miroase ca Brânza mucegăită. Și Fața îi este ca o bucată de Brânză, din cea de care mănâncă Mama: albă, cu Vinișoare albastre pe Nas. Îmi pare că, dacă Mama ar mânca Nasul Bucătarului, nu și-ar da seama de nicio deosebire. Și chiar de ar ști că este Nasul Bucătarului, tot ar mânca. Dar nu trebuie să scriu despre Mama, căci este Lucru cu primejdie.

Când m-am întors în Camera mea de la Bucătăria de Carne și Slujnica mi-a dat un Castron cu apă dulce și curată ca să îmi spăl Mâinile de Sânge și resturi de Carne, Mary a venit să bată la Ușa mea, înspăimântată, de parcă Vâlvele Pădurii erau gata să pună Gheara pe ea. Mary, care îmi e dragă aproape tot la fel de mult ca Surioarele mele, era într-o Stare de Mare Zbucium.

Am întrebat-o, după cum fac întotdeauna (fiindcă Mama nu îmi îngăduie să le văd pe dragele mele Surioare cât de adesea aș vrea) ce mai fac Scumpele de ele în acea zi. Asupra acestora Mary a început a se jelui la fel cum fac Porcii când văd Toporul Bucătarului. Am așezat-o lângă un mic Foc (pentru care Slujnica mea fură câțiva Tăciuni în Nopțile geroase) și am încălzit niște Apă, fiindcă Dinții lui Mary clănțăneau ca un Geam trântit de Vânt.

Am întrebat din nou despre Surioarele mele gemene, cu Teamă în Suflet, trebuie să recunosc. „Nu mai sunt!" a strigat Mary cu

atâta durere în glas că Sir Hereward a venit alergând (sau, mai bine zis, plutind) și ne-a întrebat: „De ce vă Jeluiți?" Dar când Fantoma mea dragă ajunsese la noi, eu aflasem adevărata poveste a Sorții Surorilor mele. Nu mai erau.

Astăzi Dimineață devreme, Mary le-a dus pe Surioarele mele la Mama, fiindcă așa poruncise ea. Caltabosul Umflat și Fudul i-a spus lui Mary să îi lase pe Copilași în Sala Tronului, ca să o aștepte pe Mama. Ele au alergat după ea, țipând „Mary, Mary", dar Caltabosul Umflat a împins-o afară și a zăvorât Ușa.

Acum Mama și Caltabosul spun că Mary nu a dus Copilele în Sala Tronului și că le-a pierdut. Picioarele sărmanei Mary sunt umflate ca niște Bășici de porc, după ce a bătut Palatul în lung și în lat căutându-le, și cred că își va pierde Mințile. Nu știu ce se va alege de biata Mary. Dar ce se va alege de bietele mele Surioare?

Ziua lui Tyr, a doua din săptămână

O zi de Restriște. Sunt adânc Mâhnită. De Surorile mele nu se aude nimic, iar Mary a dispărut fără urmă. Sunt singură pe Lume.

Ziua lui Woden, a treia din săptămână

Nu știu ce e cu mine astăzi. Nu îmi găsesc Alinarea. M-am întors în Camera mea după încă o zi mizerabilă în Bucătăria de Carne și ceva nu e cum ar trebui. Nu știu ce, dar mă încearcă o Teamă Cumplită.

Ziua lui Thor, a patra din săptămână
În zori, Sir Hereward s-a dus să îl aducă pe dragul meu Frate. Toată noaptea trecută am auzit plânsete și țipete venind de după Lambriurile de pe pereți. Erau Vocile Surioarelor mele. Nu îmi pasă ce spun Fratele meu sau Sir Hereward; eu cunosc Glasurile Surioarelor mele. L-am rugat pe Fratele meu să scoată Lambriurile iar el, temându-se ca nu cumva să îmi pierd Mințile, mi-a dat ascultare. Nu am găsit nimic, dar eu aud chiar și acum Glasurile lor subțiri plângând și implorându-mă să le dau drumul.

Ziua Freyei, a cincea din săptămână
A venit Fratele meu. Pentru o vreme voi sta cu el. Îi sunt recunoscătoare, pentru că nu mai pot îndura să aud Țipetele. La început Mama nu a încuviințat, dar el a Înduplecat-o. Plec în această după-amiază și voi lua Jurnalul cu mine.

Ziua lui Loki, a șasea din săptămână
Astăzi Mama i-a făcut o vizită dragului meu Frate, pentru că au Treburi însemnate împreună. Fratele meu este neliniștit din această pricină și mi-a spus: „Nu voi face așa lucru, Esmeralda. Deși îi doresc Mamei tot binele, așa cum se cuvine unui Fiu, nu doresc să trăiască Veșnic." Măcar că nu am înțeles ce spunea — cum ar

putea cineva trăi Veșnic? — i-am spus să fie sigur că nici eu nu doresc asemenea lucru și am râs. Este bine să râd împreună cu Fratele meu.

Ziua Soarelui, a șaptea din săptămână

Astăzi Mama a venit din nou. Fratele meu și-a încuiat Camera și mi-a spus: „Pleacă, Esmeralda, fiindcă sunt Treburi de care nu e bine să știi." Cu toate că ar fi trebuit să dau ascultare dragului meu Frate, am stat și am ascultat la Ușă. Nu a fost nevoie să trag cu Urechea, fiindcă vocea Mamei străpungea Ușa mare de stejar precum Ciocul unei ciocănitoare. „Ia aminte, Marcellus, nu voi avea odihnă până nu o voi căpăta!" țipa Mama. Nu am auzit ce a răspuns Fratele meu fiindcă Mama vărsa un Șuvoi de Vorbe.

Când a fost să plece, lighioana Mamei, care îi mușcă pe toți cei nesuferiți ei și îi face să se Îmbolnăvească și să Moară, a mușcat-o pe pisicuța mea. În astă seară Pisu' are dureri și miorlăie de mi se rupe inima.

Ziua Lunii

Camerele Fratelui meu sunt întunecate și sumbre pentru că o Furtună grozavă bate prin Palat, dar eu nu mă sinchisesc, fiindcă și în Mintea mea e o furtună. Pisicuța mea nu mai este.

Mama a venit din nou. Când a plecat împreună cu Suita ei, Caltabosul Umflat și Fudul și Șase Străjeri Înarmați, Fratele meu a venit la mine Tulburat foarte și mi-a povestit totul. Fratele meu a fost silit să îi dea Mamei o Poțiune de Tinerețe fără Bătrânețe. Va trăi Veșnic. L-am Mustrat și l-am întrebat ce joc Primejdios joacă? NU VREAU ca Mama să Trăiască Veșnic, pentru că doresc să ajung Regină într-o zi și cum aș putea ajunge Regină dacă Mama nu moare, la fel ca noi toți? Iar dragul meu Frate a zâmbit strâmb și a Spus că există o Poțiune, dar nu este pentru ea, ha ha! Este pentru el.

Ziua lui Tyr

De ce nu pot avea și eu o Poțiune de Tinerețe fără Bătrânețe? Nu este drept. Ce se va alege de mine?

Ziua lui Woden

De astăzi Fratele meu are un nou Ucenic. Cu toate că este plăcut la înfățișare, este un băiat altfel decât ceilalți. Când m-a văzut, a râs și a strigat un nume curios pe care nu îl cunoșteam. I-am vorbit Frumos, măcar că este un simplu Ucenic, dar când i-am vorbit a luat-o la fugă. Fratele meu este tare tulburat. Spune iar și iar: „M-am văzut în viitor. Mi-am văzut soarta nemiloasă.

O, Esmeralda, sunt un prost. Ce am făcut?" Dar ce a făcut nu știu, pentru că nu vrea să spună.

Ziua Freyei

O Zi Rău Prevestitoare. A venit Mama să mă ia. Nu mai pot sta cu dragul meu Frate pentru că, a spus ea, „Are treburi importante de dus la bun sfârșit, Esmeralda, iar tu, cu jelaniile tale, îl abați de la treabă." Am rugat-o stăruitor să mă lase să stau, și Fratele meu la fel, dar nu s-a lăsat înduplecată. Acum stau în Camera mea Mohorâtă. Mâine în zori vine Caltabosul Umflat și Fudul să mă ia. Îmi este tare teamă.

Aici jurnalul se sfârșea. Jenna închise încet caietul și se așeză pe marginea patului Esmeraldei, să se gândească la cele citite. Ce se întâmplase cu Esmeralda? Iar acum, când toată lumea credea că ea este Esmeralda, ce se va întâmpla cu *ea*?

35
CAVALERII

Ceva mai târziu, în aceeași după-amiază, Jenna stătea pe patul cu cocoloașe, înfășurată într-o cuvertură jilavă. Lângă ea se aflau resturile unei plăcinte, pâine coaptă în cuptor, brânză, mere, cozonac și lapte, toate aduse de Bucătar; Cavalerul de Jurnă se ținuse de cuvânt. Jenna aprinsese lumânărica de la capul patului și își încălzea mâinile la

flăcăruie. Chiar atunci se auzi un ciocănit slab în lambriurile de lemn de pe pereți. Zgomotul se auzea cu întreruperi, când tare, când slab și obosit. Jennei i se ridică părul măciucă: micile Prințese erau încă *în viață*.

Cu toate că știa că nu face bine, Jenna nu se putu opri să nu lipească urechea de lemn, în locul de unde se auzea ciocănitul. Se îngrozi, căci putea să jure că aude gemete și sughițuri, așa cum scot copiii când au obosit de plâns. Nu mai putea îndura. Alergă la ușă, bătu cu pumnii și strigă:

— Sir Hereward, Sir Hereward! Sunt aici. Le aud, trebuie să le scoatem de acolo! Te rog, adu pe cineva să ne ajute!

Spre uimirea Jennei, fantoma **trecu prin** ușile dormitorului. Sir Hereward nu trecea prin uși de dragul oricui, dar uneori știa că trebuie. Acum stătea lângă Jenna și scutura din cap ca să scape de senzația neplăcută că este plin de lemn.

— Prințesă, zise cavalerul, sprijinindu-se în spadă și privind-o nedumerit pe Jenna, să îmi fie cu iertare, dar biata mea minte îmi spune că, deși nu încape îndoială că ești Prințesă Regală, tu nu ești sărmana Prințesă Esmeralda, măcar că semeni cu ea ca două picături de apă.

Jenna dădu din cap a încuviințare. Știa că poate să se bizuie pe Sir Hereward, dar nu știa dacă el va înțelege ce voia să îi spună.

— Eu sunt Prințesa Jenna, zise ea în șoaptă, ca nu cumva să fie auzită dacă cineva ar fi tras cu urechea. Vin dintr-un Timp din viitor...

Aici se opri, căci nu era sigură că Sir Hereward pătrundea înțelesul cuvintelor ei. Bătrânul cavaler era însă mult mai iute decât se așteptase ea.

— Aha, vasăzică vorbirea ta este din vremurile care vor veni, spuse el gânditor. Sună curios, pe onoarea mea. Atât de iute și aspru la ureche, precum păcănitul ciocului unei păsări, izbit de barele coliviei. Ce cacofonie trebuie să fie în Palatul tău, Prințesă Jenna!

Jenna tocmai se pregătea să îi spună că Palatul ei era tihnit și pustiu în comparație cu acesta, când ciocăniturile dinăuntrul peretelui începură din nou.

— I... ia auzi..., șopti ea.

— Sunt micuțele Prințese, sărmanele de ele, oftă Sir Hereward cu amărăciune.

— Trebuie să le scoatem până nu se sufocă, zise Jenna, iritată de faptul că Sir Hereward nu făcea nimic.

— S-au sufocat de multă vreme, murmură Sir Hereward, cu ochii plecați la încălțările ruginite.

— Bine, dar...

— Ce auzi acum sunt doar Spiritele lor NeLiniștite, Prințesă. Și biata Esmeralda le auzea. Poate că, dacă aș fi cunoscut adevărata fire a Reginei noastre... aș fi putut salva Copilele.

— Bine, dar erau *copiii ei*, zise Jenna. Cum a putut...?

— După gândul meu, tocmai pentru că erau fiicele ei, zise Sir Hereward grav. Am auzit ceva foarte ciudat... nici nu îndrăznesc să cred că e așa, mai zise el, clătinând din cap ca să alunge gândul acela.

— Ce? Ce nu poți crede? întrebă Jenna.

Apoi își dădu seama că felul ei de a vorbi putea părea grosolan cavalerului și adăugă, cam timid:

— Mă rog ție, spune-mi, dacă binevoiești, Sir Hereward, ce anume nu poți crede?

Cavalerul zâmbi.

— Ei, da, acum semeni chiar mai abitir cu Prințesa Esmeralda.

Jenna nu prea era lămurită dacă această asemănare o avantaja în vreun fel, dar o luă drept un compliment.

— Umblă vorba că Regina caută viața fără de moarte pe acest Pământ și că este atât de aproape de a o căpăta că nu mai dorește moștenitori, fiindcă vrea să aibă Coroana pe veșnicie.

S-ar părea că Regina noastră, acum și pentru totdeauna, va fi Regina Ethelcrunta, oftă Sir Hereward.

— Ba nu va fi! exclamă Jenna.

Cavalerul o privi cu o rază de speranță în privire.

— Mă bate gândul că, pentru ca să fim siguri, trebuie să scapi de străstrăbunica ta la a nu știu câta generație. Trebuie să știi că nu ești mai în siguranță aici decât sărmana Esmeralda. Eu sunt doar o fantomă, dar chiar și o fantomă poate **face** un lacăt să se deschidă.

Sir Hereward puse pe ușă singura lui mână, cu mănușa ruptă și ruginită. După câteva minute și multe hârâieli și pufăieli din partea fantomei, Jenna auzi clinchetul lacătului care se deschidea.

— Ești liberă, preabună Jenna. Mergi cu bine. Cred că ne vom mai întâlni cândva.

— Cu siguranță, Sir Hereward, zise Jenna.

Jenna era liberă, dar știa că nu va fi cu adevărat liberă decât atunci când îl va găsi pe Septimus. Se hotărî să se îndrepte spre Calea Vrăjitorilor. Se spunea că, dacă stai îndeajuns de mult timp sub Marele Arc, toți cei care locuiesc în Castel vor trece la un moment dat pe lângă tine. Era un loc bun de pornire —

cu cât ajungea acolo mai repede, cu atât mai bine. Îi făcu semn cu mâna lui Sir Hereward, care o salută respectuos, și porni într-acolo.

Fu surprinsă când văzu că în Palat luminile erau aprinse și coridoarele gemeau de oameni. Ea știa că noaptea Palatul este cufundat în întuneric. În Palatul *ei*, noaptea nu ardeau decât câteva lumânări, fiindcă lui Sarah îi venea greu să renunțe la obiceiul de a face economie. Lumânările erau așezate la mare distanță una de alta, așa că rămâneau destule colțuri întunecoase în care o Prințesă se putea ascunde. Acest Palat era însă cu totul diferit. Bertie Smalls, Lampagiul Regal, răspundea de iluminat. Bertie, un bărbat subțire și înalt, cu fața ca de ceară și un moț de păr roșcat, patrula coridoarele cât era noaptea de lungă. Era o chestiune de onoare pentru el și se lăuda că niciodată, nicio lumânare nu se stinsese atât timp cât fusese el de pază.

Jenna ar fi vrut să o ia pe una dintre zecile de scurtături sau coridoare pe unde mergeau servitorii, dar își dădu seama că ar fi prea riscant, fiindcă unei Prințese nici prin cap nu i-ar fi trecut să meargă pe acolo, iar pe deasupra ar fi atras îndată atenția. Se hotărî că cel mai bine era să facă pe niznaiul. La urma urmei, cine știa că Regina Ethelcrunta o închisese în

cameră? Prin urmare, porni cu capul sus, sperând că oamenii își vor închipui că Prințesa Esmeralda era în dreptul ei când mergea pe coridoarele Palatului.

Străbătuse o bună bucată din drum, și chiar începuse să îi placă felul în care oamenii făceau plecăciuni și reverențe în fața ei, și schimbau replici pe șoptite după ce trecea, dar chiar atunci avu ghinionul să îl vadă pe Cavalerul de Jurnă îndreptându-se spre ea. Cavalerul zâmbi și făcu o plecăciune, după care își aminti cu groază că i se spusese să o țină pe Prințesa Esmeralda încuiată în camera ei. Parcă și văzând în fața ochilor propriul lui cap înfipt în stâlpul Porții de Miazănoapte, Cavalerul ieși în fața ei și îi blocă trecerea.

— Mă rog dumitale, Prințesă Esmeralda, îngăduie să te însoțesc în Camera dumitale înainte ca draga dumitale Mamă...

— Regret, mormăi Jenna, dar trebuie să plec.

Se aplecă, trecu pe sub brațul întins al Cavalerului de Jurnă și o luă la fugă cât o țineau picioarele.

Confruntat cu ceea ce părea a fi o alegere clară între a o lăsa pe Jenna să plece și a-și păstra capul pe umeri, Cavalerul de Jurnă alese capul. O luă la fugă după ea, strigând la servitori și demnitari ai Palatului să îl ajute. În scurtă vreme, Jenna era urmărită de un șir lung de servitori, care se lungea cu fiecare

clipă. Venise vremea să folosească scurtăturile știute. Jenna se năpusti după o draperie grea de brocart care mai atârna și acum în Palatul ei, deși era toată numai zdrențe. Coborî în goană un șir de trepte, intră pe un culoar cotit de trei ori, trecu pe sub o arcadă și se opri lângă o scară spiralată ca să își tragă sufletul și să asculte. Tropăitul de picioare pe culoarul cu trei cotituri îi spuse că nu scăpase de urmăritori.

Știa însă ce să facă. Se repezi în sus pe scară, deși simțea că îi ard picioarele de efort, și traversă etajul în goană, în timp ce se străduia să desprindă de la brâu cheia de aur cu smarald. Din spate auzea bufnetul greu al cizmelor: mâna îi tremura când băgă cheia în broasca ușii de aur cu smarald a Camerei Reginei. Urmăritorii ajunseră la timp ca să o vadă pe Prințesă dispărând prin ceea ce lor li se părea a fi un zid gros de piatră. Toți cei adunați scoaseră un strigăt de uimire.

Cavalerul de Jurnă se prăbuși la podea cu un geamăt și se luă cu mâinile de cap, ceea ce îi aduse aminte cât de tare ținea la capul lui — deși nu știa cât îl va mai avea pe umeri.

36
BRODA PYE

Jenna se bucură să ajungă în Camera Reginei. Știa că aici este în siguranță, că nimeni nu o putea urmări. Camera era exact așa cum fusese întotdeauna: același foc mic arzând în cămin, același fotoliu vechi și covorașul de la picioare. Singura deosebire era fantoma așezată în fotoliu. În locul fantomei mamei ei — pe care Jenna nu o văzuse încă — se afla fantoma mamei Reginei Ethelcrunta. Nici că se putea închipui deosebire mai mare între o mamă și fiica ei. Mama Reginei Ethelcrunta

moțăia în fotoliu, coroana îi alunecase din părul alb ca un caier de lână și pe față avea întipărit un zâmbet, căci visa la vremurile fericite petrecute la Palat alături de soțul și prietenii ei. Dacă din când în când o umbră îi întuneca fața, fiindcă atunci visa la toanele de adolescentă ale tinerei Ethelcrunta, umbra era repede înlocuită de un zâmbet, readus de amintirile fericite adunate de bătrâna Regină, care fusese foarte iubită. Când Jenna intră în Cameră, Regina deschise ochii și, crezând că își vede nepoata, zâmbi și se întoarse la visul ei.

Jenna ar fi vrut să se așeze în fotoliul cel vechi de lângă foc și să aștepte până când urmăritorii renunțau și plecau, dar ceva îi spuse că fotoliul nu putea fi al ei — nu încă. Se învârti prin camera micuță în timp de bătrâna Regină dormea, fără să își dea seama că alături de ea se afla străstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrăstrănepoata ei.

Vrând să vadă dacă dulapul cu Poțiuni Instabile și Otrăvuri Speciale era altfel, Jenna trase cu ochiul înăuntru. Spre surprinderea ei, în locul rafturilor goale cu care era obișnuită, dulapul era plin cu sticluțe frumoase, în sute de nuanțe de albastru, verde și roșu, care scânteiau în lumina focului. Fiecare sticluță avea un dop cu căpăcel de aur. Capacele înșiruite unul după altul păreau un lanț de aur neprețuit.

Intrigată de sticluțe, Jenna se strecură în dulap și ușa se închise în spatele ei. Fu și mai mirată atunci când ușa se închise, pentru că pe raftul de jos un șir de lumânărele se aprinseră singure și umplură dulapul de lumină. Curioasă să vadă ce se ascundea în sertarele de mahon, Jenna deschise al doilea sertar de sus. Era plin cu bani de aur — sau cel puțin așa s-ar fi zis la prima vedere — care miroseau însă a ciocolată cu mentă. Jenna luă unul, râcâi foița subțire de aur și linse bucățica de ciocolată neagră, amăruie. Era atât de bună că nu se putu stăpâni și o băgă pe toată în gură. Când se topi, se dovedi a fi cel mai minunat amestec de mentă și ciocolată pe care îl gustase vreodată. Jenna închise repede sertarul ca să nu fie tentată să mai ia încă un ban și deschise restul sertarelor, unul câte unul. Erau pline cu zeci de sticluțe așezate pe câlți de lână netoarsă.

Cu gândul la ciocolată, din care ar mai fi vrut o bucățică, Jenna trase sertarul de jos și — prea târziu — auzi bine cunoscutul *clic* al ușii dulapului care se încuie singură, deschizând Calea Reginei. Se făcu întuneric și apoi cineva o călcă pe picior... și țipă, îngrozitor de tare.

— Aaau! Broda, Broda! Mama e în dulap. A **trecut încoace**. *Brodaaa!*

Ușa dulapului se trânti de perete și o fată care ar fi putut fi sora geamănă a Jennei se repezi afară urlând. Cu urechile încă

țiuindu-i, speriată, Jenna aruncă o privire afară din dulap și văzu ceva cât se poate de ciudat: fata care părea a fi sora ei geamănă se aruncă în brațele unei frumoase femei tinere, cu plete negre, buclate, și ochi albaștri de Vrăjitoare.

— Gata, gata, Esmeralda, încerca femeia să o liniștească mângâind-o pe păr. Încetează Larma. Acum ești în siguranță, fiindcă mama ta nu se va Încumeta să vină pe Cale; bunica ta nu îi va îngădui. Șșș... gata, gata. *Oh!* exclamă ea, văzând că o nouă Esmeraldă ieșea din dulapul cu Poțiuni Instabile și Otrăvuri Speciale.

— Ăăă... bună, făcu Jenna nesigură.

Esmeralda se holba la Jenna iar Jenna se holba la ea, nevenindu-i să creadă că nu se uita la propria ei imagine reflectată într-o oglindă. Aveau aceeași înălțime, părul negru de aceeași lungime, purtau coronițe de aur absolut identice. Esmeralda izbucni în plâns:

— Mi-a Venit Vremea. O văd pe Doppelgänger. Totul e *pierdut*... vaaiii!

— Încetează, Esmeralda! zise Broda Pye, de această dată cu mai multă fermitate. Nu este Doppelgänger, nu e dublura ta. Uită-te la ghetele ei, Esmeralda.

Esmeralda se uită la ghetele cafenii ale Jennei și nasul i se încreți într-o expresie care arăta că era într-adevăr fiica mamei ei.

— Sunt ghete de om sărac, zise Esmeralda, de parcă Jenna nu ar fi fost de față.

Jenna își privi ghetele. Ei chiar îi plăceau și, după părerea ei, Esmeralda nu ar fi trebuit nici măcar să deschidă gura, fiindcă încălțările ei erau cele mai năstrușnice pe care le văzuse Jenna vreodată: erau niște pantofi lucioși, roșii, cu vârful atât de lung și ascuțit încât era legat cu câte o panglică de gleznă, ca să nu se împiedice de ele.

— Cine ești tu? o smulse Broda din contemplarea pantofilor Esmeraldei.

— Numele meu este Jenna, zise Jenna.

— Judecând după coroniță de aur și roba roșie, pari a fi o Prințesă, dacă nu luăm în seamă ghetele, zise Broda. Dar cum e cu putință?

— Sunt Prințesă, răspunse Jenna înțepată. Iar în Timpul meu se poartă ghete.

Broda Pye era obișnuită cu tot felul de ciudățenii în căsuța ei, fiindcă în acele vremuri Mlaștinile Ierboase erau încă și mai sălbatice decât în vremea Jennei. Erau locuite de fel și chip de Spirite și Creaturi, care uneori mai intrau în Căsuța Păzitoarei. Broda trase concluzia că Jenna era una dintre acestea — Spiritul unei Prințese moarte de multă vreme, care rătăcea prin

Mlaștini, poate în căutarea Corabiei-Dragon. Broda își dădea seama că Jenna era un Spirit mai material, și pe deasupra nu prea binedispus, așa că se gândi că ar fi înțelept din partea ei să o îmbuneze oferindu-i de mâncat și de băut.

Se duse în bucătărie, lăsându-le pe Esmeralda și Jenna împreună. O vreme tăcură amândouă, stânjenite, dar apoi Esmeralda, care nu se lăsa niciodată cu una, cu două, hotărî în sinea ei că Jenna era prea materială ca să fie un Spirit.

— Ești o Prințesă adevărată? o întrebă.

Jenna dădu din cap.

Esmeralda, care învățase câte ceva din experiențele lui Marcellus, continuă:

— Ești dintr-o Vreme care Urmează să Vină?

Jenna încuviință din nou.

Esmeralda rămase pe gânduri.

— Spune-mi... Mama este Regină în Timpul Tău care Urmează a Veni? întrebă ea.

Jenna clătină din cap.

— Când am plecat eu, nu era. Dar luna trecută fantoma ei a **apărut** pe neașteptate. Acum îmi e teamă că, dacă nu mă întorc, va deveni Regină.

— Atunci să te întorci negreșit, zise Esmeralda pe un ton care nu admitea contradicție. Acum, uite, Broda ți-a adus din cofeturile ei, îți face o mare onoare.

Broda revenise în cameră cu o tavă pe care se aflau niște pahare înalte, pline cu o băutură fierbinte, ca un fel de abur, și o farfurie de aur cu delicate cofeturi roz și verzi, pudrate cu zahăr. Îi întinse farfuria Jennei, care luă un cofet roz. Nu semăna cu nimic din ceea ce mâncase până atunci: era moale și elastic în același timp și avea un gust minunat, un amestec de petale de trandafir, miere și lămâie.

În schimb, băutura ca un abur nu era la fel de bună. Avea un gust amar, dar măcar era fierbinte. Jennei îi plăcea să stea lângă focul Brodei. Se simțea la adăpost, așa cum se simțise întotdeauna în Căsuța Păzitoarei. Își dădea seama însă că trebuie să plece, fiindcă Septimus nu era aici.

— Acum trebuie să plec, zise Jenna, încercând să vorbească mai politicos. Vă mulțumesc pentru ospitalitate.

Broda Pye înclină capul, bucuroasă că Prințesa Spirit era mulțumită. Apoi, așa cum se considera că e prudent să procedezi când te vizitează un Spirit, întrebă:

— Mă rog dumitale, preabună Prințesă, nu pleca din această casă cu mâinile goale. Cere-mi orice îți poftește inima

și va fi o onoare pentru mine să îți îndeplinesc orice dorință, zise Broda.

Spera că Jenna nu îi va cere frumosul colier de perle pe care Marcellus i-l trimisese de curând, și pe care îi părea rău că nu îl ascunsese sub gulerul tunicii atunci când era în bucătărie. Acum era prea târziu, și Broda își ținea respirația, așteptând răspunsul Prințesei Spirit.

În afară de a-l găsi pe Septimus, Jenna dorea ceva mai presus de orice — iar aici, își dădu seama, era locul unde ar putea găsi ceea ce căuta.

— Doresc..., zise ea rar, căutând cuvintele potrivite.

— Da? spuse Broda, care stătea ca pe ghimpi și se juca nervoasă cu colierul.

— Doresc să știu cum să **readuc la Viață** Corabia-Dragon.

Broda Pye răsuflă ușurată.

— Din moarte? întrebă.

— Din jumătate moarte, jumătate viață. Respiră dar nu se mișcă.

— Dar vorbește?

— Foarte slab. Ca o șoaptă în adierea vântului, zise Jenna, împrumutând felul lor învechit de a vorbi și bucurându-se că o poate face.

— Adastă aici vreme de câteva minute și îți voi aduce **Remediul**, zise Broda și, până să se răzgândească Jenna, se repezi la dulapul cu Poțiuni Instabile și Otrăvuri Speciale.

Jenna o auzi cum deschide chepengul și coboară scara veche de lemn; se ducea la Corabia-Dragon, care stătea singură, pe întuneric, în templul subteran.

Se lăsă liniștea, după care Esmeralda spuse:

— Mamei nu îi place Corabia-Dragon, dar *eu* o voi iubi. Știu că îmi va vorbi atunci când Va Veni Vremea. Cu Mama nu vrea să vorbească, măcar că Mama o ademenește cu vorbe dulci la fiecare Sărbătoare a Solstițiului de Vară.

Jenna zâmbi; Corabia-Dragon era un bun judecător de oameni.

Broda se întoarse gâfâind și mirosind a igrasie. Puse pe masă o cutie veche, ponosită, și îi făcu semn Jennei să se apropie. Pe cutie scria LA MARE ANANGHIE. Broda spuse în șoaptă un **Farmec de Descuiere** și apoi înălță capacul. Înăuntru se afla o punguță de piele pe care Jenna o recunoscu.

— E **Tripla Transsubstanțiere**, zise ea dezamăgită. Am încercat-o, dar nu ne-a fost de mare folos.

Broda părea foarte impresionată.

— Ești un Spirit Înțelept pentru Anii tăi tineri, spuse ea și scoase cele trei potire mici de aur smălțuite cu albastru la gură, de care Jenna își amintea foarte bine.

Broda le puse pe masă și apoi, spre mirarea Jennei, mai scoase și o sticluță albastră. Jenna ridică sticluța și o privi. Pe etichetă scria TX3 APĂ VIE.

— Sticluța nu am mai văzut-o până acum, zise ea.

— Atunci nu ai văzut **Tripla Transsubstanțiere**, zise Broda categorică. Fără sticluță nu are puteri, deși dacă cineva are puteri **magice** deosebite, s-ar putea să aducă oarecare alinare.

— Pot să iau doar sticluța? întrebă Jenna.

— Desigur. Mai sunt multe alte lucruri în dulapul Reginei. Poți lua ce dorești, Prințesă.

— Mulțumesc, zise Jenna.

Acum, Broda aștepta ca Spiritul Prințesei să plece. Îi era teamă că va mai cere ceva, fiindcă unele Spirite se arătau a fi lacome. Odată, venise la Broda Spiritul unui negustător, îi luase toată colecția de degetare și se întorsese ca să îi ceară și cele mai bune ace de cusut.

Jenna își dădea seama că Broda ar fi vrut să o vadă plecată, dar zise:

— Ar mai fi ceva...

Broda se schimbă la față. Vasăzică avea de a face cu un Spirit lacom. N-ar fi zis, după cum arăta, dar cu Spiritele nu se știe niciodată.

— Ce anume? întrebă ea cu o oarecare asprime.

— Ai un Smârcan? întrebă Jenna.

— Vrei un *Smârcan*? făcu Broda uluită.

Bineînțeles, Spiritului unei Prințese nu i se poate refuza nimic. Broda deschise larg ușa căsuței. Mirosul de pământ jilav al Mlaștinilor pătrunse înăuntru și, odată cu el, amintiri plăcute pentru Jenna. Când aruncă ochii spre ușă, sări în sus: în prag erau adunați cel puțin o duzină de Smârcani mici, cu ochi negri și boticuri umede, pline de noroi, lucind în lumina lămpii.

— Pe care dintre ei îl vrei? întrebă Broda.

— Nu vreau să iau unul, voiam doar să mai văd unul, îi explică Jenna. Nu-i așa că sunt scumpi? Uite ce ochi blânzi și ce înotătoare mari au...

Broda ajunsese la capătul răbdărilor: Spiritele chiar nu aveau măsură!

— Hușt! făcu ea fluturând brațele spre puii de Smârcan. Hușt!

Smârcanii se uitau fix la ea, dar nu dădeau vreun semn că ar avea de gând să plece.

— Îmi pun răbdarea la grea încercare, zise Broda trântind ușa. Este sezonul când se înmulțesc și cred că sunt cel puțin vreo douăsprezece cuiburi cu pui pe insulă.

— În Timpul meu nu există decât un Smârcan, zise Jenna.

— Cei din Timpul tău sunt într-adevăr norocoși. Iar acum, îți doresc drum bun, Prințesă, zise Broda și deschise ușa dulapului cu Poțiuni Instabile și Otrăvuri Speciale.

Jenna înțelese că venise vremea să plece.

— Rămâi cu bine, Broda. Rămâi cu bine, Esmeralda, spuse ea politicoasă și intră în dulap.

Broda Pye se grăbi să închidă ușa în urma ei.

Jenna se furișă afară din Camera Reginei și se bucură să vadă că nu mai era nimeni în fața ușii. Coborî în vârfurile picioarelor scara foișorului și...

— Prințesă! exclamă Cavalerul de Jurnă și o apucă de braț.

Cavalerul nu renunțase la speranța de a-și păstra capul pe umeri. Porni, ținând-o bine pe Jenna de mână și repetând:

— Mama dumitale se va îngrijora, preabună Esmeralda. *Nu* trebuie să te îndepărtezi de Camera ta. Este trecut de șase și Prințesele trebuie să fie în pat. Să mergem.

Jenna nu putea scăpa din strânsoarea ca de fier. Cavalerul o trăgea după el pe coridor și, până să se dumirească ea ce se

întâmplă, se trezi alergând spre dormitorul ei, în fața căruia o aștepta Sir Hereward, care nu putea să își ascundă uimirea.

Sir Hereward nu era singur. Lângă el, un bărbat grăsan cu fața roșie, lucioasă, și nasul borcănat, bătea furios cu pumnii în ușă. Grăsanul părea că se îneacă în livreaua de mătase cenușie; de fiecare mânecă îi atârnau panglici lungi, aurii, iar pe umeri avea doi epoleți, care fuseseră adăugați la cererea lui.

— Deschide! țipa el. Deschide, în numele Grațioasei Sale Maiestăți, Regina Ethelcrunta! Deschide pe loc!

Cavalerul de Jurnă profită de acest neașteptat prilej de a scăpa de o însărcinare atât de incomodă.

— Percy, zise el tare, ca să acopere zgomotul bufniturilor. Percy, nu mai urla. Prințesa Esmeralda e aici.

Grăsanul se răsuci pe călcâie, uimit.

— De ce nu se află în pat? întrebă pe un ton autoritar.

Cavalerul de Jurnă ticlui un răspuns cât ai zice pește.

— Prințesa Esmeralda este o floare delicată. A avut un Acces de Vapori, iar eu, mereu cu gândul la grija pe care o poartă *iubita* sa mamă Prețioasei sale Comori, iar acum și *Unice* fiice, am...

— Oof, termină cu vorbăria fără rost, se răsti la el grăsanul înzorzonat, după care se întoarse spre Jenna și făcu o scurtă

plecăciune. Prințesă Esmeralda, Grațioasa Sa Maiestate, *draga* dumneavoastră Mamă, vă solicită Prezența Regală la un Banchet care va avea loc astă-seară pentru a Celebra Întoarcerea dumneavoastră din Apele Reci ale Râului. Vă rog să mă urmați.

Jenna aruncă o privire înspăimântată spre Sir Hereward, care îi șopti:

— Acesta este Vătaful Reginei. Nu poate fi contrazis. Mai bine îi dai ascultare.

— Dar... ea... adică... Mama... a spus să stau aici, protestă Jenna.

Vătaful îi aruncă o privire întrebătoare. Esmeralda se schimbase în rău de când nu o mai văzuse. Era mult prea îndrăzneață pentru gustul lui, iar felul în care vorbea era intolerabil.

— Nu cred că ați dori să nu dați ascultare însăși dragei dumneavoastră mame, zise Vătaful, neînduplecat. Eu unul nu aș dori, dacă aș fi în locul dumneavoastră.

— Mai bine te duci, șopti Sir Hereward. Voi sta în apropierea ta. Nu mă va vedea, căci nu doresc să mă **arăt** acestui Caltaboș Umflat și Fudul.

Jenna îi zâmbi recunoscătoare.

Cu inima strânsă, dar încercând să își facă un pic de curaj deoarece credincíosul Sír Hereward era alături de ea, îl urmă pe Caltaboș pe coridoarele luminate, unde servitorii se dădeau respectuoși la o parte în fața lor, și apoi în jos pe scările somptuoase, spre zgomotele care răzbăteau din Sala de Bal și nu prevesteau nimic bun.

37
BANCHETUL

—*Stai aici!* zise *Regina Ethelcrunta* cu asprime, arătând spre un scăunel de aur foarte mic și incomod.

Scăunelul fusese pus lângă tronul căptușit cu catifea al Reginei Ethelcrunta, care domina masa de onoare, înălțată pe un podium din Sala de Bal. Regina Ethelcrunta nu era o gazdă generoasă și dădea cât de puține banchete putea. Le considera atât o risipă de mâncare bună, cât și de timp prețios, numai că uneori chiar era nevoită să dea câte un banchet.

Regina fusese surprinsă de iuțeala cu care se răspândise vestea **Întoarcerii** Prințesei înecate, nu doar în Palat, ci prin întreg Castelul. Însă odată cu vestea, o anumită părere,

exprimată de Cavalerul de Jurnă, începea să câștige teren. Erau mulți cei care gândeau că Reginei nu îi făcuse plăcere să o revadă pe biata ei fiică **revenind** și de aceea o ținea prizonieră. Ceea ce era însă și mai rău, judecând după expresia de pe fața ei atunci când dăduse cu ochii de fetița pe care o crezuseră înecată, toți își dăduseră seama că ar fi vrut să fie moartă. De fapt — aici oamenii coborau tonul și aruncau priviri peste umăr, ca nu cumva să fie auziți — se zvonea că Regina o înecase pe fată cu mâna ei. Cei care auzeau această veste, fără excepție, scoteau exclamații de groază și uimire, după care abia se stăpâneau să nu alerge după altcineva și să îi împărtășească știrea, ca să vadă groaza și uimirea din ochii celuilalt.

Zvonul se răspândise cu iuțeala fulgerului, așa că, pe la amurg, Regina Ethelcrunta își dădu seama că trebuie să facă ceva cât putea de repede. Pe loc, Scribii Palatului fură puși să scrie invitații la

Un Magnific Banchet, în
Semn de Mulțumire pentru **Întoarcerea** *cu Bine*
A Dragei noastre Fiice,
Prințesa Esmeralda.
Veniți cu farfurii de acasă.

Mulțimea adunată în grabă aștepta în fața ușilor uriașe ale Sălii de Bal, cea mai mare încăpere din Palat, unde se țineau toate banchetele. Jenna nu se simțea deloc la largul ei; stătea cocoțată pe scăunelul de aur, care pe deasupra se mai și hâțâna, și privea în jur. Încerca să scape de sentimentul pe care îl încerca încă de când trecuse prin Oglindă, și anume că se află acasă, în Timpul ei, și că asista la una dintre farsele lui Silas. Jenna își amintea cu drag de a șasea ei aniversare, când se trezise și descoperise că se află pe o corabie care se îndrepta spre Insula Zilei de Naștere, după cum îi explicase Silas. Camera fusese aranjată în așa fel încât să semene cu puntea unei corăbii unde domnea dezordinea. Frații ei erau îmbrăcați în haine de pirați, iar Sarah era bucătarul corabiei. Când Simon a strigat „Pământ la orizont", toată lumea a coborât pe o scară de frânghie (cam șubredă) atârnată de pervazul ferestrei, până la o barcă adevărată care îi aștepta pe Râu și care îi dusese la un mic banc de nisip, aflat mai în susul Râului; acolo Jenna descoperise un cufăr din acelea în care sunt ascunse comori, iar în el găsise cadoul pentru ziua ei de naștere.

Jenna aruncă pe furiș o privire Reginei. Nu și-o putea închipui pe mama bietei Esmeralda și a micilor Prințese prefăcându-se că este bucătarul corabiei. Pe cât își dădea Jenna seama,

îi era prea greu până și să pretindă că îi place așa-zisa ei fiică. Jenna se răsuci pe scaun și aruncă o privire spre Sir Hereward. Parcă se simțea mai bine știind că bătrâna fantomă stătea de pază în spatele ei. Sir Hereward îi făcu cu ochiul.

Jenna o urmări pe Regina Ethelcrunta cum se așază pe tron. Avea o figură scârbită, ca și cum se aștepta să găsească ceva neplăcut acolo. Stând țeapănă, de parcă era legată de o scândură, Regina își luă locul pe tronul de lemn aurit, tapisat cu catifea roșie pe care erau cusute zeci de pietre prețioase. VaiVaiul se furișă sub tron și își înfășură coada pe după unul dintre picioarele sculptate. Rămase acolo, arătându-și din când în când dintele, cu ochii la gleznele îmbietoare care îi treceau prin fața ochilor. Ochii violeți ai Reginei, pe jumătate închiși, erau fixați asupra ușilor masive de la capătul Sălii de Bal. Ușile erau închise, cu toată zarva care se auzea de afară. Jenna se mai uită o dată pe furiș la Ethelcrunta cea vie. Regina semăna izbitor de tare cu fantoma ei: aceleași cozi împletite, răsucite strâns peste urechi, același nas ascuțit care pufnea dezaprobator. Singura diferență era că Ethelcrunta cea vie mirosea a ciorapi nespălați și camfor. Deodată, vocea ei — de neuitat pentru cei care o auziseră măcar o dată — străpunse aerul și urechile Jennei:

— Dă drumul gloatei!

Pajii de serviciu la ușă în seara aceea, doi băieți care ar fi trebuit să fie de mult în paturile lor, se repeziră și apucară clanțele mari de aur, deschizând ușile exact în același timp, așa cum exersaseră timp de patru ore cu Ușierul Regal.

Un grup de oameni în veșminte bogate de bal intrară în Sală, înșiruiți doi câte doi, fiecare cu câte o farfurie în mână. De cum intrau pe ușă, ochii li se întorceau spre Prințesa **trimisă înapoi**. Jenna, deși era obișnuită să fie în centrul atenției când se plimba prin Castel în Timpul ei, începu să se simtă stânjenită. Se înroși la față și începu să se întrebe dacă nu cumva cineva avea să bage de seamă că ea nu e Esmeralda.

Nimeni nu își dădu seama. Unii credeau că Esmeralda părea mult mai sănătoasă decât înainte și — ceea ce nu era de mirare — mult mai fericită după timpul petrecut departe de mama ei. Nu mai avea privirea aceea obosită, nici încruntarea care stăruia pe fruntea ei. Se și îngrășase puțin și nu mai părea lihnită de foame.

Având în vedere că invitația fusese trimisă cu atât de puțin timp înainte de eveniment, era de mirare că Regina Ethelcrunta reușise să adune un număr atât de mare de musafiri de vază. Veniseră cu toții în hainele cele mai bune; cei mai

mulți purtau hainele de la căsătorie, în timp ce tagma învățaților, în special Vrăjitorii Obișnuiți și Alkimiștii, purtau robele de la ceremonia de absolvire, împodobite cu blană și mătăsuri viu colorate. Curtenii și demnitarii regali mergeau cu nasurile pe sus, înveșmântați în robele de ceremonie, făcute din catifea cenușie și tivite cu roșu; pe mâneci atârnau panglici lungi, aurii, lungimea și numărul cărora depindeau de rangul demnitarului. Cei de rang înalt purtau panglici care ajungeau până la podea, iar panglicile celor de rang foarte înalt se târau pe jos și de multe ori se întâmpla (de fapt, cu intenție) ca cineva să calce pe ele. Adesea puteau vedea panglici lungi zăcând uitate pe coridoarele Palatului, iar unii demnitari își luaseră obiceiul de a purta cu ei panglici de rezervă, deoarece numărul panglicilor avea o mare însemnătate; nu se făcea ca un demnitar de cinci panglici să fie văzut doar cu patru, sau, ferească sfântul, doar cu trei.

Jenna privea cortegiul somptuos de oaspeți care intrau și își căutau locurile în jurul celor trei mese întinse pe toată lungimea Sălii. După ce se foiră îndelung și se călcară unii pe alții pe panglici, se așezară la locurile lor și se liniștiră. Vătaful împinse pe podium un mic paj care tremura de emoție. Băiatul alergă până în mijlocul podiumului, se așeză la locul stabilit pentru el în fața Reginei și sună dintr-un clopoțel. Auzind

clincănitul, amuțiră cu toții, lăsând propozițiile neterminate, cu ochii la Regina Ethelcrunta.

— Bine ați venit la acest festin..., se auzi vocea Ethelcruntei, scrâșnind ca o unghie pe sticlă.

Unii dintre musafiri se strâmbară, alții își băgară vârfurile degetelor în gură ca să scape de senzația neplăcută.

— ... dat în onoarea **Întoarcerii** cu bine a *dragei* mele fiice, Prințesa Esmeralda, pe care am crezut-o cu toții înecată timp de mai bine de trei luni. Care a fost Îndelung Jelită de *draga* ei mamă și a fost întâmpinată acasă cu Cea Mai Mare Bucurie și Afecțiune Maternă, fiindcă nu ne-am pierdut din ochi una pe alta de când s-a **întors**, nu-i așa, *Draga* Mea? (Aici Regina Ethelcrunta îi trase Jennei un picior în țurloi, pe sub masă.)

— Au! țipă Jenna.

— *Nu-i așa*, Draga Mea? O privi adânc în ochi pe Jenna și îi spuse șuierat: Răspunde „Nu, Mamă", proasto, dacă nu vrei să fie vai și amar de tine.

Toți ochii erau ațintiți asupra ei, așa că Jenna nu îndrăzni să se împotrivească.

— Nu, Mamă, zise ea posomorâtă.

— *Ce* ai spus, *Comoara* Mea? întrebă Regina cu voce mieroasă, dar cu privirea ca un tăiș de sabie. *Ce* ai zis?

Jenna trase aer în piept și repetă:

— Nu, Mamă. De fapt, ar fi și greu să uit imaginea ta.

Imediat regretă că vorbise, pentru că acum toate privirile erau întoarse spre ea, atrase de ciudatul ei accent și felul neobișnuit în care vorbea. Dar Regina Ethelcrunta, care își făcuse o regulă din a nu asculta nici măcar o vorbă din ceea ce spunea Esmeralda, părea că nu băgase de seamă. Plictisită fiindcă se vedea nevoită să se gândească la pacostea de Esmeralda mai mult decât înainte, Regina se ridică.

În scârțâit de scaune, toți cei din Sala de Bal se ridicară în picioare și întoarseră respectuoși privirea de la ciudata Esmeralda la Regina cu care erau mult mai obișnuiți.

— Să înceapă banchetul! ordonă Ethelcrunta.

— Să înceapă banchetul! răspunseră invitații, se așezară și se puseră pe sporovăială în așteptarea mâncării.

Jenna își făcuse griji gândindu-se că va trebui să poarte o conversație cu Regina Ethelcrunta, dar acum își dădu seama că nu era cazul, fiindcă Regina nu îi aruncă nici măcar o privire tot restul banchetului. Atenția ei era îndreptată spre bărbatul brunet așezat în stânga ei. Acesta, observă Jenna, nu purta tunica roșie a familiei regale, ci o tunică neagră, împodobită cu o cantitate uimitoare de aur. Din când în când îi arunca Jennei

o privire nedumerită, dar, cu Regina Ethelcrunta între ei, nu părea dornic să spună ceva. Neavând nimic de făcut — la dreapta ei stătea Caltaboșul Umflat și Fudul, care o imita pe Regină și nu îi acorda nici cea mai mică atenție — Jenna trase cu urechea la conversația, de fapt cearta, dintre Ethelcrunta și tânărul din stânga ei. Fu uimită să îl audă spunându-i Reginei „Mamă".

Deodată se auzi o bătaie de gong. Oaspeții înfometați așteptau în tăcere. Se anunța primul dintre cele cincisprezece feluri de mâncare. Invitații se linseră pe buze, despăturiră șervețelele și, ca unul, le prinseră sub bărbie. Micii Paji se luptară să deschidă ușile pe care își făcu apariția un șir lung de servitoare, fiecare purtând două boluri mici de argint. Când intrară în Sala de Bal, fetele se împărțiră în mai multe rânduri, ca să servească toate mesele. Merseră pe rând la fiecare mesean și îi puseră în față câte un bol. Ultimele două fete se îndreptară spre podium și îndată după aceea Jenna avea și ea în față un mic bol de argint.

Curioasă, privi în jos spre bol și își înăbuși un țipăt de groază. Un bobocel de rață, abia ieșit din ou, era întins într-o baltă de zeamă cafenie. Bobocul fusese marinat în vin, jumulit și trupușorul lui gol, cu pielea încrețită, fusese aruncat în bol. Bolul avea o margine specială, pe care era așezat capul

bobocului, ai cărui ochi o priveau îngroziți pe Jenna. *Era viu!* Jennei i se făcu rău pe loc.

Cât despre Regina Ethelcrunta, ea era foarte încântată la vederea bobocului. Se linse pe buze și îi spuse tânărului din stânga ei că e unul dintre felurile ei preferate; nimic nu se putea compara cu un boboc fraged, opărit cu sos fierbinte de portocale.

Gongul bătu încă o dată, anunțând sosirea unui șir lung de băieți care aduceau carafe cu sos clocotit. Ca și fetele, se despărțiră în mai multe rânduri și turnară sos în bolurile mesenilor. Cei doi băieți de la coadă, care aveau cele mai fierbinți carafe cu sos, fură trimiși sus pe podium. Înainte ca băiatul cu carafa să ajungă la ea, Jenna apucă bobocul și îl vârî repede în buzunarul tunicii, unde rămase țeapăn de spaimă, în puful adunat pe fund.

Jenna se uită la băieții care treceau printre mese. Mergeau cu ochii plecați, atenți să nu stropească mesenii cu sosul fierbinte. Când urcară pe podium, un valet mătăhălos le șuieră la ureche:

— Nu trândăviți, serviți-o pe Regină și pe Prințesa Esmeralda mai întâi.

Așa se face că, atunci când Jenna ridică privirea ca să mulțumească politicos băiatului care tocmai turnase sos de portocale

în bolul ei fără boboc de rață, se trezi că se uită în ochii lui Septimus Heap.

Jenna întoarse privirea. Nu îi venea să creadă. Acest băiat cu părul lung și încâlcit, subțiat la față și ceva mai înalt decât îl știa ea, nu avea cum să fie Septimus Heap. Nu era cu putință.

Septimus se așteptase să o vadă pe Prințesa Esmeralda — și asta și văzuse. Era supărat pe el însuși că timp de câteva secunde sperase că Prințesa ar putea fi Jenna. Se mai păcălise o dată, atunci când Prințesa Esmeralda stătuse o vreme cu Marcellus, chiar înainte să dispară. Acum nu se mai lăsa păcălit. Septimus turnă cu grijă sosul de portocale în bol, bucuros că, din nu se știe care motiv, înăuntru nu se afla o rățușcă vie.

Atunci se auzi un zăngănit puternic și țipete de groază amestecată cu bucurie. Văzând rățușca în bolul Reginei Ethelcrunta, Hugo scăpase carafa din mână și sosul fierbinte curse-se în poala Reginei. Ethelcrunta sări în picioare urlând, Caltabosul Umflat și Fudul se repezise și îl înșfăcase pe Hugo de gât, îl ridicase în aer și aproape îl sugrumase.

— Nenorocitule! zbiera Caltabosul. Vei plăti scump. Vei regreta acest moment toată viața ta — care nu va fi prea lungă, băiete, ascultă-mă pe mine.

Hugo făcuse ochii mari de groază. Atârna moale ca o cârpă în mâinile butucănoase ale Caltaboșului, care se strângeau în jurul gâtului lui. Septimus văzu că buzele lui Hugo se învinețesc, ochii i se dau peste cap și li se vede albul. Se repezi, îl smulse pe Hugo din mâinile butucănoase, cu mai multă putere decât credea că are, și țipă:

— Dă-i drumul, grăsan nemernic!

Glasul lui Septimus răsună în toată Sala de Bal, cu mult mai mult efect decât își închipuise el.

Jenna sări de pe scaun. Se uitase la Vătaf cum îl sugrumă pe Hugo, la fel de îngrozită ca Septimus, iar acum știa. Băiatul *era* Septimus. Îi recunoscuse *vocea*, nu se putea înșela. Era chiar *el*!

În același timp, tânărul care stătea în stânga Reginei Ethelcrunta sări și el în picioare. Și el recunoscuse vocea Ucenicului. Ce căuta băiatul aici, îmbrăcat ca un servitor?

Jenna și Marcellus Pye se izbiră unul de altul în învălmășeala creată. Marcellus alunecă în băltoaca de sos de portocale și se prăbuși pe podium. Caltaboșul pierdu bătălia cu Septimus și îi dădu drumul lui Hugo, care rămase nemișcat, amețit. Profitând de acest prilej, Regina Ethelcrunta, picurând de sos de portocale, îi trase o palmă băiatului. Nu îl nimeri, dar, în schimb, îi arse Caltaboșului o palmă usturătoare peste

ureche. Caltaboșul, care era un om agresiv, îi întoarse palma fără să se gândească, spre delectarea celor adunați în Sala de Bal, care urmăreau vrăjiți scena, cu rățuștele ridicate în furculiță spre gurile deschise.

Când își dădu seama ce făcuse, Caltaboșul Umflat și Fudul se făcu alb, apoi pământiu la față. Își ridică roba pătată de sos și o luă la fugă printre mese, cu cele zece prețioase panglici aurii fluturând în urma lui. Pajii de la ușă îl văzură venind și, crezând că așa era obiceiul la banchete, deschiseră în mod ceremonios ușile și făcură o plecăciune în timp ce Caltaboșul ieșea glonț din sală. Apoi închiseră rânjind ușile. Nu le spusese nimeni că la banchete te distrai atât de bine.

Septimus îl apucă pe Hugo, care încă nu se dezmeticise, iar cu mâna cealaltă o apucă pe Jenna.

— Chiar tu ești, Jen? întrebă el cu ochii strălucitori de emoție.

Speranța înflori din nou în inima lui, laolaltă cu bucuria de a o revedea pe Jenna. Simțea că și-a regăsit viitorul.

— Da, eu sunt, Sep. Nici nu pot să cred că *tu* ești!

— Marcia a găsit biletul meu, nu?

— Care bilet? Hai să fugim de aici cât mai putem.

Nimeni nu dădu atenție celor doi servitori și Prințesei Esmeralda care părăseau câmpul de bătălie. Lăsară în urmă o ceată de servitori care o înconjuraseră pe furioasa Regină Ethelcrunta. Aceasta țipa la Marcellus Pye, cerându-i „să se ridice chiar în clipa asta". Ieșiră din vacarmul Sălii de Bal și se furișară în vârful picioarelor pe o ușă din spatele podiumului, care ducea în Camera de Odihnă a Doamnelor. Aici se retrăgeau acestea când doreau să uite că mâncaseră sau băuseră prea mult.

Jenna trase zăvorul și se sprijini de ușă, cu ochii la Septimus. Rățușca se mișcă în buzunarul ei și o mică pată de umezeală apăru pe țesătură. Nu încăpea nicio îndoială: rățușca era reală, și la fel era Septimus.

38
PAVILIONUL DE VARĂ

— Zăvorul acela nu va rezista mult, Jen, spuse Septimus privind zăvorul cu filigran care decora ușa Camerei de Odihnă a Doamnelor. Hai să plecăm repede de aici.

— Știu, încuviință Jenna, dar Palatul este plin de oameni. Nici nu îmi vine să cred, Sep, e atât de diferit. Nu poți merge nicăieri fără să te vadă cineva și să îți facă o plecăciune, iar...

— Da, dar mie nu îmi va face nimeni plecăciuni, Jen, zise Septimus, zâmbind pentru prima oară după o sută șaizeci și

nouă de zile; acum semăna într-adevăr cu cel pe care îl știa Jenna.

— Cu părul ăsta ca un cuibar... cred și eu. Ce i-ai făcut?

— Nu m-am pieptănat. Nici nu văd la ce folosește să te piepteni. Iar să mă tundă stil castron, cu siguranță nu am să îi las. În orice caz, pe Marcellus îl scotea din fire. De multe ori e pisălog, cam ca... *ce* e, Hugo? îl întrebă pe băiatul care îl trăgea de mânecă.

— Păzea..., șopti băiatul, cu ochii încă injectați și fața albă după ce abia scăpase de la sugrumare.

Cineva hâțâna clanța ușii.

Sir Hereward bară ușa cu spada lui încercată în multe bătălii și **se arătă** lui Septimus și Hugo. Acesta din urmă, și așa înspăimântat, sări în sus de groază.

— Prințesă Jenna, te voi apăra pe tine și pe credincioșii tăi prieteni până la capăt, declară cavalerul cu gravitate.

— Mulțumesc, Sir Hereward, zise Jenna. Trebuie să scăpăm de aici neîntârziat. Sep, tu deschide fereastra, iar eu îi voi face să creadă că am fugit pe aici.

Se duse la o ușă care dădea spre Pasajul Central, o deschise și o lăsă de perete.

— Haidem, zise ea împingându-l spre fereastră pe Hugo, care nu se dezmeticise încă. Tu ieși primul, Hugo.

Ieșiră toți trei pe fereastră și săriră pe aleea care mergea prin spatele Palatului, după care Jenna închise la loc fereastra, fără nici cel mai mic zgomot.

Sir Hereward trecu prin fereastră și li se alătură.

— Îmi permiteți să vă conduc într-un loc unde să fiți în siguranță? întrebă el.

— Cât mai departe de aici, zise Jenna. Și cât mai repede cu putință.

— Cei mai mulți folosesc Râul în atare situații, răspunse Sir Hereward și arătă spre malul Râului, străjuit de un șir de cedri despre care Jenna nu avea habar că existaseră.

— Atunci, la Râu, zise Jenna.

Dacă cineva din Sala de Bal s-ar fi uitat pe fereastră — ceea ce nu îi dădu nimănui prin cap să facă, fiindcă musafirii erau prinși în discuții aprinse despre ceea ce se întâmplase — ar fi văzut doi slujitori din Palat alergând, împreună cu Prințesa, pe pajiștea care ducea la Râu. Iar dacă printre musafiri s-ar fi aflat și un Văzător de Spirite, ar fi zărit și o fantomă bătrână, cu armura aproape distrusă, dar cu sabia ruptă ridicată deasupra capului, conducându-i pe cei trei spre Râu în goană, de parcă mergeau la atac. Apărați de un nor mare, negru, care trecea prin fața lunii pline și învăluise pajiștea în întuneric, cei patru alergau cât de repede puteau.

Promoroaca trosnea sub picioarele lor. Lăsau în urmă, în iarba albă, trei șiruri de urme vizibile de la distanță, dar, spre norocul lor, nimeni nu se gândise — până atunci — să caute urme prin iarbă. Când ei ajungeau la Râu, o poteră condusă de cel numit în grabă în locul Caltabosului Umflat și Fudul — un zdrahon violent, care visa de ani de zile să ajungă Vătaf și acum nu putea crede că dăduse norocul peste el — ajunsese la ușa lăsată deschisă și la concluzia spre care îi mânase Jenna. Urmăritorii se aruncară cu toții la ușa îngustă, fiecare dintre ei nerăbdător să pună primul mâna pe Prințesă și să intre în grațiile Reginei. Noul Vătaf se dovedi însă cel mai nerăbdător — și mai neîndurător; se luptă cu ghearele și cu dinții până ajunse la ușă și ieși primul. Îndată după aceea, toată trupa alerga în șir după el, strigând și întrebând pe toți cei întâlniți dacă nu cumva o zăriseră pe „biata Prințesă cu mintea dusă". Dornici să îi facă pe plac noului Vătaf și tovarășilor lui, mulți le dădură indicații total aiurea, așa că, în scurtă vreme, se treziră că nu mai știau încotro să o ia.

La vremea aceea, Jenna, Septimus, Hugo și Sir Hereward se aflau pe pontonul unde era amarată Gondola Regală.

— Și acum ce facem? zise Septimus gâfâind.

— Barca ne va duce departe, zise Sir Hereward. Vom fi în siguranță: noaptea e liniștită și apa curge lin.

Septimus privi Gondola Regală și fluieră printre dinți, un obicei enervant pe care îl luase, fără știrea lui, de la Marcellus Pye.

— Doar nu vă închipuiți că vom trece neobservați? făcu el.

— Nu în gondolă. Sir Hereward vorbea de barca de alături, cea cu vâsle.

Jenna arătă spre Sir Hereward, care plutea deasupra unei bărci la fel de bogat decorată, care era legată lângă Gondola Regală; era folosită pentru transportul pasagerilor atunci când Gondola nu putea trage la mal.

Chiar atunci, luna plină ieși de după nor și pajiștile brumate fură învăluite într-o lumină albă, orbitoare; fu ca și cum cineva aprinsese o lanternă și o îndreptase către ei. Sir Hereward știa prea bine cât de primejdioasă poate fi lumina lunii, fiindcă el personal ajunsese fantomă din cauza apariției lunii într-un moment nepotrivit, când un arcaș îndrepta o săgeată spre el. Fantoma se repezi spre ei strigând:

— Iute, să nu fim văzuți! Să ne ascundem în pavilionul de vară!

Mergând în umbra cedrilor înalți, Sir Hereward îi conduse spre pavilionul de vară al Palatului — clădirea cu opt laturi și acoperiș aurit pe care Jenna o știa din Timpul ei.

Ascunsă după pavilionul de vară, Jenna vedea cum ferestrele Palatului se luminează una după alta, pe măsură ce urmăritorii scotoceau fiecare cameră și lăsau în urmă o lumânare aprinsă, ca semn că trecuseră pe acolo.

Apoi se auzi un zdrăngănit puternic, ușile de sticlă ale Sălii de Bal fură date în lături și noul Vătaf ieși pe terasă. Scos din minți fiindcă scotocise în zadar Palatul, îi lăsase pe soldați să se ciorovăiască între ei și se întorsese în Camera de Odihnă a Doamnelor ca să o cerceteze mai bine. Aici descoperi fereastra cu zăvorul tras și înțelese că prada fugise în cu totul altă direcție. Acum stătea pe terasă și vocea îi răsuna până departe, în noaptea înghețată: dădea instrucțiuni trupei de bătăuși.

— Mergeți câte trei odată. Cu adevărat, omule, chiar ești *imbecil*? Da, chiar ești. Tâmpitule, am zis *trei*. Aceia sunt doar niște copii, unul dintre voi îl poate stâmpăra pe unul dintre ei. Faceți ce voiți cu băieții, nu au nicio însemnătate, dar Esmeralda trebuie adusă la mama ei, care jelește după ea. Acum, voi vă duceți la Poarta Mare, voi la grajduri, iar voi, nevolnicilor, vă luați labele din spate la spinare și vă duceți la Râu. Nu mai zăboviți! Duceți-vă!

Jenna, Septimus și Hugo se ghemuiră în spatele pavilionului de vară, dar chiar atunci se auzi strigătul celor cu labele la spinare:

— Uitați! Urmele lor sunt pe iarbă. Vă jur, sunt ca și prinși! Ai noștri sunt!

Urmată îndeaproape de Vătaf, trupa se îndreptă tropăind spre ei. Septimus încercă disperat să deschidă ușa, dar aceasta era încuiată.

— Am să sparg o fereastră, Jen, zise el și își înfășură mâna în șervetul alb cu care fusese acoperită carafa de suc.

— Nu, Sep. Te vor auzi. Și oricum, dacă spargi fereastra, vor ști că suntem aici.

— Dă-mi voie, tinere, zise Sir Hereward, încă entuziasmat de succesul dinainte, când descuiase ușa dormitorului Jennei.

Cavalerul puse mâna pe încuietoare. Cu toții așteptau nerăbdători, trăgând cu urechea la pașii care se apropiau.

— Aproape au ajuns, zise Septimus agitat.

— Puterile mele nu mai sunt ce erau, spuse Sir Hereward, stânjenit. Această încuietoare nu se deschide cu ușurință.

— Dă-mi voie să încerc și eu, zise Jenna.

Acum îi părea rău că nu ascultase cu mai multă atenție explicațiile lui Jillie Djinn, pe care le considerase plictisitoare. Scoase din cingătoare cheia Camerei Reginei, dar mâinile îi tremurau și degetele îi erau atât de înghețate că erau la fel de îndemânatice ca un pachet de cârnăciori congelați. Cheia îi scăpă

din mână în iarba brumată; aurul și smaraldul scânteiau în lumina lunii. Septimus o ridică, o puse în broască și o răsuci. În clipa următoare se năpustiră cu toții înăuntru, Septimus încuie ușa și rămaseră cu urechea ațintită la bufniturile pașilor care se apropiau pe sub cedri, zgâlțâind pavilionul.

Deodată, Hugo îl strânse tare de mână pe Septimus. O pereche de ochi verzi se aprinseră în întuneric și un mârâit gros, prelung, răsună în pavilion.

— Ullr? întrebă Jenna în șoaptă, dar apoi își aduse aminte unde se aflau — cum ar fi putut să fie Ullr?

Din întuneric se auzi o voce cunoscută Jennei.

— *Kalmm*, Ullr. *Kalmm*, șopti Snorri.

Ullr nu putea însă fi calmă. Felina era întărâtată de mirosurile necunoscute și zgomotele acestui Timp diferit; își dădea seama că în acel loc Snorri nu era în siguranță. Când auzise strigătele venind dinspre pavilionul de vară, Ullr se năpustise ca să întâmpine primejdia. Snorri venise după ea, și Nicko o urmase. Acum Snorri ținea pantera pe după gât și îi mângâia coama neagră, ridicată de mânie.

— Nu te teme, Sep, șopti Jenna. Sunt Snorri și Ullr Noptatica.

Septimus nu înțelese despre ce vorbea Jenna, dar, de vreme ce Jenna nu părea îngrijorată de mârâitul panterei, hotărî că nu

are nici el motiv de îngrijorare. Avea alte motive de îngrijorare, ca de exemplu vocea răgușită a noului Vătaf care anunța satisfăcut:

— Urma este limpede. Prada ne așteaptă în pavilionul de vară al Reginei, băieți.

Se auzi o bătaie puternică în ușă apoi o exclamație:

— E încuiată și zăvorâtă, coane Vătaf.

— Atunci sparge-o, vai de capu' tău de tembel neajutorat! *Sparge-o!*

Ușa subțire de lemn trosni, izbită cu furie, și întreg pavilionul se cutremură din temelii. Sir Hereward ridică spada și declară:

— Să nu vă fie teamă, de mine nu vor trece.

Jenna îl privi speriată pe Septimus: urmăritorii nici nu aveau să îl vadă pe Sir Hereward; aveau să **treacă prin** el ca și cum nici nu ar fi fost acolo.

— De aici putem ajunge la bucătării, zise Snorri, dar vor veni după noi. Mi-a venit o idee. Jenna, dă-mi mantia ta, te rog.

În altă situație Jenna s-ar fi gândit de două ori înainte să renunțe la frumoasa ei mantie, dar când în ușă se auzi alt pocnet și unul dintre panourile de lemn se crăpă chiar în spatele ei, Jenna își scoase repede mantia și i-o întinse lui Snorri. Abia dacă putu să se uite când Snorri sfâșie mantia în două, o trânti

în praful de pe jos și i-o dădu lui Ullr. Pantera apucă bucata de mantie și o strânse în colții ei albi.

— Stai, Ullr. Păzește.

Ullr se supuse și se așeză lângă ușă. Ochii ei verzi aruncară scântei atunci când o nouă lovitură în ușă trimise o ploaie de așchii peste spatele ei musculos.

— Haideți, zise Snorri și le făcu semn să o urmeze.

Snorri dispăru în întuneric, dar părul ei blond-deschis strălucea în lumina lunii și nu le fu deloc greu să se țină după ea. Coborâră pe o scară de piatră, abruptă și răsucită. În urma lor auziră ușa pavilionului cum se sfarmă sub lovituri. Apoi se auzi mârâitul amenințător al lui Ullr, urmat de un urlet de groază scos de tembelul neajutorat, pe care norocul chiar nu îl ajută — fu primul care intră în pavilion.

— Du-te înapoi, se auzi vocea aspră a Vătafului.

— Nu, nu, vă rog, Sire. Pe viața mea că nu îndrăznesc.

— Atunci, neghiobule, cu adevărat ești blestemat, căci nu ți-a mai rămas viață pe care să te juri, afară doar dacă te duci înapoi și o aduci pe Prințesă.

— Nu... *nu, Sire, vă implor!*

— Dă-te la o parte, neghiobule. Îți arăt eu cum trebuie să fie un bărbat...

Un mârâit cum nimeni — nici măcar Snorri — nu mai auzise răsună în casa scării, dându-le fiori pe spinare. Fu urmat de un urlet de groază și de tropăitul trupei de urmăritori a Vătafului care abandona misiunea, lăsându-l pe Vătaf să îi arate singur lui Ullr cum trebuie să fie un bărbat.

Urmăritorii se întoarseră în Sala de Bal obosiți și înspăimântați. Cei câțiva oaspeți mai lacomi, care rămăseseră ca să termine de mâncat rățuștele lor (și ale vecinilor de masă), ascultară cu răsuflarea tăiată cum Prințesa Esmeralda fusese mâncată de vie de un Demon Negru. Ce se întâmplase cu noul Vătaf nu știa nimeni, deși mulți se temeau (și sperau în secret, fiindcă povestea era mult mai palpitantă astfel) că avusese parte de aceeași soartă.

În timp ce Ullr Noptatica stătea de pază în pavilionul de vară și, poate, îl devora pe Vătaf, Septimus, Jenna, Hugo și Snorri ajunseră la piciorul scării și dădură nas în nas cu cineva pe care Septimus îl recunoscu, uluit:

— Nik!

Auzind vocea lui Septimus, Nicko fu cât pe ce să scape lumânarea din mână. Câteva clipe îl privi năuc pe Septimus, încercând să înțeleagă schimbările subtile pe care o sută

șaizeci și nouă de zile petrecute într-un Timp străin le aduseseră înfățișării lui Septimus, dar se dumiri repede, văzând că, în ciuda părului încâlcit și a faptului că era mai înalt dar mai slab, în fața lui se afla într-adevăr Septimus, ba, mai mult decât atât, lângă el stătea Jenna.

— Haideți să plecăm repede, zise Snorri. S-ar putea să trimită alți soldați ca să se lupte cu Ullr. Nu va putea să le țină piept multă vreme. Trebuie să plecăm de aici.

Snorri luă lumânarea din mâna lui Nicko și ieși hotărâtă. Se luară după ea și lumina nesigură a lumânării, traversară bucătăriile de jos în care nu mai era nimeni la acea oră, cu excepția a trei fete care serviseră la masă și care se îndreptau obosite spre casele lor. În bucătării stăruiau mirosurile mâncărurilor de la banchet, de care Jennei și lui Septimus li se făcu greață. Merseră mai departe, privind în jur cu teama că i-ar putea vedea vreun servitor curios. Aveau însă noroc, fiindcă acestea erau orele liniștite din noapte, când doar brutarul Palatului se afla în bucătării, numai că el lucra la etajul de deasupra.

Jenna știa unde merg. Ceva mai încolo se zărea întrândul în care se afla dulapul de haine al Ajutoarelor de Bucătar. Strânse mâna lui Septimus și îi spuse:

— În curând vom fi acasă, Sep. Nu te bucuri?

— Bine, dar cum? întrebă Septimus nedumerit.

În spatele lui, Nicko ridică lumânarea și umbrele lor căzură pe vechiul dulap de haine.

— Uite cum, zise. Nu îl mai recunoști?

— Ce să recunosc?

— Locul pe unde ai venit, nătăflețule.

— Dar eu nu pe aici am venit. Am intrat prin Camera Alkimistului.

Nicko nu înțelegea de ce Septimus făcea atâta caz de un amănunt lipsit de însemnătate.

— Lasă, Sep, nu are importanță. Ne întoarcem pe aici și gata. Important e să ajungem acasă.

Septimus nu zise nimic. Nu înțelegea cum ar fi putut ajunge acasă printr-un dulap vechi de bucătărie. Când auzi cuvântul „acasă", Hugo începu să își tragă nasul. Septimus se aplecă spre el.

— Ce este, Hugo? îl întrebă.

Hugo își frecă ochii obosiți și înlăcrimați.

— Eu... vreau să merg acasă, mormăi el. Să o văd pe Sally.

— Cine e Sally?

— Cățelușa mea.

— Bine, Hugo. Fii pe pace. Te duc eu acasă.

— Sep! făcu Jenna îngrozită. *Nu* se poate. Trebuie să vii cu noi, chiar *acum*. Trebuie să plecăm până nu ne vede cineva.

— Jen, nu putem să îl lăsăm pe Hugo singur aici.

Sir Hereward tuși politicos.

— Prințesă Jenna. Cred că îmi vei îngădui să îl escortez eu pe băiat acasă la el.

— Vai, Sir Hereward, ai fi atât de amabil?

Cavalerul făcu o plecăciune.

— Va fi o onoare pentru mine, Prințesă Jenna.

Întinse mănușa ruginită lui Hugo, care o apucă și o ținu strâns, de parcă ar fi fost materială.

— Rămâi cu bine, Prințesă, zise Sir Hereward, făcând o plecăciune adâncă. Ai grijă de tine, căci nu ne vom mai vedea.

— Ba cum să nu, Sir Hereward. Ne vom vedea diseară și îți voi povesti ce s-a întâmplat, râse Jenna.

— Nu aș crede, Prințesă, fiindcă nu vei fi în siguranță aici astă-seară. Ție și tovarășilor tăi vă doresc Drum Bun și Întoarcere cu Bine Acasă.

Cu acestea, fantoma ieși pe ușă, urmată de Hugo, care tropăia vesel.

— La revedere, Hugo, zise Septimus.

— La revedere, Ucenicule. Hugo se întoarse și îi zâmbi. Poate că te voi vedea mâine.

„Poate chiar așa va fi", își zise Septimus, cuprins de gânduri negre.

— Hai odată, Sep, zise Jenna, pierzându-și răbdarea, și îl trase spre dulap.

Snorri scoase un fluier de argint din buzunar și suflă în el, dar niciun sunet nu se auzi.

— E pentru Ullr, spuse. Acum va veni după noi.

Jenna deschise ușa dulapului.

— Uite, îi explică ea lui Septimus. În spate, după haine, este o Oglindă.

Dădu la o parte hainele de lână aspră, cenușie.

— Uite-o! zise ea bucuroasă.

— Unde? întrebă Septimus chiar în clipa în care Ullr se apropie cu pași aproape neauziți de cei adunați în jurul dulapului.

— Aici, *uite*, zise Jenna nițeluș cam supărată.

Ce avea Septimus de era atât de hachițos?

— E doar o ramă goală, Jen, zise Septimus. O ramă goală, veche și nefolositoare, repetă el și o izbi cu piciorul. Atâta tot.

— Nu! Nu se poate!

Jenna pipăi Oglinda și văzu că Septimus avea dreptate. Rama era goală; nici urmă de Oglinda care fusese înăuntru.

— Suntem *cu toții* prizonieri în locul acesta îngrozitor, zise Septimus posomorât.

39
RÂUL SUBTERAN

Nicko dezlegă barca de Gondola Regală și, la adăpostul cedrilor uriași, se îndepărtară de pontonul Palatului, înghesuiți în barca mult prea mică pentru atâția pasageri. La prova stătea Ullr Noptatica, ai cărei ochi sclipeau pe întuneric. Snorri se strânsese alături de ea. Nicko stătea la mijloc, pe banchetă, ca să poată vâsli mai bine împotriva curentului. Jenna și Septimus erau la pupa, strânși unul lângă altul, tremurând în aerul rece de deasupra apei. Din când în când alungau cu mâna fulgii mari și leneși care coborau peste ei din cer. Cu toții erau înfofoliți în felurite haine luate din dulapul Ajutoarelor de Bucătar, dar frigul pătrundea ușor

prin lâna subțire, ieftină, căci Ajutoarele de Bucătar nu erau plătite îndeajuns de bine cât să își poată cumpăra haine ca lumea.

Se îndreptau spre Marea Cameră de Alkimie și Tămăduire. Septimus știa că e singura lor șansă de a se întoarce în Timpul lor, dar nu își punea mari speranțe în această încercare și de aceea nu era prea binedispus.

— Nu va fi ușor, le spuse el. Marcellus e singurul care are **Cheia** Marilor Porți ale Timpului.

— Ei, atunci va trebui să stăm ascunși în Cameră și să ne aruncăm asupra lui când intră, zise Nicko plin de încredere. Patru contra unul — nu e chiar așa de rău.

— Ai uitat de cei șapte scribi, zise Septimus.

— Ba tu ai uitat să ne spui de ei, Sep. Atunci vom fi patru la opt, oftă el. Oricum, nu avem de ales. Altminteri suntem condamnați să rămânem aici pe veci.

— Puneți-o și pe Ullr la socoteală, murmură Snorri. Dacă ajungem înainte de crăpatul zorilor.

Nicko mări cadența. Oricând era de preferat să ai o panteră de partea ta, în loc de o pisică slăbănoagă. Jenna se întoarse ca să mai arunce o ultimă privire spre Palatul care se pierdea în zare. Palatul fusese scotocit — fără niciun rezultat — din

temelii până la acoperiș, iar acum în fiecare cameră ardea câte o lumânare. Clădirea de piatră galbenă era luminată toată, iar pajiștile se întindeau în fața ei, albe de zăpadă și proaspete, ca șorțul apretat al unui bucătar. Deși știa că Regina Ethelcrunta se afla undeva în Palat, Jenna se bucura de priveliște și se hotărî ca, dacă, printr-o minune, se va întoarce în Timpul ei, în acea zi de sărbătoare să pună lumânări aprinse în toate camerele.

Privi în sus, spre ferestrele camerei Esmeraldei — și a ei, pentru puțină vreme.

— Îmi pare bine că Esmeralda a scăpat, zise.

— Și mie, răspunse Septimus.

— Ai cunoscut-o pe Esmeralda? întrebă Jenna uimită.

— Da. A scăpat ca prin urechile acului, să știi. Marcellus a dus-o pe Calea Reginei. Era cât pe ce să fie prinși de Vătaf. Apoi — și asta-i partea cea mai bună — i-a aruncat pelerina în apă, chiar mai sus de Palat, în curentul Râului, și s-a asigurat că unul dintre servitori o vede și o trage afară. Toată lumea a fost convinsă că Esmeralda s-a înecat, iar Ethelcrunta s-a bucurat grozav, mai ales că, așa cum zicea Marcellus, avea de gând să o arunce în Vârtejul fără Fund din Râul Negru.

— *Marcellus* a dus-o?

— Ei, doar e *fratele* ei, nu? Esmeralda a venit să stea cu el și s-a purtat foarte frumos cu mine. Nimeni altcineva nu îmi vorbea — erau invidioși că eu eram Ucenic iar ei erau simpli scribi.

— Vasăzică noul Ucenic... erai *tu*? făcu Jenna, amintindu-și de jurnal.

Septimus încuviință din cap. Ridică tunica de servitor și îi arătă Jennei roba de Alkimist, neagră cu auriu.

— Vezi? Nesuferita robă de Ucenic Alkimist.

Nicko mai trase o dată de vâsle și coti, urmând cursul Râului. Palatul nu se mai vedea. Acum se apropiau de docurile părăsite din partea de răsărit a Palatului. Aici Râul era mai adânc decât îl știa Nicko din Timpul său, vântul bătea mai tare, iar curentul era iute și puternic. Bărcuța cu vâsle trecu în viteză pe lângă câteva zeci de corăbii cu pânze care erau amarate la țărm pentru iernat. Geamătul vântului în pânze îi făcu să se înfioare, iar țurțurii prinși pe împletitura de frânghii și parâme, care străluceau acum în lumina lunii ca niște uriașe pânze de păianjen, îi făceau să simtă și mai abitir frigul și umezeala.

— Mai avem mult, Sep? întrebă Nicko obosit.

Răsufla greu acum și la fiecare respirație scotea pe gură un abur cald. Din când în când se oprea ca să scuture fulgii de zăpadă care i se puneau pe gene.

— Nu poate fi departe, zise Septimus cu ochii la grămezile de moloz și schelăria ridicată pe malul Râului.

— Dacă nu ai fost niciodată pe Râul Subteran, cum de știi unde se află? întrebă Jenna, clănțănind din dinți.

— Râul Subteran iese la suprafață la Arcada Alkimică, Jen. Pe perete este o hartă care arată pe unde curge. Mi-am petrecut ore în șir cu ochii la ea. Deasupra arcadei se află un semn alkimic de aur, un cerc cu un punct în mijloc, reprezentând Pământul care se rotește în jurul soarelui. Pe margine sunt șapte stele. Alkimiștilor le place numărul șapte, spre ghinionul nostru, oftă Septimus din rărunchi.

— Hai, Sep, capul sus, zise Jenna. Cel puțin suntem împreună.

Nicko vâslea, iar ceilalți stăteau cu ochii la zidul de la marginea Râului, cu speranța că vor zări semnul alkimic. Nu se vedeau însă decât blocuri de piatră, schele și pereți pe jumătate terminați care se înălțau spre cerul întunecat al nopții. Unul după altul, Jenna, Nicko și Septimus înțeleseră ce aveau în fața ochilor.

— Construiesc Hardughia, zise Jenna încet.

— Așa e, spuse Nicko. Ce ciudat mi se pare.

— Noi nu ne-am născut încă, spuse Jenna.

— Nici mama, nici tata. Mă ia cu amețeală când mă gândesc.

Septimus oftă.

— Nu te mai gândi, Nik. Simți că înnebunești.

Snorri nu lua parte la conversație. Hardughia nu însemna nimic pentru ea, iar Castelul îi era la fel de străin în acest Timp ca și în oricare altul. Pe deasupra, Snorri crescuse într-o țară unde mulți știau că Timpul poate fi lung sau scurt, că poate merge înainte sau înapoi, o țară cutreierată de Spirite, unde totul era posibil. Snorri tăcea și cerceta zidul, căutând semnul alkimic.

— Șșș, făcu Nicko deodată. În spatele nostru e o barcă.

Jenna și Septimus se întoarseră ca să vadă. Așa era. Dacă ciuleau urechea, auzeau plescăitul vâslelor unei bărci mici. O voce ajunse până la ei.

— *Mai repede*, băieți. Un șiling și o pelerină bună pentru fiecare din voi dacă îi prindem. *Mai repede.*

— Nicko, zise Jenna. Nicko, *grăbește-te.*

Dar Nicko era obosit. Încercă să vâslească mai repede, dar nu izbuti. De la pupa, Jenna și Septimus vedeau cum urmăritorii se tot apropie, până când zăriră clar patru siluete masive înghesuite într-o barcă lungă și îngustă, care se apropia cu repeziciune.

Snorri nu dădea nicio atenție urmăritorilor, ci se uita atent la zidul peste care începuse construcția Hardughiei. Deodată spuse:

— Cred că semnul pe care îl căutați este acolo.

— Unde?

— Uite acolo, Nicko, răspunse Snorri, bucuroasă că îi poate spune lui Nicko pe nume. Este deasupra arcadei întunecate pe sub care iese Râul Subteran și se varsă în Râu. Dedesubtul peretelui cu două ferestre.

— Așa este, zise Nicko.

Întoarse repede barca și mai făcu un efort să intre cu barca sub arcada întunecoasă, unde se opri ca să își tragă sufletul. Plescăitul ritmic al bărcii care îi urmărea se apropia și Nicko nu îndrăzni să ridice vâslele, de teamă să nu facă vreun zgomot care să îi dea de gol. Își țineau cu toții respirația, cu ochii la deschizătura prin care se vedea Râul luminat de lună. Urmăritorii trecură prin fața lor atât de repede încât, dacă ar fi clipit, nici nu i-ar fi văzut.

— S-au dus, șopti Jenna și se lăsă să cadă în barcă.

Nicko apucă vâslele cu oarecare șovăială. Știa că va trebui să vâslească pe sub pământ și ideea nu îl încânta deloc. Încercând să nu ia în seamă panica ce punea stăpânire pe el, se puse pe vâslit, afundându-se în întuneric.

— Placa aceasta era la fel cu cea de deasupra Casei Dragonului, doar că nu era atât de mâncată de vreme, zise Jenna.

— Tot ce există sub Castel sau în zidurile lui ține de Alkimie, spuse Septimus.

— Chiar și Casa Dragonului?

— Mai ales Casa Dragonului.

Jenna se uită la Septimus, dar acesta nu îi întoarse privirea ci se uită drept înainte, în întuneric. Părea distant, apăsat de griji și mult, mult mai îmbătrânit decât cu cele o sută șaizeci și nouă de zile. O clipă, Jenna se temu de ceea ce devenise el în timpul cât fusese departe.

— Acum știi o grămadă de lucruri, Sep, nu-i așa? spuse ea mai degrabă decât întrebă.

— Mda, oftă Septimus.

Râul Subteran îi era nesuferit lui Nicko. În primul rând, apa avea un miros neplăcut, rânced și mucezit, de parcă erau cadavre la fund. Pe lângă aceasta, în apă pluteau niște lucruri moi, flasce, pe care le atingea cu capetele vâslelor. Tunelul nu era îndeajuns de lat ca să poată mânui vâslele în voie; la fiecare mișcare, vârful vâslei se freca de perete, ba chiar, de câteva ori,

barca se înțepenise. Nicko trebuia să tragă vâslele înăuntru în barcă și să le rotească în așa fel încât mânerele să nu se atingă.

Cât ar fi fost de greu, vâslitul nu era cea mai grea încercare pentru Nicko. Mult mai greu îi era să suporte gândul că se afunda tot mai tare sub pământ. Cu fiecare lovitură de vâslă, Nicko simțea că i se strânge gâtul de spaimă. Din tavanul arcuit al tunelului picura apă rece ca gheața, iar el știa că, dacă ridică mâna, îl poate atinge. Singura lumină era lucirea galbenă a Inelului cu Dragon pe care îl purta Septimus. De câte ori trăgea de vâsle, lui Nicko i se părea că zidurile se vor închide în fața lui. Singură prezența lui Snorri, așezată în spatele lui, îl oprea să dea drumul vâslelor și să strige: „Scoateți-mă de aici". Nicko închise ochii și își închipui că vâslește în largul oceanului. Nu avea nicio însemnătate dacă ținea ochii închiși sau deschiși; oricum nu era decât o cale de urmat.

Câteva minute mai târziu, când Nicko își dădea seama că nici măcar gândul la ocean sau prezența lui Snorri în spatele lui nu îl puteau ajuta să își stăpânească panica, Septimus zise:

— Am ajuns, Nik. Suntem la Helești Subteran. Poți să deschizi ochii.

— Dar deschiși îi țineam, răspunse Nicko indignat.

Deschise ochii și văzu că ajunseseră la un helești mare. Pe o latură era un chei lung de piatră, luminat de făclii prinse pe perete. Apa era neagră ca cerneala și Nicko își dădu seama, cu instinctul lui înnăscut, că era foarte, foarte adâncă. Dar nu apa îi atrase privirile, ci frumosul tavan de lapislazuli de deasupra helești.

— E la fel ca cel din Casa Dragonului, zise Jenna.

— Șșș, făcu Septimus. Să nu ne audă cineva. Orice sunet se aude la mare depărtare.

Nicko vâsli fără zgomot până la chei și ținu barca pe loc. Ullr își făcu vânt și aterizâ aproape fără zgomot pe piatra lustruită. După ea săriră Snorri, Jenna și apoi Septimus. Nicko coborî și el și dădu să lege barca de un stâlp, dar Septimus îl opri.

— Nu. Împinge barca în tunel, să nu o vadă cineva, Nik, și hai să mergem.

Fără nicio tragere de inimă, Nicko împinse barca în tunel și o privi cum se îndepărtează.

— Ne-am dat foc la barcă, Sep, zise el. Sper că știi ce faci.

40

Marea Cameră de Alkimie și Tămăduire

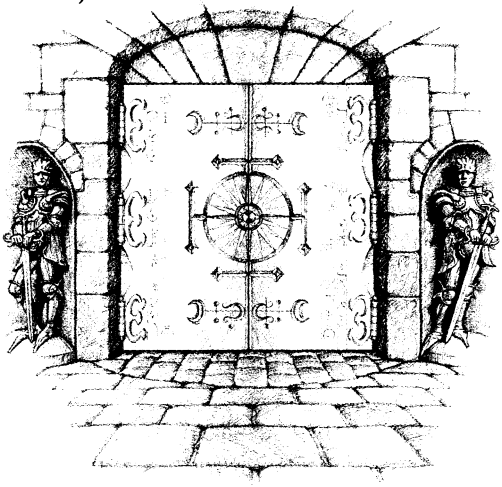

Pe *Cheiul Alkimic se deschideau* trei arcade mici. Septimus luă o făclie dintr-un suport și o ridică.

— O luăm pe aici, zise el în șoaptă. Nu e bine să zăbovim. E ceva de mers de la Chei, fiindcă singurul drum spre Cameră trece prin Labirint.

— Un labirint! exclamă Jenna. Dar... știi drumul, Sep?

— Șșș, făcu Septimus. Ca să mergi printr-un Labirint nu trebuie să cunoști drumul. Mergi acolo unde te duce el și vei găsi ceea ce cauți. Intrăm pe arcada din stânga.

— Dar celelalte unde duc?

— A, celelalte te duc la Marea Groapă de sub Turnul Vrăjitorilor, spuse Septimus pe un ton nepăsător.

— Grozav.

— Nu te îngrijora, Jen.

Însă Jenna nu părea convinsă. Septimus le făcu semn să se apropie de el și se strânseră cu toții în jurul lui, puțin speriați de priveliștea macabră a Helești Subteran și de lumina albastră, nepământeană, reflectată de bolta de lapislazuli.

— Hai să mergem, zise Septimus în șoaptă. Nu scoatem o vorbă și nu ne îndepărtăm unul de altul. Mai există și alte tuneluri care dau în acesta și nu ar fi bine dacă ne-ar auzi cineva și ar veni să vadă despre ce e vorba. Să ții bine pantera, Snorri. Fă ce știi, dar să nu mârâie. Dacă ne vede sau ne aude cineva, atât ne-a fost. Ați înțeles?

Dădură cu toții din cap. Ochii verzi ai lui Ullr aruncau scântei, dar Snorri o mângâie și îi spuse:

— *Kalmm*, Ullr. *Kalmm*.

Intrară în urma lui Septimus pe sub arcadă și o porniră în șir, cu Ullr Noptatica încheind plutonul. Labele ei moi nu scoteau nici cel mai mic zgomot, în schimb, de cum intrară în Labirint, se auziră exclamații de uimire repede înăbușite. La lumina torței lui Septimus, aflat în față, pereții sclipeau în albastru și auriu. Labirintul era îmbrăcat de sus până jos cu plăci de lapislazuli și de aur, măiestrit îmbinate.

Septimus mergea repede și ei îl urmară, trecând prin baia de culori — albastru strălucitor și verde adânc, întretăiate de sclipiri de aur. Labirintul îi duse mai întâi spre exterior dar, după mai multe răsuciri, Jenna era sigură că începuseră să se îndrepte spre centru. Lumina albastră îi hipnotiza. Jenna simți chiar că o ia cu somn tot uitându-se la pereții lustruiți de lapislazuli. Din când în când, se trezea din starea de transă la apariția unei arcade întunecate, care marca intrarea într-un tunel. La fiecare astfel de arcadă Septimus încetinea pasul și ciulea urechea, așteptând zgomot de pași. Aveau noroc: era miezul nopții și la acea oră până și scribii alkimici dormeau.

Jenna, Nicko, Snorri și Ullr Noptatica mergeau cuminți ca niște oițe în urma lui Septimus, prin baia de lumină albastră, pe drumul șerpuit care de multe ori se întorcea de unde porniseră, iar ei parcurgeau aceleași curbe în sens invers, până când

toți, și în special Nicko, simțiră că îi ia cu amețeală și de-abia așteptau să iasă din nou în loc deschis. Tocmai când Nicko pierduse speranța să mai vadă altceva decât pereți albaștri în toată viața lui, ajunseră în centrul Labirintului și intrară în Marea Cameră de Alkimie și Tămăduire.

— Phii, șuieră Nicko. *Nemaipomenit.*

Pentru Septimus, Marea Cameră nu mai era de multă vreme nemaipomenită. Zi după zi stătuse în Jilțul Trandafirului alături de Marcellus, al cărui Jilț al Soarelui era așezat la capătul mesei din mijlocul Camerei. Fiecare zi petrecută acolo fusese întocmai ca cea dinainte: o zi de muncă pentru Septimus.

Însă Marea Cameră luase ochii Jennei, lui Nicko și lui Snorri. Erau aproape orbiți de sclipirile obiectelor de aur care reflectau flacăra dănțuitoare a torței lui Septimus. Pe de altă parte, atenția nu le fu atrasă de obiectele mici de aur, oricât ar fi fost ele de numeroase, ci de cele două bucăți enorme prinse în peretele din fața intrării Labirintului — Marile Porți ale Timpului.

— Pe aici am intrat, zise Septimus în șoaptă, aruncând priviri speriate în jur de teamă să nu dea nas în nas cu vreun scrib ascuns în întuneric.

De ambele părți ale Porților, într-un alcov căptușit cu lapislazuli, se afla o statuie în mărime naturală, în mână cu o sabie tăioasă ca briciul.

Jenna rămase cu ochii la Porți. Se gândea la ce se afla în spatele lor, Adevărata Oglindă a Timpului, și o cuprinse un dor nestăvilit să fie în Timpul ei și toate să fie ca înainte: Septimus în Turnul Vrăjitorilor, alături de Marcia, Nicko la atelierul lui Jannit Maarten, iar ea în Palatul *ei*, eliberat de Ethelcrunta cea vie. Palatul ar putea fi un loc plăcut și primitor, căminul lui Silas și al lui Sarah, care se plimbau prin el și se mai pierdeau când și când.

— Trebuie să punem mâna pe **Cheie**, Sep, spuse ea. *Cu orice preț.*

Cu simțul lui practic, Nicko zise, după ce cântări porțile din ochi:

— Cred că putem găsi o cale de a le deschide. Balamalele nu îmi par prea solide.

— Acestea nu sunt porți obișnuite, Nik, zise Septimus. Sunt **încuiate** cu **Cheia** lui Marcellus.

Nicko nu părea convins. Scoase o șurubelniță din buzunar și o înfipse într-o balama. Statuile ridicară săbiile și le îndreptară spre el.

— Ho, domol! protestă Nicko. Ce vă enervați așa?

Ullr mârâi. Snorri o mângâie și o trase lângă ea, dar coada cu vârf roșcat a panterei era înfoiată ca a unei pisici de casă și blana de pe ceafă zbârlită.

E ciudat cât de departe se aud vocile în Labirint. Glasurile își fac loc prin coridoare și apar în centru, la fel de puternice și clare ca și cum cel care le-a rostit ar sta lângă tine, cu atât mai mult cu cât vocea e pătrunzătoare ca țipătul unei păsări de pradă. E de la sine înțeles că toți cei aflați în Marea Cameră de Alkimie și Tămăduire săriră în sus de spaimă când vocea tăioasă a Reginei Ethelcrunta ajunse până la ei.

— Grija mea nu este la necazurile tale, Marcellus. Vreau să îmi dai Poțiunea chiar *acum*. Am zăbovit prea mult. În astă-seară am învățat că nu trebuie să sufăr nătărăi în preajma mea, iar nesăbuința *ta* nu o voi mai îndura nici măcar o clipă. Aaa, cât se mai răsucește Labirintul ăsta blestemat?

— Atât cât trebuie, Mamă.

Sunetul vocii exasperate a lui Marcellus îl aduse pe Septimus cu picioarele pe pământ.

— Vin încoace, șopti el. Repede, în dulapul cu fum. Trebuie să așteptăm până pleacă Ethelcrunta.

Septimus deschise ușa unui dulap mare zidit în perete și stinse torța. La lumina Inelului cu Dragon se înghesuiră claie peste grămadă în dulapul urât mirositor și Septimus închise ușa.

— Asta mai lipsea, mormăi Septimus, căci la lumina inelului văzuse ceva care Jennei îi păruse a fi un colac de frânghie neagră pus pe raftul din spate. Am uitat că e șarpele aici.

— Un șarpe? șopti Jenna.

— Mda. Nu te speria, nu e chiar atât de veninos.

— Și cam cât de veninos este „nu chiar atât de veninos", Sep? întrebă Nicko, pe care tare îl bătea gândul să deschidă ușa și să iasă.

Dar nu mai auziră răspunsul lui Septimus. Regina Ethelcrunta avu grijă de asta.

41
FLACONUL

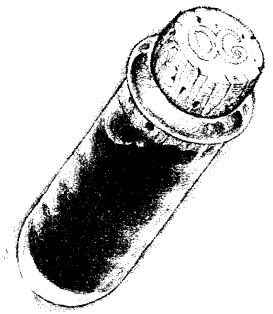

Ușa *dulapului cu fum se închise* tocmai când pantoful ascuțit al Reginei Ethelcrunta trecea peste pragul Marii Camere de Alkimie și Tămăduire. În urma Reginei venea Marcellus Pye, care nu avea încredere să își lase mama singură în Cameră nici măcar o clipă. Marcellus era obosit, cu hainele în dezordine, după ce își petrecuse noaptea scotocind Palatul în căutarea Ucenicului său și a fetei pe care mama lui stăruia

să o numească Prințesa Esmeralda. Purta încă roba de Maestru Alkimist pe care o avusese la banchet și care era acum, spre marea lui nemulțumire, stropită din belșug cu sos de portocale. La gât îi atârna nelipsita **Cheie** a Porților Timpului.

Regina Ethelcrunta intră cu capul sus, urmată de VaiVai, ale cărui gheare țăcăneau pe pardoseală. Se uită în jur cu expresia ei obișnuită de scârbă.

— Cu adevărat, Marcellus, Camera ta e bătătoare la ochi. E atât de mult aur că nici nu știu pe ce să îmi opresc ochii. E ca bazarul unui spoitor de tinginri. Îmi pare că de acolo cumperi zorzoanele și nimicurile lucitoare cu care te împopoțonezi și care zornăie pe tine ca droturile unei calești stricate.

Marcellus Pye păru adânc rănit de insultele mamei lui.

Regina Ethelcrunta pufăi disprețuitoare.

— Ești o Floare gingașă, Marcellus. Vreau Poțiunea acum, înainte să îți dai duhul într-un Acces de Vapori.

— Nu, Mamă, se auzi vocea hotărâtă a lui Marcellus, *nu* o vei avea.

— Ba *da*, o voi avea, Marcellus. Nu o și văd în dulapul de sticlă, așteptându-mă?

— Aceea nu e a ta, Mamă!

— Pare-mi-se că nu te prea împaci cu Adevărul, Marcellus. Întotdeauna ai fost un copil înșelător. Ba *voi avea* Poțiunea. O voi lua chiar *acum*.

Vocea Ethelcruntei atinse o notă foarte înaltă. VaiVaiul deschise botul, își arătă dintele lung și ascuțit și țipă strident, ca să își arate acordul cu stăpâna lui.

În dulapul cu fum, Ullr scheună și ea, fiindcă țipătul VaiVaiului o zgâria la urechi.

— Să nu cutezi să mă maimuțărești, se răsti Ethelcrunta la Marcellus.

— Nu te maimuțăresc nicicum, Mamă.

— Gemi ca un copil.

— Adevăr îți spun, Mamă, nu gem deloc, zise Marcellus încruntat.

— Ba ai gemut și *nu* îți îngădui.

Vocea Ethelcruntei urcă și mai sus, VaiVaiul se puse iar pe chelălăit și de data asta nu se mai opri.

Marcellus își băgă degetele în urechi și strigă:

— Fie-ți milă, Mamă, fă lighioana să tacă fiindcă, de nu, îmi *plesnesc* timpanele!

Ethelcrunta nu avea de gând să îl oprească pe VaiVai. Cu atât mai bine dacă îl scotea pe Marcellus din fire. VaiVaiul

continuă să urle, ca o pisică prinsă în cursă. Dacă pe Marcellus îl dureau urechile, atunci Ullr pur și simplu nu mai suportă. Scoase un urlet și se smulse din brațele lui Snorri. Fu rândul Ethelcruntei să urle, dar de groază, pentru că ușa dulapului cu fum se deschise brusc și afară țâșni o panteră cu coama zbârlită, cu ghearele scoase și dinții rânjiți.

Din nefericire pentru ea, Ullr descoperi că, în loc să scape de zgomot, se aruncase drept în mijlocul lui, fiindcă VaiVaiul, când o văzu, se urcă pe fustele Ethelcruntei și continuă să urle de acolo, chiar în dreptul urechilor lui Ullr. Pantera simțea că îi sfredelește cineva urechile. Disperată să scape de zgomot, traversă din câteva salturi camera și se afundă în Labirint.

— Ullr! strigă Snorri și se năpusti afară din dulap, după iubita ei pisică.

Traversă camera în goană și dispăru în Labirint, pe urma lui Ullr. Marcellus era prea șocat, iar Ethelcrunta prea îngrozită ca să o oprească.

Septimus simți cum i se încordează mușchii lui Nicko și își dădu seama că fratele lui voia să alerge după Snorri. Îl prinse și îl ținu bine, înainte să facă vreo mișcare. În dulap se lăsă o liniște adâncă atunci când ușa se deschise încet de perete și cei trei rămași acolo dădură ochi cu Marcellus și Ethelcrunta.

— Cu adevărat, curioase creaturi ții în dulap, Marcellus, zise Ethelcrunta, puțin cam răgușită după ce urlase atât de tare. Dar pare-mi-se că Prințesa Esmeralda s-a jucat îndeajuns de-a v-ați ascunselea. Scoate copila din dulap, Marcellus. Nu te va mai supăra de acum încolo.

— Nu mă supără, Mamă. Iar dacă ți-ai cunoaște fiica așa cum ar trebui să și-o cunoască o mamă, ai ști că acest copil nu este Esmeralda, zise Marcellus privind-o încruntat.

— Ți-e mintea dusă, îi răspunse Ethelcrunta. Cine altcineva ar putea fi?

— Îți va răspunde ea însăși, Mamă, zise Marcellus, apoi, aruncându-i un zâmbet șiret lui Septimus, adăugă: Bănui că te-au plătit bine la Palat pentru serviciile tale?

Rușinat, Septimus clătină din cap.

Marcellus îi împinse spre ușă zicând:

— Duceți-vă acum, căci șarpele cel negru doarme aici și voi îl veți tulbura. Nu uita, mâine luăm venin ca să îl adăugăm în Tinctură.

— Procletule! țipă Ethelcrunta. Ai fi în stare să îți otrăvești propria ta mamă!

— După cum ți-ai otrăvit tu bietele fiice, Mamă? Nu, chiar nu aș avea tăria.

Văzând că nu ajunge nicăieri, Ethelcrunta întoarse foaia. Se apucă să vorbească mieros, dar nu păcăli pe nimeni, iar pe Marcellus încă și mai puțin.

— Mă rog ție, descuie dulapul, Marcellus, și arată-mi frumosul flacon albăstriu, fiindcă tânjesc să văd de aproape ce minunății a meșterit cel mai Drag Fiu al meu.

— Nu ai decât un fiu, Mamă, zise Marcellus pe un ton acru. Ar fi chiar peste poate să *nu* fie cel mai drag fiu al tău, luând seama că alții nu sunt. Mă îndoiesc însă că ar rămâne cel mai drag dintre *toți* dacă am lua în seamă și copoii de vânătoare.

— Te jeluiești și te văicărești precum ți-a fost întotdeauna felul, Marcellus. Mă rog ție, arată-mi acum flaconul, ca să îmi bucur ochii cu el, fiindcă îmi pare a fi un lucru frumos peste măsură, împodobit cu *mult* aur.

— Măcar că s-ar putea să fie coloid de aur suspendat în Poțiune, pe flacon nu este niciun fir de aur, Mamă, răspunse Marcellus înțepat, fiindcă tonul sarcastic al Ethelcruntei îl jignise.

Ethelcrunta își pierdu răbdarea. Cu iuțeala unui șoim care se aruncă asupra unui iepure, se năpusti și înșfăcă flaconul.

— *Voi bea* Poțiunea, Marcellus, înainte să o întinezi tu cu veninul șarpelui negru. Nu ai cum să mă oprești.

— Stai, Mamă! strigă Marcellus, îngrozit să vadă că prețioasa lui Tinctură era gata să dispară în gura larg deschisă a Ethelcruntei. Nu este gata încă. Cine știe ce efect ar putea avea?

Ethelcrunta nu avea însă de gând să facă altfel decât făcuse o viață întreagă și să asculte acum de fiul ei. Nu luă în seamă avertismentul lui și își vărsă lichidul vâscos în gură; se înecă de scârbă, se îndoi ținându-se de burtă de durere, tuși, apoi vomită. Lichidul veni înapoi din stomac, ieși ca o spumă pe la colțurile gurii și îi albăstri dinții. Ethelcrunta nu se lăsă: îl înghiți din nou, se îndreptă de spate și se sprijini de masa de lucru, palidă și moale ca o pânză lăsată prea mult la albit de o spălătoreasă uitucă. Neștiind ce efect avusese Poțiunea asupra stăpânei lui, VaiVaiul sări pe banchetă și sorbi ultimele picături. Se linse pe buze și vârî gheara în flacon ca să adune și ultimele rămășițe din lichidul vâscos.

Jenna, Septimus, Nicko și Marcellus Pye priveau îngroziți scena.

— Nu ar fi trebuit să faci asta, Mamă, zise Marcellus încet.

Ethelcrunta se clătina pe picioare, dar trase adânc aer în piept și arboră un aer demn, cu toate că acum avea dinți albaștri.

— Nu pot fi oprită, Marcellus, zise ea simțind că Tinctura îi pătrundea în sânge și o îmbăta cu sentimentul puterii. Căci voi domni în acest Castel *pe vecie*. Este dreptul și datoria mea. Nicio altă Regină nu îmi va lua locul.

— Să nu o uiți pe fiica ta, Esmeralda, murmură Marcellus. Căci ea trebuie să îți ia locul când Va Veni Vremea.

Țintuind-o pe Jenna cu o privire otrăvită, Ethelcrunta zise răspicat:

— Esmeralda nu va avea *niciodată* coroana mea! Niciodată, niciodată, *niciodată*.

Tinctura neterminată îi pătrunsese în tot corpul și o făcea să se simtă invincibilă. Sub ochii ei, Camera începu să se deformeze, fiul ei cu vorba mieroasă se făcu mic de tot, iar obositoarea Esmeralda deveni doar o neplăcere trecătoare, de care trebuia să se descotorosească.

Jenna era atât de fascinată de imaginea străstră...bunicii ei, cu dinții albaștri și ochii holbați, că nu reacționă îndeajuns de iute atunci când mâna Ethelcruntei se întinse spre ea ca un șarpe și o înșfăcă de braț.

— Dă-mi drumul! țipă Jenna.

Se zbătu să scape, dar strânsoarea se întări și brațul începu să o doară. VaiVaiul aruncă jos flaconul, se cocoță pe fustele

Ethelcruntei și își înfășură coada în jurul gâtului ei, o dată, de două ori, de trei ori, până când abia mai putea să respire.

Septimus și Nicko se repeziră să o scape, dar Ethelcrunta îi plesni și îi aruncă cât colo, ca pe niște muște supărătoare.

Trăgând-o pe Jenna după ea, Regina Ethelcrunta dispăru în Labirint, urmată de VaiVai. Marcellus căzu în genunchi, deznădăjduit că pierduse Tinctura, iar Septimus și Nicko se repeziră în Labirint pe urmele Jennei.

— O vom găsi, Nik, strigă Septimus. Nu poate fi departe. De-abia dacă au dat colțul.

Dar Jenna nu era după primul colț. Nicko și Septimus alergară înnebuniți prin păienjenișul de coridoare, dar nu găsiră nimic.

42
RÂUL

—*Să vii cu mama ta*, Esmeralda! Țipă Regina Ethelcrunta și o trase pe Jenna într-un mic tunel întunecos care ieșea din Labirint. Să vii, fiindcă avem de făcut o plimbare pe malul Râului, o plimbare care trebuia de mult făcută!

Jenna nu se putea împotrivi: coada VaiVaiului era încolăcită atât de strâns în jurul gâtului ei că abia sufla. Nu se putea lupta cu Ethelcrunta, care o înșfăcase cu și mai multă putere și o trăgea acum tot mai adânc în tunelul întunecat. Pardoseala tunelului era alunecoasă, iar vântul rece care sufla aducea cu el mirosul jilav al Râului. Fiindcă poțiunea sporise puterile Ethelcruntei și pietrele de sub picioare erau acoperite de o

pojghiță de polei, Jenna mai mult aluneca decât mergea în urma Ethelcruntei.

Regina se descurca de minune pe întuneric. De fapt, știa foarte bine drumul fiindcă venea deseori prin tunel ca să își spioneze fiul, așa că acum îl străbătea ca un patinator de viteză care vrea să ia premiul întâi. În scurtă vreme Jenna zări lumina slabă a lunii — sau poate erau primele raze ale dimineții? — strălucind pe pardoseala înghețată și, ceva mai încolo, apa întunecată a Râului. Apoi ieșiră afară, pe un mic ponton aflat la câteva sute de metri în susul Râului de intrarea în Râul Subteran. Râul își purta iute apele negre și înghețate prin fața lor. Jenna se trase înapoi. Pontonul era acoperit de gheață și își dădea seama că Ethelcruntei i-ar fi de ajuns o singură clipă ca să îi dea brânci în apă.

— Deocamdată te afli în siguranță, Esmeralda, șuieră Regina fără să slăbească strânsoarea. Nu vreau să te găsească vreun valet plutind pe Râu mâine-dimineață. Pe deasupra, doresc să îți arăt una dintre minunățiile acestui ținut: Vârtejul fără Fund din Râul Negru. Voi chema Gondola și vom pleca neîntârziat, pentru că mama ta nu e atât de crudă încât să te lase să te plictisești aici când te așteaptă o astfel de desfătare altundeva.

Regina Ethelcrunta scoase un fluier mic de argint și suflă scurt de trei ori. Notele erau atât de ascuțite că străpunseră aerul și se auziră până la pontonul Palatului, unde îl treziră pe mai-marele vâslașilor, care dormea liniștit în cabina înghețată de la bordul Gondolei Regale, cu hubloul deschis, tocmai ca să audă dacă era convocat.

Fluierul nu fu însă auzit doar pe Gondola Regală. Lângă ponton, ascunsă în întuneric, stătea Ullr Noptatica și aștepta ca stăpâna să o găsească. Când Ethelcrunta suflă în fluier, lui Ullr îi țiuiră urechile. Aproape asurzită de durere, pantera țâșni în sus, o izbi pe Ethelcrunta, făcând să-i sară fluierul din gură. Luată pe neașteptate, Regina scoase un țipăt, VaiVaiul îi sări în ajutor, iar Jenna se smulse din strânsoare și se trase înapoi de la malul apei. Ethelcrunta alunecă pe ponton, coroana îi căzu de pe cap și ea însăși se afundă în apa Râului ușor, aproape fără zgomot. Nu se auzi niciun țipăt, niciun geamăt. Într-o clipă, Regina dispăru sub apă, lăsând în urmă doar câțiva bulbuci negri. VaiVaiul, clănțănind din dinți de frică, o luă la sănătoasa și tot ce mai auzi Jenna fu bufnetul câtorva pietre desprinse din peretele pe care se urcase ca să scape.

Jenna se furișă cu mare grijă până la marginea pontonului și privi în adâncul apei. Nu îi venea să creadă că Regina

Ethelcrunta a dispărut definitiv, și încă într-un chip atât de discret. Se uită peste umăr ca să vadă dacă nu cumva Ethelcrunta se furișa pe la spate ca să îi facă vânt în apă, dar nu văzu pe nimeni. Scăpase.

Când soarele se ridică deasupra șirului de norișori roz care pluteau peste Șesuri, Jenna căscă de oboseală, apoi își aduse aminte că, deși scăpase de sângeroasa Ethelcrunta, era tot la cinci sute de ani depărtare de casă.

— *Komme*, Ullr, zise Jenna, așa cum o auzise pe Snorri.

Se întoarse dar, spre mirarea ei, nu era nici urmă de panteră. Zicându-și că probabil Ullr se întorsese în tunel, Jenna luă și ea calea înapoi, spre Cameră. Unde altundeva ar fi putut să se ducă?

— Miau, miau, auzi ea, și o pisică ciudată, roșcată, cu vârful cozii negru, i se frecă de picior.

— Bună ziua, pisicuțo, zise Jenna și se aplecă să o mângâie. Cum ai nimerit aici?

— Miau, făcu pisica, vizibil impacientată. *Miorlau.*

Atunci Jenna își aduse aminte.

— Ullr, murmură ea.

— Miau, răspunse Ullr.

Pisica roșcată intră în tunelul întunecat. Obosită, dârdâind de frig, Jenna se luă după ea.

Nici nu plecă bine Jenna că Gondola Regală — cu opt vâslași pe jumătate adormiți și mai-marele lor, care clănțănea din dinți, cu mâna pe cârma acoperită de gheață — își făcu apariția de după cotul Râului. Gondola arăta cu adevărat minunat în lumina palidă a zorilor. La fiecare ferestruică ardea o lumânare (aprinsă în grabă de echipaj), baldachinul roșu-regal se clătina încet, odată cu valurile, și desenele aurite sclipeau sub razele piezișe ale soarelui iernatic. În cabină, pe o măsuță, așteptau o carafă cu vin fiert și o tavă cu biscuiți din cei mai buni. În jurul mesei se aflau scaune confortabile, acoperite cu velințe roșu-regal și cu perne. În mijlocul cabinei, într-o sobiță, ardeau bușteni de măr și plante aromatice, umplând cabina cu o mireasmă plăcută.

Numai că la bord nu urcă nimeni. Când Gondola Regală opri la pontonul pustiu, vâslașii nici nu visau că sub chilă, în adâncul Râului, trasă în jos de fustele ei negre, trupul Reginei Ethelcrunta plutea la câteva degete de fundul noroios al Râului.

43
Marile Porți ale Timpului

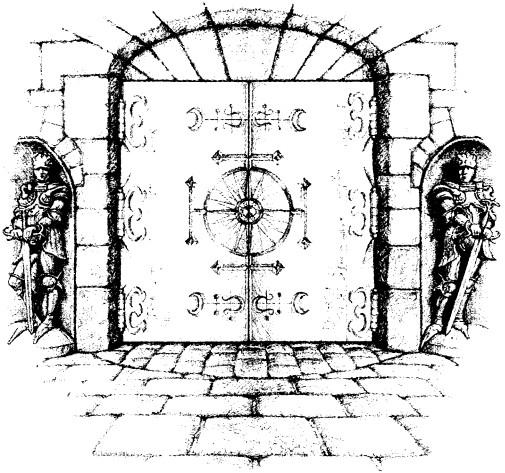

Din tunelul care ducea la Pontonul Regal ieși agale o pisicuță roșcată.

— Ullr! exclamă Nicko.

— Șșș, îl dojeni Septimus.

Nicko o ridică pe Ullr în brațe și se uită către gura tunelului.

— Snorri? zise el în șoaptă. Snorri?

Dar în locul lui Snorri, din tunel ieși Jenna.

* * *

Marcellus Pye era singur în Marea Cameră de Alkimie și Tămăduire. Stătea în Jilțul Soarelui, cu capul în mâini. Când auzi pași apropiindu-se din Labirint se sperie. Sări în sus, alergă la dulapul cu fum și se închise acolo, tremurând. Nu se simțea în stare să dea ochii cu mama lui, în orice caz nu acum.

— Cum adică, pur și simplu a căzut în apă, Jen? se auzi vocea lui Nicko în Marea Cameră. Nu a încercat să iasă?

— Nu, tocmai asta e. A făcut *pleosc* și s-a dus la fund. Foarte bizar. Ca și cum nu avea chef să facă nimic, de parcă nu considera că este necesar să facă ceva.

— Păi nici nu ar fi necesar, dacă ai fi sigur că vei trăi în veci, cugetă Septimus cu glas tare.

Din dulapul cu fum, Marcellus auzea șoaptele lor și începu să își dea seama că vorbeau de mama lui.

Jenna era încă zguduită de scena înecului.

— Nu i-am dorit moartea. Credeți-mă, nu am...

Marcellus simți că se sufocă și se prinse cu mâna de un raft. Moartea? Mama era *moartă*?

— Aaauu! se auzi pe neașteptate din dulapul cu fum.

Foștii ocupanți ai dulapului săriră în sus de spaimă când Marcellus Pye ieși în goană, ținând de ceafă, între arătător și degetul mare, un șarpe negru. Gura șarpelui era deschisă și veninul picura din colții albi pe pieptul tunicii negre a lui Marcellus.

— Fiți cu băgare de seamă, este o lighioană blestemată, zise Marcellus gâfâind.

Se duse la masa unde se aflase flaconul cu Tinctură, scoase capacul unui borcan mare de sticlă, aruncă șarpele înăuntru și închise capacul.

După aceea șterse veninul de pe tunică — combinația cu sosul de portocale dăduse o culoare cu totul aparte — și se uită la cei din jur.

— Mă rog ție, Septimus, zise el. Nu pleca de Aici.

Septimus oftă. Ce se alesese de ambuscada lor! De fapt, ei căzuseră în capcana lui Marcellus. Obosit, trase Jiltul Trandafirului și îi făcu Jennei semn să se așeze. Era încă palidă și avea pe gât semnele roșii lăsate de coada VaiVaiului. Nicko se dădu mai într-o parte, fiindcă nu avea încredere în Marcellus. Septimus făcu ceea ce făcea de obicei atunci când nu avea nimic de făcut în Cameră: se cocoță pe scaunul unuia dintre scribi și se puse pe căscat. În scurtă vreme avea să înceapă ziua

de lucru în Marea Cameră de Alkimie și Tămăduire; primii scribi nu vor întârzia să se arate.

Marcellus îl văzu căscând. Fusese o noapte lungă și obositoare. Se așeză în scaunul cu spătar înalt de la capătul mesei și îi privi gânditor pe Jenna și Septimus. Voia să discute ceva cu ei.

Nicko se trăsese înapoi de lângă masă. Nici prin gând nu îi trecea să lege o conversație cu cel pe care îl considera răpitorul lui Septimus. Pe cât își făcea el socoteala, Marcellus putea fi luat cu ușurință prin surprindere. Nicko se gândea că, după ce muncise din greu în atelierul de bărci, devenise îndeajuns de puternic încât să nu se mai teamă de nimeni, și cu atât mai puțin de un Alkimist înalt și costeliv, care arăta de parcă trăsese pe nas prea mult fum de mercur. Singurul lucru care îl reținea era Snorri. Unde era oare? Ce să facă? Nicko se învârtea de colo-colo, atât de preocupat că nu auzi oferta pe care Marcellus i-o făcu lui Septimus.

După ce terminară de vorbit, atât Marcellus cât și Septimus zâmbeau. Odată luată hotărârea, Marcellus se sprijini de spătarul jilțului, sleit de puteri.

Între timp, Nicko luase și el o hotărâre. Trebuia să pună mâna pe **Cheie**, acum ori niciodată. Aducându-și aminte ce îl

învățase Rupert Gringe, se repezi din spate la Marcellus și îl prinse de gât.

— Ia **Cheia**, Sep, repede! țipă el.

— Aaauu! gemu Marcellus, pe jumătate strangulat, în timp ce Nicko trăgea de lanțul gros de care atârna **Cheia**.

— Nicko, oprește-te! strigă Septimus, văzând că Marcellus începe să se învinețească la față.

— Trebuie să o luăm, Sep.(Trase de lanț.) Este ultima noastră șansă. (Smuci tare de lanț.) Hai, Sep, ajută-mă — și trase și mai tare.

Lui Marcellus începură să îi iasă ochii din cap, ceea ce îl făcu să semene cu broaștele purpurii păstrate în saramură pe raftul de sus al dulapului.

— *Nu*, Nik! țipă Septimus și îl trase îndărăt, în timp ce Marcellus se prăbușea aproape sufocat în jilțul lui.

Nicko era furios.

— Ce ți-a venit? se răsti el la Septimus. Prostule!

— Tocmai ne-a *oferit* **Cheia**, de bunăvoie, nătăflețule, răspunse Septimus. Ne lasă să plecăm... mă rog, așa avea de gând.

Jenna îi turnă lui Marcellus un pahar de apă dintr-o cană aflată pe masă. Acesta îl luă cu o mână nesigură și bău până la ultima picătură.

— Mulțumesc, Esmeral... ăă... Jenna. Mă rog dumitale, bea și dumneata, fiindcă îmi închipui că ai tot atâta nevoie cât am eu.

Apoi Marcellus se întoarse spre Septimus.

— Ucenicule, tot mai vrei să treci prin Marile Porți? Poate că în Timpul dumitale vei găsi prieteni mai blânzi.

— Da, așa doresc, zise Septimus, și doresc să vină și prietenii mei cu mine.

— Prea bine, dacă prietenii dumitale doresc la fel... măcar că este o Primejdie Necunoscută să mergi înainte, spre un Timp care nu e al tău. Toți cei care au plecat nu s-au mai Întors. De aceea sunt Porțile acestea Păzite fără încetare.

Marcellus se ridică în picioare și îl privi pe Septimus cu gravitate.

— Prin urmare, ne-am înțeles? întrebă el.

— Da, încuviință Septimus.

— Mă încred în dumneata, spuse Marcellus, cu toate că până acum nu m-am încrezut în nimeni. Nici măcar în scumpa mea Broda. Viața mea e în mâinile dumitale, Ucenicule.

Septimus dădu din cap în semn că așa este.

— Despre ce vorbiți, Sep? interveni Nicko, fiindcă nu prea îi plăcea ce aude.

— Conjuncția celor Șapte Planete, făcu Septimus.

— Cum ai zis?

— Marcellus nu mai poate prepara altă Tinctură, care să aibă efectul dorit, până când nu are loc o Conjuncție a Planetelor absolut identică.

— Ei și? Ghinionul lui Marcellus, îmi pare rău pentru el, dar ce are asta de a face cu noi?

— Conjuncția se va produce mâine.

— Bravo ei.

— Da, mâine, dar... *în Timpul nostru.*

Nicko dădu din umeri. Chiar nu înțelegea ce au planetele cu întorsul acasă.

— I-am promis să prepar Tinctura în Timpul nostru, Nik. Mâine, la ora când se va produce Conjuncția. Pot să o prepar în așa fel încât Marcellus să fie tânăr și în Timpul nostru, sunt sigur că pot.

— Cum adică, vine cu noi? întrebă Nicko, refuzând să creadă. Bine, dar te-a *răpit*...

— Nu, nu vine cu noi. E deja acolo, numai că e foarte bătrân și bolnav. Voi încerca să îl tămăduiesc. Acum, gata cu întrebările, Nik. Nu vrei să mergi acasă?

Adevărul e că Nicko voia cu disperare să meargă acasă, dar nu fără Snorri. Se tot uita la intrarea în Marea Cameră,

sperând ca ea să intre în fugă, cu părul blond fluturând, cu ochii strălucitori, iar el să îi spună că plecau cu toții acasă.

Marcellus luă **Cheia** de la gât și cercetă verigile răsucite pe care Nicko fusese cât pe ce să le rupă. Se duse la Porți și se pregăti să le deschidă. Statuile băgară săbiile în teacă și plecară capetele atunci când Marcellus puse **Cheia** în scobitura din centrul Porților. În acel moment, Septimus auzi din spatele ușilor un sunet care îi făcu pielea de găină: hârâitul drugului dinăuntru, ultimul sunet pe care îl auzise atunci când Marile Porți se închiseseră în spatele lui, cu o sută șaizeci și nouă de zile în urmă.

Marile Porți ale Timpului se deschiseră scânteind în lumina lumânărilor, lăsând să se vadă suprafața întunecată a Oglinzii care stătuse ascunsă în spatele lor. Septimus uitase cât de adâncă părea Oglinda, și când se uită în străfundurile ei se simți ca și cum se afla pe marginea unui hău. O senzație cunoscută de amețeală urcă în el și îl făcu să se clatine.

— Mergi cu bine, Septimus, zise Marcellus. Îți mulțumesc din suflet.

— Și eu îți mulțumesc pentru tot ce m-ai învățat despre **Leacuri**, răspunse Septimus.

— Acum ia asta, zise Marcellus, întinzându-i **Cheia**, spre marea surprindere a lui Septimus. Cu ea vei descuia Oglinda

din capătul scărilor de lapislazuli, pentru că pe acolo va trebui să Ieși. Este a dumitale și te rog să o păstrezi. Pentru mine voi face alta. Îți vei găsi Sipetul cu **Leacuri** ascuns *sub rosa* în dulapul cu pelerine, în vârful scărilor care duc la Turnul Vrăjitorilor. Folosește-l cu chibzuință, căci văd în tine semnele unui mare Tămăduitor.

— Așa voi face, promise Septimus.

Luă **Cheia** și o puse la gât. Era grea și caldă încă de la gâtul lui Marcellus.

— Dar cum voi face să îți trimit Tinctura?

— Nu ai teamă, nu îți voi cere să mi-o aduci prin Oglindă, căci știu ce oroare îți stârnește acest gând. Binevoiește de o pune într-o Cutie de aur purtând Simbolul Soarelui și arunc-o în Șanțul de Apărare de lângă Casa mea. O voi găsi.

— Cum voi ști că ai găsit-o? mai întrebă Septimus.

— Vei cunoaște aceasta după prezența Săgeții de Aur a **Zborului**, pe care am zărit-o asupra Persoanei mele Bătrâne. O voi pune în Cutie ca semn de mulțumire. Ești cumva pescar?

— Nu, făcu Septimus, nedumerit.

— Îmi pare că vei deveni, chicoti Marcellus. Săgeata de Aur a Zborului va fi mulțumirea mea către tine și îți va aduce multă libertate.

— Mi-a și adus, mormăi Septimus, până mi-ai luat-o *tu*.

Marcellus nu îl auzi, fiindcă acum se adresa Jennei.

— Să nu ai teamă că mama mea va continua să te **urmărească** în Timpul tău. Cu toate că a băut din Tinctura mea și aceasta, chiar și neterminată, îi va da Substanță Spiritului ei, nu te va mai tulbura niciodată. Vrăjitorul NeObișnuit și cu mine îi vom **prinde** Spiritul în portretul ei. Pare-mi-se că va trebui să îl prind și pe VaiVai, căci nu a băut și el din Tinctura mea? Cu adevărat este o Lighioană Înveninată, de care Mama s-a folosit ca să îi înfricoșeze pe toți cei care nu îi erau pe plac. Așadar, Jenna, e lucru hotărât: îi voi **prinde** pe amândoi în portret și îi voi **sigila** într-o cameră pe care nu o va găsi Nimeni.

— Dar tata a **desigilat**-o, spuse disperată Jenna.

Marcellus nu răspunse. Ceva se petrecea cu Oglinda, și el se uita cu atenție într-acolo.

— Ce a făcut tata? întrebă Septimus.

— El și Gringe au **desigilat** portretul Ethelcruntei. Ți-aduci aminte, atârna în Pasajul Central...

Vocea lui Marcellus o întrerupse.

— Mă rog vouă să nu zăboviți, zise el speriat. Oglinda a devenit Instabilă. Văd că în adâncurile ei apar crăpături. Teamă

îmi e că nu va mai ține multă vreme. Plecați acum... ori niciodată!

În adâncul Oglinzii, Septimus zări și el ceea ce văzuse Marcellus. Fuioare lungi de Timp se mișcau încet înăuntru, iar de-a lungul marginilor Oglinzii apăreau fisuri din ce în ce mai mari. Într-adevăr, era acum ori niciodată.

— Trebuie să plecăm! strigă Septimus. Chiar acum!

O apucă pe Jenna cu o mână și pe Nicko cu cealaltă și alergă spre Oglindă, dar, în ultimul moment, Nicko își trase mâna din mâna lui.

— Nu plec fără Snorri, zise.

— Nik, trebuie să vii, trebuie *neapărat*, încercă Septimus să îl convingă.

— Oglinda nu așteaptă, îi îndemnă și Marcellus îngrijorat. Plecați, plecați până nu e prea târziu.

— Plecați! strigă Nicko. Ne vedem mai încolo, promit!

Cu acestea, Nicko se repezi afară din Marea Cameră de Alkimie și Tămăduire.

— Nu, Nicko! Nu! strigă Jenna.

— Hai, Jen, spuse Septimus. Trebuie să plecăm.

Jenna dădu din cap și, împreună cu pisicuța roșcată, păși în Oglindă și intrară în apa rece a Timpului.

44
Găsirea

Marile Porți ale Timpului se închiseră fără zgomot în urma lor.

Jenna plângea în hohote și îl striga pe Nicko.

— Nu are niciun rost, Jen, spuse Septimus obosit. E la cinci sute de ani de noi acum.

Jennei îi venea greu să creadă vorbele lui Septimus. Pe de altă parte, se așteptase să intre direct în Castel, dar se trezise într-un tunel întunecos, abia luminat de niște globuri ciudate de sticlă.

— Adică... vrei să spui că ne-am și întors în Timpul nostru?

— Suntem acasă, Jen. Acesta este Vechiul Drum. Este într-adevăr *foarte* vechi și merge pe dedesubtul Căii Vrăjitorilor, mult sub Tunelurile de Gheață.

— Dar bătrânul Marcellus unde este? se miră Jenna. Credeam că ne așteaptă, de vreme ce știe că venim.

— După cinci sute de ani nu îți mai aduci aminte mare lucru, Jen. Nu cred că mai știe ce e cu el. Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Acum, hai să ieșim de aici.

Septimus, care știa drumul, porni hotărât, urmat de Jenna, care o ținea pe Ullr strâns în brațe. Niciunul nu scoase o vorbă, dar gândurile amândurora erau îndreptate spre Nicko.

După o vreme, Jenna spuse:

— Dacă Nicko izbutește să vină înapoi, cum va ști drumul?

— Se va descurca. Nicko se descurcă întotdeauna.

Septimus vorbea cu mai multă convingere decât simțea, pentru că nu trecuse multă vreme de când Nicko luase o furnică storcoșită drept potecă pe o hartă și, ca urmare, se pierduseră amândoi în Pădure.

— Iar Snorri..., zise Jenna. Mie chiar îmi plăcea Snorri.

— Mda. Și Nik o plăcea, din păcate, zise Septimus încruntat.

În tot acest timp, Ullr nu scoase nici măcar un sunet. Pisicuța roșcată cu vârful cozii negru stătea liniștită în brațele Jennei, dar spiritul ei era altundeva — într-un Timp îndepărtat, alături de stăpâna ei.

La cinci sute de ani depărtare, Snorri Snorrelssen stătea pe malul Râului, singură și deznădăjduită. Dar, uitându-se în depărtare, **văzu** Vechiul Drum, pe marginea căruia se înșiruiau globurile de **Foc etern** și, deși nu înțelegea ce **vede**, știu că **vedea** prin ochii lui Ullr.

Pe Vechiul Drum era un ger îngrozitor. Jenna și Septimus se înfășurară mai bine în hainele Ajutoarelor de Bucătar, dar frigul tot își găsea drum prin ele și îi făcea să tremure. Hainele erau lungi până la pământ și țesătura aspră se târa pe pavajul neted, scoțând un sunet asemănător cu bătăile de aripi ale unui liliac.

Marcellus îi aștepta la picioarele scării de lapislazuli, ghemuit pe jos. Ochii lui adânciți în orbite erau închiși. Jenna tresări când îl văzu și o strânse mai tare pe Ullr în brațe. O strânse atât de tare că, în depărtare, Snorri gemu și ea, simțind durerea.

— Doar... nu a... *murit*, șopti Jenna.

— Nu încă, se auzi o voce tremurată, cu toate că nici prea departe nu sunt.

Marcellus își linse buzele uscate și se uită stăruitor la Septimus, parcă încercând să își aducă aminte ceva.

— Tu ești băiatul cu Tinctura? întrebă el, privindu-i cu ochii urduroși, aproape fără culoare.

Lui Septimus i se păru însă că, în ochii aceia, vede ceva din expresia tânărului Marcellus.

— O voi pregăti mâine, când va fi Conjuncția, zise. Nu mai ții minte? Mi-ai spus să o arunc în Șanțul de Apărare, într-o cutie de aur având semnul Soarelui.

Bătrânul pufni disprețuitor:

— Ce îmi pasă mie de Soare?

— O voi pune în cutie, întocmai cum mi-ai spus, repetă Septimus răbdător. Iar apoi, adu-ți aminte, îmi vei da de știre că ai primit-o dându-mi înapoi **Amuleta Zborului**.

Marcellus zâmbi și colții lui gălbejiți împrumutară lucirile roșii ale globurilor.

— Acum îmi amintesc, Septimus. Eu nu îmi uit promisiunile. Ești cumva pescar?

Septimus clătină din cap.

— Îmi pare că vei deveni, chicoti Marcellus.

— La revedere, Marcellus.

— La bună vedere, Septimus. Ai fost un Ucenic bun. Mergi cu bine, dragă... Esmeralda, mai zise bătrânul și închise din nou ochii.

— Cu bine, Marcellus, zise Jenna.

În cele din urmă ajunseră în capătul scării lungi și răsucite și se treziră în fața Oglinzii. Septimus își aminti de ultima dată când stătuse aici, și parcă nici nu-i veni să creadă că acum va reuși să treacă prin ea. Se uită la Oglindă, aproape neîndrăznind să pună **Cheia** în scobitura de deasupra ei. Își dădu seama că această Oglindă nu era la fel ca Adevărata Oglindă a Timpului. Nu avea aceeași adâncime, și nici fuioarele răsucite ale Timpului. La prima vedere, această Oglindă părea goală și întunecată, o oglindă obișnuită, nici măcar de prea bună calitate.

— Hai, Jen, o îndemnă Septimus. E vremea să mergem acasă.

— Adică... trecem prin ea și ieșim în Camera Veșmintelor Reginei? întrebă Jenna.

— Cred că da. Hai, să mergem.

Septimus o luă de mână, dar Jenna se împotrivi și mai aruncă o privire peste umăr.

— Nik nu a **venit înapoi**, Jen, spuse el încet. Am stat cu urechea ciulită tot timpul, dar nu e aici. Pe Vechiul Drum nu se aude nicio bătaie de inimă omenească în afară de a ta, a mea și, cam o dată la cinci minute, a lui Marcellus.

Septimus făcu o încercare: atinse Oglinda și mâna i se afundă în ea ca într-un vas cu apă înghețată.

— Hai, Jen, zise el cu blândețe.

Îi întinse mâna, Jenna intră după el în Oglindă — și ieșiră amândoi în lumea căreia îi aparțineau.

Aici fură întâmpinați de un chiot asurzitor. Marcia sări de la locul ei, în fața mesei din Camera Ermetică, și scăpă din mâini un ceaslov cu tabele de calcul. Jillie Djinn veni în fugă.

— Ce e, Marcia? întrebă Jillie, apărând din pasajul cu șapte cotituri care ducea în Camera Ermetică. Vânătorul de șoareci i-a prins pe toți ieri, s-a *jurat*. Nu se poate să mai fi rămas vreunul... vai de mine... *Oglinda!*

— Septimus! țipă Marcia, izbi cu piciorul ceaslovul devenit inutil acum și se repezi la Oglindă. Vai, Septimus, Septimus!

Îl prinse pe Septimus în brațe chiar când ieșea din Oglindă și se învârti cu el prin Cameră, spre marea lui uimire, fiindcă Marcia nu lua niciodată pe nimeni în brațe.

Jenna stătea și se uita, fericită că, până la urmă, răscumpărase răul pe care i-l făcuse lui Septimus. Dar apoi își aduse aminte de Nicko și izbucni în plâns.

În Scriptoriu, douăzeci și una de fețe palide se ridicară atunci când Prințesa înlăcrimată, ținând în brațe o pisică roșcată, slăbănoagă, și urmată de un băiat ciufulit, care semăna grozav cu Ucenicul NeObișnuit — dar nu avea cum să fie el, pentru că, știau cu toții, Vrăjitorul NeObișnuit nu i-ar fi îngăduit cu niciun chip să poarte părul în *așa* un hal —, ieși din Camera Ermetică. Nu îi văzuse nimeni când intraseră, dar scribii mai în vârstă erau obișnuiți cu astfel de întâmplări. Nu toți oamenii intrați în Camera Ermetică ieșeau înapoi, tot așa cum nu toți oamenii care ieșeau chiar intraseră acolo vreodată. Scribii luau lucrurile așa cum erau. De asemenea, scribii mai observară că Vrăjitorul NeObișnuit zâmbea, ceea ce cu siguranță nu făcea cu o zi înainte, atunci când intrase în Cameră. Adevărul este că majoritatea scribilor erau convinși că Vrăjitorului NeObișnuit nu îi era *îngăduit* să zâmbească și acum erau uluiți. Indiferent însă de ce gândeau scribii în acele momente, șirul gândurilor le fu întrerupt de un pocnet asurzitor, care sparse liniștea adâncă a Scriptoriului... și fereastra de la intrare.

Foxy Vulpișor, care preluase îndatoririle lui Cărăbuș după ce acesta fusese dus în graba mare la Infirmerie, fiind atins de Molimă, trecu de parcă fusese catapultat prin ușa subțire care despărțea biroul de la intrare de Scriptoriu și urlă, alb la față:

— Ajutor! Ajutor! A intrat un dragon în birou! — după care leșină.

Într-adevăr, în birou era un dragon... și mai nimic altceva. Fereastra era spartă într-un milion de bucățele, pupitrul era așchii, iar teancurile de broșuri, hârtii, cărticele și manuscrise erau fie împrăștiate pe jos, pline de labe noroioase de dragon, fie zburătăcite de vântul răcoros al dimineții pe deasupra Căii Vrăjitorilor.

— Scuipăfoc! strigă Septimus uimit și îl mângâie pe bot. De unde ai știut că sunt aici?

— Am făcut o **Căutare**, spuse Jenna bucuroasă. Și a mers, adică putem spune că a mers.

Jillie Djinn rămăsese mută văzând dezastrul.

— Te-aș ruga să-ți ții dragonul în frâu, Marcia, dar, evident, e mult prea târziu.

— Nu este dragonul meu, domnișoară Djinn, spuse Marcia răstit. Aparține Ucenicului meu, aici de față, care este un stăpân de dragon deosebit de priceput și grijuliu.

Jillie Djinn pufni batjocoritor.

— Se pare că nu este chiar atât de priceput, Doamnă Marcia. Îți voi trimite nota de plată pentru fereastră și mulțimea de hârtii pierdute sau distruse.

— Poți să trimiți câte note de plată vrei, domnișoară Djinn. Nopțile sunt din ce în ce mai lungi și îmi va face mare plăcere să aprind focul cu ele. Ziua bună. Haideți, Jenna și Septimus, e vremea să mergem acasă.

Marcia păși disprețuitoare prin haosul din cameră și ieși maiestuoasă. După ce fură în siguranță pe Calea Vrăjitorilor, Marcia pocni din degete și Scuipăfoc sări ascultător prin fereastra spartă, căci lui Scuipăfoc Marcia îi amintea întotdeauna de *Mama Dragon*.

Nevenindu-i să creadă că visul lui devenise realitate, Septimus păși pe Calea Vrăjitorilor — Calea lui. Se opri și trase pe nas aerul — aerul Timpului său, care mirosea a lemn ars și a plăcinte fierbinți de la căruciorul care se apropia chiar acum de Scriptoriu, plin de plăcinte cu carne și cârnați fripți — la țanc pentru gustarea de dimineață. Se uită la Calea care se întindea în fața lui, la Palatul din depărtare — Palatul Jennei — și nu-și putu opri un zâmbet. „Aici e locul meu", se gândea el.

Pe când Septimus era bucuros că trăiește și, după aproape șase luni de tăcere, nu se mai oprea din sporovăit, Jenna abia se ținea pe picioare de oboseală.

— Vii cu noi să tragi un pui de somn mai întâi, îi spuse Marcia. Voi trimite vorbă la Palat.

Trecură pe sub Marele Arc. Scuipăfoc mergea chiar în spatele lui Septimus și amușina bănuitor tunica al cărei miros îi era necunoscut.

— Au! țipă Septimus atunci când dragonul, dornic să fie cât mai aproape de **Stăpânul** lui, îl călcă pe picioare.

— Vai de mine, făcu Marcia, dar *ce* ai în picioare, Septimus?

Septimus se simțea oricum stânjenit de încălțările lui, darămite să mai fie nevoit și să îi dea explicații Marciei.

— Mi-ar fi plăcut să fi fost și Cărăbuș de față atunci când a intrat Scuipăfoc pe fereastră, zise el ca să schimbe subiectul. Îi va părea foarte rău. Chiar așa, unde o fi?

— A, Cărăbuș. Vai și iar vai, oftă Marcia. Septimus, trebuie să îți spun ceva...

45
Sipetul cu Leacuri

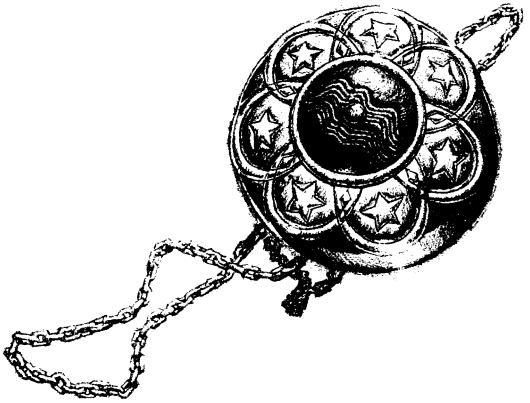

— *Și mai e ceva, Septimus*, zise Marcia pe un ton cât putea ea de aspru, în timp ce se uitau la Boris Arcanul, care mânuia stângaci o rangă, încercând să ridice o scândură din podeaua dulapului cu mături. Nu vei mai rămâne singur noaptea niciodată de acum încolo.

— Cum adică, niciodată?

Septimus ridică privirea, văzu că ochii Marciei zâmbeau și prinse curaj:

— Nici măcar când voi cu adevărat bătrân... pe la *treizeci* de ani?

— Nu atâta timp cât ești Ucenicul meu... *Arcanule, mi-am pierdut răbdarea, dă-mi mie ranga* ... și să nu crezi că, dacă ieși împreună cu o fantomă bătrână și lipsită de simțul răspunderii, voi fi de acord. În orice caz... *ooof, da' știu că e bine bătută în cuie scândura asta!*... sper din tot sufletul că, atunci când vei avea treizeci de ani... *aha, cred că se mișcă*... vei avea Ucenicul tău și va fi rândul tău să îți faci griji.

Zâmbetul îi dispăru de pe față când își aminti prin ce trecuse. Se ridică și îl privi pe Septimus drept în ochi.

— Sper însă că nu vei găsi niciodată un bilet scris de el cu cinci sute de ani în urmă, așa cum mi s-a întâmplat mie. *Niciodată.*

— Așa sper și eu, răspunse Septimus spăsit.

Marcia se apucă iar de treabă și după câteva minute se auzi un trosnet puternic: cuiele cedaseră în fața hotărârii Vrăjitorului NeObișnuit. Septimus o ajută pe Marcia să ridice scândura.

— Habar nu aveam că e un trandafir aici, zise Marcia, privind cu atenție trandafirul dăltuit în lemn.

Era o sculptură complicată, tocită acum de picioarele care trecuseră peste ea timp de sute de ani (dulapul pentru mături servise înainte drept dulap de haine), dar curbele delicate ale petalelor se vedeau încă foarte bine.

— Era semnul meu, o lămuri Septimus, nu fără mândrie. (Acum, după ce se întorsese cu bine în Timpul lui, lui Septimus îi făcea plăcere să își aducă aminte de vremea petrecută alături de Marcellus Pye.) E semnul străvechi al celui de-al șaptelea fiu. Marcellus a pus să fie dăltuit în masă cu mulți ani înainte ca eu să fi ajuns acolo.

— Ce suflet hain, zise Marcia. Ce n-aș da să îi pot zice vreo două...

— De felul lui era cumsecade, îndrăzni Septimus să remarce.

— Aici vom fi de acord să avem păreri diferite, zise Marcia cam țâfnoasă. Sunt gata să scot la lumină acest sipet plin de leacuri bătrânești, la gândul că există o șansă cât de mică să stârpim Molima, dar să accept că acel om a fost cumsecade... *nici în ruptul capului.*

Septimus și Marcia îngenunchează și se uitară în gaura de sub scândură. Septimus vârî încet mâna înăuntru și lumina Inelului cu Dragon întâlni o altă lumină venind de dedesubt.

— Îl văd, spuse el uimit. E aici, întocmai cum a spus Marcellus: *sub rosa*, ascuns sub trandafir.

— Eee, palavre și scorneli, îi tăie Marcia vorba. Hai, Arcanule, nu sta să te zgâiești, dă-ne o mână de ajutor să scoatem sipetul.

Fu nevoie de mult mai multe mâini decât ale slăbănogului Arcan ca să ridice sipetul. Fu nevoie de eforturile a cinci Vrăjitori Obișnuiți — Arcanul se dăduse deoparte, fiindcă îl luase cu moleșeală — ca să tragă sipetul pe scara răsucită.

Ajunși în vârful Turnului, Marcia, Septimus și cei cinci Vrăjitori ridicară sipetul și îl târâră până la ușa purpurie, care se deschise de perete. Apoi împinseră cu mare greutate sipetul mic dar surprinzător de greu în cameră. Marcia se îndreptă gemând și își frecă șalele.

— Chiar ești sigur că nu e plin cu cărămizi? întrebă ea. Ce poate fi înăuntru de e așa de *greu*?

— Aur. E căptușit cu plăci foarte groase de aur.

— La ce bun? întrebă Marcia indignată.

— Pentru că este metalul cel mai pur, metalul perfect. Iar **Tămăduirea** este la fel, o încercare de a atinge perfecțiunea prin noi înșine...

Septimus tăcu, fiindcă văzu expresia exasperată a Marciei. O văzură și Vrăjitorii Obișnuiți, care se grăbiră să spele putina.

Marcia oftă. Se uită la sipetul vechi, înnegrit, cu colțare de aur, legat cu benzi late de aur. Simțea, *știa* că va ieși cu bucluc. Lăsând la o parte faptul că sipetul lăsa urme adânci pe cel mai bun covor chinezesc pe care îl avea.

— Toate bune, Septimus, zise ea oarecum îmbufnată, dar cum ai de gând să îl deschizi?

— Foarte simplu, zise Septimus.

Îngenunche lângă sipet și scoase **Cheia** de la gât. Potrivi Cheia în scobitura de pe fața sipetului și capacul se ridică singur.

Septimus se uită înăuntru și zâmbi. Totul era așa cum își amintea, toate lucrurile aranjate și curate. Într-o tavă sclipeau felurite instrumente de aur. Sticluțele cu tincturi și mixturi, remedii și elixire erau toate așa cum le lăsase. Iar la fundul sipetului se afla ceea ce căuta în acel moment: rețeta antidotului Molimei, notată de el cu grijă.

— Iat-o, zise el triumfător și scoase o bucată de pergament, împăturită de mai multe ori. *Uite.*

Marcia luă pergamentul și își puse ochelarii. (Lungile ore când stătuse cu ochii în tabelele și calculele de divinație ale lui Jillie Djinn își spuneau acum cuvântul.) Studie cu atenție scrisul mărunt, delicat, și fața i se lumină. Cel puțin își dădea seama ce este: o probă din scrisul în uzanță la sfârșitul domniei Ethelcruntei și începutul domniei Esmeraldei, scris aplecat însă spre stânga, așa cum făceau Tămăduitorii în acele vremuri.

— Foarte bine, Septimus, zise Marcia pe un ton vioi, mulțumită că, în sfârșit, putea să preia comanda. Du-te la Scriptoriu și spune-i celui care se ocupă de Scrieri Vechi să îți

traducă pe loc rețeta. *Pe loc*, m-ai auzit? Nu e vreme de pierdut. Ai plecat? Adică... du-te degrabă.

Septimus clătină din cap:

— Dar nu e nevoie de traducere. Eu însumi am scris rețeta.

Pe Marcia o luă cu amețeală și se duse să se așeze pe un scaun.

Câteva ore mai târziu, Septimus trăgea cu pipeta un coloid de argint și îl picura într-un flacon mare. Marcia se simțea cam inutilă. Stătea deoparte și se minuna de cât de repede și firesc mânuia Ucenicul ei instrumentele și substanțele din vechiul Sipet cu **Leacuri**.

Cu toate că Septimus avea acum părul lung și încâlcit — va trebui să îl convingă să aibă grijă de înfățișarea lui — și că era evident ceva mai înalt și mai slab, îi venea greu să creadă că fusese plecat timp de aproape șase luni din viața lui, în timp ce la Castel se scurseseră doar două zile. Și mai era ceva schimbat la Septimus: era mai sigur pe el și — lucru cu totul nou și neobișnuit pentru Marcia — acum știa și credea lucruri pe care ea nu le știa sau nu le credea. Îi va lua ceva timp ca să se obișnuiască.

— Pun valeriana în amestec sau pun amestecul în valeriană? Ce zici? îi întrerupse Ucenicul șirul gândurilor.

— Tu ești expertul, Septimus, răspunse Marcia, încercând să intre în rolul cel nou care îi revenea. Dar, ca regulă generală,

aș zice să pui ceva deschis la culoare în ceva închis la culoare.

— Bine, încuviință Septimus și turnă uleiul verzui în sticlă. Acum, fii bună și dă-mi cântarul, te rog.

Marcia, care își lua în serios rolul de asistent, îi întinse un cântar micuț, cu platane de aur și greutăți tot de aur. Septimus luă cea mai mică greutate cu o pensetă lungă și o puse pe platan. Apoi scoase o linguriță rotundă de aur, luă o măsură dintr-un praf albastru, fin, și o puse pe celălalt platan, până când talgerele fură la egalitate. Atunci zări ceva, se uită mai bine la linguriță și se încruntă.

— Ce s-a întâmplat? vru să știe Marcia.

Septimus îi întinse lingurița și îi arătă cu degetul pătat de praful albastru niște semne făcute pe dosul mânerului. Marcia își scoase ochelarii din buzunar și silabisi:

— Sep... ti... mus.

— Îmi aduc aminte când l-am scris. Era chiar în ziua sosirii. O vreme mi-am scris numele peste tot. Mă gândeam că astfel trimit mesaje spre Timpul nostru.

Marcia strânse ochelarii și se șterse la ochi cu batista de mătase purpurie.

— Pulberea asta înțeapă ochii, zise. Mai bine ai pune capacul la loc.

Câteva ore după aceea, când amestecul se răcise, Septimus se întoarse ca să termine de preparat serul. Scoase cristalul mare care se formase, îl zdrobi într-un mojar și vărsă praful obținut la loc în sticlă. Puse dopul, scuturã amestecul timp de treisprezece secunde, până când se limpezi, și îl turnă într-o fiolă curată. Apoi Septimus aprinse o lumânare. Își luă din sipetul cu **Leacuri** bețigașul cu care amesteca, îl cufundă în amestec, îl răsuci de câteva ori și îl apropie de lumânare. Arăta bine. La sfârșit puse o bucată de pânză la gura fiolei și apăsă un dop înăuntru ca să o închidă bine.

— E gata! strigă el în sus pe scări, ca să îl audă Marcia, care se și grăbi să coboare. Și acum să facem ultima probă, spuse el, emoționat.

Marcia îl urmări pe Septimus cum ia fiola, o ridică în lumina care intra pe fereastra boltită și o răsucește ca să prindă o rază de soare. Lumina pătrunse în fiolă și ieși sub forma unei raze de un albastru orbitor.

— Am reușit, *am reușit!* strigă Septimus.

— Nu văd de ce te miri, zâmbi Marcia. Acum ia-ți mantia, Septimus, să mergem acolo unde este nevoie de noi. Nu e vreme de pierdut.

* * *

Când Marcia și Ucenicul ei traversară iute curtea Turnului Vrăjitorilor, Scuipăfoc izbi ușa cuștii lui cu atâta putere că ziceai că se dărâmă. Septimus alergă până acolo și îi șopti:

— Mă întorc repede, Scuipăfoc. Promit. Cum vin, te scot la plimbare. *Promit*. Pe curând, Scuipăfoc!

— Jenna va trebui să **dezlege Vraja de Căutare**, zise Marcia. Altminteri nu vom mai avea pace de răul lui. Nu vrea să te mai îndepărtezi de el.

— Știu.

Strângând în mână fiola, Septimus se grăbi să țină pasul cu Marcia. Ieșiră pe o portiță laterală și o luară pe strada care ducea la Infirmerie. Fiindcă știa că lui Septimus îi era teamă de locurile înalte, Marcia nu o luă pe scurtătura de pe lângă zidul Castelului, ci preferă străzile întortocheate de dedesubt. Septimus nu își mai aducea aminte să fi fost vreodată atât de fericit — poate doar cu o zi înainte, când se întorsese la Turnul Vrăjitorilor și mozaicul din sala de la intrare îl salutase cu BINE TE-AI ÎNTORS ÎN TIMPUL TĂU, UCENICULE. NE-A FOST DOR DE TINE. Fusese un moment plăcut, chiar foarte plăcut. Septimus se bucura să poarte din nou roba verde a Ucenicului NeObișnuit, în locul robei negre a Ucenicului Alkimist. Se bucura și pentru că acum îl strigau prietenii lui, îl

salutau voci cunoscute, fără accente ciudate și cuvinte bizare, la care trebuia să te gândești de două ori înainte de a răspunde.

În scurtă vreme ajunseră la Poarta de Miazănoapte.

— Bună ziua, NeObișnuirea Voastră, zise Gringe și le tăie calea.

— Bună ziua, Gringe, răspunse Marcia cam înțepată.

— Mergeți într-un loc frumos? întrebă Gringe când Marcia încercă să se strecoare pe lângă el și să treacă podul.

— Nu. Ești amabil să te dai la o parte, Gringe?

— A, scuze, NeObișnuirea Voastră. Cum să nu.

Gringe se lipi de peretele gheretei paznicului ca să le facă loc Marciei și lui Septimus.

— Sal'tare, băiete, îi zise lui Septimus. A făcut taică-tău vreo două nopți albe din pricina ta.

Brusc, Septimus își aduse aminte: tata... Gringe... *portretul Ethelcruntei.*

— Gringe, trebuie să te duci la Palat *chiar acum* și să îi spui tatei să pună tabloul exact în locul unde l-a găsit. Apoi să **resigileze** camera așa cum trebuie.

Gringe făcu ochii mari.

— Poftim? zise el surprins.

— Să pună portretul exact în locul unde l-a găsit. Vorbesc de portretul Reginei Ethelcrunta.

— Mda, nici nu-i de mirare că nu îi place să se uite la ea — te sperii dacă o privești, garantat — da', în caz că nu ai observat încă, eu sunt de pază la pod și nu po' să las totu' și să mă apuc să aranjez tablourile altora.

Gringe se întoarse repede să ia un bănuț de argint de la o soră care venea de la Infirmerie.

Marcia văzu groaza întipărită pe fața lui Septimus. Habar nu avea despre ce e vorba, dar cele petrecute în ultima lună o învățaseră că orice lucru care îl îngrijora pe Septimus trebuia luat în seamă. Se năpusti spre Gringe, care stătea de vorbă cu doi băieți veniți din Pădure cu niște legături de vreascuri.

— Gringe, zise ea, înălțându-se deasupra lui, cu mantia îmblănită umflată în vânt. (Pe Gringe îl apucă îndată strănutul, fiindcă era alergic la blană.) Vei face întocmai așa cum ți s-a spus. *Imediat.* Tu și cu Silas veți pune portretul la loc, iar eu voi veni personal să **resigilez** camera. Ia aminte, nu va fi bine de tine dacă nu găsesc portretul exact acolo unde trebuie să fie.

— Hapciu! Nu po' să plec de la Poartă... hapciu, hapciu, hapciu... să o las nepăzită.

— Îți va ține locul doamna Gringe.

— Doamna Gringe e la Infirmerie, la sora ei. A fost mușcată ieri.

— Îmi pare foarte rău. Atunci să vină Lucy.

— Poate nu știți că Lucy a fugit de acasă după secătura de frati-tău, Ucenicule. Sper să aibă parte de ce merită, bombăni Gringe. Dar dacă e chiar atât de important, mă duc să pun tabloul la loc la apusul soarelui, după ce ridic podul. Merge așa?

— Nu, Gringe, *nu* merge. Va trebui să închizi Poarta de Miazănoapte în după-amiaza asta.

Gringe părea îngrozit de idee.

— Nu po' să fac așa ceva, protestă el. Nu s-a întâmplat niciodată de când sunt eu Paznic. *Niciodată*.

Marcia era de neclintit:

— E un început pentru toate, Gringe. De exemplu, vom începe să trimitem Paznicul la carceră chiar în timpul programului de lucru.

— Poftim? Doar nu...

— *Ba da*. Chiar așa.

— Atunci... Mă scuzați o clipă, Doamnă Marcia.

Gringe se duse la ușa gheretei și zbieră spre camera întunecată unde se afla lanțul podului mobil, înfășurat pe o bobină uriașă.

— Hei, Podarule! Scularea, cap-de-câlți!

Băiatul de la pod apăru, cu ochii cârpiți de somn.

— Ce e? bodogăni el cătrănit.

— Te avansez în funcție. Îmi ții locul până când se întoarce doamna Gringe. Nu cumva să bagi banii în buzunar! Să te porți cuviincios cu mușteriii și să nu lași pe nimeni să treacă fără să plătească, mai ales pe pramatiile cu care ești prieten la cataramă. S-a înțeles?

Băiatul rămăsese cu gura deschisă și ochii holbați la Vrăjitorul NeObișnuit, aflat doar la câțiva pași de el. Nu putu spune nimic, ci doar dădu încet din cap.

— Bine, zise Gringe, fiindcă NeObișnuirea Sa mi-a încredințat o misiune importantă și nu vreau să îmi fac griji pentru pod cât mă ocup de treburi fine.

Îi dădu punga cu bani și îl mai avertiză o dată:

— Știu pân' la *ultimu'* bănuț cât e aici, așa că să nu te ducă gândul la vreo poznă că...

După care se întoarse și plecă oftând. „Alde Heap iar îmi fac necazuri. Nu am și așa destule?"

46
Infirmeria

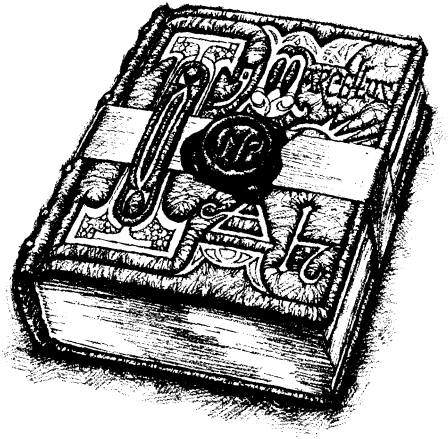

Infirmeria era un loc posomorât, în ciuda eforturilor făcute de vindecătorii care lucrau acolo. Era o clădire lungă și joasă, construită din bârne de lemn, ascunsă sub copacii din liziera Pădurii, acoperită de mușchi și mucegai din cauza apei care picura din copaci și a ceților care învăluiau Șanțul de Apărare. Infirmeria nu era folosită decât în cazuri de boală considerată a fi contagioasă, dar acum se îmbolnăviseră atâția locuitori ai Castelului că nimeni nu voia să riște.

Marcia și Septimus veneau spre Infirmerie de-a lungul Șanțului de Apărare, pe poteca acum bătătorită. Lumina cădea repede și deja se vedeau licăririle primelor lumânări aprinse în ferestrele micuțe. Marcia și Septimus intrară emoționați pe ușa lăsată deschisă.

— Septimus! Tu ești? Ce cauți aici? se minună Sarah.

Stătea lângă ușă, așezată la o măsuță, și cântărea doze de frunze uscate și pisate, pe care le punea într-un șir de borcănașe aliniate în fața ei. Sarah nu mai plecase de la Infirmerie din ziua în care sosise și Silas hotărâse că e mai bine să nu o tulbure povestindu-i despre dispariția lui Septimus. Spre deosebire de alte dăți, luase hotărârea potrivită.

Sarah îl privi mai atentă pe fiul ei cel mic.

— Dar ce ți-ai făcut la păr? Niciodată nu a fost atât de ciufulit. Zău, Marcia, știu că se apropie de vârsta dificilă, dar trebuie să îl pui să se mai pieptene din când în când.

— Nu am venit să vorbim despre tunsoarea lui Septimus, Sarah, zise Marcia, care ghicise, nu fără ușurare, că Sarah nu știa nimic din cele întâmplate. Am venit cu treburi urgente.

Sarah nu îi dădu nicio atenție. Continua să îl privească lung pe Septimus, cu fruntea încruntată și nedumerită.

— Arăți... schimbat, Septimus. Ai fost bolnav? E ceva ce nu mi-ai spus? întrebă ea, devenind bănuitoare.

— Nu, nu, se grăbi Marcia să îi răspundă.

— Mă simt foarte bine, mamă, spuse Septimus. Chiar foarte bine. Uite, am preparat un antidot pentru Molimă.

Sarah îl privi drăgăstos:

— E foarte frumos din partea ta, dar au încercat mulți. Niciunul dintre preparate nu a avut efect.

— Dar acesta va avea, mamă, știu eu.

— Vai, Septimus, spuse Sarah blând, știu că ești îngrijorat din cauza lui Cărăbuș, știu că țineai la el...

— Țineam? făcu Septimus, speriat. Cum adică „țineam"? Eu *încă* țin la Cărăbuș, și chiar foarte mult. Sper că nu a pățit nimic, nu?

Sarah avea o figură gravă.

— Nu îi e bine, Septimus. E... vai de mine... e foarte bolnav și nu avem mari speranțe. Vrei să îl vezi?

Septimus încuviință din cap. Plecă împreună cu Marcia după Sarah, trecură prin niște uși batante și ajunseră în salonul Infirmeriei — o cameră lungă cât toată clădirea. Pe fiecare perete se înșiruiau paturi înghesuite unul lângă altul — toate ocupate. Bolnavii zăceau palizi, nemișcați. Unii țineau ochii închiși, alții priveau spre tavan, fără să vadă însă nimic. În salon era liniște. Umbrele înserării erau împrăștiate încet,

încet de o soră tânără care trecea pe la fiecare fereastră și punea o lumânare aprinsă pe pervaz, ca să alunge noaptea și jivinele Pădurii. Septimus se miră că, deși atâția oameni erau înghesuiți într-un spațiu atât de mic, nu se auzea niciun zgomot. Doar din când în când răsuna câte un *pic* când un strop de apă își croia drum prin acoperișul de șindrilă și cădea într-una din căldările de metal așezate în puncte strategice.

— Cărăbuș e aici, zise Sarah; puse mâna pe umărul lui Septimus și îl împinse spre un pat din apropiere. L-am așezat lângă ușă ca să fim cu ochii pe el.

Dacă Sarah nu l-ar fi dus chiar până la pat, Septimus nu și-ar fi găsit niciodată prietenul. Singurul lucru rămas neschimbat la Cărăbuș era ciuful de păr negru pe care mama lui, care tocmai plecase, îl pieptănase lins, așa cum — Septimus știa prea bine — Cărăbuș nu putea suferi să îl poarte. În rest, Cărăbuș era o umbră a ceea ce fusese: ajunsese doar piele și os, iar ochii ațintiți în tavan nu vedeau nimic.

Sarah îl privea îndurerată pe Septimus:

— Îmi pare atât de rău, dragule. Vrei să stai puțin cu el? Mama lui se va întoarce în scurtă vreme, cu frații lui, dar până atunci poți sta cu el.

Sarah mai aduse un scaun pentru Marcia, care se așeză alături de Septimus la căpătâiul lui Cărăbuș.

— Trebuie să plec, Septimus, zise Sarah. Mă întorc peste câteva minute.

Dintr-odată, lui Septimus i se făcu îngrozitor de teamă că Antidotul nu va avea efect. Aruncă o privire neliniștită Marciei, care îi șopti:

— Va fi *bine*, Septimus. *Trebuie* să crezi.

— **Leacurile** nu sunt ca **Magia**, zise el amărât. Nu are importanță ce crezi. **Leacurile** ori își fac efectul, ori nu.

— Mă îndoiesc foarte tare, răspunse Marcia. Un pic de credință ajută întotdeauna. Și apoi, tu doar *știi* că Antidotul își va face efectul, nu?

Septimus încuviință. Puse sticluța pe măsuța cam șubredă de la capul patului și scoase o pipetă din buzunarul mantiei lui de Ucenic. Trase o cantitate mică din Antidot în pipetă și picură trei stropi din lichidul limpede în gura lui Cărăbuș, pe jumătate deschisă. Apoi el și Marcia rămaseră în așteptare, așezați pe marginea scaunului.

Exact în momentul când ultima lumânare fu aprinsă la capătul salonului, Cărăbuș clipi. Apoi clipi din nou, se încruntă, de parcă nu înțelegea unde se află, și brusc se ridică în capul oaselor, cu ochii mari și părul zburlit ca de obicei.

— Salve, Sep, zise el cu glas răgușit.

— Salve, Cărăbușule, râse Septimus. Salve!

— Șșș..., făcu Sarah. A venit familia lui Cărăbuș. Vor să stea puțin cu el înainte să... știi tu... *vai de mine!*

— Are efect, mamă! râse Septimus. Mixtura mea își face efectul.

— Cum adică... *tu* l-ai vindecat? întrebă Sarah nedumerită.

Sarah știa o mulțime de lucruri despre ierburi și tămăduire și încercase tot felul de leacuri contra Molimei, dar niciunul nu avusese nici cel mai mic efect.

— Unde sunt? întrebă Cărăbuș privind în jur.

— La Infirmerie, îi răspunse Septimus. Te-a atins Molima, nu mai ții minte?

— Nu. Nu-mi amintesc de nimic. Adică... nimic după ce Prințesa Jenna a venit să mă vadă. De *asta* îmi amintesc. A, da. Te căuta.

— M-a găsit, zâmbi Septimus. M-a găsit, dar, dacă îți spun unde, nu ai să mă crezi.

— Unde, Sep?

— Îți spun mai încolo, Cărăbușule. Ai grijă să bei mult **Suc Spumos**, îți va face bine. Uite, a venit mama ta.

* * *

După ce Septimus turnă câte trei picături în gura fiecărui bolnav din salon, îi mai rămase puțin Antidot, așa că îl lăsă lui Sarah, pentru cei care ar mai fi sosit după ce pleca el. În hărmălaia discuțiilor și strigătele de uimire ale rudelor care soseau cu feribotul pentru vizita de seară, Septimus scrise cu atenție o etichetă — întocmai cum îl învățase Marcellus — pe care Sarah urma să o lipească pe sticluță:

Rețetă: Antidotul
măsură: iii picături
conform indicației

— Scrii și mai urât decât înainte, comentă Sarah, dar se vedea că e mândră de fiul ei când luă sticluța și o puse în dulapul din spatele mesei. Ai scris de Tămăduitor.

Septimus zâmbi. În acel moment chiar *se simțea* un adevărat Tămăduitor.

47
Șobolanii din Palat

Hildegarde era de serviciu la ușa Palatului atunci când Gringe își făcu apariția, gâfâind de oboseală.

— Am venit cu trebi 'mportante în numele NeObișnuitului, îngăimă el printre gâfâieli. Tre' să-l văz pe Silas 'eap.

— Din păcate, nu știe nimeni unde se află, se scuză Hildegarde. Și Prințesa l-a căutat acum câtăva vreme, dar nu l-a găsit.

— Tre' că e cu Pedestrașii, don'șoară. În pod.

Hildegarde îi zâmbi.

— Atunci sunteți bine-venit, domnule Gringe. Poftiți, intrați și încercați-vă norocul.

— Mulțumesc, don'șoară.

Gringe, care nu se simțea la largul lui în Palat, trecu pe lângă ea și dispăru în penumbra Pasajului Central. Ajuns la un loc știut doar de el, trase o draperie zdrențuită care acoperea un intrând întunecos și urcă pe o scăriță plină de praf până în pod. Gringe împinse ușa care scârțâia și, la celălalt capăt al podului, sub grinzile de lemn, văzu licărirea unei lumânări. Silas Heap se afla exact acolo unde se aștepta Gringe să îl găsească: în camera **desigilată**, ocupat cu Colonia lui de Pedestrași.

Pedestrașii se prezentau foarte bine, iar lui Silas îi făcu plăcere să îl vadă pe Gringe.

— Ia uită-te la piticul ăsta, Gringe. Va fi un Tunelist a-ntâia. Acum îl antrenez, îl învăț să își facă drum prin fel de fel de lucruri. Ia numai uite-l.

— Mda, foarte drăguț, Silas, n-am ce zice. Da' io n-am venit să mă uit la scumpii tăi Pedestrași.

Silas nu răspunse. Stătea pe jos în patru labe și se chiora în găurile de sub scânduri.

— Afurisitul! S-a dus. A făcut un tunel și a șters-o.

— Păi cam ăsta e necazul cu Tuneliștii, Silas. Acu' ia fii atent: a venit NeObișnuitu' la mine și a trebuit să îl las pe târâie-brâu — băiatu' de la Pod — iar doamna Gringe o să mă facă arșice când o afla, ascultă la mine, însă tre' să punem tablou' la loc aici iar tu tre' să **sigilezi** camera după aia. Pronto.

— Ce tot bați câmpii acolo, Gringe? Care tablou? Hai, băiete, hai, aici, băiete, așa... uf, iar s-a dus. Afurisitul.

— Portretul zăludei ăleia cu coroană. Aia cu nasu' ascuțit și privirea de te bagă în răcori.

— A, nu, eu nu aduc chestia aia aici, să îmi sperie Pedestrașii. Pot să o pun în pod, dar în alt loc, dacă nu vor să o mai vadă la parter.

Gringe scutură din cap.

— Tre' să o aducem aici, Silas. La locu' unde a fost, iar după aia tu tre' să **sigilezi** camera, așa cum era la început. E o chestiune de Viață și de Moarte, a zis băiatul tău.

Silas ridică privirea și se uită atent la Gringe.

— Care băiat? întrebă, cu o umbră de speranță în glas.

— Băiatul tău, Ucenicul. Septimus.

— *Septimus*? Când a zis așa ceva?

— Acu' fo juma' de oră. Era cu NeObișnuitu'. Da' nu-i așa că are o privire care te bagă în răcori?

Silas sări în picioare, ridicând praful gros așternut pe podea.

— S-a întors! *Septimus s-a întors!* E bine sănătos, Gringe?

Gringe ridică din umeri.

— Aș zice că da. Nițel cam jigărit, după gustul meu.

— Și Jenna, s-a întors și ea?

— De un' să știu io, Silas? Mie nu îmi spune nimeni nimic, decât să mut tablouri de colo-colo și să intru la carceră, răspunse Gringe morocănos.

— Trebuie să mă duc la Turnul Vrăjitorilor să îl văd.

Își strânse roba prăfuită de Vrăjitor Obișnuit și, ținând lumânarea sus, se îndreptă spre ușița de la capătul podului.

— Nu e acolo, Silas, zise Gringe alergând după el. S-a dus la Infirmerie. Are ceva de vindecat Molima, îmi pare. Silas, tre' să vedem ce e cu tablou', că, de nu, am băgat-o pe mânecă.

Silas nu îi dădu nicio atenție. Mergea repede, împiedicându-se de scândurile care ieșiseră din cuie și încercând să nu calce pe cele rupte sau putrezite. Ei, și atunci Gringe zise ceva ce nu mai zisese niciodată.

— Trebuie să vezi de tablou, Silas... *te rog.*

Silas se opri.

— Ce ai zis, Gringe?

— Ce ai auzit.

— Înseamnă că e treabă serioasă. Bine, Gringe, hai să punem portretul la loc.

A fost o adevărată luptă să dea portretul Ethelcruntei jos din cui. Lui Silas i se părea că tabloul are gândurile lui proprii despre ce vrea să facă și că, în orice caz, nu dorea să fie luat de acolo. În cele din urmă Gringe se înfurie și trase atât de tare încât tabloul se desprinse împreună cu o bucată de zidărie și cuiul înfipt în ea. Apoi, după ce „vorbiră urât", cum spunea Sarah Heap, adică își răcoriră sufletul, se apucară să care portretul dezaprobator sus în pod.

— Zici că are brațe, bombăni Gringe după ce se opintiră să treacă de un colț foarte strâmt. Parcă s-ar ține de balustradă.

— Au! zbieră Silas. Nu mă mai izbi în țurloaie, Gringe. Mă doare.

— Da' n-am fost io, Silas. La drept vorbind, au! tu ai face bine să nu mă mai izbești peste glezne.

— Nu mai vorbi prostii, Gringe. Crezi că de asta îmi arde mie, să te izbesc peste gleznele tale umflate? Alo! Ăla a fost genunchiul meu. Dacă mai dai o dată, Gringe, să știi...

— E, ce-o să faci, Silas 'eap? Ă? Ă?

Când ajunseră în fața ușii podului, atât Silas cât și Gringe erau zgâriați, învinețiți și cât pe ce să se ia la bătaie. Sprijiniră portretul de perete și se uitară urât unul la altul, în timp ce portretul se uita urât la amândoi.

— E vina ei, nu-i așa? mormăi Gringe după o vreme. Nu-ș' cum a făcut, da' ne-a dat șuturi la amândoi.

— Nici nu m-aș mira, zise Silas, acceptând oferta de împăcare a lui Gringe. Hai, Gringe, terminăm treaba mai încolo. Ce zici de o partidă de Ofensiva Pedestrașilor?

— Versiunea de lux?

— De lux, încuviință Silas.

— Fără minicrocodili?

— Fără minicrocodili.

La etajul de dedesubt, Jenna și Sir Hereward trăgeau cu urechea la bufniturile și troncăniturile de deasupra. Jenna se întorsese la Palat și, fiindcă nu îi găsise pe Silas și Sarah, se dusese la Sir Hereward. Era la postul lui, pe jumătate ascuns în întuneric, sprijinit de o tapiserie atârnată lângă ușă.

— Bună dimineața, grațioasă Prințesă. Șobolanii din Palat s-au obrăznicit peste poate, zise cavalerul, arătând cu sabia

ruptă spre tavan. (Chiar deasupra lor, Silas își prinsese piciorul între două scânduri putrezite.)

— Bună dimineața, Sir Hereward, răspunse Jenna, care se obișnuise cu zgomotele din pod încă de când Silas mutase Colonia de Pedestrași acolo. Mie mi se pare că sunt șobolani cu două picioare, încălțați cu ghete.

Sir Hereward o privi pe Jenna de parcă aștepta răspuns la o întrebare care îl preocupa.

— Te-ai întors cu bine de unde ai fost? Pe cât îmi aduc aminte, nu ai fost aici noaptea trecută, nici noaptea dinainte — două nopți lungi, căci nimeni nu știa unde să te găsească. Îmi pare bine să te văd. A, ai adus și un covoraș roșcat ca amintire de pe unde ai călătorit. Ce drăguț!

— E o pisică, Sir Hereward, zise Jenna, ridicând-o pe Ullr ca să i-o arate.

Cavalerul privi bucățica de blană roșcată. Ullr se uită absentă la fantomă, pentru că vedea un Timp de acum cinci sute de ani.

— Nu prea pare mulțumită, remarcă Sir Hereward.

— Așa e. Parcă nu mai e aici, cu noi.

— Poate că a lovit-o Molima, zise Sir Hereward.

Jenna clătină din cap.

— Cred că îi e dor de cineva, zise. Așa cum îmi e și mie.

— Văd că ești neobișnuit de melancolică în această dimineață, Prințesă. Am ceva care te va binedispune. Care este diferența între un elefant și o mandarină?

— Unul e mare, cenușiu și are trompă, iar cealaltă e mică și portocalie.

— A, făcu Sir Hereward dezumflat.

— Glumeam. Nu știu. Care este diferența între un elefant și o mandarină?

— Ei, păi atunci nu am să te trimit să faci cumpărături pentru mine. Hâr, hâr.

— Ha, ha. Sir Hereward... știi unde am fost plecată, nu-i așa?

Cavalerul nu prea voia să răspundă. Împunse cu sabia în picior, acolo unde o plăcuță de fier se desfăcuse.

— Asta numai tu știi, Prințesă. Unde, dacă îmi dai voie să întreb?

— Am fost *aici*, Sir Hereward. Și la fel ai fost și tu.

— Aha.

— Am fost aici *cu cinci sute de ani în urmă*.

Sir Hereward, care era o fantomă bătrână, deci deja foarte transparentă, dispăru aproape cu totul. Își reveni însă îndeajuns cât să spună:

— Și te-ai întors. *Cu bine.* Nu ai fost plecată decât două zile. E o minune, Prințesă Jenna, o povară pe care mi-ai luat-o de pe umeri. Chiar de când mi-ai spus că te cheamă Jenna m-am frământat gândindu-mă că într-o zi vei dispărea și nu va mai ști nimeni de tine.

— Dar nu mi-ai spus nimic.

— M-am gândit că nu ți-ar plăcea să afli așa ceva. E mai bine să nu știm ce ne rezervă viitorul.

Jenna se gândi la Marcellus Pye, care știa că îl așteaptă cel puțin cinci sute de ani de singurătate, petrecuți în întunericul și frigul Vechiului Drum.

— Am atâtea lucruri să te întreb despre cele întâmplate în trecut, Sir Hereward.

— Puțin câte puțin, Prințesă. Sunt o fantomă bătrână și nu mai am atâta ținere de minte.

— Bine, atunci îți pun doar o întrebare. Hugo a ajuns cu bine acasă?

Sir Hereward păru nedumerit.

— Hugo? întrebă el.

— Ți-aduci aminte de Hugo, spuse Jenna. Era cu noi. Ei, de fapt cu Septimus. Avea pe el o uniformă de Servitor al Palatului care îi venea mult prea largă.

— Ah, da, mi-aduc aminte de Hugo, zâmbi Sir Hereward. Dacă ai ști cât s-a bucurat mama lui să îl vadă...

— Îmi pare tare bine. Hugo era un băiat simpatic.

— Da. A devenit un Tămăduitor de prima mână mai târziu, datorită tânărului Septimus Heap, cum spunea el întotdeauna. Dar te fac să zăbovești. Cred că vrei să te duci în Camera ta și să te odihnești.

Jenna clătină din cap. Amintirea micuțelor Prințese care plângeau în spatele lambriurilor de lemn era încă vie.

— Nu chiar acum, Sir Hereward, mulțumesc. Mă duc să stau puțin pe malul Râului.

Soarele de toamnă încălzea scândurile vechiului ponton. Jenna — așezată în partea din care bătea vântul spre grămezile de balegă de dragon aranjate de Billy Pot — stătea cu Ullr pe genunchi și își bălăcea picioarele în apa neașteptat de caldă a Râului care curgea leneș. Alături de ea se afla o farfurioară albă cu albastru, plină cu mălai din care ciugulea o rățușcă fără pene. Tot privind-o pe rățușcă, Jenna simți că i se închid ochii de somn, iar cuverturile și perna aduse din salonașul lui Sarah Heap i se păreau irezistibile.

Iată de ce, atunci când șalupa Vameșului Șef trase la pontonul Palatului, Alice Nettles și Alther Mella dădură cu ochii de o movilița de cuverturi croșetate care părea să respire, și deasupra căreia erau așezate o pisică roșcată cu vârful cozii negru și un pui de rață care avea doar tuleie în loc de pene.

— E Jenna! exclamă Alice, care recunoscuse părul negru al Jennei și coronița de aur. Cum o fi ajuns aici?

— Ești sigură? întrebă fantoma, neîndrăznind să spere.

Alther și Alice veniseră la Palat ca să aducă părinților Jennei și lui Nicko vestea îngrozitoare a dispariției copiilor lor. Alther voise să plece singur, dar Alice insistase să meargă cu el, așa că Alther zburase deasupra Șalupei Vămii, gândindu-se înfricoșat la ce avea să le spună lui Sarah și lui Silas.

— Uită-te și tu, zâmbi Alice. Doarme bușteau.

Alther suflă ușor cuvertura de pe fața Jennei ca să se convingă. Jenna se mișcă simțind atingerea caldă a fantomei, dar era atât de ostenită că nu se trezi.

— Mai bine să o lăsăm să doarmă, zise Alice. E o după-amiază caldă și nu are cum să răcească.

— Ce rățuște caraghioase au pe aici, zise Alther pe când străbătea alături de Alice pajiștile însorite, îndreptându-se spre Palat. Cred că e o rasă nouă, la modă.

48
Trimiterea

Umbrele se lungeau peste pajiști, dar Jenna tot mai dormea înfofolită în cuvertură. Așezați ceva mai departe, pe pajiște, Alther și Alice, care răscoliseră Palatul fără să îi găsească pe Silas și Sarah Heap, priveau Râul și discutau cu voce scăzută.

Pe drumul de pe cealaltă parte a Palatului veneau cu pas iute Marcia și Septimus, urmați îndeaproape de Scuipăfoc. Septimus îl aducea pe Scuipăfoc la Jenna, cu speranța că ea va putea **desface Vraja de Căutare**. Dragonul îl urmărea pas cu pas și începuse să îl enerveze foarte rău.

— Ce nu înțeleg, Septimus, spunea Marcia, e cum de fantoma unui fel de șobolan...

— E un VaiVai, o corectă Septimus. Scuipăfoc, *te rog* nu îmi mai sufla în ceafă.

— VaiVai, șobolan, elefant, mă rog, ce-o fi, tot cu o *fantomă* avem de a face. Iar fantomele nu mușcă. Într-adevăr, pot face o fereastră să se deschidă sau o ușă să se trântească, dar nu mușcă. *Nu mă călca pe mantie, dragon tâmpit.*

— Au. Acela era călcâiul meu, Scuipăfoc. Știu, dar acesta nu e o simplă fantomă, ci un **Spirit material**.

— Așa ceva nu există, Septimus, îl luă Marcia din scurt. Iar ai citit Almanahul Aparițiilor Vrăjitorești.

— Ba nu. Știu că e un **Spirit material** pentru că Marcellus spunea...

— M-am cam plictisit să tot aud ce spunea Marcellus, îi tăie Marcia vorba.

— Bine, dar VaiVaiul a băut din aceeași poțiune ca și Ethelcrunta. Era Poțiunea făcută de Marcellus...

Marcia oftă zgomotos când auzi numele lui Marcellus, dar nu mai zise nimic.

— Avea de gând să o bea el însuși, dar nu era gata și atunci Ethelcrunta i-a luat-o și a băut-o. Marcellus a fost foarte

tulburat. Apoi Ethelcrunta a înșfăcat-o pe Jen și a dus-o la Râu, dar pe jos era gheață și ea — Ethelcrunta — a căzut în apă și s-a înecat, după cum și merita, iar apoi Marcellus a zis că îi va **prinde** fantoma în portretul ei oficial și îl va **sigila** într-o cameră, fiindcă știa că ea va deveni un **Spirit material** și în scurtă vreme va fi întocmai ca și cum ar fi fost vie, doar că va putea trăi veșnic, ceea ce ea de fapt și dorea, iar...

— Oprește-te! zise Marcia. Simt că mă apucă iar durerea de cap.

— Deci VaiVaiul este și el un **Spirit material** și de aceea mușcă oamenii, se grăbi Septimus să încheie înainte ca Marcia să îl poată opri.

Când ajunseră la podețul de lemn de peste Șanțul de Apărare, Marcia se opri o clipă să își adune gândurile. De fapt, ascultase cu atenție cuvintele lui Septimus.

— Cine știe de ce e în stare acum **Spiritul material** al Ethelcruntei? zise ea ca pentru sine. Trebuie să o **sigilăm** cât mai repede, Septimus.

Podețul se îndoi gata-gata să se rupă sub greutatea lui Scuipăfoc. Când ajunseră în fața ușilor Palatului îi întâmpină Hildegarde, Vrăjitoarea debutantă care era de serviciu la ușă. În ochi i se citea îngrijorarea.

— Silas Heap, te rog, Hildegarde, spuse Marcia răstit. Fără întârziere.

— Cred că este în pod, Doamnă Marcia, zise Hildegarde, uitându-se cu teamă la Scuipăfoc.

Lui Hildegarde nu prea îi plăceau reptilele și în Palat erau deja mult prea multe pentru gustul ei — Țestoasele clămpănitoare din Șanțul de Apărare și armata de Șopârle-de-Pajiște a lui Billy Pot.

— Bine, zise Marcia, poate că face în sfârșit ceva ca lumea, cu toate că m-aș cam îndoi. Spre bucuria lui Hildegarde, se întoarse apoi spre Septimus și îi spuse: Nu aduce dragonul în Palat. Du-l în spate. Sunt sigură că domnul Pot îți va fi recunoscător pentru încă niște contribuții.

Zicând acestea, Marcia o luă repede prin Pasajul Central. Aproape imediat se auzi un bufnet puternic: se izbise de femeia de serviciu și îi răsturnase găleata.

Septimus o lăsă pe Marcia să îi spună năpăstuitei femei de serviciu unde să pună găleata de acum încolo și o luă pe aleea care înconjura Palatul. Scuipăfoc tropăia în urma lui, de parcă era legat cu o sfoară nevăzută.

* * *

După ce se rătăci de câteva ori, Marcia nimeri podul. Când ajunse, cearta era în toi.

— Uite ce e, Gringe. Eu nu sunt răspunzător dacă tu nu poți să îți stăpânești Pedestrașii. Atacantul *meu* nu ar fi aruncat nimic jos de pe tabla de joc.

— Ba era chiar Atacantul *tău*, bombănea Gringe. Al meu își vedea de treaba lui când deodată s-a trezit aruncat cât colo. Nici măcar nu știu unde s-a dus.

— Nu știu unde s-au dus *cu toții*, zise Silas îmbufnat, așezându-se în patru labe ca să se uite pe sub podele. Cred că nu îi vom mai vedea niciodată. *Îhî.*

— Silas Heap, ce faci aici? se auzi vocea aspră a Marciei din celălalt capăt al podului.

Simțindu-se vinovat, Silas sări în sus și se lovi cu capul de o grindă joasă.

— Au!

Când îl văzu pe Vrăjitorul NeObișnuit că se apropie, cu mantia fluturând, cu ochii scăpărând scântei și fața crispată de furie, Gringe simți că îl ia cu leșin.

— Tocmai ne pregăteam să punem tabloul la loc, zise el. Pe cinstea mea.

— Cinstea nu e un cuvânt pe care l-aș asocia neapărat cu tine, se răți oi Marcia la el, deși nu avea întru totul dreptate.

— Nu te pierde cu firea, Marcia, făcu Silas. Gata, treaba e ca și făcută. Nu înțeleg de ce faci atâta tevatură.

— De aceea, Silas Heap, ești doar un Vrăjitor Obișnuit. Această cameră a fost **sigilată** cu un scop: să țină fantoma Reginei Ethelcrunta **sigilată** înăuntru, împreună cu scârboșenia aceea de animal de companie, ce-o mai fi și acela. Dihania umblă prin Castel, mușcă oamenii și împrăștie Molima.

— Ia mai slăbește-mă, se înfurie Silas. Mă scoți răspunzător și de Molimă acum?

— *Tu* i-ai dat drumul, Silas, și nimeni altcineva. Chiar din clipa când ai fost atât de nătâng să **desigilezi** portretul, a izbucnit Molima, ba, mai rău încă, o avem și pe Regina Ethelcrunta pe cap.

— Dar e doar o *fantomă*, Marcia, protestă Silas. De ce te ambalezi așa? Sunt o droaie de fantome prin partea locului și o mulțime dintre ele chiar îți dau bătaie de cap, mult mai mult decât ea. De pildă, e ăla care fluieră fără încetare, apoi...

— Taci din gură, Silas. Ethelcrunta nu e o fantomă obișnuită. E primejdioasă. Ia gândește-te puțin: a fost închisă într-o

cameră **sigilată** de fiul ei, propriul ei fiu, fiindcă știa de ce este în stare.

— Cum adică, în stare? întrebă Silas, căruia începea să nu îi miroasă a bine.

— Și-a omorât copiii, Prințesele. Moștenitoarele îndrituite la tron. Iar acum umblă de capul ei, în Timpul nostru, și vrea să facă aceleași mârșăvii.

— Cum? sări Silas. Doar nu vrei să spui... pe Jenna...

— Ba chiar asta vreau să spun. Iar acum Jenna s-a întors...

— S-a întors Jenna! se bucură Silas. E bine, sănătoasă?

— Pentru moment. Ea și Septimus...

— *Septimus*. Vasăzică e adevărat, sunt bine amândoi?

Silas simți că i s-a luat o piatră de pe inimă. Parcă nu mai avea chef să se ia la harță cu Marcia.

— Hai, dă-ne o mână de ajutor, Marcia, zise el. Vom **sigi**la tabloul cât ai zice pește, nu-i așa, Gringe?

Gringe dădu din umeri. Din partea lui, era doar o partidă de Contraofensivă — încă una! — căreia Silas Heap îi punea capăt înainte de vreme.

Chiar când tabloul era împins încet prin cameră, Gondola Regală a Reginei Ethelcrunta **trecea prin** blocada antiMolimă

din dreptul Steiului Corbului. Pescarii aflați pe puntea vaselor se cutremurară când un vânt rece suflă în pânze și făcu frânghiile să scoată un fel de zumzăit nepământean. Regina Ethelcrunta era singură — VaiVaiul stătea la pândă în fața Scriptoriului, așteptând să muște scribii care plecau seara de la lucru. Pe când Gondola Regală trecea de blocadă și se îndrepta pe Râu în sus, spre pontonul Palatului, un zâmbet se lăți pe fața Ethelcruntei, fiindcă ținea în mână pistolul de argint al Jennei.

Iar în pistolul de argint pusese glonțul **destinat** Jennei: P.I. pentru Prințesa Infantă.

Sus în pod, portretul Reginei Ethelcrunta nu se lăsa cu una, cu două. Silas era convins că îl mușcase, iar Gringe simțea că parcă îl ciupește un crab uriaș de brațe în timp ce târa tabloul spre camera **desigilată**. Pe la jumătatea podului, Gringe scoase un urlet și dădu drumul tabloului, care ateriză pe degetele lui Silas. Marcia ajunsese la capătul răbdării.

— Dați-vă la o parte! țipă ea. Îl voi **trimite** eu în cameră.

Silas făcu o mutră îngrozită.

— Nu se poate. Nu poți ști *unde* se va opri.

— Să nu mă înveți tu pe mine cum să îmi fac meseria, Silas Heap, se răsti Marcia la el. Va **merge** acolo unde îl **trimit** eu.

— Eu nu aș fi atât de sigur, Marcia, mormăi Silas.

Marcia nu îi răspunse. Își aduna forța **magică** de care avea nevoie pentru **Farmecul de Trimitere** — și avea nevoie de multă forță. Silas văzu cum ceața **magică** — un fel de abur purpuriu, scânteietor — începe să apară în jurul Marciei, până când Marcia fu complet învăluită. Cât despre Gringe, el rămase chiar cu gura căscată atunci când Marcia, cu ochii țintă la portret, începu să îngâne:

Mergi unde te Trimit
În Cale nu-mi mai Sta
Rămâi la Nesfârșit
În Camera ta!

În aceeași clipă, Marcia avu sentimentul îngrozitor că greșise ceva. Și atunci își aduse aminte de cuvintele înțelepte ale lui Alther: *Spune exact ceea ce vrei să spui, Marcia, nu lăsa nimic la voia întâmplării.* Era însă prea târziu. Ceața **magică** învălui portretul, așa cum și trebuia. Portretul Reginei Ethelcrunta se ridică, așa cum și trebuia. Se făcu ghem, așa

cum și trebuia, după care ieși în viteză pe fereastră, așa cum *nu* trebuia.

Marcia se aplecă afară să vadă ce se întâmpla. Urmări portretul cum zboară prin aer, trece prin zidul foișorului și se oprește în... Camera Reginei.

Se aștepta la un comentariu usturător din partea lui Silas, dar nu îl auzi. Silas plecase.

Gondola fantomă nu făcea niciun zgomot și de aceea Jenna nu o auzi când trase la pontonul Palatului. Dormi liniștită mai departe. Rățușca, în schimb, se trezi. Simțea în aer ceva îngrozitor, care îi aducea aminte de un loc oribil, unde mirosea a portocale.

Într-un Timp îndepărtat, Snorri Snorrelssen, care nu mai era singură acum, stătea alături de Nicko Heap pe Calea Vaselor și se uita cum curge Râul. Pe când privea spre Șanț cu gândul aiurea, din nou Snorri ***văzu*** *prin ochii lui Ullr.* ***Văzu*** *Gondola Regală care trăsese lângă ponton. O* ***văzu*** *pe Regina Ethelcrunta cum se ridică, ținând în mână pistolul, și* ***văzu*** *soarele iernatic reflectat pentru o clipă în argintul strălucitor al armei când Ethelcrunta înălță pistolul și îl îndreptă spre Jenna, care dormea pe mal.*

* * *

Deși erau despărțite de cinci sute de ani, Ullr era încă pisica lui Snorri și se supunea încă poruncilor stăpânei sale. La ordinul lui Snorri, țâșni în sus ca o săgeată și se repezi drept spre fantomă, numai că, de această dată, Ethelcrunta, care era mai **materială,** îi răspunse. O izbi cât putu de tare cu pistolul și Ullr se prăbuși cu un mieunat jalnic, care o trezi pe Jenna.

Jenna sări în capul oaselor, încă adormită. Nu înțelegea ce vede — Ullr întinsă pe pajiște, și o rățușcă fără pene care alerga în cerc, piuind ca un ceas micuț deșteptător.

Pe pajiștea Palatului, Alice auzise mieunatul lui Ullr și văzuse sclipirea soarelui pe pistolul de argint.

— Ce ciudat, îi zise ea lui Alther, care moțăia alături, se întâmplă ceva lângă ponton.

Alther deschise ochii și văzu ceea ce Alice nu putea să vadă. Înnebunit de spaimă, se repezi spre Râu.

— Alther! strigă Alice și se luă după el. Alther, ce e acolo?

Atunci când Regina Ethelcrunta coborî maiestuoasă din Gondola Regală, Jenna simți că o învăluie un val de frig, de parcă se cufundase într-o apă rece. Ethelcrunta ridică pistolul de argint și, fără să se grăbească, îl ațintì spre Jenna. Abia atunci își dădu și ea seama despre ce era vorba. În aer plutea un *pistol*, pistolul *ei*. Cel pe care îl avusese Vânătorul atunci

când o căuta ca să o ucidă. Cel pe care îl dăduse în păstrare Mătușii Zelda. Atunci cum de era *îndreptat asupra ei* acum?

Alther ajunse lângă Jenna ca o vijelie, chiar în momentul în care Regina Ethelcrunta ridica pistolul de argint și îl ațintea către Jenna.

— Fugi! țipă el către Jenna.

Se aruncă asupra Ethelcruntei, dar ea **trecu prin** el ca un cuțit prin unt. Alther se prăbuși, doborât de răutatea **Spiritului material**.

Jenna ezită.

Ethelcrunta apăsă pe trăgaci.

Se auzi pocnetul puternic al pistolului, Alice Nettles se năpusti spre Jenna, și glonțul de argint își găsi ținta.

Glonțul intră în inima lui Alice și acolo rămase, o biluță de metal pe care erau scrijelite două litere: P. I. Atunci când se născuse, Alice Nettles fusese botezată Iona de mama ei, Betty Pot, dar fusese crescută de mătușa ei, Mary Nettles, căreia îi plăcuse mai mult numele Alice. Un glonț de argint nu poate fi însă păcălit.

49
Rugul

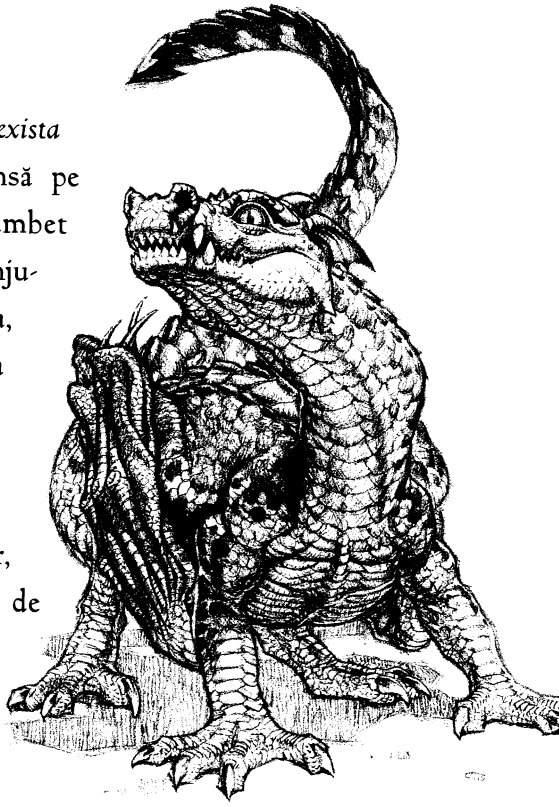

Pentru Alice nu mai exista speranță. Era întinsă pe ponton, cu un zâmbet împăcat pe față, înconjurată de Silas și Marcia, care dăduseră fuga atunci când se auzise împușcătura, și de Alther și Jenna, care o ținea în brațe pe Ullr, inconștientă. Alături de Alther se afla pistolul pe care Ethelcrunta îl azvârlise cât colo,

dezgustată. În timp ce o mângâia ușor pe Alice pe păr, Alther începu să își dea seama că, în cele din urmă, după atâția ani, aveau să fie împreună, ba chiar se întrebă dacă nu cumva la asta se gândise și Alice când se aruncase în fața pistolului și de aceea părea atât de împăcată acum.

Marcia rupse tăcerea încordată.

— Jenna, de acum încolo stai numai lângă mine. Nu ești în siguranță atât timp cât Ethelcrunta nu e **sigilată**. Iar acum, unde e blestematul de dragon? Cred că de data asta îl putem folosi la ceva.

Jenna încuviință din cap. Gândindu-se ce bine ar fi fost să o aibă acolo și pe Snorri, se uită în jur după Ethelcrunta. Nu văzu nimic, dar își dădu seama că *nimic* era exact ceea ce voia Ethelcrunta ca ea să vadă. Cu grijă, se ridică și o puse pe Ullr pe pătură. Pisica roșcată se mișcă, deschise ochii și se uită la Jenna cu privirea pierdută, încețoșată.

Jenna luă de jos rățușca fără puf, care tremura înfrigurată, și o așeză între labele lui Ullr, ca să se încălzească. Apoi ea și Marcia plecară în căutarea dragonului. Scuipăfoc era în grădină și înfuleca fericit merele căzute pe jos, scoțând niște zgomote pline de entuziasm. Septimus auzise pocnetul împușcăturii, dar își închipuise că făcea parte din procesul de digestie la

dragoni. Aștepta bătând din picior ca Scuipăfoc să înghită și ultimele mere și nu le văzu pe Marcia și Jenna când se apropiară de el. Nu o văzu nici pe Regina Ethelcrunta care se ținea scai de Jenna, deși, dacă s-ar fi uitat mai bine, ar fi remarcat un fel de îngroșare a aerului, căci Ethelcrunta devenea tot mai **materială**.

*Dar prin ochii lui Ullr, Snorri o **văzu** pe Ethelcrunta urmărind-o pe Jenna la fel cum își urmărește un tigru prada.*

Marcia se apropie de Septimus.

— Vezi ce faci cu dragonul, Septimus. Avem nevoie de **Foc** acum, chiar în această clipă.

— Nu știe să facă **Foc**, zise Septimus.

— Ba știe, îl corectă Jenna.

— Nu, nu știe.

— Ba știe. Uită-te la ochii lui. Au inelul roșu de **Foc**.

Septimus se ridică pe vârfuri și se uită în ochii nemișcați ai dragonului. Așa era: în jurul irisului verde strălucitor se vedea un cerc subțire, roșu.

— De unde până unde? întrebă el bănuitor.

— Am fost nevoită să îl pun să facă **Foc**, îi explică Jenna.

— Bine, dar e dragonul *meu*, zise Septimus, supărat că nu fusese prezent la un moment atât de important.

— Gata cu cearta, spuse Marcia. Nu are importanță al cui dragon este. Haideți cu mine, zise și ieși cu pași hotărâți din grădină.

Văzând că obiectul **Căutării** lui se îndepărtează, Scuipăfoc înghiți pe nerăsuflate și ultimul măr, scoase un râgâit care mirosea a cidru și o tuli în urma lui Septimus. Fu cât pe ce să treacă tropăind prin Regina Ethelcrunta, dar aceasta se trase la o parte exact la timp, după care se luă iar după Jenna.

Ethelcrunta nu avea de gând să se lase păgubașă. Într-adevăr, ratase un prilej bun, dar nici prin gând nu îi trecea să renunțe; era hotărâtă să o **urmărească** pe Jenna oriunde s-ar fi dus. Timpul era de partea ei — putea aștepta oricât, până când se ivea un prilej potrivit. Într-o zi Jenna se va apropia prea tare de un parapet, va fi în calea unui cal nărăvaș, își va încălzi mâinile lângă un foc bun... iar ea, Ethelcrunta, Regina îndrituită, va fi acolo — *pregătită*.

Pe când Jenna o urma pe Marcia pe pajiștea Palatului, se înfioră și își frecă ceafa — o simțea ciudat de rece. Se uită în spate, dar nu văzu nimic.

Marcia se opri în mijlocul pajiștii dintre Palat și Râu.

— Septimus, zise, am nevoie de **Foc** chiar acum.

— Nu știu cum să fac, răspunse el posac.

— Îți arăt eu, Sep, se oferi Jenna.

Scoase cutia de tablă din buzunarul tunicii, o deschise și îi întinse lui Septimus **Focul.** Septimus nu păru deloc impresionat, dar luă bucata de piele de dragon și o studie cu atenție.

— Doar atât trebuie să spui? Doar **Foc**?

Jenna făcu semn că da.

— Ești sigură că nu mai e și altceva, Jen?

— Bineînțeles că sunt sigură, oftă Jenna. Am încercat chiar eu.

Septimus nu părea convins, dar trase aer în piept, îl privi pe Scuipăfoc în ochii cu inele de foc și spuse tare și apăsat:

— **Foc**!

Dragonul avea combustibil berechet — stomacul îi era plin cu oasele Turmei Sacre din Sarn — și îi păru bine că se putea face util. Dinăuntrul lui răzbătu un huruit profund care făcu pământul să se cutremure și aerul să vibreze prelung și amenințător. Huruitul era din ce în ce mai puternic, pe măsură ce presiunea gazelor creștea, până când țâșniră prin nările umflate ale lui Scuipăfoc și se aprinseră, devenind o flacără dogorâtoare.

Toată lumea sări înapoi. Regina Ethelcrunta își frecă mâinile cu bucurie răutăcioasă; nici nu visase că prilejul mult dorit se va ivi atât de curând. Ce putea fi mai grozav decât un brânci scurt în calea **Focului** unui dragon? Nimeni nu va putea să o salveze pe Jenna la timp. Nu din asemenea flăcări. Cine ar fi crezut că băgăcioasa asta de Marcia Overstrand îi va oferi atât de curând o ocazie? Ethelcrunta pluti prin aer, așteptând nerăbdătoare ca Jenna să se mai apropie puțin — atâta doar cât să o poată împinge ușor...

*Departe, peste Timp, Snorri era disperată. O **văzu** pe Ethelcrunta, **văzu Focul** și o **strigă** pe Ullr, dar pisica roșcată, încă leșinată, nu făcu nicio mișcare.*

— Ai grijă să nu se stingă **Focul**, Septimus! strigă Marcia ca să acopere vuietul gazelor și al focului. Iar *acum*, zise doar pentru ea însăși, acum să facem **Rugul**. Stați cu toții deoparte!

Ceața **magică** o învălui din nou pe Marcia. Când fu sigură că **Magia** ei era împlinită și ea era complet protejată, Marcia se duse la Scuipăfoc, din ale cărui nări continua să curgă **Foc**. Dragonul o privi bănuitor cu ochii lui încercuiți de roșu, dar nu se mișcă. Apoi, spre uimirea lui Septimus și a Jennei,

Marcia își băgă mâna în jetul de flăcări și **scoase** o mână de **Foc.** O răsuci în palme până când ajunse ca un cocoloș de cocă roșu arzător, pe care îl aruncă în aer și întonă:

Foc curat,
Acum iscat,
Fă un Rug
Adevărat.

Cocoloșul de **Foc** se umflă până ajunse cât o minge mare. Concentrându-se cu putere, Marcia îl **făcu** să coboare, și globul strălucitor, cu miezul purpuriu intens, rămase plutind la câteva palme deasupra pământului, arzând cu o flacără puternică, portocalie. **Rugul** era gata.

Scuipăfoc, rămas fără combustibil, își **opri Focul**. Pe când zgomotul puternic al **Rugului** se stingea, Septimus și Jenna se apropiară de flăcări ca să vadă cum purcede Marcia la cea de-a doua parte a planului — **Farmecul de Du-te și Adu. Nevăzută** de nimeni — nici măcar de Alther, care era aplecat asupra lui Alice —, fața ascuțită a Ethelcruntei se lumină de bucurie răutăcioasă. Jenna se afla din nou la doar un pas de foc. Ethelcrunta păși îndărătul Jennei, și mâna ei descărnată

aproape atingea spatele fetei, așteptând momentul potrivit pentru un brânci final.

Numai Snorri ***văzu*** *primejdia. „Ullr nu mă va auzi", îi spuse ea lui Nicko. „Dar poate că mai e un ultim lucru... nu știu dacă îl pot face, dar trebuie să încerc." Și atunci Snorri făcu ceva ce nu îndrăznise niciodată să facă.* ***Chemă*** *un Spirit peste Timp. În taverna „La Firidă", fantoma uluită a lui Olaf Snorrelssen se trezi ridicată în sus, târâtă prin mulțimea de fantome și, încălcând toate Regulile Fantomelor, aruncată înspre Palat. Și atunci Snorri își* ***văzu*** *pentru prima oară tatăl.*

Acum, hotărî Ethelcrunta, era momentul să o arunce pe Jenna în flăcări. *Acum.* Ethelcrunta își întinse mâinile — și Olaf Snorrelssen o prinse de încheieturi. Nu știa de ce face asta, dar o făcu.

— Ia mâna de pe mine, nerodule! țipă Ethelcrunta.

Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult lui Olaf Snorrelssen decât să-i dea drumul Spiritului descărnat și colțuros, dar nu putea. *Ceva* nu-l lăsa s-o facă. Jenna simți o furnicătură ciudată pe ceafă. Se uită din nou în spate, dar nu văzu nimic din lupta care se ducea pentru ea între cele două fantome. În ciuda căldurii flăcărilor, se înfioră și se întoarse să o privească pe Marcia.

Marcia începuse deja **Farmecul de Du-te și Adu**. Prin lumina purpurie a focului și prin ceața **magică**, Jenna văzu cum portretul Reginei Ethelcrunta și al VaiVaiului iese afară prin zidul foișorului. Marcia îl aducea cum aduci un pește agățat în undiță — se zbătea și se sucea, plesnea aerul și se trăgea înapoi — dar nu se putea împotrivi și se apropia din ce în ce mai mult de **Rug**.

Ethelcrunta îl văzu și ea și, dându-și seama exact ce o aștepta, își înteți eforturile de a se smulge din strânsoarea lui Olaf Snorrelssen. Dacă urma să ajungă în **Rug**, nu avea de gând să fie singură — o va lua pe Jenna cu ea. Dar Olaf Snorrelssen, care fusese puternic și musculos în timpul Vieții lui, ținu strâns brațele Reginei Ethelcrunta, împiedicând-o să îi dea Jennei acel brânci pe care și-l dorea atât.

Acum portretul plutea deasupra flăcărilor, încercând până în ultima clipă să reziste. Ceața purpurie din jurul Marciei se îndesi, și deodată un trosnet răsunător făcu să vibreze zidurile Palatului — Marcia învinsese. Portretul renunță să se mai împotrivească și, cu un zgomot puternic, se lăsă supt de **Rug**. În clipa următoare explodă cu o flacără neagră mistuitoare. Scoțând un țipăt înfiorător, Ethelcrunta dispăru și ea, înghițită de **Foc**.

Ethelcrunta cea Groaznică nu mai era.

Snorri râse ușurată. Fără tragere de inimă — căci i-ar fi plăcut să-l ***vadă*** *mai mult pe tatăl ei — îl lăsă pe Olaf Snorrelssen să se* ***întoarcă*** *în siguranța din taverna „La Firidă", unde rămase multe ceasuri năucit, cu halba în mână și întrebându-se de ce nu-i iese din minte imaginea limpede a unei fete care semăna atât de mult cu draga lui Alfrún.*

Dar **Farmecul de Du-te și Adu** nu se încheiase. Un punct negru apăru pe cer, deasupra acoperișului Palatului, și un vaier înspăimântător răsună: „Vai-vai, vai-vai!" Sucindu-se și zbătându-se, plesnind aerul cu coada, cu ochii roșii, bulbucați de spaimă, sclipind în lumina flăcărilor, VaiVaiul Ethelcruntei se îndreptă spre **Rug** și, cu un vaiet îngrozitor, pieri în flăcări la fel ca și stăpâna lui.

Acum, în adâncul **Focului** se întâmpla ceva. În centrul flăcărilor purpurii se vedea o sclipire aurie. Jenna și Septimus priviră fascinați cum strălucirea deveni tot mai intensă, până când nu se mai putură uita la ea. Tocmai când se întorceau să plece, se auzi o bufnitură — ceva ieșise afară din **Foc**, pe iarbă, și văzură cu uimire că era coroana Ethelcruntei, care se rostogolea pe pajiște spre Râu. Jenna se repezi după ea, întinse mâna, dar nu reuși să o prindă — și coroana căzu în Râu

șuierând și scoțând aburi. Jenna se aruncă pe mal, băgă mâinile adânc în apa rece ca gheața și prinse coroana chiar când începea să se lase încet spre fundul albiei.

Triumfătoare, și cu apa șiroind pe ea, ținând pentru prima oară în mâini Adevărata Coroană, Jenna se duse să se așeze lângă Silas, Alther și Alice, care zăcea pe ponton, palidă și împăcată.

— Îți mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața, Alice. Mulțumesc. Mă voi gândi întotdeauna la tine când voi purta această coroană.

— Alice a făcut un lucru minunat, spuse Silas, încă șocat de ce se întâmplase. Dar... ăăă... poate că deocamdată e mai bine să nu-i spui mamei tale totul.

— O să afle curând, Silas, spuse Alther. Până mâine-dimineață o să știe tot Castelul.

— Asta mă și îngrijorează, spuse Silas posomorât. Apoi îi zâmbi Jennei. Dar tu te-ai întors cu bine acasă, și asta-i tot ce contează.

Jenna nu răspunse. Brusc își dădu seama cum se simte Silas. Nu-i putea spune acum. Nu despre Nicko. Nu încă.

Marcia **stinse Rugul**. Lumina purpurie a flăcărilor păli și fu înlocuită de lumina amurgului. Marcia, Septimus și Scuipăfoc se alăturară grupului trist de pe ponton. Marcia își scoase

mantia groasă de iarnă, căptușită cu blană indigo, o împături și o puse cu grijă sub capul lui Alice.

— Cum te simți, Alther? îl întrebă, îngrijorată.

Alther clătină din cap dar nu scoase un cuvânt.

Jenna privea tăcută Coroana. Deși stătuse ani de zile pe capul țâfnoasei Regine Ethelcrunta, frumusețea și puritatea Adevăratei Coroane erau neștirbite. Ba dimpotrivă, eliberată parcă, mângâiată de ultimele raze ale soarelui, coroana sclipea mai tare decât sclipise vreodată pe capul Reginei Ethelcrunta.

— Acum e a ta, Jenna, zise Marcia. Ții în mâini Adevărata Coroană, cea de care Ethelcrunta i-a lipsit pe urmașii ei.

Se lăsă întunericul. Fără ca cineva să bage de seamă, vârful negru al cozii lui Ullr se întinse peste roșcatul blănii de pisică și o preschimbă în ceea ce era ea în realitate — o creatură a nopții. Ullr Noptatica stătea ca un sfinx și ochii ei verzi vedeau doar ceea ce îi cerea Snorri să vadă.

Departe, într-un alt Timp, Snorri Snorrelssen o ***văzu*** *pe Jenna ținând Coroana, își dădu seama că era în siguranță și îi dădu drumul lui Ullr. „Du-te, Ullr", șopti ea. „Du-te cu Jenna până când mă întorc eu."*

Ullr se ridică, ieși din umbre și își luă locul lângă Jenna.

— Salut, Ullr, zâmbi Jenna mângâind pantera și scărpinând-o după urechi. Te-ai întors. Hai cu mine, am ceva de făcut.

Când orologiul Palatului bătu miezul nopții și flăcăruile celor o sută și una de lumânări pe care Jenna le pusese în ferestre luminară noaptea, fluturară cu toții mâinile către Barca de Plecare a lui Alice. Pe pontonul Palatului, Alther stătea tăcut alături de tânăra fantomă a lui Alice Nettles, așa cum avea să stea un an și o zi, fiindcă, după Regulile Fantomelor, orice fantomă trebuie să petreacă un an și o zi în locul unde a părăsit viața, iar Alther nu avea de gând să o lase pe Alice singură atâta vreme.

— Uf, oftă Marcia când barca, luată de curent, își începu lunga călătorie spre Tărâmul de Dincolo. Ce zi... Sper că pentru mâine nu ți-ai făcut cine știe ce planuri, Septimus.

Septimus clătină din cap. Nu era chiar adevărat; avea un plan pentru a doua zi — dar se gândi că Marcia nu ar aprecia prea mult dacă i-ar povesti în detaliu cum avea el de gând să-l salveze pe Marcellus Pye de la o soartă mai cumplită decât moartea și să-și recupereze **Amuleta Zborului**.

Așa că îi zâmbi candid Marciei și-i spuse:

— Mâine mă duc la pescuit.

POATE VREȚI SĂ AFLAȚI DESPRE. . .

REGINA ETHELCRUNTA ȘI PORTRETUL DIN POD

După ce căzu în Râu, Regina Ethelcrunta nu mișcă niciun deget ca să se salveze. La urma urmei, de ce ar fi făcut-o ? Abia aștepta să intre în viața veșnică. Stătea întinsă pe fundul apei, privind în sus, dar nu după multă vreme își dădu seama că se simte cam ciudat: parcă era goală pe dinăuntru și, de fapt, parcă nici nu era acolo. Din ce în ce mai enervată, se uita la carena Gondolei Regale, care rămase acolo ore în șir, deoarece mai-marele vâslașilor se temea să plece.

Încet, încet, Ethelcrunta prinse a înțelege că poțiunea lui Marcellus nu avusese niciun efect — rămăsese tot o fantomă obișnuită. Nedându-și seama că poțiunea avusese totuși un oarecare efect și că acum era un **Spirit material** — adevărul este că e greu să îți dai seama de la început — Ethelcrunta

stătea întinsă pe fundul apei, spumegând de furie, cu ochii la valurile iscate la suprafață.

Când Marcellus reuși în sfârșit să îi dea de urmă, Ethelcrunta fierbea de furie. Ei, dar asta se întâmplă la treisprezece zile după ce căzuse în Râu și se înecase. Atunci fu **convocată** de fiul ei la miezul nopții. Cu toate că dădea din picioare și zbiera cât putea de tare, Ethelcrunta nu avu de ales: zbură prin aerul înghețat al nopții, iar fulgii uriași **trecură prin** ea, înghețându-i măruntaiele apoase. Țipetele nu îi fură de niciun folos, căci se trezi trasă în camera ascunsă sub streașină, în cel mai îndepărtat colț al Palatului, unde o așteptau Marcellus Pye și Julius Pike, Vrăjitorul NeObișnuit. Alkimistul în robă neagră și Vrăjitorul NeObișnuit în robă purpurie stăteau de o parte și de alta a unui tablou: portretul ei și al VaiVaiului, în mărime naturală.

Ethelcrunta se pricepea îndeajuns la **Magie** ca să își dea seama ce aveau de gând, dar era neputincioasă. Izbi din picioare și mușcă, zgârie și sfâșie, dar totul fu în zadar. Julius Pike și Marcellus Pye forțară **Spiritul material** al Ethelcruntei să intre în portret și să se alăture VaiVaiului, pe care Marcellus îl prinsese și îl omorâse cu o zi înainte. După ce terminară, proptiră portretul de perete și **sigilară** camera. Și acolo rămaseră Ethelcrunta și VaiVaiul, până când Silas Heap **desigilă** camera, cinci sute de ani mai târziu.

PRINȚESA ESMERALDA

După ce Marcellus o **sigilă** pe Ethelcrunta în portret și fu sigur că spiritul ei nu îi mai putea cășuna vreun rău Esmeraldei, trecu pe Calea Reginei și îi aduse Esmeraldei știrea. La început, Prințesei îi păru bine că nu mai avea de ce se teme dinspre partea mamei ei, până când își dădu seama că, de fapt, mama ei murise. După aceea, Esmeralda rătăci multă vreme prin Mlaștinile Ierboase, gândindu-se la mama ei și la surorile dispărute. Nu vru să se întoarcă la Castel și petrecu câțiva ani în căsuța Brodei. Însă când Veni Vremea, Esmeralda se întoarse și își luă locul cuvenit, de Regină.

Esmeralda se străduí să fie o bună Regină, dar nu izbuti niciodată să se dezbare de o oarecare nervozitate, datorată fără îndoială faptului că o avusese pe Ethelcrunta ca mamă. Se căsători cu un fermier arătos, un băiat cu scaun la cap și picioarele pe pământ, care avea o livadă de meri la capătul Podului Fără Întoarcere, și avu două fiice, Daisy și Boo, care deveniră pe rând Regine, fiindcă Daisy avu cinci fii dar nicio fiică.

După Marele Dezastru Alkimic — când stătuse o săptămână încheiată alături de Marcellus și îl ajutase să **sigileze** Tunelurile de Gheață — Esmeralda rămase cu o durere de cap care nu îi mai trecu și, ca urmare, își petrecea mai tot timpul într-un

salonaș aflat în partea din spate a Palatului, cu perdelele trase, în timp ce Prințesa Daisy conducea cu multă pricepere în locul ei.

COROANELE

De când existaseră Regine în Palat, acestea purtaseră Adevărata Coroană. Se spunea că fusese făcută din cel mai fin și magic aur cunoscut vreodată — aurul țesut de Păianjenii din Aurum. Coroana data fără nicio îndoială de dinainte de venirea lui Hotep-Ra, cel care clădise Turnul Vrăjitorilor, însă, odată cu dispariția Ethelcruntei, Adevărata Coroană fu pierdută și prezicerea Ethelcruntei se adeveri — Esmeralda nu ajunse să poarte Adevărata Coroană.

Esmeraldei nu îi păsă câtuși de puțin. „Ce e dus, e bun dus", spunea ea. În schimb, voia o coroană nouă, care să fie doar a ei și, pe deasupra, în pas cu moda. Ca o adevărată fiică a mamei sale, Esmeralda obținea întotdeauna ceea ce își dorea. Avu deci o coroană strălucitoare, deși cam încărcată. Fu încoronată în sala tronului în ziua Solstițiului de Vară, care se nimeri să fie ploioasă, iar după ceremonie, mândră nevoie mare de Coroana nou-nouță, se duse să-i facă o vizită Corabiei-Dragon. Dragonul ridică dintr-o sprânceană când văzu atâtea

diamante și alte nestemate, dar nu zise nimic. O vreme, Esmeralda nu se despărți nici măcar o clipă de coroană; o purta peste tot, până când îi înțepeni gâtul și atunci, de voie, de nevoie, o scotea când mergea la culcare.

Aceasta era coroana furată de Custodele Suprem multe sute de ani mai târziu. Drept urmare, Jenna rămase fără coroană, până când Adevărata Coroană se rostogoli afară din **Rug** și își regăsi stăpâna îndrituită.

VAIVAIUL

Ethelcrunta îl găsise pe VaiVai în grădina Palatului, când era mică. Lighioana își luase tălpășița de pe o corabie când își dăduse seama că bucătarul avea de gând să o fiarbă în supa pentru cină ca să se răzbune fiindcă fusese mușcat rău de gleznă în dimineața aceea. Spre seară, bucătarul începu să aiureze și echipajul rămase fără cină. Trei săptămâni mai târziu, bucătarul își dădu sfârșitul, fiindcă VaiVaiul purta Molima în mușcătura lui.

Ethelcrunta își dădu repede seama de puterile VaiVaiului și nu își mai încăpea în piele de bucurie că găsise o unealtă atât de folositoare. Mama ei fu îngrozită, dar nu îndrăzni să facă

nimic, fiindcă Ethelcrunta (sau Ethel cea Cumplită, cum i se spunea deja) dorea să țină VaiVaiul și, chiar și la cei nouă ani pe care îi avea atunci, obținea întotdeauna absolut tot ce voia.

VaiVaiul avusese o viață lungă, în ciuda încercărilor unor nenumărați servitori ai Palatului de a i-o curma. Se spunea că Ethelcrunta ținea mai mult la VaiVai decât la propriile ei fiice — ceea ce, desigur, era perfect adevărat.

CALTABOȘUL UMFLAT ȘI FUDUL

Deși Caltaboșului Umflat și Fudul nu i se spusese așa din copilărie, numele lui adevărat era aproape la fel de catastrofal: Aloysius Umbrela! Tyresius Dupont. Al doilea nume fusese trecut din greșeală de funcționarul de la primărie, care notase un ordin imperativ adresat de tatăl micuțului Aloysius mamei sale, și anume să ia umbrela de pe piciorul lui.

Tânărul Aloysius Umbrela! era singurul copil la părinți. Ce îl deosebea de ceilalți copii de vârsta lui e faptul că se credea mai deștept decât oricine din jur. Când avea zece ani, mama lui, plictisită să tot primească de la fiul ei lecții despre cum să țească ciorapii, îi găsi o slujbă la Palat ca Ajutor de Mesager al celui de-al Patrulea Secretar al Păstrătorului Piedicii Regale de

Pus la Ușă. Mai departe... nimeni nu i-a mai putut pune piedică lui Aloysius Umbrela!. A avansat prin propriile-i puteri în complicata ierarhie a Palatului, până când a ajuns el însuși Păstrător al Piedicii Regale de Pus la Ușă — și asta la frageda vârstă de paisprezece ani.

La vârsta de douăzeci de ani, Aloysius Umbrela! deveni ajutor de Vătaf al Reginei Ethelcrunta, după ce Vătaful însuși căzu la pat din cauza unei intoxicații alimentare — una dintre multele de care suferise de când Aloysius Umbrela! își luase locul lângă el la săptămânala Cină a Servitorilor. Vătaful nu se vindecă niciodată pe de-a-ntregul, iar postul îi fu oferit lui Aloysius Umbrela!. Deși la acea vreme i se spunea deja Caltaboșul, nu căpătă porecla întreagă decât după ce petrecu încă trei ani îndopându-se cu mâncărurile din bucătăria Palatului.

După ce fugise din Palat, îngrozit fiindcă o pălmuise pe Regina Ethelcrunta, Aloysius Umbrela! plecă pe furiș spre Port, chiar în noaptea aceea, și acolo se îmbarcă pe prima corabie gata să ridice ancora. Își petrecu restul zilelor într-un orășel dintr-o Țară Îndepărtată, deosebit de caldă, unde lucra ca inspector de canale în timpul zilei. Nopțile și le petrecea călcând cu mare grijă resturile zdrențuite ale panglicilor costumului de Vătaf al Reginei.

ADEVĂRATA OGLINDĂ A TIMPULUI

În Vremurile Vechi au existat multe Oglinzi Adevărate ale Timpului, dar de-a lungul veacurilor s-au pierdut, au fost distruse sau — cum s-a întâmplat cu Oglinda lui Marcellus — s-au dezintegrat din cauza forțelor contrare ale Timpului. La vremea la care Marcellus Pye ajunsese un tânăr Alkimist talentat, toate Oglinzile dispăruseră deja.

Marcellus citi tot ce putu găsi despre Oglinzile Timpului și află multe lucruri: că aveai nevoie de două, între care să existe o legătură, și că orice i se întâmpla uneia urma să i se întâmple și celeilalte. Mai află că atunci când treceai prin una te trezeai într-un loc fără Timp, iar ca să ajungi în alt Timp trebuia să treci prin cealaltă oglindă. Dar nu reuși să găsească nicăieri formula secretă a Timpului.

Încet-încet, Marcellus deveni obsedat de descoperirea formulei, și după trei ani de cercetări avu noroc. Într-o după-amiază umedă de iarnă, în care trebuia să își viziteze mama, dădu întâmplător peste formulă într-un vechi text îngropat sub un teanc de terfeloage într-un colț din fundul Scriptoriului. Marcellus memoră formula și imediat după aceea arse textul la flacăra lumânării lui, căci nu voia ca și altcineva să mai descopere secretul. Dar regretă curând, pentru că primele două

Oglinzi pe care le făcuse nu funcționau cum trebuie, căci doar îl treceau printr-un perete solid — lucru care, deși uluitor în sine, nu era de ajuns pentru Marcellus, a cărui ambiție era să se miște neîngrădit prin Timp.

Marcellus hotărî că și așa, aceste Oglinzi puteau fi de folos. Încuie fiecare Oglindă astfel încât doar Cheia lui să o poată deschide și le puse în rame de aur bogat împodobite. Îi dărui una mamei sale, în semn de împăcare, după una din numeroasele lor certe. Ethelcruntei puțin îi păsă de Oglindă: o puse în Camera Veșmintelor Reginei și în clipa următoare uită de ea. Aceasta este Oglinda prin care Septimus a fost târât înapoi în Timp.

Pe cea de-a doua Marcellus i-o dărui Scribului Șef al Scriptoriului, care, fiindcă era un bărbat vanitos, se bucură grozav să aibă propria lui oglindă — un obiect incredibil de scump în acea vreme. Nu își dădu seama că Marcellus o folosea pentru a avea acces în secret la Camera Ermetică. Aceasta este Oglinda prin care Jenna, Ullr și Septimus s-au întors în propriul lor Timp.

După aceste două eșecuri, Marcellus se încuie în camera lui și se hipnotiză, până când își aminti fiecare literă din formula pentru Oglinda Adevărată a Timpului — sau cel puțin așa era el convins. Într-un experiment inovator îndrăzneț, Marcellus

uni cele două Oglinzi, și încercarea lui reuși. Adevărata Oglindă a Timpului era imensă, extraordinar de fragilă — și foarte periculoasă. După ce Marcellus o instală în Marea Cameră de Tămăduire, trimise prin ea mai mulți scribi, dar niciunul nu se întoarse. Iar după ce și cel mai bun prieten al său dispăru prin Oglindă, Marcellus se hotărî să nu riște folosind-o chiar el și încuie ușile.

Acum Marcellus devenea tot mai încrezător. Continuă să experimenteze. Voia un obiect ușor și portabil, pe care să-l poată folosi pentru a afla secretele Alkimiștilor întunecați din Ținuturile Nopților Lungi. După ce se scurseră un număr favorabil de zile — o sută șaizeci și nouă (de treisprezece ori treisprezece) — Marcellus reuși să creeze o pereche potrivită de Oglinzi. Păstră una la Castel, iar pe cealaltă i-o trimise în taină, pe Calea Reginei, soției sale, Broda Pye, cu instrucțiuni precise să o ducă în Port. Marcellus plecă și el în Port și supraveghe încărcarea Oglinzii pe corabia sa — dar în timpul nopții, prima noapte pe care o dormea pe vas, căpitanul lipsit de scrupule și plin de datorii o fură și i-o vându lui Drago Mills ca Oglindă Nouă de Lux. Fără să știe că fusese jefuit, Marcellus călători până în Ținuturile Nopților Lungi, și nu descoperi înșelătoria decât în momentul în care mărfurile din

cală erau descărcate. Furios, se întoarse în Port, hotărât să-și găsească Oglinda furată, și descoperi că fusese confiscată și ținută sub sechestru în Depozitul Numărul Nouă. Cu toate eforturile sale, Marcellus nu reuși să o recupereze. Aceasta este Oglinda prin care au intrat Jenna, Nicko, Snorri și Ullr — și pe care a distrus-o Scuipăfoc.

Cealaltă Oglindă din pereche, pe care Marcellus o păstrase în Marea Cameră de Alkimie și Tămăduire, pregătită pentru a-l purta în orice Timp în Ținuturile Nopților Lungi, nu mai era de nici un folos. Scârbit, Marcellus o băgă într-un dulap, care, mulți ani mai târziu, ajunse în Palat, folosit ca dulap de haine pentru Ajutoarele de Bucătar. Aceasta este Oglinda prin care au ieșit Jenna, Nicko, Snorri și Ullr și au pășit în Timpul lui Marcellus.

După aceasta, Marcellus renunță să mai facă Oglinzi și decise că preferă aurul — cel puțin când e vorba de aur știi la ce să te aștepți.

HUGO PICIORUȘ

Hugo nu îl uită niciodată pe Septimus și lucrurile învățate de la el despre **Arta Tămăduirii**. După ce Sir Hereward îl duse acasă și mama lui fusese fericită să îl revadă, Hugo înțelese

că ai lui țineau totuși la el, lucru care îi dădu mai multă încredere în sine. Când Marcellus Pye îl găsi citind o carte despre **Arta Tămăduirii** în loc să stea de pază la ușă, cum fusese pus, nu se supără câtuși de puțin și îl luă ca Ucenic Tămăduitor. Mai târziu, Hugo deveni într-adevăr un Tămăduitor foarte bun, dar nu reuși niciodată să o vindece pe Esmeralda de durerile de cap.

MAMA LUI SNORRI

Alfrún Snorrelssen se trăgea dintr-o veche familie de Negustători și de aceea era obișnuită cu exodul anual al corăbiilor și Negustătorilor către Țara Mică și Ploioasă de Peste Mare. În fiecare an, după ce cădea prima brumă — și înghețul venea devreme la această latitudine nordică —, șlepurile Negustătorilor plecau pe mare, cu cala plină de blănuri, mirodenii, lână, catran, dar și tot felul de nimicuri și flecușteț care se vindeau bine. Nu se întorceau decât mult după Ziua Solstițiului de Iarnă. Alfrún Snorrelssen știa întotdeauna când urma să se întoarcă Olaf al ei, așa că, atunci când se apropia vremea întoarcerii, prietenele o întrebau întruna: „Alfrún, Alfrún, **vezi** corăbiile?" Și Alfrún le **vedea** fără greș. Doar în anul când Olaf Snorrelssen plecă pentru ultima oară, atunci când prietenele o

întrebară dacă vede corăbiile, Alfrún clătină din cap. Chiar și când flota de șlepuri ale Neguțătorilor își făcu apariția la orizontul cenușiu, Alfrún continuă să clatine din cap, numai că de această dată de disperare, fiindcă înțelesese ce se întâmplase — Olaf al ei nu avea să se mai întoarcă niciodată.

Fetița lui Alfrún, Snorri, crescu înconjurată de mătuși, unchi, bunici, veri și verișoare. Snorri era un copil voios, guraliv și așa rămase până la vârsta de paisprezece ani, când găsi Scrisorile de Împuternicire prin care tatăl ei îl numea pe întâiul său născut — fie el băiat sau fată — Moștenitor al Negoțului său. Snorri deveni tăcută și îngândurată. Până atunci nu se gândise prea mult la tatăl ei, dar acum tânjea să plece pe mare pe urmele lui, să meargă prin locurile pe unde mersese și el, în Castelul din Țara Mică și Ploioasă de Peste Mare și, mai presus de toate, să bea Springo Special în faimosul birt al lui Sally Mullin. În afară de asta, fiind o Văzătoare de Spirite, își dorea nespus să se întâlnească cu fantoma tatălui ei.

Când o anunță pe mama ei că vrea să plece să facă Negoț, Alfrún Snorrelssen se sperie de moarte. Îi povesti fiicei ei despre primejdiile care îi pândesc pe călătorii pe mare, îi spuse că e prea tânără ca să facă Negoț, că era fată, și fetele nu fac

Negoț, și, pe deasupra, că nu are habar de prețurile lânii și calitatea dimiei.

Într-adevăr, Snorri nu avea habar dar voia să învețe. Iar când mama ei găsi un teanc de Manuale ale Neguțătorului îndesate sub pat și le aruncă în sobă, Snorri o luă pe Ullr, ieși trântind ușa și nu se opri decât în port, unde se urcă la bordul lui *Alfrún*. Mama ei ghici unde se dusese dar o lăsă în pace, gândindu-se că după o noapte petrecută în frig, în cabina strâmtă a șlepului, îi va veni mintea la cap. Dimineața însă, Snorri ieși în larg, profitând de reflux. Prinse vântul de miazăzi și în scurtă vreme se apropia de coasta de unde avea să ia prima încărcătură de mărfuri. Alfrún Snorrelssen aproape că își pierdu mințile de durere. Trimise o barcă rapidă pe urmele ei, dar vântul era puternic și, deși vâslașii zăriră șlepul, nu izbutiră nici măcar să se apropie de el. Snorri plecase în lume și Alfrún știa că nu era decât din vina ei.

TATĂL LUI SNORRI

Olaf Snorrelssen se bucură foarte tare când află că soția lui, Alfrún, aștepta primul lor copil. Se duse de îndată cu Scrisorile de Împuternicire la Oficiul Ligii și ceru insistent ca primul lui

copil — fie el băiat sau fată — să îi fie Moștenitor. Apoi plecă din nou să facă Negoț, dar cu inima grea, și numai după ce o asigură pe Alfrún că nu va mai pleca decât când copilul va fi îndeajuns de mare ca să poată merge împreună.

Era destul de târziu când ajunse la Castelul din Țara Mică și Ploioasă de Peste Mare și nu găsi o tarabă prea bună la Târgul Negustătorilor. În seara aceea se duse la „Calcanul zâmbăreț", una dintre tavernele preferate de Negustătorii din Nord, aflat afară din Castel. Voia să își înece necazul așa cum și-l înecau de obicei Negustătorii din Nord și ca urmare fuseseră dați afară din toate birturile și hanurile din Castel. Noaptea, când se întorcea la șlep pe Podul Fără Întoarcere, se împiedică și se lovi cu capul de parapet. Era singur, așa că nu știu nimeni de el până a doua zi dimineața, când un fermier care mergea la piață îl găsi mort și înghețat.

Stafia lui Olaf Snorrelssen bântui pe lângă pod un an și o zi, căci toate fantomele trebuie să rămână un an și o zi în locul unde au devenit fantome. Nu dori să **se arate** nimănui, dar din cauza lui podul fu învăluit într-o suflare de gheață și mulți se plângeau că îi apucă idei negre când trec pe acolo. Taverna „Calcanul zâmbăreț" fu cât pe ce să dea faliment fiindcă oamenii nu prea se mai încumetau să treacă peste pod după ce se

lăsa întunericul. După un an și o zi, Olaf Snorrelssen plutí până la bodega „La fíridă" și acolo rămase.

ALFRÚN

Alfrún lâncezí în Docul de Carantină cât fu iarna de lungă și în cele din urmă ajunse să aibă aerul neîngrijit și mirosul de mucegai al ambarcațiunilor părăsite. Când veni primăvara, Jenna descoperí unde se află *Alfrún* și o rugă pe Jannit Maarten să o aducă la atelierul de bărci din Castel. Dar înainte să apuce Jannit să o ia de acolo, *Alfrún* dispăruse.

BĂIATUL LUP

După ce plecă de pe *Alfrún*, Băiatul Lup traversă Râul și pe malul celălalt îl găsí pe Sam Heap care îl aștepta. Sam rânjí cu gura până la urechi văzându-l cum asuda învârtind zbaturile bărcuței roz. Fu primit cu chiote de bucurie în Tabăra băieților, acolo unde locuiau ceilalți frați Heap. Băiatul Lup fu atât de bucuros că se întorsese încât nu luă în seamă glumele usturătoare făcute pe seama gustului său în materie de bărci. Pe de altă parte, fu dezamăgít că nu reuși să convingă pe

niciunul dintre frații Heap să îl ajute să îl găsească pe Septimus. Dându-și seama că oricât de bine s-ar fi priceput să ia urma cuiva, nu avea cum să dea de prietenul său 412, Băiatul Lup se gândi că Mătușa Zelda era singura care putea să îl scoată din încurcătură. Plecă pe Râu în jos spre Port, în bărcuța roz care stârnise atâtea comentarii răutăcioase, iar apoi o luă de-a lungul Drumului de Piatră, care ducea în Mlaștinile Ierboase. Fiindcă era într-adevăr priceput la luarea urmei, găsi urmele lăsate de Smârcan și merse după ele. Ajunse cu bine la căsuța Mătușii Zelda, iar acolo se întâlni cu Jenna, care tocmai venise pe Calea Reginei ca să îi înapoieze pistolul de argint Mătușii Zelda.

Băiatul Lup rămase la Mătușa Zelda. În cele din urmă, aceasta renunță să îl mai învețe să citească și se apucă să îi povestească despre lucrurile pe care el chiar voia să le afle — despre lună și stele, ierburi și poțiuni și multe alte lucruri din Înțelepciunea Vrăjitoarelor Albe. Băiatul Lup se dovedi a fi un elev silitor și talentat, așa că, nu după multă vreme, Mătușa Zelda începu să se întrebe dacă nu cumva s-ar putea face o abatere de la tradiție, așa încât Băiatul Lup să îi poată urma ca Păzitor.

LUCY GRINGE

Lucy Gringe ajunse cu bine în Port cu barca lui Nicko. Era aproape miezul nopții, așa că legă barca de un inel fixat în parapetul Portului, se înveli cu pelerina dăruită de Simon și încercă să adoarmă.

A doua zi dimineața, Lucy cumpără o plăcintă de la Plăcintăria Docherilor. Maureen, proprietăreasa prăvăliei, văzu că Lucy era palidă și înghețată de frig și o îmbie să stea lângă focul din bucătărie cât mănâncă plăcinta. Lucy era moartă de foame și mai cumpără două plăcinte una după alta, plus trei căni de cacao fierbinte, le termină cât ai zice pește și adormi lângă foc. Maureen o lăsă să doarmă, iar ceva mai târziu, când se trezi, Lucy se revanșă spălând vasele și servind clienții. Maureen o plăcu pe Lucy și fu bucuroasă de ajutorul primit. Îi oferi un pat într-un colț al bucătăriei și mâncare în schimbul muncii în prăvălie. Lucy acceptă, fiindcă îi părea bine să aibă un adăpost cald, o proprietăreasă cumsecade și, mai ales, fiindcă nu ducea lipsă de clienți pe care putea să îi întrebe despre soarta lui Simon.

Spre marea dezamăgire a lui Lucy, niciunul dintre mușterii nu îl văzuse pe Simon, dar într-o seară, târziu, pe când stătea singură lângă focul pe cale să se stingă, Lucy zări într-un colț un șobolan care ciugulea niște firimituri rămase după ce

măturase ea prin bucătărie. Îi plăceau șobolanii și, măcar că Maureen o îndemna să îi gonească, nu se îndura. Se uită cu atenție la șobolan și zise în șoaptă:

— Stanley?

Șobolanul scăpă firimiturile din gură.

— Ce? făcu el.

— Stanley. Ești Stanley, nu-i așa? repetă Lucy. Mai ții minte, te-am hrănit cu biscuiți după ce m-a închis tata în casă. Ești un pic mai gras decât atunci.

— Nici tu nu te-ai împuținat, Lucy Gringe, i-o întoarse Stanley — lucru cât se poate de adevărat, căci Lucy nu se abținea când era vorba de plăcinte.

Așa se face că, după atâta amar de vreme, Lucy Gringe găsi drumul spre Simon Heap. Stanley, fost Șobolan Mesager și membru al Serviciului Secret Șobolănesc, știa unde se află Simon. Lucy fu nevoită să îndure multe ore vorbitul în dodii al lui Stanley ca să își poată da seama, punând cap la cap crâmpeie de amintiri, unde se afla Simon. Numai că, atunci când Stanley se învoi să o ducă pe Lucy în Tărâmurile Rele, venise deja Marele Îngheț și se văzură nevoiți să aștepte să se desprimăvăreze. Pe la sfârșitul acelei primăveri, Lucy și Simon erau din nou împreună.

Elogii pentru Septimus Heap

Cartea întâi • Magie

O fascinantă și încântătoare
primă carte a acestei serii.
Kirkus Reviews

Amuzament, mister și niște
personaje grozav de simpatice.
VOYA

Cartea a doua • Zborul

Teribil de captivantă.
Fanii primei cărți
vor fi încântați de această continuare
a poveștii lui Septimus Heap.
VOYA

Seria Septimus Heap
Bestseller internațional

www.corintjunior.ro
ISBN: 978-973-128-129-2